Jamie McGuire

Fericirea mea ești tu

roman

Continuarea mult așteptată a bestsellerului New York Times ***Fericirea începe azi***

TREI

Jamie McGuire

Fericirea mea ești tu

Traducere din engleză de
Shauki Al-Gareeb

TREI
2013

EROSCOP

COLECȚIE COORDONATĂ DE
Magdalena Mărculescu
Pascal Bruckner

WALKING DISASTER
Autor: Jamie McGuire

ISBN ePUB: 978-973-707-971-8
ISBN PDF: 978-973-707-972-5
ISBN Print: 978-973-707-830-8

Editori: Silviu Dragomir, Vasile Dem. Zamfirescu
Director editorial: Magdalena Mărculescu
Coperta: Faber Studio
Director producție: Cristian Claudiu Coban
Redactor: Domnica Drumea
Dtp: Eugenia Ursu
Corectură: Sînziana Doman, Eugenia Ursu

elefant

Lui Jeff,
cel alături de care fericirea mea începe în fiecare zi.

Prolog

Deși era transpirată și respira sacadat, nu părea bolnavă. Pielea ei nu avea acel luciu atractiv cu care eram obișnuit, iar ochii ei nu erau la fel de strălucitori, însă rămânea la fel de frumoasă. Cea mai frumoasă femeie pe care aveam s-o văd vreodată.

Mâna i-a căzut de pe pat, iar degetele i s-au mișcat ușor. Ochii mei s-au plimbat de la unghiile ei galbene și subțiri la brațul firav, apoi spre umărul osos, ajungând în cele din urmă la ochi. Se uita la mine, pleoapele ei fiind două cute, și era suficient pentru a-mi da de înțeles că știa că sunt aici. Asta îmi plăcea la ea. Când se uita la mine, mă vedea cu adevărat. Deși avea alte zeci de lucruri pe care trebuia să le facă, nu mă ignora niciodată și nici nu mă întrerupea din depănatul poveștilor mele stupide. Mă asculta, iar asta o făcea cu adevărat fericită. Toți ceilalți păreau să încuviințeze fără să asculte, nu însă și ea. Niciodată.

— Travis, mi-a spus, pe un ton răgușit. Și-a dres vocea, schițând un zâmbet vag. Vino aici, scumpule. E-n regulă. Vino-ncoa'.

Tata m-a atins cu degetele pe ceafă și m-a împins, ascultând-o, între timp, pe asistentă. Îi spunea Becky. Venise pentru prima dată la noi acasă cu câteva zile în urmă. Vorba îi era blândă, avea ochi destul de frumoși, însă mie nu-mi plăcea de Becky. Nu puteam explica de ce, dar simplul fapt că era acolo mă înspăimânta. Știu că, probabil, se afla acolo ca să ajute, dar nu mi se părea un lucru bun, cu toate că tata n-avea nimic cu ea.

Ghiontul dat de el m-a făcut să înaintez cu câțiva pași, suficient de aproape pentru ca mama să mă poată atinge. Și-a întins degetele lungi și elegante și m-a mângâiat pe mână.

— E-n regulă, Travis, mi-a șoptit ea. Mami vrea să-ți spună ceva.

Mi-am vârât degetul în gură. Nu aveam astâmpăr. Faptul că am dat din cap a făcut-o să zâmbească și mai tare, astfel că, atunci când m-am apropiat de chipul ei, am făcut tot felul de mișcări largi cu capul.

Cu toată puterea pe care o mai avea, m-a tras mai aproape, iar apoi a inspirat.

— Fiule, ceea ce am să te rog va fi foarte greu. Știu că poți s-o faci, fiindcă acum ești băiat mare.

Am încuviințat din nou, zâmbindu-i la rându-mi, cu toate că nu voiam să fac asta. Nu mi se părea normal să zâmbesc când ea arăta atât de obosită și se simțea atât de rău, dar curajul meu o făcea fericită. Așa că eram curajos.

— Travis, trebuie să asculți cu atenție ceea ce am să-ți spun și, cel mai important, trebuie să-ți aduci aminte de asta. Va fi foarte greu. Și eu am încercat să-mi amintesc anumite lucruri de când aveam trei ani și…

A tăcut pentru câteva clipe, durerea fiind insuportabilă.

— Diane, te doare tare? a întrebat-o Becky, făcându-i o injecție intravenoasă.

După câteva clipe, mami s-a relaxat. A inspirat din nou și a început să vorbească.

— Poți să faci asta pentru mami? Poți să ții minte ce-ți voi spune?

Am încuviințat din nou, iar ea m-a atins cu degetele pe obraz. Erau reci. Și-a ținut mâna ridicată doar pentru câteva secunde, după care a început să tremure, într-un final lăsând-o să-i cadă pe pat.

— În primul rând, e-n regulă să fii trist. E-n regulă să simți anumite lucruri. Să-ți amintești asta. În al doilea rând, fii copil cât poți de mult. Joacă-te, Travis. Rămâi inocent — ochii i s-au închis —, iar tu și frații tăi să aveți grijă unul de celălalt și împreună să aveți grijă de tatăl vostru. Chiar și când vei crește și te vei muta, e important să revii acasă. Bine?

Dădeam din cap în sus și în jos, disperat să-i fac pe plac.

— Fiule, mâine-poimâine o să te-ndrăgostești. Să nu te oprești la prima fată care-ți iese-n cale. Alege o fată care nu-ți cedează ușor, una pentru care trebuie să lupți, iar după aceea să nu te oprești niciodată din luptat. Să nu — a luat o gură mare de aer — să nu încetezi niciodată să lupți pentru ceea ce-ți dorești. Și — a strâns din sprâncene — să nu uiți niciodată că mami te iubește. Chiar dacă nu o să mă mai vezi.

O lacrimă i-a alunecat pe obraz.

— Am să te iubesc mereu.

A inspirat greoi, apoi a tușit.

— În regulă, a spus Becky, punându-și în urechi o chestie care arăta caraghios.

Cealaltă parte a acelui obiect a lipit-o de pieptul mamei.

— E timpul să te odihnești.

— Nu mai am timp, a șoptit mami.

Becky s-a uitat la tata.

— Se apropie, domnule Maddox. Poate că ar fi cazul să-i aduceți și pe ceilalți băieți să-și ia rămas-bun.

Tata a strâns din buze, apoi a clătinat din cap.

— Nu sunt pregătit, a spus el, de-abia rostind cuvintele.

— Jim, nu vei fi niciodată pregătit să-ți pierzi soția. Dar nu cred că-ți dorești s-o lași să plece fără ca băieții să-și ia rămas-bun.

Tata a cugetat câteva clipe, și-a șters nasul cu mâneca, apoi a încuviințat. A ieșit furtunos din cameră, ca și când ar fi fost supărat.

M-am uitat la mami, privind-o cum respiră, iar apoi m-am uitat cum Becky verifica cifrele afișate pe cutia de lângă ea. Am mângâiat-o pe mami pe încheietura mâinii. Ochii lui Becky păreau să știe ceva ce eu nu știam, iar asta a făcut ca stomacul să-mi tresalte.

— Știi, Travis, a spus Becky, aplecându-se astfel încât să mă poată privi în ochi, medicamentul pe care am să i-l dau lui mami o va face să doarmă, dar chiar dacă doarme, ea tot te va putea auzi. Vei putea să-i spui în continuare c-o iubești și că-ți va fi dor de ea, iar ea va auzi tot ce-i vei spune.

M-am uitat la mami, dar am clătinat imediat din cap.

— Nu vreau să-mi fie dor de ea.

Becky și-a pus mâna moale și caldă pe umărul meu, așa cum făcea mami când eram supărat.

— Mama ta vrea să fie aici, cu tine. Își dorește asta din tot sufletul. Dar Doamne-Doamne o vrea la el acum.

M-am încruntat.

— Am nevoie de ea mai mult decât Doamne-Doamne.

Becky a zâmbit, iar apoi m-a sărutat pe creștet.

Tata a bătut la ușă, apoi a deschis-o. Frații mei stăteau adunați în jurul lui pe hol. Becky m-a luat de mână și m-a condus lângă ei.

Trenton nu și-a dezlipit privirea de patul mamei, iar Taylor și Tyler se uitau oriunde, numai la pat nu. Cumva, faptul că ei păreau la fel de speriați ca mine mă făcea să mă simt mai bine.

Thomas stătea lângă mine, un pic mai în față, exact ca atunci când ne jucam în grădină și el mă proteja fiindcă băieții din vecini încercau să se ia la bătaie cu Tyler.

— Nu arată prea bine, a spus Thomas.

Tata și-a dres vocea.

— Băieți, mama voastră e bolnavă de ceva timp, iar acum e timpul ca ea să… e timpul ca ea să…

A tăcut. Becky ne-a oferit un zâmbet mic, compătimitor.

— Mama voastră n-a mai înghițit nimic. Nici apă și nici mâncare. Trupul ei nu mai rezistă. Va fi foarte greu, dar e timpul să-i spuneți mamei voastre că o iubiți și că vă va fi dor de ea și că o lăsați să plece. Trebuie să știe că e în regulă.

Frații mei au dat din cap la unison. Toți, în afară de mine. Nu era în regulă. Eu nu voiam s-o las să plece. Nu-mi păsa dacă Doamne-Doamne o voia sau nu. Ea era mămica mea. El putea să-și ia o mămică bătrână. Una care nu avea băieței de

care să aibă grijă. Am încercat să-mi amintesc ce-mi spusese. Am încercat să-mi întipăresc asta în minte. Joacă-te. Vizitează-l pe tata. Luptă pentru ceea ce iubești. Ultimul lucru nu-mi dădea pace. O iubeam pe mami, dar nu știam cum să lupt pentru ea.

Becky s-a aplecat spre urechea tatei. El a încuviințat, apoi a dat din cap spre frații mei.

— Bine, băieți. Haideți să ne luăm rămas-bun, iar apoi, Thomas, va trebui să-ți culci frații. Nu e nevoie ca ei să fie aici.

— Da, domnule, a spus Thomas.

Știam că expresia lui curajoasă era una falsă. Ochii săi erau la fel de triști ca ai mei.

Thomas a vorbit cu ea câteva minute, iar apoi Taylor și Tyler i-au șoptit câte ceva la ureche. Trenton a plâns și a îmbrățișat-o vreme îndelungată. Toată lumea i-a spus că era în regulă dacă pleca. Toți, în afară de mine. De data asta, mami nu a mai spus nimic.

Thomas m-a luat de mână, scoțându-mă din dormitorul ei. Am mers cu spatele până ce am ieșit pe hol. Am încercat să-mi spun că ea avea doar să doarmă puțin, dar am început să amețesc. Thomas m-a luat în brațe și m-a dus sus. Și-a iuțit pasul când plânsetul tatei s-a auzit prin pereți.

— Ce ți-a spus? m-a întrebat Thomas, dând drumul robinetului de la cadă.

N-am răspuns. L-am auzit întrebând și mi-am amintit exact ce-mi spusese ea, dar lacrimile mele nu voiau să funcționeze, și nici gura.

Thomas mi-a scos tricoul murdar de noroi și pantalonii scurți și chiloțeii cu Trenulețul Thomas.

— E timpul să te bagi în cadă, piticule.

M-a ridicat de jos și m-a băgat în apa caldă, înmuind buretele și storcându-l deasupra capului meu. N-am clipit. Nici măcar n-am încercat să-mi înlătur apa de pe față, cu toate c-o uram.

— Ieri, mama mi-a spus să am grijă de tine și de gemeni și să am grijă și de tata.

Thomas și-a împreunat mâinile pe marginea căzii și și-a lipit bărbia de ele, uitându-se la mine.

— Așa că asta am de gând să fac, Trav, bine? O să am grijă de tine. Prin urmare, nu-ți face griji. O să-i ducem dorul mamei împreună, dar nu-ți fie teamă. O să mă asigur că toate lucrurile vor fi bine. Îți promit.

Voiam să încuviințez sau să-l îmbrățișez, dar nimic nu mergea. Cu toate că ar fi trebuit să lupt pentru ea, eu eram sus, într-o cadă plină cu apă, nemișcat ca o statuie. Deja o dezamăgisem. În mintea mea i-am promis că, de îndată ce organismul meu va funcționa din nou, voi face toate lucrurile pe care mi-a spus să le fac. Când tristețea va dispărea, mă voi juca mereu și voi lupta mereu. Din

răsputeri.

I

PIGEON

Naiba să-i ia de vulturi. Te așteaptă ore-n șir. Zile. Nopți. Se uită prin tine, gândindu-se ce părți din tine să ia mai întâi, care bucăți vor fi cele mai dulci, care vor fi cele mai moi sau, pur și simplu, care parte va fi cea mai avantajoasă.

Ceea ce ei nu știu, ceea ce ei nu au anticipat, este că prada se preface. Vulturii sunt cel mai ușor de păcălit. Tocmai când cred că tot ceea ce trebuie să facă e să aibă răbdare, să stea și să aștepte ca tu să mori, atunci îi lovești. Abia atunci scoți arma secretă: o imensă lipsă de respect pentru situația de față; un refuz de a ceda ordinii lucrurilor.

Abia atunci îi șochezi, când le arăți că nu dai doi bani pe ei.

Un adversar din Cerc, un individ care încearcă prin insulte să-ți scoată la iveală punctul slab, o femeie care încearcă să te lege; asta îi ia prin surprindere de fiecare dată.

De la o vârstă foarte fragedă, am avut mare grijă să-mi trăiesc viața așa. Acești prostovani cu inimi frânte ce-și vând sufletul tuturor vrăjitoarelor disperate după bani care le zâmbesc au dat-o în bară mereu. Însă, cumva, eu am fost cel care am ales cealaltă direcție. Eu am fost cel care a preferat să stea deoparte. Dacă mă întrebați pe mine, metoda aleasă de ei era cea mai grea. Să lași sentimentele la ușă și să le înlocuiești cu insensibilitate sau furie — care sunt mult mai ușor de controlat — era simplu. Dacă arăți ce simți cu adevărat, asta te face vulnerabil. Ori de câte ori am încercat să le explic această eroare fraților, verilor sau prietenilor mei, eram privit cu scepticism. Ori de câte ori îi văzusem plângând sau nedormind din pricina vreunei târfe proaste încălțate cu tocuri care spunea „trage-mi-o” și care nu dădea doi bani pe ei, asta era ceva ce nu puteam să înțeleg. Femeile care îți frâng inima astfel nu te-ar lăsa să te îndrăgostești de ele prea ușor. Nu s-ar apleca peste canapeaua ta și nu te-ar lăsa să le seduci pentru a le duce în dormitorul tău din prima noapte — nici măcar în a zecea.

Teoriile mele erau ignorate din cauză că lucrurile nu mergeau așa. Atracție, sex, dragoste nebună, iubire, iar apoi o inimă frântă. Asta era ordinea logică. Și ordinea era mereu prezentă.

Dar nu și pentru mine. În. Nici. Un. Caz.

În urmă cu mult timp am luat decizia că mă voi hrăni cu vulturi până ce

voi da peste o turturea. O porumbiță. Acel suflet care nu ar deranja pe nimeni; care pur și simplu și-ar vedea de propriile-i treburi, încercând să-și trăiască viața fără să distrugă pe cineva pentru a-și satisface nevoile și obiceiurile egoiste. Curajoasă. Comunicativă. Inteligentă. Frumoasă. Convingătoare. O creatură care s-ar împerechea pentru a procrea. De neobținut până ce nu îi oferi un motiv pentru a avea încredere în tine.

În timp ce stăteam în fața ușii deschise a apartamentului meu, scuturând scrumul țigării, mi-am adus aminte de fata cu jerseul roz, stropit de sânge, de la Cerc. Fără să mă gândesc, îi spusesem Pigeon. La momentul respectiv a fost o poreclă tâmpită pentru a o face să se simtă și mai nelalocul ei decât se simțea deja. Cu fața ei pătată de roșu-stacojiu, cu ochii larg deschiși, părea inocentă, dar mi-am dat seama că de vină erau hainele. Mi-am alungat această amintire, în timp ce priveam în gol spre sufragerie.

Megan lenevea pe canapea, uitându-se la televizor. Părea plictisită și mă întrebam de ce încă se mai afla în apartamentul meu. De obicei își aduna catrafusele și o ștergea imediat după ce ne-o trăgeam.

Ușa a scârțâit când am deschis-o puțin mai tare. Mi-am dres vocea și am apucat ghiozdanul de bretele.

— Megan, am plecat.

S-a ridicat în fund și s-a întins, iar apoi a înșfăcat lanțul poșetei ei gigantice. Nu cred că avea prea multe lucruri de pus în ea. Și-a trecut lanțul argintiu pe umăr, apoi și-a încălțat pantofii cu toc, îndreptându-se spre ușă.

— Dacă te plictisești, dă-mi un mesaj, mi-a spus, fără să se uite la mine.

Și-a pus ochelarii de soare supradimensionați și a coborât scările, fără să fie vreun pic afectată de faptul c-o alungasem. Indiferența ei era exact motivul pentru care Megan era una dintre puținele mele iubite frecvente. Nu plângea să ne combinăm și nici n-o apucau pandaliile. Lua aranjamentul nostru ca atare, apoi își vedea de treabă.

Harley-ul meu lucea în soarele dimineții de toamnă. Am așteptat ca Megan să iasă din parcare, apoi am coborât în viteză scările, încheindu-mi jacheta. Cursul de științe umaniste al domnului Rueser avea să înceapă în jumătate de oră, însă lui nu-i păsa dacă întârziam. Dacă pe el nu-l enerva, nu vedeam niciun motiv să mă chinui să ajung acolo la timp.

— Așteaptă! a strigat o voce din spatele meu.

Shepley se afla în ușa apartamentului nostru, la bustul gol și balansându-se pe un picior în timp ce încerca să-și tragă o șosetă pe celălalt.

— Voiam să te întreb aseară. Ce i-ai spus lui Marek? Te-ai aplecat și i-ai spus ceva la ureche. Arăta de parcă își înghițise limba.

— I-am mulțumit că a plecat din oraș acum câteva săptămâni, fiindcă maică-sa a lucrat ilegal.

Shepley mă privea lung, nevenindu-i să creadă.

— Frate, glumești.

— Nu. Am auzit de la Cami că a fost prins cu alcool în districtul Jones.

A clătinat din cap, iar apoi a arătat spre canapea.

— Ai lăsat-o pe Megan să stea peste noapte aici?

— Nu, Shep. Știi că nu aș face așa ceva.

— A venit pur și simplu pentru o zbenguială matinală, ha? E o metodă interesantă să pună mâna pe tine pentru tot restul zilei.

— Crezi că asta e?

— Mereu se găsesc unii să i-o tragă la câteva secunde distanță de precedentul, a spus Shepley. E Megan. Cine știe? În fine. Trebuie s-o duc pe America înapoi în campus. Vrei să mergi cu noi?

— Ne vedem mai târziu, i-am spus, punându-mi ochelarii Oakley. Dacă vrei, pot s-o iau eu pe Mare.

Shepley s-a strâmbat.

— Ăăă… nu.

Amuzat de reacția lui, am încălecat pe Harley și am pornit motorul. Cu toate că aveam prostul obicei de a le seduce pe prietenele iubitei lui, exista un prag pe care n-aveam voie să-l trec. America era a lui și, odată ce el era interesat de o fată, aceasta ieșea din mintea mea, fără să mă mai gândesc vreodată la ea. Shepley știa asta. Însă îi plăcea să-și bată joc de mine.

M-am întâlnit cu Adam în spatele casei Sig Tau. El conducea Cercul. După plata inițială făcută în prima seară, îl lăsam pe el să adune câștigurile a doua zi, iar apoi îi dădeam o parte pentru deranj. El păstra capacul; eu păstram câștigurile. Relația noastră era strict legată de afaceri și preferam s-o păstrăm așa. Atâta timp cât Adam continua să mă plătească, stăteam departe de el și, atâta timp cât el nu voia s-o încaseze, stătea departe de mine.

Mi-am croit drum spre cantina campusului. Chiar înainte să ajung la ușile duble de metal, Lexi și Ashley au apărut în fața mea.

— Bună, Trav, a spus Lexi, stând dreaptă.

Prin decolteul tricoului roz i se vedeau sânii perfect bronzați și siliconați. Acele movile irezistibile și robuste au fost cele care m-au implorat să i-o trag, dar o dată a fost suficient. Vocea ei îmi amintea de sunetul aerului ieșind încet dintr-un balon, iar Nathan Squalor a călărit-o a doua zi după mine.

— Bună, Lex.

Am aruncat țigara la coș și am trecut repede pe lângă ele, îndreptându-mă spre ușă. Nu că eram nerăbdător să mă năpustesc spre bufetul cu legume moi, carne uscată și fructe răscoapte. Doamne! Vocea ei făcea câinii să urle și copiii să ridice capul ca să vadă ce personaj din desenele animate a căpătat viață.

În pofida respingerii mele, fetele m-au urmat.

— Shep!

Am dat din cap. Stătea cu America, amuzându-se cu tipii de lângă el. Porumbița de la lupte stătea în fața lui, împingând mâncarea cu o furculiță de plastic. Vocea mea i-a atras atenția. Simțeam cum ochii ei mari m-au urmărit până când am ajuns în capul mesei, unde mi-am pus tava.

Am auzit-o pe Lexi chicotind, forțându-mă să-mi înfrânez furia care fierbea în mine. Când m-am așezat, mi-a folosit genunchiul drept scaun.

Unii dintre băieții din echipa de fotbal care stăteau la masa noastră priveau extaziați, ca și când faptul că eu eram urmărit de două stricate tălâmbe era un lucru de neobținut pentru ei.

Lexi și-a vârât mâna pe sub masă, iar apoi și-a înfipt degetele în coapsa mea, deplasându-le ușor spre vintre. Mi-am desfăcut picioarele un pic mai mult, așteptând ca ea să ajungă unde dorea.

Chiar înainte să-i simt mâinile în acea zonă, America a mormăit cu voce tare:

— Cred că tocmai îmi vine să vomit.

Lexi s-a întors încordată.

— Am auzit asta, târfo!

O chiflă a zburat pe lângă chipul lui Lexi, ajungând pe jos. Eu și Shepley am făcut schimb de priviri, iar apoi mi-am tras genunchiul într-o parte.

Fundul lui Lexi s-a izbit de podeaua cantinei. Recunosc, m-a excitat puțin zgomotul pe care l-a făcut lovind gresia.

A bombănit ceva și a plecat. Se părea că Shepley îmi apreciase gestul, iar ăsta era un lucru bun pentru mine. Răbdarea mea pentru fetele de genul lui Lexi nu era prea mare. Nu aveam decât o singură regulă: respect. Pentru mine, pentru familia mea și pentru prietenii mei. La naiba, până și o parte dintre dușmanii mei meritau respect. Nu găseam niciun motiv să stau mai mult decât era necesar cu oameni care nu înțelegeau această lecție de viață. Poate că pentru femeile care trecuseră prin apartamentul meu suna ipocrit, dar dacă ele aveau respect, și eu aveam.

America părea mulțumită, așa că i-am făcut cu ochiul, apoi am dat din cap spre Shepley, după care am luat o îmbucătură din ceea ce se afla pe tava mea.

— Ai fost tare aseară, Mad Dog, a spus Jenks, aruncând un cruton peste masă.

— Taci, fraiere, i-a tăiat-o Brazil, cu vocea lui groasă bine cunoscută. Adam n-o să te mai lase niciodată să intri dac-aude c-ai vorbit despre asta.

— O, da, a făcut el, ridicând din umeri.

Mi-am dus tava la coș, după care m-am întors pe scaunul meu, încruntat.

— Și nu-mi spune așa.

— Cum? Mad Dog?

— Mda.

— De ce nu? Credeam că ăsta e numele tău în Cerc. Cum ar fi, un nume de stripper.

L-am fulgerat cu privirea pe Jenks.

— Ce-ar fi să taci și să-i oferi acelei găuri de pe fața ta o șansă să se vindece?

Nu-mi plăcuse niciodată de viermișorul ăla.

— Sigur, Travis. Tot ce trebuia să faci era să spui asta.

A chicotit agitat înainte să-și adune lucrurile și să plece.

La scurt timp, cantina s-a golit. Am văzut că Shepley și America încă erau acolo, vorbind cu fata cea nouă. Tipa avea părul lung și buclat, iar pielea ei mai păstra bronzul verii. Nu era posesoarea celor mai mari sâni pe care-i văzusem vreodată, dar ochii ei… erau de o ciudată nuanță de gri. Într-un fel îmi erau cunoscuți.

Nu exista nicio șansă s-o fi întâlnit înainte, dar ceva în legătură cu chipul ei m-a făcut să-mi amintesc de un lucru pe care încă nu-l puteam numi.

M-am ridicat, îndreptându-mă spre ea. Avea părul unei vedete porno și chipul unui înger. Ochii ei erau aproape migdalați și nespus de frumoși. Și atunci am văzut-o: dincolo de frumusețe și falsa inocență se ascundea ceva, ceva rece și calculat. Chiar și când zâmbea, vedeam în ea un păcat atât de adânc întipărit, încât niciun jerseu nu i-l putea ascunde. Acei ochi pluteau deasupra nasului ei mic și trăsăturilor fine. Pentru oricine altcineva, părea curată și naivă, dar fata asta ascundea ceva. Știam deoarece exact același păcat sălășluise în mine toată viața. Diferența era că ea îl ținea ascuns în străfunduri, iar eu îl lăsam deseori să iasă din cușcă.

M-am uitat la Shepley până când a simțit că-l pironesc cu privirea. În clipa în care și-a ridicat ochii în direcția mea, am dat din cap spre porumbiță.

Cine-i asta? am spus pe mutește.

Shepley mi-a răspuns cu o căutătură confuză.

Ea, am insistat.

Gura lui Shepley s-a transformat în acel rânjet enervant de măgar pe care îl folosea mereu când era pe cale să mă scoată din sărite.

— Ce e? a spus Shepley, puțin mai tare decât era necesar.

Mi-am dat seama că fata știa că vorbeam despre ea, deoarece și-a ținut capul plecat, prefăcându-se că nu vede.

După ce petrecusem șaizeci de secunde în prezența lui Abby Abernathy, am dedus două lucruri: nu vorbea prea mult, iar când o făcea, era cam afurisită. Dar nu știu… acel lucru era destul de interesant. Pusese o barieră pentru a ține la distanță măgarii ca mine, dar asta m-a făcut să fiu și mai hotărât.

Și-a dat ochii peste cap pentru a treia sau a patra oară. O călcam pe coadă

și chestia asta mi se părea amuzantă. De obicei, fetele nu mă tratau cu o ură autentică, nici măcar când le arătam ușa.

Văzând că nici măcar cele mai fermecătoare zâmbete ale mele nu funcționează, am ridicat ștacheta.

— Ai un tic nervos?

— Un ce? a întrebat ea.

— Un tic nervos. Îți tot dai ochii peste cap.

Dacă ar fi putut să mă omoare cu acea privire feroce, aș fi sângerat pe podea. N-am putut să nu râd. Era afurisită și a naibii de nepoliticoasă. Îmi plăcea de ea din ce în ce mai mult.

M-am apropiat mai tare de fața ei.

— Chiar sunt niște ochi uimitori. Totuși, ce culoare au? Gri?

Și-a plecat imediat capul, lăsând părul lung să-i acopere chipul. Unu–zero pentru mine. O făcusem să se simtă nelalocul ei, iar asta însemna că ajungeam undeva.

America s-a băgat imediat, avertizându-mă. N-o puteam învinui. Ea văzuse șirul nesfârșit de fete care intrau și ieșeau din apartamentul meu. Nu voiam s-o enervez pe America, însă mi-am dat seama că ea nu părea să fie furioasă. Mai mult amuzată.

— Nu ești genul ei, a spus America.

Am rămas cu gura căscată, intrând în jocul ei.

— Ba sunt genul tuturor!

Porumbița mi-a aruncat o privire și a rânjit. Un sentiment cald — probabil doar nevoia urgentă de a o arunca pe fata asta pe canapeaua mea — m-a lovit din plin. Ea era diferită, iar ăsta era un lucru reconfortant.

— A! Un zâmbet, am spus.

Totuși, să-i spun zâmbet, ca și cum nu era cel mai frumos lucru pe care-l văzusem vreodată, părea greșit, dar nu aveam de gând să-mi distrug jocul când avansam atât de bine.

— La urma urmelor, nu sunt un ticălos nenorocit. Mi-a făcut plăcere să te cunosc, Pigeon.

M-am ridicat, am înconjurat masa și m-am aplecat spre America.

— Ajută-mă puțin, bine? Mă voi purta frumos, îți jur.

Un cartof prăjit a zburat către fața mea.

— Trav, ia-ți buzele din urechea prietenei mele! a spus Shepley.

Am mers înapoi cu spatele, ridicând mâinile pentru a sublinia cea mai nevinovată expresie pe care o putea afișa chipul meu.

— Sprijin! Ne sprijinim reciproc!

Am mers cu spatele câțiva pași până la ușă, observând un mic grup de fete. Am deschis ușa, iar ele au năvălit ca o turmă de vite, înainte să pot ieși.

Trecuse mult timp de când nu mai fusesem provocat. Partea cea mai ciudată era că nu voiam să i-o pun și atât. Mă enerva gândul că m-ar putea considera un ratat, dar mă enerva și mai tare că îmi păsa. În orice caz, pentru prima dată în ultima vreme, o persoană era imprevizibilă. Pigeon era total opusul celorlalte fete pe care le puteam întâlni acolo, și trebuia să știu de ce.

Sala de la cursul lui Chaney era arhiplină. Am urcat câte două trepte o dată spre locul meu, iar apoi am înotat printre picioarele goale care-mi aglomerau banca.

Am dat din cap.

— Doamnelor!

Au murmurat și au oftat la unison.

Vulturii. Pe jumătate din aceste fete le călărisem în primul an, iar celelalte ajunseseră pe canapeaua mea cu mult înainte de vacanța de toamnă. Cu excepția unei singure fete din capătul rândului. Sophia mi-a aruncat un zâmbet strâmb. Părea că fața ei luase foc și cineva încercase să-l stingă cu o furculiță. Fusese cu câțiva dintre frații mei din fraternitate. Cunoscându-le trecutul și lipsa ei de prudență în ceea ce privește protecția, a fost mai bine să o consider un risc inutil, chiar dacă eu aveam mereu grijă.

S-a sprijinit pe coate pentru a mă privi mai bine.

— Hei, Travis! Am auzit că va fi o petrecere pentru cupluri la Sig Tau.

— Nu începe, i-am tăiat-o.

A pus botul.

— Dar… când mi-ai spus de ea, am crezut că voiai să mergi.

Am râs.

— Făceam mișto. Nu e același lucru.

Blonda de lângă mine s-a aplecat.

— Toată lumea știe că Travis Maddox nu merge la petrecerile pentru cupluri. Latri la copacul greșit, Chrissy.

— A, da? Ei bine, nu te-a întrebat nimeni pe tine, a spus Chrissy, încruntându-se.

În timp ce fetele se certau, am observat-o pe Abby intrând în fugă. Practic s-a aruncat într-o bancă din primul rând înainte să se audă clopoțelul.

Fără să stau pe gânduri, mi-am luat foaia și mi-am vârât capătul pixului în gură, iar apoi am coborât în fugă treptele, așezându-mă în banca de lângă ea.

Expresia de pe chipul ei sugera ceva mai mult decât simplul amuzament și, dintr-un motiv pe care nu puteam să mi-l explic, adrenalina a dat năvală în trupul meu — în felul acela obișnuit pe care puteam să-l trăiesc înaintea unei lupte.

— Bun. Poți să iei notițe și pentru mine.

Era complet dezgustată, iar asta mă încânta și mai mult. Majoritatea fetelor

mă plictiseau până la Dumnezeu și înapoi, însă fata asta era uimitoare. Ba chiar amuzantă. Nu o enervam, cel puțin nu într-un mod pozitiv. Prezența mea părea s-o facă să vomite, iar eu găseam asta ciudat de adorabil.

Nevoia mă împingea să aflu dacă ceea ce simțea pentru mine era ură adevărată sau dacă pur și simplu voia s-o facă pe inabordabila. M-am apropiat de ea.

— Iartă-mă… te-am jignit cu ceva?

Ochii i s-au îmblânzit înainte să clatine din cap. Nu mă ura. Pur și simplu, voia să mă urască. Eram cu mult înaintea ei. Dacă voia să se joace, puteam și eu să mă joc.

— Atunci, care e problema ta?

Părea rușinată când mi-a spus:

— N-am să mă culc cu tine. Așa că ar trebui s-o lași baltă.

O, da! Asta avea să fie distractiv.

— Nu ți-am cerut să te culci cu mine… nu-i așa?

Am ridicat ochii înspre tavan, de parcă mă gândeam la asta.

— Ce-ar fi să vii și tu diseară cu America?

A surâs batjocoritor, ca și când mirosise ceva putred.

— Jur că nici măcar n-o să flirtez cu tine.

— Am să mă mai gândesc.

Am încercat să nu zâmbesc prea mult și să mă dau de gol. Ea nu avea de gând să se rostogolească precum vulturii de mai sus. Am aruncat o privire în spatele meu, iar fetele se uitau urât în direcția lui Abby. Ele știau la fel de bine ca mine. Abby era diferită, iar eu urma să muncesc pentru asta. Pentru prima dată în viața mea.

Trei mâzgăleli de posibile tatuaje și vreo douăzeci de boxe tridimensionale mai târziu, ora se terminase. Am ajuns pe coridor înainte să mă poată opri cineva. Reușisem s-o fac la timp, dar, nu știu cum, Abby era deja afară, la vreo douăzeci de metri înaintea mea.

La naiba. Încerca să mă evite. Am mărit pasul până ce am ajuns lângă ea.

— Te-ai mai gândit?

— Travis! a strigat o fată, jucându-se cu părul ei.

Abby continua să meargă, lăsându-mă să ascult trăncănelile enervante ale acelei fete.

— Scuze, ăăă…

— Heather.

— Scuze, Heather… Eu… Trebuie să plec.

M-a cuprins cu brațele. Eu am bătut-o pe spate, m-a eliberat din strânsoarea ei și am continuat să merg, întrebându-mă cine era.

Înainte să-mi pot da seama cine era Heather, am zărit picioarele lungi și

bronzate ale lui Abby. Mi-am vârât un Marlboro în gură și am iuțit pasul ca să ajung din nou lângă ea.

— Unde rămăsesem? A, da… tu te gândeai.

— Ce tot spui acolo?

— Te-ai gândit dacă vii?

— Dacă spun da, renunți să mă mai urmărești?

M-am prefăcut că mă gândesc, apoi am încuviințat, dând din cap.

— Da.

— În cazul ăsta, vin.

Rahat. Nu putea fi convinsă atât de ușor.

— Când?

— Diseară. Vin diseară.

M-am oprit din mers. Punea ceva la cale. Nu mă gândisem că va dori să atace.

— Perfect, am spus, prefăcându-mă surprins. Așadar, Pigeon, ne vedem diseară!

S-a îndepărtat fără să se uite înapoi, fără să fie vreun pic afectată de această conversație. S-a făcut nevăzută printre studenții care încercau să ajungă la ore.

Am zărit șapca albă de baseball a lui Shepley. Nu se grăbea deloc să ajungă la ora de informatică. M-am încruntat. Uram acel curs. Cine naiba nu știe în ziua de azi să folosească un calculator?

M-am alăturat lui Shepley și Americăi în timp ce ei mergeau alături de ceilalți studenți pe culoarul principal. Ea chicotea și îl privea impresionată pe Shepley, care lătra la mine. America nu era vultur. Da, era sexy, putea să poarte o conversație fără să spună „gen” după fiecare cuvânt, iar uneori era chiar amuzantă. Ceea ce îmi plăcea cel mai mult la ea era că, după prima lor întâlnire, nu a venit la apartament câteva săptămâni și, chiar și după ce se uitau la un film îmbrățișați pe canapea, se ducea înapoi la căminul ei.

Totuși, simțeam că perioada de probă în care Shepley nu putea să i-o tragă avea să ajungă la sfârșit.

— Bună, Mare, am salutat-o, dând din cap.

— Ce mai faci, Trav? a întrebat ea.

Mi-a zâmbit, după care și-a mutat din nou privirea asupra lui Shepley. El era unul dintre cei norocoși. Astfel de fete erau foarte rare.

— Aici stau eu, a spus America, gesticulând spre căminul de după colț.

L-a apucat pe Shepley de după cap și l-a sărutat. El a prins-o de șolduri și a tras-o spre el înainte să-i dea drumul.

America ne-a făcut din mână pentru ultima oară, iar apoi s-a alăturat amicului ei, Finch, care o aștepta la intrarea principală.

— Te-ai îndrăgostit pe bune, nu-i așa? l-am întrebat pe Shepley, lovindu-l peste mână.

El m-a împins.

— Nu-i treaba ta, fraiere.

— Nu are vreo soră?

— E singură la părinți. Și te rog să-i lași și prietenii în pace, Trav. Vorbesc serios.

Ultimele cuvinte ale lui Shepley erau de prisos. Ochii lui erau ca un ecran imens pe care, de cele mai multe ori, se puteau citi sentimentele și gândurile lui, și se vedea clar că era serios — ba chiar puțin disperat. Nu se îndrăgostise de ea. O iubea ca pe ochii din cap.

— Te referi la Abby.

S-a încruntat.

— Mă refer la toți prietenii ei. Ba chiar și la Finch. Stai departe de ei, te rog.

— Vere! am spus, apucându-l de gât. Te-ai îndrăgostit? Mă faci să plâng!

— Taci, a mormăit Shepley. Promite-mi doar că vei sta departe de prietenii ei.

— Nu-ți promit nimic, am spus, rânjind.

II

RATEU

— Ce faci? m-a întrebat Shepley.

Stătea în mijlocul încăperii, cu o pereche de tenişi într-o mână şi cu una de chiloţi în cealaltă.

— Ăăă, curat? am zis, punând paharele de shot în maşina de spălat vase.

— Văd asta. Dar… de ce?

Am zâmbit, întorcându-mă cu spatele la el. Avea să mă omoare.

— Aştept musafiri.

— Şi?

— Pe porumbiţă.

— Ha?

— Pe Abby, Shep. Am invitat-o pe Abby.

— Frate, nu. Nu! Omule, nu-mi strica treburile. Te rog, n-o face.

M-am întors, încrucişându-mi braţele la piept.

— Am încercat, Shep. Chiar am încercat. Dar, nu ştiu.

Am ridicat din umeri.

— E ceva în legătură cu ea. Nu m-am putut abţine.

Shepley şi-a încleştat maxilarul şi a ieşit furtunos din încăpere, trântind uşa după el.

Am terminat de umplut maşina de spălat vase, apoi am dat un tur canapelei ca să văd dacă nu cumva lăsasem vreun ambalaj gol de prezervative. Chestia asta nu era niciodată amuzant de explicat.

Nu era niciun secret faptul că mi-o trăsesem cu o bună parte din fetele de la şcoală, dar nu vedeam niciun motiv pentru a le reaminti asta atunci când veneau la mine. Totul ţinea de prezentare.

Totuşi, cu Pigeon urma să fie nevoie de mult mai mult decât o reclamă falsă pentru a i-o trage pe canapeaua mea. În acest moment, strategia era să fac câte un pas. Dacă aveam să mă gândesc la rezultatul final, întregul proces ar fi putut să dea rateu. Ea observa lucrurile. Era mult mai departe de naivitate decât eram eu: la ani-lumină distanţă. Această operaţiune era suficient de grea.

Eram în camera mea, sortând rufele murdare, când am auzit uşa de la intrare deschizându-se. De obicei, Shepley trăgea cu urechea când America intra în

parcare pentru a o putea saluta din ușă.

Ce popândău!

Semnalul a fost dat de murmurele lor și apoi de ușa închisă la dormitorul lui. Am intrat în sufragerie, iar ea era deja acolo: purta ochelari, avea părul adunat în vârful capului și era îmbrăcată cu ceea ce probabil că erau pantaloni de pijama. Nu m-aș mira să fi cotrobăit prin coșul de rufe murdare.

Mi-era greu să nu izbucnesc în râs. Niciodată n-am avut o femeie în apartamentul meu îmbrăcată ca ea. Ușa mea văzuse fuste de blugi, rochii, ba chiar și o rochie scurtă semitransparentă pusă peste o pereche de bikini. De câteva ori, machiaj strident și loțiuni cu sclipici. Niciodată pijamale.

Mi-am dat seama imediat că ținuta ei explica de ce acceptase cu atâta ușurință să vină. Avea de gând să încerce să mă îngrețoșeze și s-o las în pace. Dacă n-ar fi arătat atât de sexy așa, poate că ar fi funcționat, însă tenul ei era impecabil, iar lipsa de machiaj și ramele ochelarilor îi făceau culoarea ochilor să iasă și mai tare în evidență.

— Era și timpul să apăreți, am spus, trântindu-mă pe canapea.

La început părea mândră de ideea ei, dar în timp ce vorbeam, iar eu nu păream afectat de înfățișarea ei, era clar că știa că planul ei eșuase. Cu cât zâmbea mai puțin, cu atât mai mult trebuia să mă opresc din a rânji cu toată gura. Era atât de amuzantă. Pur și simplu, nu puteam trece peste asta.

Shepley și America ni s-au alăturat zece minute mai târziu. Abby era agitată, iar eu aproape complet zăpăcit. Conversația noastră trecuse de la neîncrederea ei cu privire la faptul că eu aș putea scrie fie și un simplu eseu până la înclinația mea pentru lupte. Îmi plăcea să vorbesc cu ea despre lucruri normale. Era mult mai bine decât neplăcuta sarcină de a o ruga să plece după ce i-o trăgeam. Ea nu mă înțelegea, iar eu voiam într-un fel s-o facă, deși se părea c-o enervam rău.

— Dar cine ești tu… Karate Kid? Unde ai învățat să te bați?

Shepley și America păreau să se simtă stânjeniți din pricina lui Abby. Nu știu de ce; să fiu al naibii dacă mie-mi păsa. Chiar dacă mie nu-mi prea plăcea să vorbesc despre copilăria mea, asta nu însemna că mi-era rușine.

— Am avut un tată cu patima băuturii și cu o fire violentă și patru frați mai mari care au moștenit gena ticălosului.

— Oh, a spus ea.

S-a înroșit, iar în acel moment am simțit un gol în stomac. Nu eram sigur ce anume însemna, dar nu-mi dădea pace.

— Nu te simți stânjenită, Pidge. Tata s-a lăsat de băutură, frații mei au crescut.

— Nu sunt stânjenită.

Cuvintele ei nu erau una și aceeași cu limbajul trupului. Mi-am dat silința să mă gândesc cum să schimb subiectul, dar apoi m-am gândit la înfățișarea ei

ciudată și sexy. Stânjeneala ei a fost imediată înlocuită de iritare, ceva ce mă făcea să mă simt mult mai în largul meu.

America a sugerat să ne uităm la televizor. Ultimul lucru pe care-l voiam era să mă aflu într-o încăpere cu Abby și să nu pot vorbi cu ea. M-am ridicat.

— Ți-e foame, Pidge?

— Am mâncat deja.

America s-a încruntat.

— Ba n-ai mâncat. A… ăăă… ai dreptate. Am uitat că ai halit o… pizza? Înainte să pleci.

Abby era din nou stânjenită, însă furia ei a mascat repede stânjeneala. Modelul ei emoțional nu era greu de învățat.

Am deschis ușa, încercând să-mi păstrez tonul neutru. Nu mai fusesem niciodată atât de nerăbdător să fiu singur cu o fată — în special să nu vreau să fac sex cu ea.

— Vino! Probabil că ți-e foame.

Umerii i s-au relaxat ușor.

— Unde te duci?

— Oriunde vrei tu. Putem merge la o pizzerie.

Am tresărit pe dinăuntru. Asta se prea poate să fi sunat a nerăbdare.

S-a uitat în jos la pantalonii ei.

— Nu prea sunt îmbrăcată cum trebuie.

Habar nu avea cât de frumoasă era. Asta o făcea să fie și mai atrăgătoare.

— Arăți bine. Hai să mergem, mor de foame!

Odată ce am văzut-o suită în spatele Harley-ului meu, am putut din nou să gândesc cum trebuie. De obicei, pe motocicletă eram mult mai relaxat. Picioarele lui Abby îmi strângeau puternic șoldurile, dar și asta era relaxant. Aproape o ușurare.

Această senzație ciudată pe care o simțeam în preajma ei era derutantă. Nu-mi plăcea, și totuși îmi aducea aminte că ea era lângă mine, așa că senzația era pe cât de reconfortantă, pe atât de bulversantă. Am decis să mă adun naibii. Poate că Abby era o porumbiță, dar tot o fată era. Nu era necesar să-mi adun boxerii de prin casă.

În plus, dincolo de fațada de fată bună se afla ceva. Mă urâse pe loc deoarece și-o mai luase și înainte de la cineva ca mine. Totuși, în niciun caz nu era târfă. Nici măcar una prefăcută. Pe alea le puteam zări de la un kilometru distanță. Masca mea, pe care o foloseam în acest joc, începuse să se topească. În sfârșit, găsisem o fată care era suficient de interesantă pentru a o descoperi, iar o altă versiune de-a mea deja o rănise.

Cu toate că de-abia ne întâlniserăm, gândul că vreun dobitoc o rănise pe Pidge m-a înfuriat. Faptul că Abby mă asocia cu un asemenea ticălos care o rănise

era și mai rău. Am încetinit imediat ce am intrat în parcarea de la Pizza Shack. Călătoria nu fusese suficient de lungă pentru a-mi aranja gândurile năucite din cap.

Nici măcar nu mă gândisem la viteza cu care am mers, astfel că, atunci când Abby s-a dat jos și a început să zbiere, n-am putut să nu râd.

— N-am depășit limita de viteză.

— Mda, de parcă am fi mers pe autostradă!

Și-a desfăcut acel coc sălbatic, apoi și-a trecut degetele prin părul ei lung.

Nu m-am putut abține să nu o sorb din priviri în timp ce și l-a prins la loc. Mi-am imaginat că așa arăta dimineața, și a trebuit să mă gândesc la primele zece minute din *Salvați soldatul Ryan* pentru a nu avea o erecție. Sânge. Țipete. Intestine. Grenade. Împușcături. Și mai mult sânge.

Am ținut ușa deschisă.

— N-aș permite să ți se întâmple nimic, Pigeon!

A trecut ca o furtună pe lângă mine și a intrat în restaurant, ignorându-mi gestul. Era păcat; era prima fată pentru care voisem să țin ușa deschisă. De-abia așteptasem acest moment, iar ea nici măcar nu observase.

După ce am urmat-o înăuntru, m-am îndreptat spre separeul din colț pe care îl alegeam de obicei. Membrii echipei de fotbal stăteau în mijlocul încăperii, având câteva mese unite. Deja chiuiau pentru că intrasem cu o parteneră, ceea ce m-a făcut să scrâșnesc din dinți. Nu voiam ca Abby să audă.

Pentru prima dată în viața mea, mi-am dat seama că mă simțeam stânjenit de atitudinea mea. Dar n-a durat prea mult. M-am înveselit imediat ce am văzut-o pe Abby așezându-se de cealaltă parte a mesei, irascibilă și enervată.

Am comandat două beri. Expresia dezgustată de pe chipul ei m-a prins cu garda jos. Chelnerița flirta în mod evident cu mine, iar Abby era nefericită. Aparent, o puteam scoate din sărite fără ca măcar să mă străduiesc.

— Vii deseori aici? m-a întrebat ea pe un ton aspru.

Da! Era geloasă. Stai puțin. Poate că felul în care femeile mă tratau era o schimbare de macaz. Nici asta nu m-ar surprinde. Puicuța asta mă făcea să amețesc.

M-am sprijinit cu coatele pe masă, refuzând s-o las să vadă c-o plăceam.

— Așadar, Pidge, care-i treaba cu tine? Urăști bărbații, așa, în general, sau mă urăști numai pe mine?

— Cred că numai pe tine.

A trebuit să râd.

— Nu-mi dau seama care e treaba cu tine. Ești prima fată care a fost vreodată dezgustată de mine înainte de sex. Nu te fâstâcești când vorbești cu mine și nu încerci să-mi atragi atenția.

— Nu e niciun truc. Pur și simplu, nu-mi placi.

Au!

— N-ai fi fost aici dacă nu m-ai fi plăcut.

Insistența mea a meritat. Încruntarea i s-a mai domolit, iar cutele din jurul ochilor i s-au mai destins.

— N-am spus că ești un om rău. Dar nu-mi place când cineva își face o părere preconcepută despre mine din simplul motiv că am vagin.

Orice ar fi fost ceea ce tocmai simțisem, n-am putut să mă stăpânesc. Am încercat degeaba să-mi reprim râsul, dar am izbucnit, fără să mă pot opri. La urma urmelor, nu mă considera un dobitoc; pur și simplu nu-i plăcea modul meu de abordare. Puteam să repar asta ușor. Un val de ușurare a trecut peste mine și am râs mai tare decât o făcusem vreodată în ultimii ani. Sau poate în toată viața mea.

— O, Doamne-Dumnezeule! Mă omori! Asta e. Trebuie să fim prieteni. Nu accept niciun refuz.

— Nu mă deranjează să fim prieteni, dar asta nu înseamnă ca tu să încerci la fiecare cinci secunde să te culci cu mine.

— N-ai să te culci cu mine. Am priceput.

Asta a fost. A zâmbit, iar în acel moment o întreagă lume nouă de posibilități mi s-a deschis în fața ochilor. Creierul îmi tot oferea imagini rapide ce aveau nuanțe pornografice cu Pigeon, apoi tot sistemul s-a stricat, iar o infopublicitate despre noblețe și dorința de a nu o da în bară cu această prietenie ciudată, care tocmai luase naștere, a apărut în locul lui.

I-am întors zâmbetul.

— Îți dau cuvântul meu. Nici măcar n-am să mă gândesc la chiloții tăi… numai dacă nu vrei tu s-o fac.

Și-a pus coatele ei micuțe pe masă și s-a sprijinit pe ele. Bineînțeles că ochii mei au trecut fix spre sânii ei și spre felul în care erau apăsați acum de marginea mesei.

— Și cum asta nu se va întâmpla, putem să fim prieteni.

Provocare acceptată.

— Așadar, care-i treaba cu tine? a întrebat Abby. Ai fost dintotdeauna Travis „Mad Dog” Maddox sau numai de când ai venit aici?

A folosit câte două degete de la fiecare mână pe post de ghilimele când a rostit acea poreclă îngrozitoare.

Am tresărit.

— Nu. Adam a început cu asta după prima mea luptă.

Uram acel nume, dar așa rămăsese. Tuturor celorlalți părea să le placă, așa că Adam a continuat să-l folosească.

După o tăcere stânjenitoare, Abby a vorbit în cele din urmă.

— Asta-i tot? N-ai de gând să-mi spui nimic despre tine?

Nu părea să-i pese de porecla mea, fiindcă tocmai acceptase povestea din spatele ei. Nu știam niciodată când avea să se simtă jignită și să o ia razna sau când

avea să fie rațională și să rămână calmă. La naiba, nu mă săturam de asta.

— Ce-ai vrea să știi?

Abby a ridicat din umeri.

— Chestiile firești. De unde ești, ce vrei să te faci când vei fi mare… chestii din astea.

Trebuia să mai lucrez cu apăsarea care mi se aduna pe umeri. Nu mă simțeam în largul meu să vorbesc despre mine — în special despre trecutul meu. I-am oferit câteva răspunsuri vagi și nimic mai mult, dar apoi, unul dintre jucătorii de fotbal a izbucnit în râs. Nu m-ar fi deranjat atât de mult dacă nu m-aș fi temut de momentul în care Abby și-ar fi dat seama de ce râdeau. OK, asta a fost o minciună. M-ar fi scos din sărite chiar dacă ea s-ar fi aflat aici sau nu.

Voia întruna să știe despre familia mea și despre specializarea mea, iar eu încercam să nu sar de pe scaun și să-i iau pe toți la fugărit. Când furia mea ajunsese aproape de punctul maxim, a devenit mult mai dificil să mă concentrez asupra conversației.

— De ce râd? a întrebat în cele din urmă, arătând spre mesele zgomotoase.

Am clătinat din cap.

— Spune-mi! a insistat ea.

Am strâns din buze. Dacă pleca, probabil că nu mai aveam să primesc o a doua șansă, iar acei dobitoci urmau să aibă un nou motiv de amuzament.

Se uita la mine, așteptând.

La dracu'!

— În primul rând se hlizesc din cauza faptului că am fost nevoit să te scot la cină. De obicei nu prea… fac asta.

— În primul rând?

Când și-a dat seama de ceea ce însemna, chipul i-a înghețat. Era umilită să se afle aici cu mine.

Am tresărit, așteptând s-o ia din loc.

S-a relaxat.

— Și eu care mă temeam că râd de tine fiindcă ai fost văzut cu mine îmbrăcată în felul ăsta, iar ei cred că am de gând să mă culc cu tine, a mormăit ea.

Stai puțin. Ce?

— De ce să nu fiu văzut cu tine?

Abby s-a îmbujorat, apoi a privit în jos.

— Despre ce vorbeam?

Am oftat. Era îngrijorată pentru mine. Credea că băieții râdeau de felul în care ea arăta. La urma urmelor, Pigeon nu era atât de dură. Am decis să pun o altă întrebare, înainte ca ea să se gândească din nou la asta.

— Despre tine. Care e specializarea ta principală?

— A, ăăă… Educație generală, deocamdată. Încă nu m-am hotărât, dar

înclin către contabilitate.

— Totuși, nu ești de prin partea locului. Probabil că te-ai transferat.

— Din Wichita. La fel ca America.

— Cum de-ai ajuns aici din Kansas?

— Pur și simplu a trebuit să plec departe.

— Departe de ce?

— De părinții mei.

Fugea de ei. Aveam bănuiala că perlele și jerseul pe care le purtase în seara în care făcuserăm cunoștință erau doar un paravan. Și totuși, ce anume ascundea? A devenit destul de repede enervată de întrebările personale, dar înainte să pot schimba subiectul, Kyle, din echipa de fotbal, a început să vorbească.

Am încuviințat.

— Deci, de ce Eastern?

Abby mi-a dat un răspuns înțepat. Chicotelile și comentariile necioplite ce veneau dinspre echipa de fotbal i-au acoperit cuvintele.

— Omule, trebuie să-i dai de mâncare cățelei, nu să i-o tragi.[1]

Nu m-am mai putut abține. Nu numai că nu mă respectau pe mine, dar n-o respectau nici pe Abby. M-am ridicat și am făcut câțiva pași, iar ei au început să se înghesuie pe ușă, împleticindu-se și împiedicându-se de câteva perechi de picioare.

Ochii lui Abby îmi pătrundeau prin ceafă, aducându-mă înapoi cu picioarele pe pământ, ceea ce m-a făcut să mă așez din nou pe canapea. A ridicat dintr-o sprânceană, iar furia și frustrarea mi s-au evaporat imediat.

— Erai pe cale să-mi spui de ce-ai ales Eastern, am zis.

Era mai bine să continui prefăcându-mă că acel spectacol nu avusese loc.

— E greu de explicat, a răspuns ea, ridicând din umeri. Cred că părea a fi în regulă.

Dacă exista o frază pentru a explica ceea ce am simțit în acel moment, asta era aceea. Habar n-aveam ce naiba făceam sau de ce făceam, dar ceva în legătură cu noi doi stând în acest separeu mi-a adus o ciudată stare de calm. Chiar în toiul unei supărări cumplite.

Am zâmbit și mi-am deschis meniul.

— Știu ce vrei să spui.

1 Joc de cuvinte intraductibil. În original, *You're supposed to get a doggie bag, not bag the doggie. Doggie bag* se referă la mâncarea rămasă pe care clienții doresc să o ia la pachet. *Bag the doggie* se traduce prin „să i-o tragi cățelușei“.

III

CAVALERUL ALB

Shepley stătea în pragul ușii ca un idiot îndrăgostit, fluturând din mână în timp ce America ieșea din parcare. A închis ușa, apoi s-a prăbușit pe fotoliu, având pe față cel mai ridicol zâmbet.

— Ești un fraier, i-am spus.

— Eu? Ar fi trebuit să te vezi pe tine. Abby de-abia aștepta să plece de-aici.

M-am încruntat. Mie nu mi se păruse că Abby ar fi fost grăbită, dar acum că Shepley menționase asta, mi-am amintit că ea fusese destul de tăcută la întoarcere.

— Așa crezi?

Shepley a râs, întinzându-se la loc în fotoliu și ridicând suportul pentru picioare.

— Te urăște. Las-o baltă!

— Ba nu mă urăște. Am fixat data întâlnirii… la cină.

Mirat, Shepley a ridicat din sprâncene.

— Întâlnire? Trav! Ce faci? Fiindcă dacă pentru tine ăsta e doar un joc și-mi strici mie treburile, am să te ucid în somn.

M-am prăbușit pe canapea și am înșfăcat telecomanda.

— Nu știu ce fac, însă asta fac.

Shepley părea confuz. Nu voiam să-l las să vadă că eram la fel de nedumerit ca și el.

— N-am glumit, a zis el, fără să-și dezlipească ochii de la televizor. Te strâng de gât.

— Te-am auzit, i-am trântit-o eu.

Toată chestia cu nu-mă-simțeam-în-elementul-meu mă scotea din sărite și, în plus, îl aveam pe capul meu pe Pepé Le Pew[2] care mă amenința cu moartea. Shepley pasional era plictisitor. Shepley îndrăgostit era aproape de nesuportat.

— Ți-o amintești pe Anya?

— Nu-i același lucru, a răspuns exasperat Shepley. Cu Mare e altceva. Ea e aleasa.

— Știi tu asta după numai câteva luni? l-am întrebat eu sceptic.

— Am știut de când am văzut-o aici.

Am clătinat din cap. Îmi displăcea când era în felul ăsta. Inorogi și fluturi zburând pe fundal și inimioare plutind în aer. El sfârșea mereu prin a avea inima frântă, iar atunci eu trebuia să mă asigur că nu bea până moare timp de șase luni la rând. Și totuși, pentru America părea să fie în regulă chestia asta.

Mă rog. Nicio femeie nu mă putea face pe mine să plâng în hohote și să-mi beau și mințile ca s-o pot uita. Dacă ele nu erau prin preajmă, pregătite, asta însemna că nu meritau oricum efortul.

Shepley s-a ridicat și s-a întins, apoi s-a dus agale spre camera lui.

— Ești în rahat, Shep!

— De unde știi? m-a întrebat el.

Avea dreptate. Eu unul nu fusesem niciodată îndrăgostit, însă nu-mi închipuiam că m-ar fi schimbat atât de mult.

M-am decis să mă duc și eu la culcare. Înfuriat, m-am dezbrăcat și m-am întins pe spate pe saltea. În secunda în care am pus capul pe pernă, gândul mi-a zburat la Abby. Discuția noastră mi se derula în minte, cuvânt cu cuvânt. De câteva ori, ea arătase o frântură de interes. Nu mă ura cu totul, iar asta m-a ajutat să mă relaxez. N-am fost chiar adeptul scuzelor în legătură cu reputația mea, însă ea nu se aștepta ca eu să mă prefac. Femeile nu mă făceau să mă simt emoționat. Abby m-a făcut să fiu neatent și concentrat în același timp. Agitat și relaxat. Enervat și al naibii de zăpăcit. Nu mă mai simțisem niciodată atât de în dezacord cu mine însumi. Ceva în legătură cu această senzație mă făcea să mai vreau să fiu în preajma ei.

După două ore de zgâit la tavan, întrebându-mă dacă aveam s-o mai văd a doua zi, m-am hotărât să mă ridic și să caut sticla de Jack Daniel’s din bucătărie.

Paharele de shot erau curate în mașina de spălat vase, așa că mi-am luat unul și l-am umplut până la buză. După ce l-am dat de dușcă, mi-am mai turnat încă unul. L-am dat și pe acela peste cap, am pus sticla în chiuvetă și am făcut stânga-mprejur. Shepley stătea în cadrul ușii camerei lui, cu un zâmbet superior pe chip.

— Și așa începu.

— În ziua în care ai apărut în arborele genealogic al familiei noastre, am vrut să-l tai.

Shepley a râs scurt și a închis ușa.

Am mers târându-mi picioarele până în dormitorul meu, enervat că nu puteam să mă cert.

Cursurile de dimineață au durat o veșnicie, iar eu eram puțin dezgustat de mine însumi că trebuise să alerg până la cantină. Nici măcar nu știam dacă Abby era acolo.

Dar era.

Brazil ședea chiar vizavi de ea, sporovăind cu Shepley. Pe buze mi-a încolțit un zâmbet atotcunoscător și am oftat, atât ușurat, cât și resemnat în legătură cu faptul că eram jalnic.

Doamna care servea prânzul mi-a umplut tava cu Dumnezeu- știe-ce, apoi m-am dus la masă, stând în picioare exact în fața lui Abby.

— Brazil, stai pe scaunul meu.

— O, ea e una dintre fetele tale, Travis?

Abby a scuturat din cap.

— Câtuși de puțin.

Am așteptat, iar atunci Brazil s-a conformat, luându-și tava și ocupând un loc liber de la capătul mesei.

— Ce faci, Pidge? am întrebat-o, așteptând ca ea să-și scuipe veninul în direcția mea.

Spre marea mea surpriză, ea n-a dat niciun semn de mânie.

— Ce-i aia?

S-a uitat lung la tava mea. Am privit și eu la amestecul aburind. Ea pur și simplu făcea conversație. Și totuși, era un semn bun.

— Doamnele de la cantină mă sperie. N-am de gând să le critic abilitățile culinare.

Abby m-a privit cum îmi înfigeam furculița în ceva comestibil, apoi mi s-a părut că atenția i-a fost distrasă de murmurele celor din jurul nostru. Garantat, era ceva nou pentru colegii mei să mă vadă făcând mare tam-tam că stăteam vizavi de cineva. Tot nu eram sigur de ce o făceam.

— Îhh… testul ăla la bio e după prânz, a mormăit America.

— Ai învățat? a întrebat-o Abby.

America a strâmbat din nas.

— Doamne, nu! Mi-am petrecut noaptea asigurându-mi iubitul că n-ai de gând să te culci cu Travis.

Shepley s-a posomorât imediat la menționarea discuției din noaptea precedentă.

Jucătorii de fotbal așezați la capătul mesei noastre au tăcut pentru a trage cu urechea la discuția noastră, iar Abby s-a făcut mică în scaunul ei, aruncând o căutătură urâtă spre America.

Era stânjenită. Din cine știe ce motiv, era umilită de orice fel de atenție i s-ar fi acordat.

America a ignorat-o pe Abby și l-a înghiontit pe Shepley cu umărul, însă lui Shepley nu i-a dispărut încruntarea.

— Dumnezeule, Shep! Așa de rău ai ajuns?

Am aruncat cu un pliculeț cu ketchup în el, încercând să-i descrețesc

fruntea. Atunci, studenții din jur și-au îndreptat atenția către Shepley și America, sperând la ceva despre care ar fi putut vorbi.

Shepley n-a răspuns, dar ochii gri ai lui Abby mi-au aruncat o privire însoțită de o umbră de zâmbet. În acea zi înregistram succes după succes. Ea n-ar fi putut să mă urască nici dacă ar fi încercat. Nu știu de ce eram atât de îngrijorat. Nu intenționam să-i dau întâlniri sau ceva. Abby părea doar experimentul platonic perfect. În principiu, era o fată bună — fie ea și ușor supărată — și n-avea nevoie ca eu să-i dau peste cap planul pentru cinci ani. Dacă avea vreunul.

America l-a mângâiat pe Shepley pe spate.

— O să fie bine. O să dureze o vreme până o să se convingă că Abby este imună la farmecele tale.

— N-am încercat s-o farmec, am spus eu. Eu tocmai făceam progrese, iar America îmi scufunda nava de război. E prietena mea.

Abby s-a uitat la Shepley.

— Ți-am spus. N-ai de ce să te-ngrijorezi.

Privirea lui Shepley s-a întâlnit cu cea a lui Abby, apoi expresia lui s-a mai îmblânzit. O criză evitată. Abby salvase ziua.

Am așteptat un minut, încercând să mă gândesc la ceva de spus. Voiam s-o invit pe Abby să vină în vizită mai târziu, dar avea să sune jalnic după comentariul pe care îl făcuse America. În minte mi-a încolțit o idee genială și n-am mai șovăit.

— Dar tu ai învățat?

Abby s-a încruntat.

— Oricât de mult aș studia, asta n-are cum să mă ajute la biologie. Nu e ceva care să-mi intre în cap.

M-am ridicat, făcând semn cu capul spre ușă.

— Vino!

— Poftim?

— Hai să ne uităm împreună peste notițele tale. Am să te-ajut să-nveți.

— Travis…

— Ridică-ți fundul, Pidge. Ai să iei 10 la testul ăsta.

Următoarele trei secunde s-ar putea să fi fost cele mai lungi din viața mea. În cele din urmă, Abby s-a ridicat. A trecut de America și a tras-o de una dintre codițe.

— Mare, ne vedem în clasă.

Când am plecat de la cantină, i-am ținut ușa deschisă, dar ea n-a părut să observe. Din nou, am fost îngrozitor de dezamăgit.

Vârându-mi mâinile în buzunare, am ținut pasul cu ea pe scurtul drum către Morgan Hall, apoi am privit-o jucându-se cu cheia.

Într-un sfârșit, Abby a deschis larg ușa și apoi a aruncat pe pat cartea de biologie. S-a așezat și ea și și-a încrucișat picioarele, iar eu m-am lăsat să cad pe

saltea, remarcând cât de țeapănă și incomodă era. Nu era de mirare că toate fetele din școala aia erau irascibile. Nu puteai avea parte de un somn ca lumea pe asemenea saltele. Iisuse!

Abby a deschis cartea la pagina corectă și ne-am apucat de lucru. Am trecut peste lucrurile esențiale din acel capitol. Era destul de grozav felul în care ea mă urmărea în timp ce eu vorbeam. Aproape ca și cum s-ar fi agățat de fiecare cuvânt, dar în același timp fiind și uimită că știam să citesc. De câteva ori mi-am putut da seama după expresia ei că nu înțelesese, așa că am luat-o de la capăt, iar ochii i s-au luminat. După aceea, am început să muncesc mai mult pentru lumina de pe chipul ei.

Înainte să-mi dau seama, s-a făcut timpul să meargă la cursuri. Am oftat, apoi am atins-o în joacă peste braț cu cartea de biologie.

— Ai priceput despre ce e vorba. Știi cartea asta de la cap la coadă și invers.

— Păi… vom vedea.

— O să te conduc până la sala de curs. Pe drum te mai întreb.

M-am așteptat la un refuz politicos, însă ea mi-a oferit o urmă de zâmbet și a dat din cap aprobator, oftând.

— N-ai să te înfurii dacă pic testul, nu-i așa?

Era îngrijorată că aveam să mă înfurii pe ea? Nu știam ce anume să cred despre asta, dar îmi dădea o senzație a naibii de ciudată.

— Pidge, n-ai să-l pici. Cu toate astea, data viitoare va trebui să începem mai devreme, i-am spus, mergând cu ea spre sala de științe.

I-am pus întrebare după întrebare. Ea îmi răspundea imediat la cele mai multe, la unele șovăia, dar la toate a dat răspunsuri bune.

Am ajuns la ușa sălii ei și am văzut mulțumirea ce i se citea pe față.

— Baftă, i-am urat, neștiind ce altceva să-i spun.

Parker Hayes a trecut pe lângă noi și m-a salutat cu o mișcare a capului.

— Bună, Trav.

Îl uram pe nătărăul ăla.

— Parker! i-am strigat, dând din cap la rândul meu.

Parker era unul dintre indivizii ăia cărora le plăcea să se țină după mine și să facă uz de statutul lor de Cavaleri Albi pentru a și-o trage. Îi plăcea să se refere la mine ca la un afemeiat, dar adevărul era că Parker nu făcea decât să joace un joc mai sofisticat. Nu era cinstit în legătură cu niciuna dintre cuceririle lui. Se prefăcea că-i pasă și apoi le dezamăgea.

Într-o seară, în anul întâi, am dus-o pe Janet Littleton de la Red Door în apartamentul meu. Parker încerca să aibă succes la prietena ei. Am plecat pe drumuri diferite de la club, iar după ce eu m-am culcat cu ea și n-am pretins că după aceea voiam o relație, ea, scoasă din sărite, a sunat-o pe prietena ei să vină s-

o ia. Prietena era tot cu Parker, așa că el a sfârșit prin a o duce pe Janet acasă.

După aceea, Parker a avut o nouă poveste de spus cuceririlor sale. Indiferent cu ce fată mi-o trăgeam, de obicei le-o punea și el imediat, spunându-le povestea cu salvarea lui Janet.

Îl toleram, însă cu greu. Parker a luat-o în vizor pe Pigeon și s-a luminat la față instantaneu.

— Bună, Abby!

N-am înțeles de ce Parker era atât de dornic să vadă dacă putea să aibă aceleași fete ca mine. Pe Abby o întâlnise la cursuri în urmă cu câteva săptămâni și abia acum se arăta interesat. Știind că asta se întâmpla numai fiindcă o văzuse stând de vorbă cu mine, aproape că m-a aruncat în pragul unui acces de furie.

— Bună, i-a răspuns Abby, lăsând garda jos.

Cu siguranță, Abby nu știa de ce deodată el vorbea cu ea. I se citea pe chip.

— Cine e? m-a întrebat.

Am ridicat nonșalant din umeri, însă îmi venea să mă năpustesc și să-i fac arșice fundul de snob.

— Parker Hayes, i-am răspuns.

Numele lui mi-a lăsat un gust amar.

— E unul dintre frații mei din Sig Tau.

Și asta mi-a lăsat un gust amar. Aveam frați și din frăție, și de sânge. Pe Parker nu-l percepeam ca fiind nici una, nici alta. Mai degrabă ca pe un arhidușman pe care îl ții pe aproape ca să-l poți supraveghea.

— Ești într-o frăție? m-a întrebat ea, ridicând din sprâncene.

— Sigma Tau, la fel ca Shep. Credeam că știi.

— Păi… nu pari… genul care să facă parte dintr-o frăție, a zis ea, trăgând cu coada ochiului la tatuajele de pe antebrațele mele.

Faptul că Abby și-a întors imediat privirea asupra mea m-a făcut să mă simt mai bine.

— Tata e unul dintre foștii absolvenți, și toți frații mei sunt în Sig Tau. E o chestiune de familie.

— Și s-au așteptat să depui și tu legământ? m-a întrebat ea, neîncrezătoare.

— Nu chiar. Ei sunt doar băieți buni, i-am spus, întinzându-i foile cu notițe. I le-am înmânat. Mai bine intră în sală.

Abby mi-a oferit zâmbetul ei fără cusur.

— Îți mulțumesc pentru ajutor.

Mi-a dat un ghiont cu cotul și eu nu m-am putut abține să nu-i zâmbesc.

A intrat în sală și s-a așezat lângă America. Parker se zgâia la ea, privindu-le pe fete, care vorbeau. În timp ce străbăteam holul, mi-am imaginat cum aș fi ridicat un pupitru și i l-aș fi azvârlit în cap. Fiindcă nu mă așteptau alte cursuri în

acea zi, nu mai aveam niciun motiv să mai pierd vremea pe acolo. O călătorie lungă cu Harley-ul urma să mă ajute să nu înnebunesc la gândul că Parker încerca să intre în grațiile lui Abby, așa că m-am asigurat că merg pe drumul mai lung către casă, pentru a-mi acorda mai mult timp de gândire. Câteva colege demne de canapea și-au încrucișat cărările cu a mea, dar chipul lui Abby se tot ițea în mintea mea — de atât de multe ori, că începusem să mă satur.

Era bine cunoscut faptul că fusesem un ticălos fără pereche pentru fiecare fată peste șaisprezece ani cu care avusesem vreo discuție în intimitate — încă de când aveam cincisprezece ani. Povestea noastră ar fi putut să fie una clasică: băieții răi se îndrăgostesc de fata cea bună, însă Abby nu era prințesă. Ea ascundea ceva. Poate că asta era ceea ce ne lega: orice ar fi fost acel ceva pe care îl lăsase ea în urmă.

Am oprit în parcarea blocului și am coborât de pe motocicletă. Tot ceea ce depănasem în gând n-avea nicio noimă. Doar încercam să-mi justific ciudata obsesie pentru ea.

Brusc, într-o stare nașpa de spirit, am trântit ușa în urma mea și m-am așezat pe canapea, enervându-mă și mai tare atunci când n-am găsit imediat telecomanda.

Obiectul negru de plastic a aterizat lângă mine atunci când Shepley s-a îndreptat spre fotoliu. Am ridicat telecomanda și am îndreptat-o spre televizor, pornindu-l.

— De ce ai luat telecomanda în dormitor? Trebuie s-o aduci înapoi aici, i-am trântit-o eu.

— Nu știu, omule, e doar un obicei. Ce-i cu tine?

— Nu știu, am mormăit, schimbând canalele. Am dat pe butonul „silențios”. Abby Abernathy.

Shepley a ridicat din sprâncene.

— Ce-i cu ea?

— Mă înnebunește. Cred că trebuie să i-o trag și s-o termin cu asta.

Nesigur, Shepley m-a privit un timp.

— Nu că n-aș aprecia că nu mi-ai dat viața peste cap cu nou-descoperita ta restricție, dar niciodată până acum n-ai avut nevoie de permisiunea mea… dacă nu cumva… să nu-mi spui că-ți pasă și ție de cineva.

— Nu fi bou!

Shepley nu și-a putut reține zâmbetul.

— Tu chiar ții la ea. Cred că aveai nevoie doar de o fată care să refuze să se culce cu tine pentru o perioadă mai mare de douăzeci și patru de ore.

— Laura m-a făcut s-o aștept o săptămână.

— Abby nu ți-a acordat atenție?

— Ea vrea să fim doar prieteni. Bănuiesc că sunt norocos că nu mă

tratează ca pe un lepros.

După un moment de tăcere stânjenitoare, Shepley a dat aprobator din cap.

— Ești speriat.

— De ce? l-am întrebat neîncrezător, arborând un zâmbet de superioritate.

— De respingere. Până la urmă, Mad Dog e unul de-al nostru.

Mi-a zvâcnit ochiul.

— Shep, știi că urăsc dracului asta.

Shepley a zâmbit.

— Știu. Aproape la fel de mult cât urăști felul în care te simți acum.

— Nu mă faci să mă simt mai bine.

— Așadar, o placi și ești speriat. Acum, ce-ai de gând?

— Nimic. E pur și simplu nașpa că am găsit-o pe fata care merită să fie a mea, iar ea e prea bună pentru mine.

Shepley a încercat să-și înăbușe un hohot de râs. Era enervant că el se amuza atât de tare de necazul meu. Și-a alungat zâmbetul, apoi mi-a zis:

— De ce n-o lași să hotărască singură?

— Deoarece țin la ea destul încât să vreau s-o fac eu pentru ea.

Shepley s-a întins și apoi s-a ridicat, târându-și picioarele goale pe covor.

— Vrei o bere?

— Da. Hai să bem pentru prietenie.

— Deci ai de gând să continui să ieși cu ea? De ce? Pentru mine asta sună a tortură.

Am cumpănit cam un minut. Chiar suna a tortură, însă nu la fel de rea ca a o privi de la distanță.

— Nu vreau să sfârșească cu mine… sau cu alt ticălos.

— Vrei să spui cu oricine altcineva. Amice, asta-i curată nebunie.

— Adu-mi afurisita aia de bere și ține-ți gura!

Shepley a ridicat din umeri. Spre deosebire de Chris Jenks, Shepley știa când să-și țină gura.

2 Personaj de desene animate.

IV

DISTRAGERE

Hotărârea era o nebunie, dar eliberatoare. Ziua următoare m-am dus la cantină și, fără să mai stau pe gânduri, m-am așezat pe scaunul liber aflat vizavi de Abby. Era firesc și simplu să fiu în preajma ei și, în afară de a fi nevoită să se împace cu ochii ieșiți din orbite ai studenților, ba chiar și ai unor profesori, ei părea să-i placă să mă aibă alături.

— Azi învățăm sau ce?

— Învățăm, a răspuns Abby.

Singurul aspect negativ legat de faptul că ieșitul în calitate de prieteni era că îmi plăcea de ea tot mai mult. Îmi venea din ce în ce mai greu să uit culoarea și forma ochilor ei și felul în care mirosea loțiunea pe pielea ei. De asemenea, am mai remarcat și alte lucruri la ea, cum ar fi ce picioare lungi avea și culorile pe care le purta cel mai des. Ba chiar am înțeles în care săptămână n-ar fi trebuit să-i dau de lucru în plus, săptămână care, din fericire pentru Shepley, era aceeași în care el nu trebuia să și-o tragă cu America. Astfel, în loc de două săptămâni în care să nu ne batem capul aveam trei, și ne puteam avertiza reciproc.

Chiar și în cele mai rele momente, Abby nu era mofturoasă ca majoritatea fetelor. Singura chestie care părea s-o afecteze erau întrebările ocazionale despre relația noastră, dar atâta timp cât aveam grijă de asta, ea uita repede.

Cu cât trecea mai mult timp, cu atât mai puțin speculau oamenii. De obicei, luam prânzul împreună, iar în serile în care învățam, o scoteam la cină. Shepley și America ne-au invitat odată să mergem împreună la un film. Nu era niciodată ceva forțat, nu se punea niciodată problema dacă eram mai mult decât prieteni. Nu eram sigur cum mă simțeam în legătură cu asta, mai ales de când hotărârea mea de a n-o urmări în felul acela nu mă împiedicase să fanatazez cum s-o fac să geamă pe canapeaua mea — până ce, într-o seară, în apartamentul meu, le-am privit pe ea și pe America înghiontindu-se și gâdilându-se și mi-am închipuit-o pe Abby în patul meu.

Trebuia să mi-o scot din minte. Singurul leac era să încetez să mă mai gândesc la ea suficient de mult timp cât să dau lovitura cu următoarea mea cucerire.

Câteva zile mai târziu, un chip cunoscut mi-a atras privirea. O mai

văzusem și înainte împreună cu Janet Littleton. Lucy era sexy, nu pierdea nicio șansă de a-și etala decolteul și era foarte vocală în a mă urî de moarte. Din fericire, mi-au trebuit treizeci de minute și o invitație într-o doară la The Red pentru a o duce acasă. Nici n-am apucat să închid ușa, că ea mă și dezbrăca. Și, cu asta, adio cu marea de ură pe care o acumulase la adresa mea în ultimul an. A plecat cu un zâmbet pe chip și cu dezamăgirea în priviri.

Abby tot nu-mi ieșise din minte.

Nici măcar epuizarea postorgasm nu constituia o soluție, ba chiar începusem să trăiesc un sentiment nou: cel de vinovăție.

A doua zi, m-am dus grăbit la cursul de istorie și m-am strecurat în bancă alături de Abby. Ea își scosese deja laptopul și manualul, de-abia remarcând prezența mea atunci când m-am așezat.

În sala de curs era mai întuneric ca de obicei; norii văduviseră încăperea de lumina naturală care se revărsa pe ferestre. Am înghiontit-o cu cotul, însă ea nu era la fel de receptivă ca altădată, așa că i-am șterpelit creionul din mână și am început să mâzgălesc pe margini. Tatuaje, în cea mai mare parte, dar i-am scris și numele ei cu litere artistice. Chiar a tras cu coada ochiului, zâmbindu-mi apreciativ.

M-am aplecat spre ea și i-am șoptit la ureche:

— N-ai vrea să luăm azi prânzul în afara campusului?

Nu pot, a spus ea numai cu buzele.

I-am scris, neciteț, pe caiet: De ce?

Ea mi-a răspuns: Deoarece trebuie să-mi folosesc cartela de masă.

Prostii, am continuat eu.

Vorbesc serios.

Voiam să aduc argumente, dar rămăsesem aproape fără niciun loc pe pagină.

Bine. Un alt meniu misterios. De-abia aștept.

Chiar a chicotit, iar eu m-am bucurat de senzația aceea de a-mă-afla-în-al-nouălea-cer pe care o aveam ori de câte ori îmi zâmbea. Câteva mâzgălituri și un desen realist al unui dragon mai târziu, Chaney ne-a dat drumul.

Am vârât creionul lui Abby în rucsacul ei și ne-am dus la cantină.

N-am avut parte de tot atâtea priviri holbate ca în trecut. Studenții se obișnuiseră să ne vadă împreună în mod regulat. Cât timp am stat la coadă, am flecărit pe tema noii lucrări la istorie pe care ne-o dăduse Chaney. Abby și-a trecut cartela prin aparat, ducându-se apoi spre masă. Eu am remarcat imediat că îi lipsea ceva de pe tavă: doza de suc de portocale pe care și-o lua mereu.

Am scrutat șirul de femei corpolente, teribil de serioase, care serveau dincolo de bufet. De îndată ce femeia de la casa de marcat, care părea severă, mi-a apărut în raza vizuală, am știut că mi-am găsit ținta.

— Hei, domnișoară… ăăă… domnișoară…

Doamna de la cantină m-a măsurat din priviri înainte de a decide dacă aveam de gând să-i fac necazuri, așa cum procedează majoritatea femeilor chiar înainte să le fac coapsele să ardă de dorință.

— Armstrong, mi-a spus ea cu o voce aspră.

Am încercat să-mi ascund dezgustul, căci gândul la coapsele ei se materializase în întunecatele cotloane ale minții mele.

Mi-am arborat cel mai fermecător zâmbet cu putință.

— Asta-i minunat. Mă întrebam, întrucât păreți să fiți șefa pe-aici… Azi n-aveți suc de portocale?

— Ba avem câteva doze în spate. Am fost prea ocupată să le mai aduc în față.

Am dat îngăduitor din cap.

— Mereu munciți de vă spetiți. Ar trebui să vi se dea o mărire de salariu. Nu mai muncește nimeni așa ca dumneavoastră. Cu toții am observat.

Ea și-a ridicat bărbia, micșorându-și cutele de pe gât.

— Mulțumesc. Era și timpul s-o facă cineva. Ai nevoie de suc de portocale?

— Doar o doză… dacă nu e prea mare deranjul, desigur.

Ea mi-a făcut cu ochiul.

— Deloc. Vin imediat.

Am adus doza la masă și am pus-o lângă tava lui Abby.

— Nu trebuia să faci asta. Aveam de gând să-mi iau eu una.

S-a dezbrăcat de jachetă, pe care și-a pus-o în poală, dezgolindu-și umerii. Aceștia mai păstrau bronzul verii, având o mică strălucire, implorându-mă să-i ating.

Prin minte mi-au trecut instantaneu zeci de lucruri murdare.

— Păi, acum nu mai trebuie s-o faci, i-am zis eu.

I-am oferit unul dintre cele mai bune zâmbete ale mele, dar de data aceasta a fost sincer. Era un alt moment din cele marca Abby Fericită pe care mi le cam dorisem în ultimele zile.

Brazil a pufnit.

— Travis, te-a transformat cumva într-un servitor? Ce urmează: să-i faci vânt cu o frunză de palmier, îmbrăcat cu un Speedo[3]?

Mi-am înălțat gâtul să-l văd pe Brazil rânjind ca un idiot. N-o făcuse cu intenție, însă îmi stricase momentul și mă enervase la culme. Aducându-i ei ceva de băut, probabil că, într-o oarecare măsură, arătam ca un fătălău.

Abby s-a aplecat în față.

— Brazil, tu n-ai avea cu ce să umpli un Speedo. Taci dracului din gură!

— Ușurel, Abby! Glumeam! a spus Brazil, ridicând mâinile.

— Numai să… să nu vorbești așa despre el! a zis ea, încruntându-se.

Preț de o clipă am privit țintă, văzând cum mânia i se domolea când și-a îndreptat atenția către mine. Asta cu siguranță constituia o premieră.

— Acum le-am văzut pe toate. Tocmai am fost apărat de o fată.

I-am zâmbit vag, apoi m-am ridicat în picioare, aruncându-i o ultimă căutătură urâtă lui Brazil, înainte să arunc conținutul tăvii. Oricum, nu prea mi-era foame.

Când le-am împins, ușile greoaie din metal s-au deschis cu ușurință. Mi-am scos țigările din buzunar și mi-am aprins una, încercând să uit ceea ce tocmai se întâmplase.

Mă făcusem singur de râs din pricina unei fete, iar asta era o chestie care îi mulțumea mai ales pe cei din frăție, căci eu fusesem cel care le făcuse zile fripte timp de doi ani chiar și numai aruncându-le că ei ar fi putut să vrea să facă mai mult decât numai să le-o tragă fetelor. Acum era rândul meu și nu puteam să fac dracului nimic în legătură cu asta — deoarece nu eram în stare. Ba chiar și mai rău? Nu voiam să o fac.

Când ceilalți fumători din jurul meu au izbucnit în râs, am procedat la fel, cu toate că habar n-aveam despre ce vorbeau. În sinea mea eram enervat și umilit sau scos din sărite că eram umilit. Mă rog. Fetele nu-și luau mâinile de pe mine și făceau cu rândul, încercând să mă atragă într-o conversație. Eu dădeam din cap și le zâmbeam vrând să fiu politicos, însă în realitate mi-aș fi dorit să mă car de acolo și să iau pe cineva la bătaie. Să-mi fi sărit țandăra în public ar fi constituit o dovadă de slăbiciune și n-aveam de gând să înghit rahatul ăla.

Abby a trecut pe lângă mine și eu am întrerupt-o pe una dintre fete taman în mijlocul propoziției pentru a putea s-o ajung din urmă.

— Stai, Pidge! Te conduc eu.

— Travis, nu trebuie să mă conduci la toate cursurile. Știu și singură cum să ajung.

Recunosc: asta a durut puțin. Ea nici măcar nu s-a uitat la mine când mi-a zis-o cu atâta indiferență.

Exact atunci, o fată cu fustă mini și cu picioare lungi de un kilometru a trecut pe lângă noi. În timp ce mergea, părul negru și strălucitor i se legăna pe spate. Ăsta a fost momentul care m-a izbit: trebuia să renunț. Să i-o trag unei puicuțe sexy la întâmplare era ceea ce făceam eu cel mai bine, iar Abby nu voia nimic mai mult decât să fie prietenă cu mine. Am plănuit să fac treaba cum se cuvenea și să las lucrurile să rămână platonice, dar dacă nu făceam ceva drastic, planul avea să se năruie în încâlceala gândurilor și a emoțiilor contradictorii care se roteau ca un vârtej înăuntrul meu.

Era timpul să trag linie. Oricum, n-o meritam pe Abby. Ce rost avea?

Mi-am aruncat țigara pe jos.

— Te ajung din urmă, Pidge.

Mi-am luat o mutră jucăușă, dar n-a durat mult. Fata îmi tăiase calea dinadins, sperând că fusta mini și pantofii ei de prostituată aveau să-mi atragă atenția. I-am luat-o înainte și m-am întors, vârându-mi mâinile în buzunare.

— Te grăbești?

Mi-a zâmbit. A mea era.

— Mă duc la curs.

— A, da? La ce curs?

S-a oprit, strâmbând din buze.

— Travis Maddox, nu?

— Întocmai. Reputația mă întrece?

— Te întrece.

— Sunt vinovat.

Ea a clătinat din cap.

— Trebuie să mă duc la oră.

Am oftat, prefăcându-mă dezamăgit.

— Păcat. Tocmai voiam să-ți cer ajutorul.

— La ce anume?

Tonul ei sugera neîncredere, dar continua să zâmbească. Aș fi putut să-i cer să mă urmeze până la mine acasă pentru o partidă rapidă de sex și probabil că ar fi acceptat, însă o anumită cantitate de farmec făcuse cale lungă pentru mai târziu.

— Să ajung la apartamentul meu. Am un simț al orientării groaznic.

— Așa să fie oare? m-a întrebat ea, dând aprobator din cap, încruntându-se și apoi zâmbind.

Încerca din răsputeri să nu se simtă flatată.

Avea ultimii doi nasturi de sus deschiși, lăsând să se vadă curbura sânilor și o parte din sutien. Am simțit o familiară umflătură în jeanși și mi-am schimbat greutatea de pe un picior pe celălalt.

— Groaznic.

I-am zâmbit, urmărindu-i privirea care se mutase spre gropița din obraz. Nu știu de ce, însă se pare că mereu gropița încheie afacerea.

Ea a ridicat din umeri, încercând să rămână calmă.

— Ia-o înainte. Dacă văd că mergi în sens greșit, te claxonez.

— Am parcat în partea asta, i-am spus, indicând cu un gest din cap direcția spre parcare.

Limba ei era deja în gâtul meu cu mult înainte să ajungem sus în apartament, iar ea mă dezbrăcase de geacă înainte să apuc să scot cheia potrivită. Eram neîndemânatici, dar asta era distractiv. Aveam destulă practică în deschiderea ușii cu buzele lipite de ale altcuiva. Când am desfăcut și a doua încuietoare, m-a împins în camera de zi, iar eu am prins-o de șolduri și am lipit-o de ușă pentru a o

închide. Și-a petrecut picioarele pe după talia mea, iar eu am săltat-o, lipindu-mi pelvisul de al ei.

Mă săruta de parcă făcuse foamea și aflase că se găsea de mâncare în gura mea. Nu știu ce să zic, dar, cumva, îmi plăcea. M-a mușcat de buza inferioară, iar eu am făcut un pas înapoi, pierzându-mi echilibrul și prăbușindu-mă peste masa de lângă fotoliu. Obiectele de pe masă au căzut pe podea.

— Vai, a zis ea, chicotind.

I-am zâmbit și am privit-o ducându-se spre canapea și aplecându-se în așa fel încât fesele să îi fie la vedere, la fel și dunga cea mai fină de dantelă albă dintre ele.

Mi-am desfăcut cureaua și am făcut un pas. Ea intenționa să simplifice lucrurile. Și-a arcuit gâtul și și-a dat părul negru și lung pe spate. Era sexy ca o drăcoaică, garantez asta. Fermoarul de la pantalonii mei stătea să plesnească.

S-a întors să se uite la mine, iar eu m-am aplecat, lipindu-mi buzele de ale ei.

— Poate că ar fi cazul să-ți spun cum mă cheamă? a murmurat ea.

— De ce? am întrebat-o gâfâind. Îmi cam place asta.

Ea mi-a zâmbit, și-a vârât ambele degete mari de la mâini pe sub elasticul chiloților și i-a tras până ce i-au căzut în jurul gleznelor. Se uita în ochii mei, cu o căutătură păcătoasă.

În minte mi-a licărit privirea dezaprobatoare a lui Abby.

— Ce mai aștepți? m-a întrebat ea, excitată și nerăbdătoare.

— Absolut nimic, i-am răspuns, scuturând din cap.

Am încercat să mă concentrez asupra fundului ei gol lipit de coapsele mele. Să fiu nevoit să mă concentrez era cu siguranță ceva inedit și diferit, și nu era decât vina lui Abby.

S-a întors și mi-a smuls tricoul peste cap, apoi mi-a deschis fermoarul până la capăt. La naiba! Fie că eu mă mișcam cu viteza unei țestoase, fie că femeia aia era versiunea mea feminină. Mi-am aruncat cizmele din picioare, apoi am ieșit din pantaloni, dându-i cu un șut la o parte.

Ea și-a ridicat un picior și s-a sprijinit cu genunchiul de șoldul meu.

— De mult am vrut asta, mi-a șoptit în ureche. De când te-am văzut anul trecut la primirea bobocilor.

Mi-am trecut mâna peste coapsa ei, încercând să-mi amintesc dacă mai vorbisem cu ea până atunci. Când degetele mele au ajuns la capătul liniei, erau ude. Ea nu glumea. Un an de preludiu mental îmi făcuse misiunea mult mai ușoară.

A gemut în secunda în care buricele degetelor mele i-au atins pielea fină. Era atât de udă, încât degetele mele nu prea mai făceau priză, iar testiculele începuseră să mă doară. În două săptămâni nu mi-o mai trăsesem decât cu două femei. Fătuca asta și cu Lucy, prietena lui Janet. O, stai. Cu Megan se făceau trei.

În dimineața de după ce o cunoscusem pe Abby. M-a cuprins un sentiment de vinovăție, iar asta a avut un efect negativ asupra erecției mele.

— Nu te mișca, i-am spus, alergând numai în boxeri spre dormitorul meu.

Am înșfăcat un pachețel pătrat din sertarul noptierei, apoi am sprintat înapoi spre locul unde mândrețea aia de brunetă stătea exact așa cum o lăsasem. A luat pachețelul din mâna mea, apoi s-a lăsat în genunchi. După câteva încercări mai degrabă surprinzătoare și creative pe care le-a executat cu limba am avut verde s-o pun pe canapea.

Și așa am și făcut. Cu fața în jos, pipăind în jur, iar ei i-a plăcut fiecare minut.

3 Costum pentru înot.

V

COLEGI DE CAMERĂ

Obsedata de sex era în baie, îmbrăcându-se și dichisindu-se. N-a spus mare lucru după ce am isprăvit, iar eu m-am gândit că eram pe punctul în care să fiu nevoit să-i cer numărul de telefon și s-o pun pe lista scurtă — așa, ca pe Megan — a celor care nu necesitau o relație pentru a face sex și care meritau să repetăm.

Telefonul lui Shepley a ciripit. Era sunetul produs de o sărutare, așa că probabil era America. Ea îi schimbase tonul pentru mesagerie, iar Shepley era mai mult decât dornic să se supună. Le stătea bine împreună, însă mie îmi venea să vomit.

Stăteam pe canapea, schimbând canalele, așteptând să iasă fata din baie, astfel încât s-o pot expedia acasă la ea, când am remarcat că Shepley se învârtea prin apartament.

Am ridicat din sprâncene.

— Ce tot faci?

— S-ar putea să vrei să-ți culegi rahatul de pe aici. Mare vine încoace cu Abby.

Asta mi-a atras atenția.

— Abby?

— Da. S-a stricat din nou boilerul la Morgan.

— Și?

— Și ele vor sta aici câteva zile.

M-am ridicat în șezut.

— Ele? Adică și Abby va sta aici? În apartamentul nostru?

— Da, ticălosule. Nu te mai gândi la fundul Jennei Jameson[4] și ascultă ce-ți spun. Or să ajungă aici în zece minute. Cu bagaje cu tot.

— Nu se poate.

Shepley s-a oprit din mersul lui de colo-colo și m-a privit pe sub sprâncene.

— Ridică-ți fundul și ajută-mă și scoate-ți gunoiul de-aici, mi-a zis el, arătând spre baie.

— O, fir-ar să fie! am spus, sărind drept în picioare.

Shepley a dat aprobator din cap, cu ochii larg deschiși.

— Da.

În cele din urmă, am priceput: dacă America se înfuria că găsea o musafiră nepoftită când avea să ajungă acolo împreună cu Abby, urma să-l pun pe Shepley într-o postură nasoală. Dacă Abby n-ar mai fi vrut să stea acolo din cauza asta, avea să fie o problemă pentru el — și pentru mine.

M-am uitat spre ușa de la baie. Apa de la robinet curgea încă de când ea intrase acolo. Nu știam dacă făcea duș sau își făcea nevoile. N-aveam nicio șansă s-o scot din apartament înainte să ajungă fetele. Ar fi fost și mai nașpa dacă aș fi fost prins încercând s-o scot pe furiș, așa că m-am decis să schimb lenjeria de pe patul meu și să mai trag puțin de timp.

— Unde o să doarmă Abby? l-am întrebat, uitându-mă la canapea.

N-aveam de gând s-o las să se întindă peste urmele celor paisprezece luni de fluide corporale.

— Nu știu. Pe fotoliu?

— N-o să doarmă pe afurisitul ăla de fotoliu, nătăflețule!

M-am scărpinat în cap.

— Cred că va dormi în patul meu.

Shepley s-a stricat de râs, hohotele lui propagându-se două străzi mai departe. S-a aplecat și și-a cuprins genunchii cu brațele, făcându-se roșu la față.

— Poftim?

S-a ridicat în picioare și a arătat cu degetul, dând din cap în direcția mea. Râdea prea tare ca să poată vorbi, așa că a ales să se îndepărteze, încercând să-și continue treaba, în timp ce tot corpul i se scutura de râs.

Unsprezece minute mai târziu, alerga din prima cameră spre ușa de la intrare. Și-a croit drum spre scări, apoi nu s-a mai auzit nimic. Într-un final, apa de la baie s-a oprit și s-a lăsat tăcerea.

Câteva minute mai târziu, am auzit ușa dată de perete, iar Shepley plângându-se printre gâfâieli.

— Doamne, iubito! Valiza ta e cu zece kilograme mai grea decât a lui Abby!

Am ieșit și eu în hol, văzând-o pe ultima mea cucerire ieșind din baie. Ea a încremenit în cadrul ușii, uitându-se când la Abby, când la America, terminând apoi să-și încheie nasturii de la bluză. În mod cert nu se ferchezuise acolo. Încă avea machiajul întins pe față.

Preț de un minut, atenția mi-a fost cu totul distrasă de la ciudățenia momentului de literele C, P și M. Bănuiesc că fata nu era atât de lipsită de complicații pe cât crezusem anterior, făcând ca neanunțata vizită a Americăi și a lui Abby să fie și mai bine-venită. Chiar dacă eu eram încă îmbrăcat numai în boxeri.

— Bună, le-a salutat ea pe fete.

S-a uitat în jos la bagajele lor, surpriza prefăcându-i-se în confuzie totală.

America i-a aruncat o căutătură urâtă lui Shepley. El a ridicat mâinile în sus.

— E cu Travis!

Era momentul replicii mele. Am dat colțul și am căscat, bătând-o pe musafira mea peste fund.

— Mi-au sosit musafirii. Ai face mai bine să pleci.

Ea a părut să se destindă puțin și a surâs. Și-a petrecut brațele în jurul meu, apoi m-a sărutat pe gât. Cu mai puțin de o oră în urmă, buzele ei le simțeam moi și calde. În prezența lui Abby, erau ca două cornuri lipicioase, ornate cu sârmă ghimpată.

— Îți las numărul meu pe blatul de la bucătărie.

— Ăăă… nu-ți bate capul cu asta, i-am spus, voit nonșalant.

— Poftim? m-a întrebat ea, lăsându-se pe spate.

Sentimentul că era respinsă se citea în ochii ei care încercau să-i cerceteze pe ai mei în căutarea a ceva diferit față de ceea ce voiam să spun. Bucuros că asta se termina acum. S-ar fi putut întâmpla s-o sun iar și lucrurile să fi devenit încurcate. Eram ușor înspăimântat că aș fi putut s-o iau drept o posibilă amică de frecventat. De regulă eram un bun judecător, nu ca acum.

— De fiecare dată! a zis America, uitându-se la fată. Cum de te surprinde așa ceva? El e afurisitul de Travis Maddox. E faimos taman pentru chestia asta, iar ele sunt surprinse de fiecare dată! a zis ea, întorcându-se spre Shepley.

El a cuprins-o cu brațul pe după umeri, gesticulând pentru a o calma.

Fata a mijit ochii, arzând de furie și jenă și apoi s-a năpustit ca o furtună, înșfăcându-și poșeta pe drum.

Ușa s-a trântit, iar umerii lui Shepley s-au încordat. Astfel de momente îl puneau în mare încurcătură. Pe de altă parte, eu aveam o scorpie de îmblânzit, așa că m-am dus în bucătărie, deschizând frigiderul de parcă nimic nu s-ar fi întâmplat. Iadul din ochii ei prevestea o urgie pe care n-o mai experimentasem niciodată (nu fiindcă n-aș fi dat peste femei care să fi vrut să-mi conducă mie fundul, însă niciodată nu-mi păsase și nu stătusem prin preajmă ca să mi se spună).

America a clătinat din cap și a ieșit pe hol. Shepley a urmat-o, îndoindu-se de spate pentru a compensa greutatea valizei ei, pe care o târa după el.

Exact când consideram că Abby avea să lovească, ea s-a prăbușit în fotoliu. Hmm. Ei bine… e furioasă. Ar putea s-o termine cu mine.

Mi-am încrucișat brațele, păstrând o minimă distanță față de ea, rămânând în bucătărie.

— Ce e în neregulă, Pidge? O zi grea?

— Nu, sunt complet dezgustată.

Era un început.

— De mine? am întrebat-o zâmbind.

— Da, de tine. Cum poți să te folosești de o fată în felul ăsta și apoi să o tratezi așa?

Și așa a început.

— Cum am tratat-o? S-a oferit să-mi dea numărul ei, iar eu i-am respins oferta.

A rămas cu gura căscată de uimire. Am încercat să nu râd. Nu știu de ce mă amuza atât de tare s-o văd scârbită și consternată de comportamentul meu, dar așa s-a întâmplat.

— Ai făcut sex cu ea, dar n-ai vrut să-ți dea numărul ei?

— De ce să fi vrut numărul ei, dacă n-am de gând s-o sun?

— De ce să te culci cu ea, dacă n-ai de gând s-o suni?

— Pidge, eu nu promit nimic nimănui. Ea n-a specificat că dorește o relație înainte să se întindă pe canapeaua mea.

S-a uitat scârbită la canapea.

— Travis, ea e fiica cuiva. Ce-ar fi dacă cineva ar trata-o la fel pe fiica ta?

Îmi trecuse și mie prin minte o asemenea idee, așa că eram pregătit.

— Fiică-mea ar face bine să nu-și scoată chiloții pentru un ticălos pe care de-abia l-a cunoscut, ca să zic așa.

Ăsta era adevărul. Meritau oare femeile să fie tratate ca niște curve? Nu. Meritau curvele să fie tratate ca niște curve? Da. Eu eram o curvă. Prima dată când mi-am tras-o cu Megan și ea a plecat fără nici măcar o îmbrățișare n-am plâns din pricina asta și nici n-am înfulecat o găleată de înghețată. Nu m-am plâns celor din frăție că mi-am pus-o prima dată și Megan s-a purtat cu mine după cum m-am purtat și eu cu ea. Iei lucrurile ca atare, n-are rost să pretinzi că-ți aperi demnitatea dacă tocmai te-ai apucat să ți-o distrugi. Oricum, e de notorietate faptul că fetele se judecă unele pe altele, luând numai câte o pauză pentru a-l judeca pe vreun tip pentru că a făcut-o și el. Le-am auzit etichetându-și vreo colegă drept curvă înainte ca un lucru ca ăsta să-mi fi trecut mie prin minte. Chiar și așa, dacă o duceam acasă pe respectiva curvă, i-o trăgeam, apoi îi dădeam drumul, brusc, eu eram cel rău. O absurditate.

Abby și-a încrucișat brațele, vizibil incapabilă să-și susțină argumentul, iar asta a făcut-o să fie și mai furioasă.

— Deci, pe lângă faptul că recunoști că ești un ticălos, spui că merită să fie aruncată afară ca o pisică de pripas deoarece s-a culcat cu tine?

— Spun că am fost sincer cu ea. Ea e adultă, a fost de comun acord… A fost puțin cam nerăbdătoare, dacă vrei să știi adevărul. Te porți de parcă aș fi comis o crimă.

— Travis, ea nu părea să știe clar ce intenții aveai.

— Femeile își justifică de obicei acțiunile prin ceea ce inventează ele în

mintea lor. Ea nu mi-a spus din capul locului că ar vrea o relație, după cum nici eu nu i-am spus că voiam sex fără obligații. Care e diferența?

— Ești un porc!

Am ridicat din umeri.

— Mi s-a spus și mai urât.

Fără a ține seama de indiferența mea, s-o aud pe ea spunând asta îmi dădea o senzație la fel ca vârâtul unei scânduri groase de doi țoli și late de patru sub unghia de la degetul meu mare. Chiar dacă era adevărat.

Ea se zgâia la canapea cu o expresie dezgustată.

— Cred că am să dorm pe fotoliu.

— De ce?

— Nu dorm pe chestia aia! Dumnezeu știe în ce aș dormi!

I-am ridicat valiza de pe podea.

— Nu dormi nici pe canapea și nici pe fotoliu. Dormi în patul meu.

— Care sunt sigură că e și mai neigienic decât canapeaua.

— În patul meu n-a dormit nimeni niciodată, în afară de mine.

Ea și-a dat ochii peste cap.

— Mai scutește-mă!

— Vorbesc cât se poate de serios. Le-o trag pe canapea. Nu le las să intre în camera mea.

— În cazul ăsta, eu de ce am voie în patul tău?

Voiam să-i spun. Doamne, niciodată n-am vrut mai tare să găsesc cuvintele potrivite, însă de-abia recunoșteam asta în sinea mea, darămite în fața ei. Înlăuntrul meu știam că eram un rahat nenorocit, iar ea merita ceva mai bun. O parte din mine voia s-o ducă în brațe și să-i arate că ea era diferită, însă acesta era totodată și lucrul care mă împiedica. Abby era diametral opusă față de mine: inocentă la suprafață și profund viciată în profunzime. Era ceva la ea ce îmi era necesar în viață, și chiar dacă nu eram sigur ce anume era, nu aș fi putut ceda proastelor obiceiuri și s-o dau în bară. Ea era genul iertător, îmi dădeam seama de asta, dar existau și niște limite pe care aveam suficientă experiență ca să nu le încalc.

În minte mi-a încolțit o idee și mai bună și am zâmbit afectat.

— Plănuiești să faci sex cu mine la noapte?

— Nu!

— De-aia ai voie în patul meu. Acum, ridică-ți fundul irascibil, fă un duș fierbinte, iar apoi putem învăța ceva la biologie.

Mirată, Abby m-a privit din cap până-n picioare, dar s-a conformat. Trecând pe lângă mine, aproape că m-a lovit cu umărul, apoi a izbit ușa de la baie. Când a dat drumul la apă, țevile de sub apartament au cârâit drept răspuns.

Își împachetase puține lucruri: numai strictul necesar. Am găsit niște pantaloni scurți și un tricou, o pereche de chiloți albi din bumbac cu dungi mov. I-

am ținut în fața mea, apoi am scormonit mai departe. Toți erau din bumbac. Ea chiar nu intenționa să se dezbrace în fața mea și nici să mă stârnească. Puțin dezamăgitor, dar, în același timp, asta mă făcea s-o plac și mai tare. Mă întrebam dacă avea măcar o pereche de chiloți tanga.

Oare era virgină?

Am râs. O virgină la facultate era ceva nemaiauzit în zilele noastre.

Își pusese și un tub de pastă de dinți, periuța și un tubuleț cu cremă de față. Le-am luat, am ieșit pe hol și am scos un prosop curat din debaraua pentru lenjerie.

Am bătut o dată la ușă, însă n-a răspuns, așa că am intrat. Oricum, era după perdea și n-avea nimic ce nu mai văzusem până atunci.

— Mare?

— Nu, eu sunt, Travis, i-am spus, punându-i lucrurile pe polița de lângă chiuvetă.

— Ce cauți aici? Ieși afară! a țipat ea.

Am râs scurt. Ce copil!

— Ți-ai uitat prosopul și ți-am adus hainele și periuța de dinți și o cremă de față ciudată, pe care am găsit-o în bagajul tău.

— Mi-ai cotrobăit prin lucruri?

Vocea ei a mai urcat cu o octavă. Hohotul de râs mi-a rămas în gât și m-am înecat. Îi adusesem Bridezillei lucrurile vrând să fiu un tip de treabă, iar ea înnebunise. De parcă aveam să găsesc cine știe ce chestii interesante în bagajul ei. Era la fel de rea ca o profesoară de la școala de duminică.

Am stors puțin din pasta ei de dinți pe periuța mea și am deschis robinetul. Abby a fost ciudat de tăcută, până ce fruntea și ochii i s-au ivit de după perdea. Am încercat s-o ignor, simțind cum privirea ei îmi ardea ceafa de parcă ar fi vrut să mi-o sfredelească.

Iritarea ei era un mister. Pentru mine, tot scenariul era ciudat de relaxant. Gândul m-a făcut să mă opresc; viața casnică nu era ceva ce aș fi crezut că-mi va face plăcere.

— Travis, ieși! a mârâit ea.

— Nu mă pot culca fără să mă spăl pe dinți.

— Dacă te apropii la mai puțin de jumătate de metru de perdeaua asta, îți scot ochii în somn.

— Pidge, nu trag cu ochiul!

De fapt, gândul la ea aplecată asupra mea cu un cuțit în mână era cumva excitant. Mai mult partea cu aplecatul decât partea cu cuțitul.

Am terminat să mă spăl pe dinți și mi-am croit drum spre dormitor, zâmbind întruna. În câteva minute, țevile s-au oprit, însă a durat o veșnicie până ce Abby a ieșit.

Impacientat, mi-am vârât capul pe ușa băii.

— Hai anu’ ăsta, Pidge! Îmbătrânesc aici!

Înfățișarea ei m-a surprins. O mai văzusem nemachiată și până atunci, dar pielea ei era roz și strălucitoare, iar părul ei lung era ud și drept. N-am putut să mă abțin să nu mă zgâiesc.

Abby și-a dus brațul la spate și a aruncat cu pieptenele în mine. M-am ferit, apoi am închis ușa, ducându-mă înapoi, chicotind.

O auzeam cum lipăia cu picioarele ei mici pe hol, iar inima a început să-mi bată cu putere în piept.

— Noapte bună, Abby! a strigat America din dormitorul lui Shepley.

— Noapte bună, Mare!

Simțeam nevoia să râd. Se potrivea.[5] Prietena lui Shepley îmi prezentase propria-mi formă de dependență. Nu mă mai puteam sătura și nici nu voiam să renunț. Cu toate că nici nu-i puteam spune altfel decât dependență, nu îndrăzneam să renunț nici măcar la o firimitură. Pur și simplu, o țineam alături de mine, simțindu-mă mai bine doar pentru că o știam prin preajmă. Nu mai era nicio speranță pentru mine.

Două ciocănituri ușoare m-au readus la realitate.

— Intră, Pidge. Nu trebuie să bați la ușă.

Abby s-a strecurat înăuntru, cu părul ud, îmbrăcată cu un tricou gri și un șort în carouri. Privirea ochilor ei mari a hoinărit prin toată camera; își imagina lucruri despre mine uitându-se la preții goi. Era pentru prima dată când o femeie intra acolo. Momentul acela nu era ceva la care să mă fi gândit, însă ca Abby să schimbe felul în care percepeam camera nu era ceva la care să mă fi așteptat.

Înainte, era doar locul unde dormeam. Un loc unde oricum nu petreceam prea mult timp. Prezența lui Abby făcea ca pereții albi, simpli să fie mult prea evidenți până în punctul în care senzația de stânjeneală să nu mai fie atât de puternică. Văzând-o pe Abby în camera mea, mă simțeam ca acasă, și imaginea pereților goi nu-mi mai plăcea.

— Drăguță pijama, am spus eu într-un final, așezându-mă pe pat. Ei bine, hai! N-am să te mușc.

Și-a lăsat bărbia în piept și a ridicat din sprâncene.

— Nu mă tem de tine.

Manualul ei de biologie a aterizat lângă mine cu un buf, apoi Abby m-a întrebat:

— Ai un stilou?

Am dat aprobator din cap spre noptieră.

— În sertarul de sus.

În clipa în care am rostit cuvintele mi-a înghețat sângele în vine. Abby avea să-mi descopere ascunzătoarea. M-am pregătit pentru meciul mortal și iminent.

A pus un genunchi pe pat și a întins mâna, trăgând sertarul și scormonind prin el până ce și-a tras mâna brusc înapoi. În secunda următoare a apucat stiloul și a trântit sertarul, închizându-l.

— Ce e? am întrebat-o, prefăcându-mă că citesc în manualul de biologie.

— Ai jefuit clinica de planning familial?

Cum de știe o porumbiță de unde se face rost de prezervative?

— Nu. De ce?

I s-a contorsionat fața.

— Provizia ta de prezervative pentru toată viața.

Iată că începe.

— Mai bine să ai grijă decât să-ți pară rău, nu?

N-avea cum să aducă argumente contra. În loc să țipe și să mă facă în fel și chip, așa cum m-aș fi așteptat, și-a dat ochii peste cap. Am răsfoit paginile cărții de biologie, încercând să nu par prea ușurat.

— Bine, putem începe de-aici. Dumnezeule… fotosinteza? Ai învățat despre asta în liceu?

— Cam așa ceva, a zis ea, pe un ton defensiv. E introducere în biologie, Trav. N-am ales eu programa.

— Și tu ești la analiză matematică? Cum de poți să fii atât de avansată la mate și atât de în urmă la științe?

— Nu sunt în urmă. Prima jumătate e întotdeauna recapitulare.

Am ridicat o sprânceană.

— Nu chiar.

Ea asculta în timp ce eu treceam prin principiile de bază ale fotosintezei, apoi prin anatomia celulelor plantelor. Indiferent ce spuneam sau cât de mult vorbeam, Abby se agăța de fiecare cuvânt. Era ușor să pretind că era interesată de mine și nu de o notă de trecere.

— Lipide. Nu lipizi. Spune-mi din nou ce sunt.

Și-a scos ochelarii.

— Sunt frântă. Nu mai pot memora nici măcar o macromoleculă.

Afurisita. De. Oră. De. Culcare.

— În regulă.

Deodată, Abby părea agitată, ceea ce, în mod curios, mă liniștea.

Am lăsat-o singură cu agitația ei și m-am dus să fac un duș. Știind că tocmai stătuse goală fix în același loc, am început să am niște gânduri care mă excitau, ca atare, cu cinci minute înainte să ies, apa a trebuit să fie rece ca gheața. Era incomod, dar cel puțin m-a scăpat de erecție.

Când m-am întors în dormitor, Abby era culcată pe o parte cu ochii închiși și țeapănă ca o scândură. Mi-am lăsat prosopul să cadă, mi-am pus boxerii și m-am vârât în pat, stingând lumina. Abby nu s-a mișcat, însă eram sigur că nu dormea.

Toți mușchii îi erau contractați, dar s-a crispat și mai tare înainte să se întoarcă cu fața la mine.

— Dormi și tu aici?

— Păi, da. Ăsta e patul meu.

— Știu, dar eu…

S-a oprit, cântărindu-și opțiunile.

— Încă n-ai încredere în mine? O să mă comport cum nu se poate mai bine, jur.

Am ridicat degetul arătător, mijlociul și degetul mic, gest cunoscut în mod afectuos de către cei din frăție drept „lucrul care șochează”. Ea n-a priceput.

Pe cât de nasol era să fiu bun, n-aveam de gând s-o sperii din prima noapte făcând ceva stupid.

Abby era un amestec echilibrat de duritate și tandrețe. S-o forțez prea tare părea să fie echivalentul reacției unui animal încolțit. Era amuzant să merg pe funia îngustă, așa după cum îmi cerea ea, într-un fel de mers-pe-motocicletă-cu-spatele-cu-o-mie-cinci-sute- de-kilometri-pe-oră.

Ea s-a întors cu spatele la mine, pătura mulându-se în jurul fiecărei rontunjimi a trupului ei. Un alt zâmbet mi-a luminat fața și m-am aplecat să-i spun la ureche:

— Noapte bună, Pigeon.

4 Actriță de filme pentru adulți.

5 Joc de cuvinte intraductibil: *Night, Mare*! („Noapte bună, Mare!”) se pronunță la fel cu *nightmare* („coșmar”).

VI

SHOTURI

Când am deschis ochii, soarele tocmai începuse să arunce umbre pe pereții dormitorului meu. Părul lui Abby era încâlcit și ciufulit și îmi acoperea fața. Am inspirat adânc.

Amice. Ce faci… în afară de a fi înfiorător? m-am gândit eu. M-am întors pe spate, dar înainte să mă pot opri, am inspirat din nou. Ea încă mirosea a șampon și a loțiune.

Câteva secunde mai târziu, alarma ceasului a început să sune, iar Abby s-a foit. Și-a întins mâna peste pieptul meu, apoi și-a retras-o brusc.

— Travis? a spus ea somnoroasă. Alarma ta.

A așteptat un minut, apoi a oftat, întinzându-se peste mine până ce, în cele din urmă, a ajuns la ceas și a lovit butonul din plastic până ce sunetul a încetat.

A căzut din nou pe pernă și a pufnit. Mi-a scăpat un chicotit, iar ea și-a ieșit din fire.

— Erai treaz?

— Am promis că mă voi purta frumos. N-am spus nimic despre a te lăsa să te întinzi peste mine.

— Nu m-am întins peste tine! Nu puteam să ajung la ceas. Cred ca asta a fost cea mai enervantă alarmă pe care am auzit-o vreodată. Sună ca un animal pe moarte.

— Vrei micul dejun?

Mi-am pus mâinile sub cap.

— Nu mi-e foame.

Ceva părea să o enerveze, dar am ignorat-o. Probabil că nu era o persoană prea matinală. Cu toate că, după logica asta, nu era nici una căreia să-i placă amiaza, și nici una nocturnă. Gândindu-mă mai bine, era aproape genul de afurisită irascibilă… iar mie îmi plăcea.

— Ei bine, mie îmi este. Ce-ar fi să mergi cu mine pe motocicletă la cafeneaua din capătul străzii?

— Nu cred că pot să suport dis-de-dimineață lipsa abilităților tale în ale condusului.

Și-a vârât picioarele mici și osoase în papucii de casă și s-a dus târșâind

spre ușă.

— Unde te duci?

S-a enervat imediat.

— Să mă îmbrac și să mă duc la școală. Ai nevoie de itinerarul meu cât timp sunt aici?

Voia s-o facă pe dura? Nicio problemă. M-am dus spre ea și am prins-o de umeri. La naiba, pielea ei îmi dădea o senzație tare plăcută.

— Ești mereu așa de temperamentală sau o să-ți treacă odată ce vei înțelege că nu creez nicio schemă complicată ca să mă culc cu tine?

— Nu sunt temperamentală.

M-am aplecat, șoptindu-i la ureche:

— Nu vreau să mă culc cu tine, Pidge. Îmi placi prea mult.

S-a încordat toată și atunci am ieșit fără să mai scot o vorbă. Să sar în sus și în jos pentru a sărbători victoria ar fi fost prea bătător la ochi, așa că m-am abținut până ce am ieșit, apoi, de bucurie, am schițat în aer câteva mișcări cu pumnul. Nu era ușor s-o țin pe Abby în alertă, dar când funcționa, mă simțeam de parcă aș fi fost cu un pas mai aproape de…

De ce? Nu știam sigur. Doar că mă simțeam bine.

Trecuse ceva timp de când nu mai făcusem cumpărături de la băcănie, astfel încât micul dejun n-a fost chiar unul de mare clasă, dar a fost destul de bun. Am bătut ouă într-un castron, am aruncat înăuntru și puțină ceapă și ardei și am turnat apoi totul într-o tigaie.

Abby a intrat și s-a așezat pe un taburet.

— Ești sigură că nu vrei și tu?

— Sunt sigură, mulțumesc.

Abia se dăduse jos din pat și arăta superb. Era ridicol. Știam sigur că nu era ceva obișnuit, însă, oricum, nu puteam afirma asta cu certitudine. Singurele fete pe care le văzusem dimineața erau cele pe care le adusese Shepley, și nu mă uitasem la ele cu suficientă atenție încât să-mi formez o părere.

Shepley a scos niște farfurii și mi le-a întins. Am scos ouăle cu o spatulă și le-am pus pe fiecare farfurie. Abby privea totul cu un interes moderat.

America a pufnit când Shepley i-a pus o farfurie în față.

— Shep, nu te uita așa la mine. Îmi pare rău, dar pur și simplu nu vreau să merg.

Shepley nu era în apele lui de câteva zile, de când America îi refuzase invitația la petrecerea pentru cupluri. N-o condamnam. Faptul că ea nu voia să meargă era destul de impresionant. Petrecerile pentru cupluri erau o adevărată tortură. Majoritatea fetelor se dădeau peste cap să fie invitate la chestii din astea.

— Iubito, s-a smiorcăit Shepley, Casa dă o petrecere pentru cupluri de două ori pe an. Mai e o lună. Ai destul timp să-ți găsești o rochie și să faci toate

chestiile alea de fete.

America nu se lăsa convinsă. I-am ascultat până ce mi-am dat seama că America a căzut de acord să meargă numai dacă avea să meargă și Abby. Dacă Abby mergea, avea s-o facă însoțită de un partener. America s-a uitat la mine, iar eu am ridicat din sprâncene.

Shepley n-a șovăit.

— Trav nu se duce la petreceri pentru cupluri. E o chestie unde te duci cu prietena ta… iar Travis nu… știi tu.

America a ridicat din umeri.

— Am putea să-i întindem o cursă și s-o cuplăm cu cineva.

Am început să vorbesc, dar, în mod evident, Abby nu era deloc fericită.

— Să știi că te aud, a mormăit ea.

America s-a bosumflat. Asta era mutra la care Shepley nu rezista.

— Abby, te rog! O să-ți găsim un tip drăguț, care să fie amuzant și isteț, și tu știi că am să mă asigur că e sexy. Îți promit că o să te distrezi pe cinste! Și, cine știe? Poate c-o să dai lovitura.

M-am încruntat. America avea să-i găsească un tip? Pentru petrecerea cuplurilor. Pe unul dintre frații mei din frăție. O, la naiba, nu! Gândul la ea împrietenindu-se repede cu oricine mi-a făcut părul măciucă.

Tigaia a zăngănit când am aruncat-o în chiuvetă.

— N-am spus că nu m-aș duce cu ea.

Abby și-a dat ochii peste cap.

— Travis, nu-mi face favoruri!

— Nu asta am vrut să spun, Pidge. Petrecerile astea sunt pentru tipii cu prietene și se știe că eu nu fac chestia cu prietena. Dar cu tine nu va trebui să-mi fac griji că vei aștepta după aceea inelul de logodnă.

America s-a bosumflat din nou.

— Abby, te rog eu mult!

Abby arăta de parcă avea dureri.

— Nu te uita așa la mine! Travis nu vrea să meargă. Eu nu vreau să merg… n-o să fim cine știe ce amuzanți.

Cu cât mă gândeam mai mult, cu atât mai tare mă entuziasma ideea. Mi-am încrucișat brațele și m-am sprijinit cu spatele de chiuvetă.

— Nu cred că am spus că nu vreau să merg. Cred că va fi distractiv dacă mergem toți patru.

Abby a sărit înapoi atunci când toate privirile s-au îndreptat asupra ei.

— De ce să nu ne pierdem vremea pe-aici?

Eu n-aveam nimic împotrivă. America s-a făcut mică, iar Shepley s-a aplecat în față.

— Eu trebuie să merg, Abby. Sunt boboc. Trebuie să mă asigur că totul

decurge lin, că toată lumea are o bere în mână, chestii de genul ăsta.

Abby părea chinuită. Era limpede că nu voia să meargă, dar ceea ce mă speria pe mine era că ea nu putea s-o refuze pe America, iar Shepley era dispus să-i spună orice pentru ca iubita lui să meargă. Dacă Abby nu mergea cu mine, ar fi putut sfârși prin a-și petrece seara — sau noaptea — cu unul din frăție. Ei nu erau băieți răi, însă să ascult poveștile pe care le spuneau și să mi-i imaginez vorbind despre Abby era ceva ce n-aș fi putut suporta.

Am traversat podeaua acoperită cu gresie și am cuprins-o pe Abby pe după umeri.

— Zău așa, Pidge, vrei să mergi cu mine?

Abby s-a uitat la America, apoi la Shepley. N-au trecut decât vreo două secunde până ce s-a uitat în ochii mei, însă mie mi s-a părut că fusese o afurisită de veșnicie.

Când, într-un sfârșit, privirile ni s-au întâlnit, zidurile din jurul ei s-au prăbușit.

— Da, a spus oftând.

Entuziamul din vocea ei lipsea cu desăvârșire, dar nu conta. Avea să meargă cu mine, iar vestea asta mă făcea să respir din nou.

America a țipat așa cum fac fetele, a bătut din palme și a tras-o pe Abby într-o îmbrățișare.

Shepley ne-a oferit câte un zâmbet apreciativ mie și lui Pigeon.

— Mulțumesc, Abby, a spus el, punându-și mâna pe spatele ei.

N-am văzut niciodată pe cineva mai puțin fericit să meargă cu mine la o petrecere pentru cupluri, și totuși, nu din pricina mea era nefericită.

Fetele și-au terminat pregătirile și au plecat devreme, ca să ajungă la cursul de la ora opt. Shepley s-a apucat să spele vasele, fericit că, în cele din urmă, lucrurile ieșeau după placul lui.

— Frate, îți mulțumesc. Nu credeam că America o să meargă.

— Ce mă-sa, Chuck? Voi încercați s-o cuplați pe Abby cu cineva?

— Nu. Adică, poate că America ar vrea. Nu știu. Ce contează?

— Contează.

— Zău?

— Pur și simplu… lăsați-o baltă, bine? Nu vreau s-o văd făcând sex cu Parker Hayes printr-un cotlon întunecat.

Shepley a încuviințat, frecând tigaia.

— Sau cu oricine altcineva.

— Și?

— Cât timp crezi că o să meargă?

M-am încruntat.

— Nu știu. Cât de mult se poate. Numai să nu mă calci pe bătături.

— Travis, o vrei sau nu? Să faci tot ce poți ca s-o împiedici să se întâlnească cu altcineva când tu nici măcar nu ești cu ea e genul de lucru pe care îl fac nemernicii.

— Noi suntem doar prieteni.

Shepley mi-a aruncat un zâmbet vag de superioritate.

— Prietenii vorbesc despre un weekend de făcut sex. Cumva, nu văd ca asta să vi se întâmple și vouă.

— Nu, dar asta nu înseamnă că nu putem fi prieteni.

Shepley a ridicat neîncrezător din sprâncene.

— Ba oarecum înseamnă, frățioare.

Nu se înșela. Doar că nu voiam să recunosc.

— E numai…

M-am oprit, aruncând o privire pentru a-i vedea expresia lui Shepley. Dintre toți oamenii, el avea să mă judece cel mai puțin, dar mă făcea să mă simt slab, recunoscând că mă gândeam la asta și la cât de des îmi treceau prin minte gânduri despre Abby. Shepley ar fi înțeles, dar pe mine nu m-ar fi făcut să mă simt mai bine spunând-o cu voce tare.

— Ea are ceva ce mie îmi trebuie. Asta-i tot. E ciudat că o consider grozavă și că nu vreau s-o împart?

— Nu poți s-o împarți dacă nu-ți aparține.

— Shep, ce știu eu despre întâlniri? Voi. Voi și relațiile voastre sucite, obsesive, ce au nevoie de afecțiune. Dacă întâlnește pe altcineva și începe să-și dea întâlniri, o s-o pierd.

— Atunci, dă-i tu întâlniri.

Am clătinat din cap.

— Încă nu sunt pregătit.

— De ce? Te temi? m-a întrebat Shepley, aruncându-mi prosopul de vase în față.

Acesta a căzut pe podea, iar eu m-am aplecat să-l ridic. Am început sa-mi fac de lucru cu el, răsucindu-l.

— Shepley, ea e diferită. E de treabă.

— Și ce mai aștepți?

Am ridicat din umeri.

— Încă un motiv în plus, aș zice.

Shepley s-a strâmbat, dezaprobându-mă, apoi s-a aplecat ca să pornească mașina de spălat vase. Un amestec de sunete mecanice și lichide a umplut încăperea, iar Shepley s-a îndreptat spre dormitorul lui.

— Știi, se apropie ziua ei. Mare vrea să pună ceva la cale.

— Ziua lui Abby?

— Da. În ceva mai mult de-o săptămână.

— Păi, trebuie să facem ceva. Știi cumva ce-i place? America s-a gândit la ceva? Bănuiesc că aș face bine să-i cumpăr ceva. Dar ce naiba să-i iau?

Shepley mi-a zâmbit în timp ce închidea ușa de la dormitorul lui.

— O să vezi tu. Cursul începe în cinci minute. Vii cu mine?

— Nuu… Am de gând să văd dacă reușesc s-o conving pe Abby să încalece iar în spatele meu pe motocicletă. Așa ajung cel mai aproape între coapsele ei.

Shepley a râs și apoi a închis ușa în urma lui. Eu m-am îndreptat spre dormitorul meu și mi-am tras pe mine o pereche de jeanși și un tricou. Portofel, telefon, chei. Nu-mi puteam închipui cum ar fi să fiu fată. Tâmpenia de rutină prin care ele trec zilnic le consumă jumătate din viață.

Ora de curs părea să nu se mai termine, iar când s-a terminat, am rupt-o la fugă prin campus, îndreptându-mă spre Morgan Hall. Abby stătea cu un tip în fața intrării și, pe loc, sângele a început să-mi clocotească în vene. Câteva secunde mai târziu, l-am recunoscut pe Finch și am oftat de ușurare. Abby îl aștepta să-și termine țigara și râdea la orice îi spunea el. Finch dădea întruna din mâini, absorbit de propria-i poveste, oprindu-se doar pentru a trage din țigară.

Când m-am apropiat, Finch i-a făcut cu ochiul lui Abby. Am luat asta ca pe un semn bun.

— Bună, Travis, a cântat el.

— Finch.

Am dat din cap salutându-l, apoi mi-am îndreptat atenția asupra lui Abby.

— Mă duc spre casă, Pidge. Ai nevoie să te duc?

— Tocmai voiam să intru în cămin, mi-a răspuns ea zâmbind.

Mi s-a strâns stomacul și m-am trezit că vorbesc fără să gândesc.

— Nu rămâi la mine în seara asta?

— Ba da. Trebuie doar să iau niște lucruri pe care le-am uitat.

— Cum ar fi?

— Păi, de exemplu, aparatul meu de ras. Dar ce-ți pasă?

La naiba, o plăceam.

— Era și timpul să te razi pe picioare. M-am înțepat ca naiba.

Lui Finch aproape că i-au ieșit ochii din orbite. Abby s-a încruntat.

— Uite-așa se nasc zvonurile!

S-a uitat la Finch.

— Dorm în patul lui… doar dorm.

— Bine, a spus Finch cu un zâmbet infatuat.

Înainte să-mi dau seama ce se întâmplă, ea a intrat, urcând cu pas apăsat treptele spre camera ei. Am urcat și eu câte două trepte o dată, ca s-o ajung din urmă.

— O, nu te supăra. Pur și simplu, glumeam.

— Deja toată lumea presupune că facem sex. Nu reușești decât să înrăutățești lucrurile.

Se părea că dacă ea făcea sex cu mine, asta ar fi fost un lucru rău. În cazul în care încă mă mai întrebam dacă mă plăcea cât de cât, tocmai îmi răspunsese: nu un simplu „nu”, ci un „la, naiba, nu!”.

— Cui îi pasă ce gândesc ei?

— Mie îmi pasă, Travis! Chiar îmi pasă!

A deschis ușa de la camera ei, trecând apoi dintr-o parte într-alta, trăgând de diverse sertare și aruncând tot felul de lucruri într-o geantă. Mă luptam deodată cu un sentiment acut de pierdere, genul din pricina căruia fie că îți vine să râzi, fie să plângi. Mi-a scăpat un chicotit.

Ochii gri ai lui Abby s-au întunecat și ea m-a țintuit cu privirea.

— Nu e amuzant. Vrei ca toată școala să mă creadă una dintre târfele tale?

Târfele mele? Ele nu-mi aparțineau. Prin urmare, de aceea erau târfe.

I-am luat geanta din mână. Asta nu era de bine. Pentru ea, să fie văzută cu mine, ca să nu mai spun implicată într-o relație cu mine, însemna să-și piardă reputația. Atunci, dacă simțea asta, de ce voia în continuare să fie prietenă cu mine?

— Nimeni nu crede așa ceva. Și, dacă ar crede, ar face bine să spere ca eu să nu aud asta.

I-am ținut ușa deschisă, iar ea a ieșit ca o furtună. Exact când am dat drumul ușii și am pornit din loc, Abby s-a oprit, obligându-mă să mă balansez în vârful degetelor ca să nu intru în ea.

— Ups! i-am spus, ciocnindu-mă de ea.

Ea s-a întors.

— O, Dumnezeule!

La început am crezut că se lovise. M-am îngrijorat preț de o clipă din pricina șocului ce i se citea pe chip, dar ea a continuat:

— Oamenii cred probabil că suntem împreună, iar tu îți continui cu nerușinare… stilul de viață. Probabil că arăt jalnic! S-a oprit, îngrozită de ceea ce abia descoperise, apoi a clătinat din cap.

— Nu cred că ar trebui să mai stau cu tine. În general, cred că pentru un timp ar trebui să stăm departe unul de celălalt.

A tras geanta din mâna mea, dar eu i-am luat-o înapoi.

— Pidge, nimeni nu crede că suntem împreună. Nu trebuie să încetezi să-mi mai vorbești pentru a-ți susține un punct de vedere.

Mă simțeam puțin disperat, ceea ce era îngrijorător.

A tras de geantă. Hotărât, i-am smuls-o din nou. După câteva încercări, a început să bombăne frustrată.

— Ai avut vreodată o fată — adică o prietenă — care să fi stat cu tine? Ai

condus vreodată fetele la școală și înapoi cu motocicleta? Ai luat zilnic prânzul cu ele? Nimeni nu știe ce să creadă despre noi, chiar dacă le spunem!

M-am îndreptat spre parcare, ducându-i geanta, cu gândurile răzlețite.

— Am să îndrept asta, bine? Nu vreau să gândească cineva rău despre tine din cauza mea.

Abby era veșnic un mister, dar privirea îndurerată din ochii ei m-a luat prin surprindere. Era tulburătoare până la punctul în care eram dispus să fac orice pentru ca zâmbetul să nu-i dispară. Se foia și era vizibil supărată. Mă durea atât de mult, încât mă făcea să regret toate lucrurile discutabile pe care le făcusem vreodată, având în vedere că ăsta era încă un obstacol în calea mea.

Atunci am avut o revelație: n-aveam cum să funcționăm ca un cuplu. Indiferent de ceea ce aș fi făcut sau de modalitatea cu care i-aș fi intrat în grații, n-aș fi fost niciodată destul de bun pentru ea. Nu voiam ca ea să ajungă alături de unul ca mine. Ar fi trebuit, pur și simplu, să mă mulțumesc cu clipele pe care puteam să le petrec împreună cu ea.

Să recunosc asta în sinea mea era un hap destul de amar de înghițit, dar, în același timp, o voce cunoscută îmi șoptea din colțurile întunecate ale minții mele că trebuia să lupt pentru ceea ce voiam. Lupta părea mult mai ușoară decât alternativa.

— Dă-mi voie să-mi iau revanșa față de tine, i-am spus. Ce-ar fi să mergem diseară la The Dutch?

The Dutch era o dugheană, dar cu mult mai puțin aglomerată decât The Red. Nu erau atât de mulți vulturi pe acolo.

— E un bar pentru motocicliști, a zis ea, încruntându-se.

— Bine, atunci hai să mergem la club. Te scot la cină și apoi putem merge la The Red Door. Fac eu cinste.

— Cum va putea faptul că mergem la cină, apoi la club să îndrepte lucrurile? Atunci când oamenii ne vor vedea împreună, asta nu va face decât să înrăutățească lucrurile.

Am terminat de legat geanta ei de partea din spate a motocicletei, apoi am urcat pe șa. De data asta, nu mi-a mai zis nimic despre geantă. Asta era întotdeauna promițător.

— Gândește-te puțin. Eu, beat, într-o încăpere cu femei sumar îmbrăcate? Nu va dura mult până ce oamenii își vor da seama că nu suntem un cuplu.

— Deci, eu ce ar trebui să fac? Să iau un tip beat de la bar și să-l duc acasă?

M-am încruntat. Gândul s-o las singură cu un tip oarecare la bar mi-a făcut maxilarul să mi se încleșteze de parcă mi-aș fi turnat zeamă de lămâie în gură.

— N-am spus asta. Nu e cazul s-o iei razna.

Și-a dat ochii peste cap, apoi s-a urcat pe motocicletă, prinzându-mă cu

brațele pe după talie.

— O să ne urmărească de la bar până acasă o fată la întâmplare? Așa vrei tu să te revanșezi față de mine?

— Doar nu ești geloasă, Pidge?

— Geloasă pe ce? Pe o imbecilă infectată cu vreo boală venerică pe care o s-o dai afară dimineață?

Am chicotit, apoi am pornit motorul. Dacă ar fi știut cât de imposibil era! Când Abby se afla prin preajmă, restul lumii părea să dispară. Îmi trebuia toată concentrarea și atenția să pot fi cu un pas înaintea ei.

I-am informat pe America și pe Shepley despre planurile noastre, apoi fetele și-au început rutina. Am intrat primul la duș, dându-mi prea târziu seama că ar fi trebuit să fiu ultimul, deoarece fetelor le lua mai mult decât mie și lui Shepley pentru a fi gata.

Eu, Shepley și America am așteptat-o o veșnicie pe Abby să iasă din baie, însă când într-un sfârșit a ieșit, aproape că am căzut pe spate. Picioarele ei păreau să nu se mai termine sub rochia neagră, scurtă. Sânii i se jucau de-a v-ați ascunselea, făcându-și ușor simțită prezența când ea se întorcea într-un anume fel, iar buclele lungi îi atârnau într-o parte, nu pe piept.

Nu-mi aminteam să fi fost atât de bronzată, însă pielea ei avea o strălucire sănătoasă în contrast cu materialul negru al rochiei.

— Frumoase picioare, i-am spus.

Abby a surâs.

— Am menționat cumva că un aparat de ras e fermecat?

Fermecat pe dracu’. Ea era a naibii de frumoasă.

— Nu cred că e aparatul.

Am tras-o pe ușă ținând-o de mână, conducând-o spre Chargerul lui Shepley. Nu și-a retras mâna, iar eu am ținut-o până am ajuns la mașină. Nu mi se părea în regulă să-i dau drumul. Când am ajuns la restaurantul cu sushi, mi-am împletit degetele cu ale ei.

Am comandat un rând de sake, apoi încă unul. Chelnerița nu ne-a cerut să ne legitimăm până ce nu am cerut bere. Știam că America avea un buletin fals și am fost impresionat când Abby și l-a scos pe al ei ca o mare campioană. După ce chelnerița l-a verificat și s-a îndepărtat, i l-am luat. În colț era poza ei și totul părea autentic, din câte puteam eu să-mi dau seama. Nu mai văzusem niciodată un buletin din Kansas, însă acesta era impecabil. Numele ei era Jessica James și, nu știu de ce, asta m-a excitat. Tare.

Abby și-a tras buletinul din mâna mea și l-a scăpat, dar l-a prins înainte să cadă pe podea și, în câteva secunde, era bine ascuns în portofelul ei.

Mi-a zâmbit și i-am zâmbit și eu, sprijinindu-mă în coate.

— Jessica James?

Mi-a imitat poziția, sprijinindu-se în coate și potrivindu-și intensitatea privirii după a mea. Era atât de sigură de sine. Era incredibil de sexy.

— Da. Și?

— Interesantă alegere.

— Așa e și ruloul de California. Molatic.

Shepley a izbucnit în râs, dar s-a oprit brusc atunci când America a sorbit zgomotos din bere.

— Las-o mai încet, iubito. Sakeul lovește mai târziu.

America s-a șters la gură și a rânjit.

— Am mai băut sake, Shep. Nu-ți face griji.

Cu cât beam mai mult, cu atât mai zgomotoși deveneam. Personalului care servea nu părea să-i pese, dar asta se întâmpla, probabil, fiindcă era târziu și doar câțiva clienți se vedeau în capătul îndepărtat al restaurantului, care erau la fel de beți ca noi. Cu excepția lui Shepley. El era mult prea protector cu propria-i mașină pentru a exagera cu băutura atunci când conducea, și o iubea pe America mai mult decât își iubea mașina. Când era și ea în mașină, Shepley nu numai că avea grijă la cantitatea de băutură pe care o consuma, dar respecta toate regulile de circulație și folosea și semnalizarea.

Jalnic.

Chelnerița ne-a adus nota de plată și i-am lăsat banii pe masă, înghiontind-o pe Abby până ce s-a grăbit cu băutura. M-a lovit și ea cu cotul, în joacă, iar eu mi-am pus cu nonșalanță brațul în jurul ei, ținând-o până ce am ajuns în parcare.

America s-a strecurat pe locul din față lângă iubitul ei și a început să-l lingă în ureche. Abby s-a uitat la mine și și-a dat ochii peste cap, dar chiar dacă eram un soi de public captiv la spectacolul erotic, ea se simțea bine.

După ce Shepley a intrat în parcarea de la The Red, a trecut de două–trei ori printre șirurile de mașini parcate.

— Dacă se poate în seara asta, Shep, a murmurat America.

— Hei! Trebuie să găsesc un loc liber. Nu vreau ca vreun bețivan idiot să-mi zgârie vopseaua.

Poate. Sau poate că își prelungea îmbăierea cu limba a urechii pe care i-o efectua America. Grețos.

Shepley a oprit într-o margine, iar eu am ajutat-o pe Abby să coboare din mașină. Ea a tras de rochie, netezindu-și-o, apoi și-a scuturat puțin șoldurile înainte să mă ia de mână.

— Voiam să vă întreb despre cărțile de identitate, le-am spus. Sunt fără cusur. Nu obții așa ceva pe-aici.

Știam cum nu se putea mai sigur. Eu însumi cumpărasem vreo câteva.

— Mda, le avem de ceva vreme. Au fost necesare…

De ce naiba să fi fost necesar ca ea să aibă o carte de identitate falsă?

— …în Wichita.

Pietrișul scârțâia sub picioarele noastre, iar Abby mă strângea de mână, pășind cu tocurile peste pietricele.

America s-a împiedicat. Instinctiv, i-am dat drumul lui Abby, însă Shepley a prins-o la timp pe iubita lui.

— E bine să ai relații, a zis America și a chicotit.

— Doamne-Dumnezeule, femeie, a spus Shepley, întinzându-i brațul înainte ca ea să cadă. Cred că deja te-ai matolit.

M-am încruntat, întrebându-mă ce naiba voia să spună.

— Ce tot spui, Mare? Ce relații?

— Abby are câțiva prieteni vechi care…

— Sunt cărți de identitate false, Trav, a intervenit Abby, întrerupând-o pe America înainte să termine. Trebuie să cunoști oamenii potriviți dacă vrei să ți le facă bine, nu-i așa?

M-am uitat la America, știind că ceva nu era în regulă, dar ea se uita oriunde, numai la mine nu. Să forțez nota n-ar fi fost o dovadă de înțelepciune, mai ales că Abby tocmai îmi spusese Trav. Venind din partea ei, m-aș fi putut obișnui cu asta.

I-am întins mâna.

— Așa e.

Ea mi-a acceptat mâna, zâmbindu-mi cu o expresie șmecheră. Credea că mă păcălise. În mod cert trebuia să reiau discuția asta mai târziu.

— Simt nevoia să mai beau ceva! a spus ea, trăgându-mă spre ușile mari și roșii ale clubului.

— Shoturi! a țipat America.

Shepley a oftat.

— O, da! Exact asta îți mai trebuie. Încă un shot.

Când a trecut Abby, toți cei aflați în încăpere și-au întors capetele după ea, chiar și câțiva tipi care erau cu iubitele și-au lungit cu nerușinare gâturile ori s-au lăsat pe spate în scaunele lor, pentru a o vedea mai mult timp.

O, fir-ar să fie! Va fi o seară nașpa, mi-am zis, strângând-o mai tare pe Abby.

Ne-am dus spre barul cel mai apropiat de ringul de dans. Megan stătea în întunericul plin de fum din jurul meselor de biliard. Locul ei obișnuit de vânătoare. Și-a fixat ochii ei mari și albaștri asupra mea chiar înainte ca eu s-o recunosc. Nu m-a privit mult timp. Mâna lui Abby era încă în mâna mea, iar expresia lui Megan s-a schimbat în clipa în care a văzut. Am dat din cap a salut, iar ea a zâmbit cu superioritate.

Locul meu obișnuit de la bar era liber, însă era singurul loc liber. Cami m-a văzut venind cu Abby în urma mea, așa că a râs scurt și apoi le-a făcut cunoscută

sosirea mea celor care stăteau pe scaunele din jur, avertizându-i asupra iminentei lor evacuări. Aceștia au plecat fără să se plângă.

Spuneți ce vreți. Să fii un ticălos suferind de psihoză prezintă și unele avantaje.

VII

SĂ VEZI ROȘU ÎN FAȚA OCHILOR

Înainte să ajungem la bar, America și-a tras cea mai bună prietenă pe ringul de dans. Pantofii lui Abby, roz și sexy, cu tocuri înalte străluceau în lumina violetă, iar eu am zâmbit văzându-o cum se amuză de sălbaticele mișcări de dans pe care le făcea America. Ochii mei i-au privit apoi rochia neagră, oprindu-se asupra șoldurilor. Se mișca bine, nu pot să neg. Un gând legat de sex mi-a răsărit în minte și a trebuit să mă uit în altă parte.

Clubul The Red Doors era destul de aglomerat. Existau câteva fețe noi, dar cei mai mulți erau clienții obișnuiți. Orice nou-venit ce intra era prospătură pentru aceia dintre noi care n-aveau suficientă imaginație decât să-și facă apariția la bar în fiecare weekend. Mai ales fete ca Abby și America.

Am comandat o bere, am dat pe gât jumătate din ea, apoi mi-am îndreptat atenția spre ringul de dans. Nu mă zgâiam în mod voit, mai ales știind că aveam probabil aceeași expresie pe care o avea orice bădăran care le urmărea cu privirea.

Cântecul s-a terminat și Abby a tras-o pe America înapoi spre bar. Fetele gâfâiau, zâmbeau și transpirau suficient cât să fie sexy.

— Așa o să fie toată noaptea, Mare. Pur și simplu, ignoră-le, i-a zis Shepley.

America s-a strâmbat dezgustată, zgâindu-se din spatele meu. Nu puteam decât să-mi imaginez cine era acolo. Nu se putea să fi fost Megan. Ea nu era genul care să pândească pe la colțuri.

— Parcă ar sta la pândă, a spus America pe un ton batjocoritor.

Am aruncat o privire peste umăr și am văzut trei fete din comunitatea surorilor lui Lexi stând umăr lângă umăr. Alta se afla lângă mine, având un zâmbet luminos pe chip. Toate au râs mânzește atunci când privirile ni s-au întâlnit, însă eu m-am întors iute, bându-mi și restul de bere. Din cine știe ce motiv, fetele care se purtau așa pe lângă mine o făceau pe America să fie irascibilă. Cu toate că n-aș fi contrazis-o în ceea ce privea remarca ei referitoare la vulturi.

Mi-am aprins o țigară, apoi am mai comandat două beri. Blonda de lângă mine, Brooke, mi-a zâmbit și și-a mușcat buza. M-am oprit, nefiind sigur dacă avea de gând să plângă sau să mă îmbrățișeze. Până ce Cami n-a desfăcut capacele sticlelor de bere și nu mi le-a pus în față, n-am conștientizat expresia aia

caraghioasă de pe fața ei. A luat o bere și a dat să bea din ea, dar i-am înșfăcat-o înainte să apuce s-o facă și i-am întins-o lui Abby.

— Ăăă… nu e a ta.

Brooke a sărit de pe scaun și s-a dus să li se alăture prietenilor ei. Oricum, părea cum nu se poate mai mulțumită luând înghițituri mari din bere.

— De parcă i-aș cumpăra bere de la bar vreunei gagici, am spus eu.

Am crezut că replica mea îi va spori încântarea lui Abby, însă, în loc de asta, ea a ridicat berea cu o expresie acră pe chip.

— Tu ești altceva, i-am spus cu o jumătate de zâmbet.

Ea și-a ciocnit sticla de a mea, în mod vizibil iritată.

— Pentru că sunt singura fată cu care un tip fără niciun standard nu vrea să se culce.

A luat o înghițitură, însă eu i-am împins sticla de la gură.

— Vorbești serios?

Văzând că nu-mi răspunde, m-am aplecat și mai tare pentru a avea un efect deplin.

— În primul rând… am standarde. Niciodată n-am fost cu o femeie urâtă. Niciodată. În al doilea rând, am vrut să mă culc cu tine. M-am tot gândit să te arunc pe canapea în vreo cincizeci de feluri diferite, dar n-am făcut-o fiindcă nu te mai văd așa. Nu e din cauza faptului că nu mă atragi, ci pur și simplu consider că meriți mai mult.

Pe față i-a apărut un zâmbet infatuat.

— Consideri că sunt prea bună pentru tine.

Incredibil. Nu pricepuse.

— Nu-mi trece prin minte niciun tip pe care îl cunosc și care să fie suficient de bun pentru tine.

Infatuarea i s-a risipit, fiind înlocuită de un zâmbet de apreciere.

— Trav, îți mulțumesc, mi-a spus ea, punându-și sticla goală pe bar.

Chiar putea să aducă lucrurile pe făgașul lor firesc atunci când voia s-o facă. În mod normal, aș fi numit asta sentimentalism, dar se purta cu atâta încredere… Nu știu… orice făcea era incredibil de excitant.

M-am ridicat în picioare și am luat-o de mână.

— Vino!

Am tras-o pe ringul de dans, iar ea m-a urmat.

— Am băut cam mult! O să cad!

Ajunși pe ringul de dans, am apucat-o de șolduri și am lipit-o de mine, nelăsând niciun pic de spațiu între noi.

— Taci din gură și dansează!

Toate chicotelile și zâmbetele de pe chip au încetat, iar corpul ei, lipit de al meu, a început să se miște în ritmul muzicii. Nu-mi puteam lua mâinile de pe ea.

Cu cât eram mai aproape, cu atât voiam să fiu mai aproape. Părul ei mi se lipise de față și, cu toate că băusem destul cât să-mi fi ajuns pentru toată noaptea, toate simțurile îmi erau treze. Felul în care îi simțeam fundul lipit de mine, diferitele direcții și mișcări pe care le făceau șoldurile ei în ritmul muzicii, felul în care se lăsa pe pieptul meu și își punea capul pe umărul meu. Voiam să o trag într-un colț întunecat și să-i gust interiorul gurii.

Abby s-a întors cu fața la mine, având un zâmbet zburdalnic pe chip. Mâinile ei au pornit de la umerii mei, apoi și-a trecut degetele peste piept și peste stomac. Aproape că am înnebunit, dorind-o chiar atunci și acolo. S-a întors cu spatele la mine, iar mie a început să-mi bată inima mai tare. Așa era și mai aproape. Am prins-o de șolduri și am lipit-o strâns de mine.

Mi-am înfășurat mâinile în jurul taliei ei și mi-am îngropat fața în părul ei. Era umed de la transpirația care se combinase cu parfumul său. Mi-a pierit orice gând rațional. Cântecul se termina, dar ea nu dădea semne că ar fi vrut să se oprească.

Abby s-a lăsat pe spate, cu capul pe umărul meu. Părul îi alunecase într-o parte, lăsând la vedere pielea-i strălucitoare de pe gât. Mi-am pierdut toată stăpânirea de sine. Am atins-o cu buzele în locul delicat de sub ureche. Nu m-am putut opri acolo și am deschis gura pentru a lăsa limba să lingă umezeala sărată de pe pielea ei.

Abby s-a încordat toată și s-a tras deoparte.

— Ce s-a întâmplat, Pidge? am întrebat-o.

A trebuit să chicotesc. Arăta de parcă voia să mă lovească. Credeam că ne simțeam bine, însă ea era mai furioasă decât o văzusem vreodată.

În loc să se calmeze, și-a făcut loc prin mulțime, retrăgându-se la bar. Am urmat-o, știind că aveam să aflu curând cu ce greșisem.

Ocupând locul gol de lângă ea, am privit-o pe Abby făcându-i semn lui Cami că mai voia o bere. Mi-am comandat și eu una și am urmărit-o cum golea jumătate dintr-a ei. Sticla a zăngănit pe tejghea când a trântit-o.

— Consideri că asta va schimba percepția cuiva în ceea ce ne privește?

Am râs scurt. După ce se izbise atâta de organul meu, era brusc îngrijorată de aparențe?

— Puțin îmi pasă de ce cred ei despre noi.

Mi-a aruncat o privire urâtă, apoi s-a întors spre sală.

— Pigeon! am strigat, atingând-o pe braț.

S-a smucit.

— Nu face asta! N-aș putea niciodată să mă îmbăt suficient încât să te las să mă duci pe canapeaua aia!

M-am înfuriat pe loc. Niciodată nu mă purtasem în felul acela cu ea. Niciodată. Ea mă condusese, apoi eu îi dădusem un pupic sau doi pe gât, așa că de

ce era nervoasă?

Am dat să vorbesc, însă Megan a apărut lângă mine.

— Măi să fie. Dacă nu e ăsta Travis Maddox în persoană!

— Bună, Megan!

Abby a ochit-o pe Megan, clar prinsă cu garda jos. Megan era o veche profesionistă în a înclina balanța în favoarea ei.

— Prezintă-mă prietenei tale, mi-a cerut Megan, zâmbindu-mi.

Știa al naibii de bine că Abby nu era iubita mea. Instrucțiuni pentru începători: dacă bărbatul din fața ta este la o întâlnire sau cu o iubită, obligă-l să recunoască lipsa de obligații. Creează nesiguranță și instabilitate.

Știam unde ducea asta. La naiba, dacă Abby chiar credea că eram un ticălos delincvent, aș fi putut la fel de bine să mă port de parcă aș fi fost unul. Am împins sticla de bere până la capătul tejghelei, unde a aterizat în coșul de gunoi.

— Nu e prietena mea.

Ignorând dinadins reacția lui Abby, am prins-o pe Megan de mână și am condus-o pe ringul de dans. Ea s-a supus, legănând fericită brațele noastre până ce am călcat podeaua de lemn. Megan se distra mereu dansând. N-avea niciun pic de rușine și mă lăsa să-i fac orice voiam, pe ringul de dans și dincolo de acesta. Ca de obicei, majoritatea dansatorilor s-au oprit să ne privească.

De regulă, dădeam un spectacol și mă simțeam ațâțat. Părul negru al lui Megan îmi biciuia fața, dar eram amorțit. Am ridicat-o, iar ea și-a înfășurat picioarele în jurul taliei mele, apoi s-a desprins, ridicându-și mâinile deasupra capului. Când am aruncat-o în aer în fața întregului bar, ea mi-a zâmbit, apoi s-a întors și s-a aplecat, prinzându-și gleznele cu mâinile.

Transpirația îmi curgea pe față. Fusta lui Megan era atât de udă, încât mâinile îmi alunecau de fiecare dată când încercam s-o ating. Bluza îi era udă leoarcă și la fel era și a mea. S-a aplecat pentru un sărut, cu gura ușor întredeschisă, dar eu m-am aplecat pe spate, uitându-mă spre bar.

Atunci l-am văzut. Ethan Coats. Abby era aplecată spre el, zâmbindu-i bețivanului, flirtând cu acel zâmbet de „ia-mă-acasă” pe care îl puteam repera într-o încăpere cu o mie de femei.

Părăsind-o pe Megan pe ringul de dans, mi-am făcut loc prin mulțimea adunată în jurul nostru. Chiar înainte să ajung la Abby, Ethan întindea mâna să-i atingă genunchiul. Amintindu-mi ce făcuse el cu numai un an înainte și scăpase, mi-am strâns pumnul, stând între ei, cu spatele la Ethan.

— Ești gata, Pidge?

Abby și-a pus palma pe pieptul meu și m-a împins la o parte, zâmbind în clipa în care Ethan a reapărut în fața ei.

— Stau de vorbă, Travis.

Și-a ridicat mâna, pipăindu-mă să vadă cât de ud eram, apoi, într-o

manieră teatrală, și-a ștres palma de fusta ei.

— Măcar îl cunoști pe tipul ăsta?

Zâmbetul ei a devenit și mai larg.

— El e Ethan.

Ethan mi-a întins mâna.

— Mă bucur să te cunosc.

Nu puteam să-mi iau ochii de la Abby în timp ce ea se uita fix la perversul și drogatul ăla de violator care stătea în fața ei. L-am lăsat pe Ethan cu mâna întinsă, în timp ce așteptam ca Abby să-și aducă aminte că stăteam acolo, în picioare.

Indiferentă, a făcut din mână în direcția mea.

— Ethan, el e Travis.

Vocea îi era în mod deliberat mai puțin entuziasmată prezentându-mă pe mine, ceea ce m-a scos și mai rău din sărite.

Am aruncat o căutătură urâtă spre Ethan, apoi spre mâna lui.

— Travis Maddox.

Tonul vocii mele era scăzut și cât se poate de amenințător. Ethan a făcut ochii mari și și-a retras stânjenit mâna.

— Travis Maddox?

Mi-am întins brațul prin spatele lui Abby pentru a mă prinde de bar.

— Mda, ce-i cu asta?

— Omule, te-am văzut luptând cu Shawn Smith anul trecut. Am crezut că o să fiu martor la decesul cuiva!

Am mijit ochii și am scrâșnit din dinți.

— Vrei să revezi scena?

Ethan a râs scurt, privind când la mine, când la Abby. Dându-și seama că nu glumeam, i-a zâmbit strâmb lui Abby, apoi s-a îndepărtat.

— Acum ești gata? i-am trântit-o eu.

— Ești un mare ticălos, știai asta?

— Mi s-a spus și mai rău.

I-am întins mâna, iar ea a acceptat-o, lăsându-mă s-o ajut să coboare de pe scaun. Nu se putea să fie atât de nervoasă.

Cu un fluierat sonor i-am făcut semn lui Shepley, care mi-a văzut expresia și a înțeles imediat că era timpul să plecăm. Mi-am folosit umărul să-mi fac loc prin mulțime, împingându-i cu nerușinare pe câțiva dintre spectatorii inocenți, până ce Shepley ne-a condus afară și a preluat el conducerea.

Odată ajunși afară, am luat-o pe Abby de mână, dar ea s-a smucit.

Am sărit în fața ei și i-am strigat:

— Ar trebui, pur și simplu, să te sărut și să terminăm cu asta! Ești caraghioasă! Te-am sărutat pe gât, și ce dacă?

Abby a dat înapoi și, fiindcă tot nu crease suficient spațiu între noi, m-a împins. Nu conta cât de scos din sărite eram, ea nu se temea. Era oarecum excitant.

— Travis, nu sunt partenera ta de sex!

Uluit, am scuturat din cap. Dacă ar fi existat altceva ce aș fi putut face s-o împiedic să gândească asta, habar n-aveam ce ar fi putut să fie. Abby fusese specială pentru mine din prima clipă în care pusesem ochii pe ea și încercasem să-i dau de înțeles asta cu fiecare ocazie pe care o avusesem. Cum altfel aș fi putut s-o fac să înțeleagă? Cât de diferit trebuia să mă port cu ea?

— N-am spus niciodată că ești! Ești în preajma mea douăzeci și patru de ore din douăzeci și patru, dormi în patul meu, dar jumătate din timp te porți de parcă nu vrei să fii văzută cu mine!

— Am venit aici cu tine!

— Pidge, te-am tratat mereu cu respect!

— Nu, m-ai tratat de parcă aș fi proprietatea ta. Nu aveai niciun drept să-l pui pe fugă pe Ethan în halul ăsta!

— Știi cine este Ethan?

Când a clătinat din cap, m-am aplecat spre ea.

— Eu știu. A fost arestat anul trecut pentru tentativă de viol, dar s-a renunțat la acuzații.

Abby și-a încrucișat brațele.

— A, așa deci, aveți ceva în comun?

Un văl roșu mi s-a pus pe ochi și, pentru mai puțin de o secundă, furia din lăuntrul meu a dat în clocot. Am inspirat adânc, impunându-mi s-o îndepărtez.

— Mă faci violator?

Abby s-a oprit să cumpănească, iar ezitarea ei a făcut ca furia mea să se topească. Ea era singura care avea acest efect asupra mea. De fiecare dată când eram atât de furios dădeam cu pumnul în cineva sau în ceva. Nu lovisem niciodată o femeie, dar cu certitudine că aș fi tras una în camioneta parcată lângă noi.

— Nu, sunt doar furioasă pe tine! mi-a spus ea, strângând din buze.

— Am băut, bine? Pielea ta era la cinci centimetri de fața mea, iar tu ești frumoasă și miroși al dracului de bine când ești transpirată. Te-am sărutat! Îmi pare rău! Las-o baltă!

Răspunsul meu a făcut-o să se oprească, schițând un zâmbet.

— Crezi că sunt frumoasă?

M-am încruntat. Ce întrebare prostească!

— Ești superbă și o știi prea bine. De ce zâmbești?

Cu cât se străduia mai tare să nu zâmbească, cu atât mai mult o făcea.

— Nu-i nimic. Hai să mergem!

Am râs scurt, apoi am clătinat din cap.

— Ce…? Tu…? Ești o pacoste pe capul meu!

Ea zâmbea cu gura până la urechi datorită complimentului meu și din pricina faptului că eu trecusem de la nebun la caraghios în mai puțin de cinci minute. A încercat să nu mai zâmbească, iar asta m-a făcut pe mine să surâd.

Mi-am petrecut brațul pe după gâtul ei, rugându-mă la Dumnezeu s-o pot săruta taman atunci.

— Mă înnebunești! Știi asta, nu?

Călătoria spre casă s-a desfășurat în tăcere și, când în cele din urmă am ajuns la apartament, Abby s-a dus drept la baie, pornind dușul. Mintea mea era prea încâlcită ca să-i cotrobăi prin lucruri, prin urmare am înșfăcat un tricou și o pereche de boxeri de-ai mei. Am bătut la ușă, însă ea n-a răspuns, așa că am intrat, le-am pus pe chiuvetă, apoi am ieșit. Oricum, nu eram sigur ce să-i spun.

Ea a intrat, înghițită de hainele mele, și s-a lăsat să cadă pe pat, zâmbind.

Preț de o clipă am privit-o, iar ea s-a uitat la mine fix, întrebându-se la ce mă gândeam. Problema era că nici măcar eu nu știam. Privirea ei a cutreierat peste fața mea, apoi peste buze, și atunci am știut.

— Noapte bună, Pidge, am șoptit eu, înjurându-mă în gând așa cum n-o mai făcusem niciodată până atunci.

Totuși, ea era incredibil de beată și n-aveam de gând să profit de asta. Mai ales după ce mă iertase pentru spectacolul pe care îl făcusem cu Megan.

Abby s-a foit mai multe minute înainte ca, într-un sfârșit, să ofteze prelung.

— Trav? a spus ea, sprijinindu-se într-un cot.

— Da? i-am răspuns, fără să mă mișc.

Mă temeam s-o privesc în ochi. Toate gândurile mele raționale dispăruseră pe fereastră.

— Știu că sunt beată și că tocmai am avut o ceartă zdravănă pe tema asta, dar…

— Nu fac sex cu tine, așa că nu mă mai întreba.

— Poftim? Nu!

Am râs și m-am întors, privindu-i expresia dulce, îngrozită.

— Ce e, Pigeon?

— Asta, mi-a răspuns ea, punându-și capul pe pieptul meu și întinzându-și brațul în jurul taliei mele, îmbrățișându-mă strâns.

Nu mă așteptasem la așa ceva. Deloc. Am ridicat mâna și am încremenit, neștiind sigur ce naiba să fac.

— Chiar ești beată.

— Știu, mi-a confirmat ea, fără rușine.

Indiferent cât de furioasă avea să fie dimineață, nu puteam să spun nu. I-am pus o mână pe spate, iar cealaltă pe părul ei ud și am sărutat-o pe frunte.

— Ești cea mai imprevizibilă femeie pe care am cunoscut-o vreodată.

— Măcar atâta poți să faci după ce l-ai speriat pe singurul tip care s-a apropiat de mine în seara asta.

— Te referi la Ethan violatorul? Mda, pentru asta îți sunt dator.

— Nu contează, mi-a spus ea, începând să se tragă deoparte.

Reacția mea a fost instantanee. I-am ținut mâna pe stomacul meu.

— Nu, vorbesc serios. Trebuie să fii mai atentă. Dacă n-aș fi fost acolo… nici nu vreau să mă gândesc la asta. Iar acum vrei să-mi cer scuze pentru că l-am pus pe fugă?

— Nu vreau să-ți ceri scuze. Nu e vorba despre asta.

— Atunci, despre ce e vorba? am întrebat-o.

N-am implorat pe nimeni pentru nimic în viața mea, însă pe ea o imploram în tăcere să-mi spună că mă voia. Că ținea la mine. Ceva. Eram atât de aproape. Mai lipseau doi centimetri sau cam așa pentru ca buzele noastre să se atingă și era o faptă de eroism mental să nu trec peste acei doi centimetri.

Ea s-a încruntat.

— Travis, sunt beată. E singura scuză pe care o am.

— Vrei să te țin în brațe până ce adormi?

Nu mi-a răspuns. M-am întors, privind-o drept în ochi.

— Ar trebui să spun nu, ca să-mi susțin punctul de vedere, i-am zis, ridicând din sprâncene. Dar mai târziu m-aș urî dacă te-aș refuza, iar tu nu mi-ai mai cere-o niciodată.

Și-a cuibărit fericită obrazul pe pieptul meu. Cu brațele înfășurate în jurul ei, era greu să mă împotrivesc.

— N-ai nevoie de nicio scuză, Pigeon. Nu trebuie decât să mi-o ceri.

VIII

OZ

Abby a adormit înaintea mea. Respirația i-a devenit regulată, iar trupul, care era lipit de al meu, i s-a relaxat. Era caldă, iar nasul ei scotea cel mai ușor și mai dulce bâzâit atunci când inspira. Era mult prea plăcută senzația pe care o aveam ținând-o în brațe. Era ceva cu care m-aș fi putut obișnui mult prea repede. Oricât de tare m-ar fi speriat gândul, nu mă puteam mișca.

Știind-o pe Abby, bănuiam că avea să se trezească și să-și aducă aminte de faptul că fusese aspră; asta avea să o facă să țipe la mine pentru că lăsasem lucrurile să se întâmple sau, și mai rău, avea să ia o decizie în sensul că nu va mai permite ca astfel de lucruri să se repete.

Nu eram destul de naiv să sper sau destul de puternic să încetez să mai simt așa cum simțeam. Ceva total uimitor. Nu atât de dur, la urma urmelor. Nu când era vorba de Abby.

Ritmul respirației mele a încetinit și corpul mi s-a cufundat în saltea, însă m-am împotrivit epuizării care mă cuprindea. Nu voiam să închid ochii și să pierd nici măcar o secundă din ceea ce simțeam având-o pe Abby atât de aproape.

Ea s-a foit în somn, iar eu am încremenit. Și-a apăsat degetele în pielea mea și m-a mai îmbrățișat o dată înainte să se destindă din nou. Am sărutat-o pe păr și mi-am sprijinit obrazul de fruntea ei.

Am respirat adânc, închizând ochii doar o secundă.

Am deschis ochii din nou și deja era dimineață. Fir-ar! Mi-am dat seama că n-ar fi trebuit.

Abby se răsucea, încercând să se extragă de sub mine. Picioarele mele erau deasupra picioarelor ei, iar brațul meu continua să o țină.

— Încetează, Pidge. Eu încă dorm, i-am spus, trăgând-o mai aproape.

Ea și-a tras membrele de sub mine, unul câte unul, apoi s-a așezat pe pat și a oftat.

Am întins mâna și i-am mângâiat vârfurile degetelor delicate. Stătea cu spatele la mine și nu s-a întors.

— Ce s-a întâmplat, Pigeon?

— Mă duc să-mi iau un pahar cu apă. Tu vrei ceva?

Am clătinat din cap și am închis ochii. Ori avea de gând să pretindă că nu

se întâmplase nimic, ori că era nervoasă. Niciuna dintre opțiuni nu era mai bună.

Abby a ieșit din cameră, iar eu am rămas întins o vreme, încercând să găsesc o motivație care să mă mobilizeze. Mahmurelile erau nașpa, iar mie îmi bubuia capul. Am auzit vocea profundă a lui Shepley, care suna înfundat, astfel încât m-am decis să mă târăsc din pat.

Am pornit spre bucătărie, târșâindu-mi tălpile goale pe parchet. Abby era îmbrăcată în boxerii și în tricoul meu, turnând sirop de ciocolată într-un bol aburind cu fiertură de fulgi de ovăz.

— Pidge, e grețos, am mormăit, frecându-mă în încercarea de a mă dezmetici.

— Bună dimineața și ție.

— Am aflat că se apropie ziua ta de naștere. Gata cu adolescența.

Ea a făcut o mutră, prinsă cu garda jos.

— Mda… nu sunt o mare amatoare de petreceri de aniversare. Cred că Mare o să mă scoată la o cină sau ceva de genul ăsta.

Mi-a zâmbit.

— Poți să vii și tu dacă vrei.

Am ridicat din umeri, încercând să mă prefac că zâmbetul ei nu mă sensibilizase. Mă voia acolo.

— Bine. E de duminică într-o săptămână?

— Da. Când e ziua ta?

— Tocmai în aprilie. Pe întâi aprilie, i-am spus, turnându-mi lapte peste cereale.

— Nu mai spune!

Am luat o înghițitură, amuzat de surprinderea ei.

— Vorbesc serios.

— Ziua ta e de Ziua Păcălelilor?

Am izbucnit în râs. Expresia de pe chipul ei era delicioasă.

— Da! Ai să întârzii. Mai bine mă duc să mă îmbrac.

— America a zis că mergem cu mașina ei.

Micul refuz mi-a picat puțin mai greu decât ar fi trebuit. Mergea mereu prin campus cu mine, și brusc se ducea cu Mare? Asta mă făcea să mă întreb dacă nu cumva era din pricina a ceea ce se întâmplase cu o seară înainte. Probabil că încerca din nou să se distanțeze de mine, iar asta era cum nu se poate mai demoralizant.

— Mă rog, i-am spus, întorcându-mă cu spatele înainte ca ea să poată să-mi vadă dezamăgirea din privire.

Fetele și-au înșfăcat în grabă rucsacurile. America a demarat de parcă tocmai jefuiseră o bancă.

Shepley a ieșit din dormitorul lui, trăgându-și un tricou pe cap. A ridicat

din sprâncene.

— Au plecat deja?

— Mda, i-am răspuns absent, luând bolul cu cereale și vărsând resturile lui Abby în chiuvetă.

Ea de-abia se atinsese de mâncare.

— Păi, ce naiba? Mare nici măcar nu și-a luat rămas-bun.

— Doar știai că se duce la ore. Încetează să te mai porți ca un bebeluș plângăcios.

Shepley a arătat spre pieptul lui.

— Eu sunt un bebeluș plângăcios? Îți mai aduci aminte ce s-a întâmplat aseară?

— Tacă-ți gura!

— Așa ziceam și eu.

S-a așezat pe canapea și și-a tras în picioare papucii de casă.

— Ai întrebat-o pe Abby despre ziua ei de naștere?

— N-a spus mare lucru, în afară de faptul că nu prea îi plac petrecerile de aniversare.

— Prin urmare, ce-o să facem?

— Dăm o petrecere pentru ea.

Shepley a încuviințat din cap, așteptându-mă să-i explic.

— M-am gândit s-o surprindem. Să-i invităm pe unii dintre prietenii noștri aici și s-o rugăm pe America s-o ducă undeva pentru un timp.

Shepley și-a pus șapca albă, trăgându-și-o atât de jos peste sprâncene, încât ochii nu i se mai vedeau.

— Poate să facă asta. Altceva?

— Ce părere ai de un cățel?

Shepley a râs scurt.

— Frățioare, nu e ziua mea.

M-am învârtit în jurul blatului de bucătărie și m-am sprijinit cu șoldul de un scaun.

— Știu, dar ea locuiește la cămin. Acolo nu are voie cu animale.

— Să-l ținem aici? Serios? Ce-o să facem noi cu un cățel?

— Am găsit pe internet un cairn terrier. E perfect.

— Un ce?

— Pidge e din Kansas. E același tip de câine pe care îl avea Dorothy din Vrăjitorul din Oz.

Shepley era alb la față.

— Vrăjitorul din Oz.

— Ce! Taci din gură! Când eram mic îmi plăcea de sperietoarea de ciori.

— Travis, o să-și facă nevoile peste tot. O să latre și o să scheaune și… nu

mai știu.

— La fel și America… mai puțin partea cu făcutul nevoilor.

Shepley nu se amuza.

— Îl voi scoate eu afară și voi curăța după el. Îl voi ține în camera mea. Nici n-ai să știi că există.

— Nu poți să-l împiedici să latre.

— Ia gândește-te! Trebuie să recunoști că o va cuceri.

Shepley mi-a zâmbit.

— Despre asta e vorba? Încerci s-o cucerești pe Abby?

M-am încruntat.

— Las-o baltă!

Zâmbetul i s-a lățit.

— Poți să iei afurisitul ăla de câine…

Am zâmbit. Da! Victorie!

— … dacă recunoști că simți ceva pentru Abby.

M-am încruntat. Fir-ar a naibii! Înfrânt!

— Haide, omule!

— Recunoaște! mi-a cerut Shepley, încrucișându-și brațele la piept.

Ce afurisit! De fapt, avea de gând să mă oblige s-o spun.

M-am uitat spre podea și oriunde altundeva, numai nu și la zâmbetul lui superior de ticălos. M-am împotrivit un timp, însă cățelușul era o idee a naibii de genială. Abby avea să-și piardă stăpânirea de sine (de data asta într-un sens bun), iar eu urma să-l țin în apartament. Ea avea să-și dorească să fie aici zi de zi.

— Îmi place de ea, i-am spus printre dinți.

Shepley a dus mâna la ureche.

— Poftim? Nu te prea aud.

— Ești un ticălos! Asta ai auzit?

Shepley și-a încrucișat din nou brațele.

— Spune-o!

— O plac, bine?

— Nu-i destul de bine.

— Am niște sentimente pentru ea. Țin la ea. Nu suport când nu e prin preajmă. Ești mulțumit?

— Deocamdată, mi-a răspuns, luându-și rucsacul de pe podea.

Și-a petrecut bretelele peste umăr, apoi și-a luat cheile și telefonul.

— Ne vedem la prânz, lașule!

— Mănânci rahat!

Shepley era mereu idiotul îndrăgostit care se purta ca un prost. N-avea de gând să mă lase în pace.

Mi-au trebuit doar două minute să mă îmbrac, dar toată discuția aia mă

făcuse să întârzii. Mi-am tras geaca de piele și mi-am pus șapca de baseball cu cozorocul la spate. Unicul meu curs din acea zi era Chimie II, așa că n-avea rost să-mi iau geanta. Dacă am fi avut test, s-ar fi găsit cineva să-mi împrumute un creion.

Ochelari de soare. Chei. Telefon. Portofel. Mi-am pus ghetele în picioare și am trântit ușa în urma mea, coborând treptele în viteză. Să călăresc Harley-ul fără Abby în spate nu mai era la fel de atrăgător. La naiba, ea strica tot.

În campus, am mers ceva mai repede ca de obicei ca să ajung la timp la oră. Cu numai câteva secunde la dispoziție, m-am strecurat în bancă. Doamna profesoară Webber și-a dat ochii peste cap, neimpresionată de sincronizarea mea și, probabil, ușor iritată de lipsa materialelor mele. I-am făcut cu ochiul și pe buze i-a apărut o părere de zâmbet. A clătinat din cap, apoi și-a îndreptat atenția asupra hârtiilor de pe catedră.

N-a fost nevoie de niciun creion și, odată ce ni s-a permis să plecăm, am luat-o din loc în direcția cantinei.

Shepley le aștepta pe fete în mijlocul spațiului verde. I-am înșfăcat șapca și, înainte să și-o poată lua înapoi, am aruncat-o peste peluză ca pe un disc Frisbee.

— Drăguț, boule, mi-a spus el, ducându-se să și-o ia.

— Mad Dog! a strigat cineva din spate.

După vocea profundă și aspră, am știut cine era. Adam s-a apropiat de Shepley și de mine, tot numai un look de afacerist.

— Încerc să aranjez o luptă. Să fii pregătit să primești un telefon.

— Întotdeauna suntem, a spus Shepley.

El era oarecum managerul meu. Se îngrijea să răspândească vestea și să se asigure că eu ajungeam în locul și la momentul potrivit.

Adam a dat o dată din cap, apoi a plecat spre următoarea lui destinație, oricare o fi fost ea. Nu fusesem niciodată la vreun curs cu tipul ăla. Nici măcar nu eram sigur că frecventa școala aia. Cât timp mă plătea, bănuiesc că nu-mi păsa.

Shepley l-a urmărit pe Adam dispărând, apoi și-a dres vocea.

— Deci, ai auzit?

— Ce?

— Au reparat boilerele la Morgan.

— Și?

— Probabil că America și Abby își vor face bagajele diseară. Vom fi ocupați să le ajutăm să-și mute chestiile înapoi la cămin.

Mi-a căzut fața. Gândul că Abby își va face bagajele și se va duce înapoi la Morgan m-a făcut să mă simt de parcă primisem un pumn în plină figură. Având în vedere ce se întâmplase noaptea precedentă, probabil că va fi fericită să plece. S-ar putea ca ea nici să nu mai vrea să-mi mai vorbească vreodată. Mintea mea trecea în revistă un milion de scenarii, dar nu mă puteam gândi la nimic ca s-o fac să

rămână.

— Omule, ești bine? m-a întrebat Shepley.

Au apărut fetele, chicotind și surâzând. Am încercat să zâmbesc și eu, însă Abby părea jenată de motivul pentru care râdea America.

— Bună, iubitule, a spus America, sărutându-l pe Shepley.

— Ce-i așa amuzant?

— O, un tip de la noi de la curs s-a zgâit o oră întreagă la Abby. A fost adorabil.

— Atâta timp cât s-a zgâit la Abby.

Shepley a făcut cu ochiul.

— Cine era? am întrebat înainte să gândesc.

Abby și-a schimbat greutatea de pe un picior pe celălalt, aranjându-și rucsacul. Cărțile dădeau pe dinafară, iar fermoarul era gata să pocnească. Trebuie să fi fost greu. I-a alunecat de pe umăr.

— Mare își imaginează tot soiul de lucruri, a spus ea, dându-și ochii peste cap.

— Abby! Mincinoasă mare și grasă ce ești! Era Parker Hayes și era cum nu se poate mai evident. Tipul pur și simplu saliva.

M-am strâmbat.

— Parker Hayes?

Shepley a tras-o pe America de mână.

— Ne duceam să luăm prânzul. N-ai vrea să savurezi mâncarea rafinată de la bucătăria cantinei în după-amiaza asta?

America l-a sărutat din nou drept răspuns, iar Abby s-a luat după ei, invitându-mă să fac la fel. Mergeam împreună, însă eram tăcuți. Fetele urmau să afle despre boilere, să se mute înapoi la Morgan, iar Parker avea s-o invite pe Abby în oraș.

Parker Hayes era un bleg, dar îmi dădeam seama de ce Abby era interesată de el. Părinții lui erau putred de bogați, el urma să meargă la Medicină, iar la suprafață era un tip simpatic. Abby avea să sfârșească prin a fi cu el. Viața ei alături de Hayes mi se derula în minte și tot ce puteam să fac era să mă calmez. Mi-a fost de ajutor să-mi imaginez că-mi înșfac furia și o îndes într-o cutie.

Abby și-a așezat tava între America și Finch. Un scaun liber, câteva locuri mai încolo, era o alegere mai bună pentru mine decât încercarea de a purta o conversație de parcă nu tocmai o pierdusem. Asta avea să fie nașpa, iar eu nu știam ce să fac. Irosisem o mulțime de timp cu jocurile. Abby n-avea șansa ca măcar să ajungă să mă cunoască. La naiba, chiar dacă ar fi avut-o, probabil că i-ar fi fost mai bine cu unul ca Parker.

— Trav, ești bine? m-a întrebat Abby.

— Eu? Sunt bine, de ce? am întrebat-o la rândul meu, încercând să scap de

sentimentul sufocant care îmi paraliza fiecare mușchi al feței.

— Ești foarte tăcut.

Mai mulți membri ai echipei de fotbal s-au apropiat de masă și s-au așezat, râzând zgomotos. Numai sunetul vocilor lor mă făcea să vreau să dau cu pumnul în perete.

Chris Jenken a aruncat un cartof prăjit în farfuria mea.

— Care-i treaba, Trav? Am auzit că i-ai tras-o Tinei Martin. Ți-a tăvălit azi numele în noroi.

— Gura, Jenks! i-am zis eu răspicat, fără să-mi ridic ochii din farfurie.

Dacă mi-aș fi ridicat privirea și i-aș fi văzut fața aia afurisită, se prea poate să fi vrut să-l dărâm cu tot cu scaun.

Abby s-a aplecat în față.

— Las-o baltă, Chris!

M-am uitat la Abby și, dintr-un motiv pe care nu mi l-aș fi putut explica, m-am înfuriat pe loc. De ce mă-sa mă apăra ea pe mine? În secunda în care ar fi aflat despre Morgan, m-ar fi părăsit. Nu mi-ar mai fi vorbit niciodată. Deși era un gând nebunesc, mă simțeam trădat.

— Abby, pot să-mi port și singur de grijă!

— Îmi pare rău, eu…

— Nu vreau să-ți pară rău. Nu vreau nimic de la tine, i-am trântit-o eu.

Expresia de pe chipul ei a fost picătura care a umplut paharul. Desigur, nu voia să fie în preajma mea. Eram un ticălos infantil care poseda un control emoțional exact ca al unui copil de trei ani. M-am ridicat brusc de la masă și am ieșit pe ușa cantinei ca o furtună, oprindu-mă doar când am urcat pe motocicleta mea.

Mânerele cauciucate ale ghidonului scârțâiau sub palmele mele, căci eu îmi răsuceam mâinile înainte și înapoi. Motorul a mârâit, am tras un șut în cricul care susținea motocicleta, după care mi-am luat zborul pe șosea aidoma unui liliac scăpat din iad.

Am mers cam o oră, fără să mă simt mai bine decât înainte. Toate străzile duceau într-un singur loc și, deși mi-a luat atât de mult să cedez și să mă duc acolo, în cele din urmă am parcat pe aleea de la intrarea casei tatălui meu.

Tata a ieșit pe ușa din față și s-a oprit pe verandă, făcându-mi cu mâna.

Am urcat câte două trepte deodată și m-am oprit acolo unde stătea și el. N-a șovăit și m-a tras lângă el, lipindu-mă de pântecul lui moale și rotunjit, înainte să mă însoțească înăuntru.

— Chiar mă gândeam că era timpul să-mi faci o vizită, mi-a spus el, zâmbind obosit.

Pleoapele îi atârnau, iar pielea de sub ochi îi era puhavă, potrivindu-se cu restul feței.

Tata a cedat la câteva luni după ce mama a murit. Thomas a preluat mult mai multe responsabilități decât ar fi trebuit să aibă un copil de vârsta lui, dar ne-am descurcat și, în cele din urmă, tata a ieșit din starea lui de prostrație. N-a vorbit niciodată despre asta, însă nu pierdea nicio ocazie de a se revanșa față de noi.

Cu toate că a fost trist și supărat în cea mai mare parte a perioadei mele de formare, nu l-aș considera un tată rău — era doar pierdut fără soția lui. Acum înțelegeam ce era în inima sa. Poate că eu simțeam pentru Pidge numai o parte din ceea ce simțise tata pentru mama, dar gândul că aș putea rămâne singur, fără ea, mă îmbolnăvea.

S-a așezat pe canapea și mi-a făcut semn să iau loc pe fotoliul uzat.

— Ei bine, stai jos, te rog.

M-am așezat, foindu-mă un timp și încercând să-mi aleg cuvintele. El m-a privit o vreme, după care a tras aer în piept.

— Fiule, s-a întâmplat ceva?

— E vorba despre o fată, tată.

A zâmbit ușor.

— O fată.

— Cumva, ea mă urăște, iar eu…

— O iubești?

— Nu știu. Nu cred. Adică… dar cum ți-ai dat seama?

Zâmbetul i s-a lățit pe față.

— Fiindcă vorbești cu tatăl tău despre ea, căci nu știi ce altceva să faci.

Am oftat.

— De-abia am cunoscut-o. Ei, acum o lună. Nu cred că e dragoste.

— Bine.

— Bine?

— Te cred pe cuvânt, a spus, fără să mă judece.

— Doar că… nu cred că sunt de nasul ei.

Tata s-a aplecat în față, apoi și-a dus două degete la gură. Eu am continuat.

— Cred că s-a fript cu altcineva înainte. Cu cineva ca mine.

— Ca tine.

— Da.

Am dat aprobator din cap și am oftat. Ultimul lucru pe care aș fi vrut să-l fac era să recunosc în fața tatei ce făcusem.

Ușa de la intrare s-a izbit de perete.

— Ia te uită cine s-a hotărât să vină acasă, a spus Trenton, zâmbind cu gura până la urechi.

Ținea la piept două pungi cafenii.

— Bună, Trent, l-am salutat, ridicându-mă.

L-am urmat în bucătărie și l-am ajutat să pună cumpărăturile tatei la locul

lor.

Ne-am înghiontit și ne-am îmbrâncit unul pe altul. Trenton fusese mereu cel mai dur cu mine, mergând până acolo că-mi tăbăcea fundul când nu eram de acord, însă de el eram cel mai apropiat prin comparație cu ceilalți frați ai mei.

— Ieri n-ai mai venit la The Doors. Te salută Cami.

— Am fost ocupat.

— Cu fata cu care te-a văzut Cami alaltăieri?

— Da, i-am răspuns.

Am scos din frigider o sticlă goală de ketchup și niște fructe mucegăite și le-am aruncat la gunoi înainte să ne întoarcem în sufragerie.

Trenton s-a prăbușit pe canapea, plesnindu-și genunchii.

— Ce-ai mai pus la cale, ratatule?

— Nimic, i-am spus, aruncându-i tatei o privire.

Trenton s-a uitat la tata, apoi la mine.

— V-am întrerupt cumva?

— Nu, i-am zis, clătinând din cap.

Tata a făcut un gest cu mâna.

— Nu, fiule. Cum a fost la serviciu?

— Nasol. Azi-dimineață ți-am lăsat pe comodă cecul pentru chirie. L-ai văzut?

Tata a încuviințat dând din cap, după care a zâmbit ușor.

— Trav, rămâi la cină? m-a întrebat Trenton.

— Nuu, am spus, ridicându-mă în picioare. Cred că trebuie s-o iau din loc spre casă.

— Aș vrea să rămâi, fiule.

Am făcut o grimasă.

— Nu pot. Dar mulțumesc. Apreciez.

— Ce anume apreciezi? m-a întrebat Trenton.

Capul lui se mișca dintr-o parte în cealaltă, de parcă urmărea un meci de tenis.

— Ce mi-a scăpat?

M-am uitat la tata.

— Ea e o porumbiță. Fără îndoială o porumbiță.

— A, da? a întrebat tata, cu ochii luminându-i-se.

— Aceeași fată?

— Da, însă adineauri am fost cam măgar cu ea. Mă înnebunește… ăăă…

Trenton a început să zâmbească ușor, apoi zâmbetul i s-a întins pe toată fața.

— Frățioare!

— Las-o baltă!

Tata l-a pocnit pe Trenton peste ceafă.

— Ce e? a țipat Trenton. Ce-am spus?

Tata m-a condus și m-a bătut pe umăr.

— Te vei descurca tu. N-am nicio îndoială. Cu toate astea, fata asta trebuie să fie importantă pentru tine. Nu cred că te-am mai văzut vreodată așa.

— Mulțumesc, tată.

M-am aplecat și l-am îmbrățișat, apoi m-am îndreptat spre Harley.

Am avut impresia că drumul înapoi spre apartament a durat o veșnicie. În aer mai plutea o adiere caldă de vară, atipică pentru perioada din an în care ne aflam, însă era bine-venită. Cerul negru al nopții mă înfășura în întunecimea lui, iar ceea ce era groaznic părea să fie și mai rău. Am văzut mașina prietenei lui Shepley parcată pe locul ei obișnuit și am devenit brusc agitat. Cu fiecare pas mi se părea că mă apropii de celula condamnaților la moarte.

Înainte să ating ușa, aceasta s-a deschis brusc, iar America stătea în cadrul ușii cu o expresie dezorientată pe chip.

— Ea e aici?

America a dat afirmativ din cap.

— Doarme în camera ta, a spus calmă.

M-am strecurat pe lângă ea și m-am așezat pe canapea. Shepley stătea pe fotoliul pentru două persoane, iar America s-a trântit lângă mine.

— E bine, a spus America.

Vocea ei era blândă și liniștitoare.

— N-ar fi trebuit să-i vorbesc în felul ăla, i-am zis. Într-un minut o presez cât pot ca s-o scot din sărite, iar în următorul sunt îngrozit că îi va veni mintea la cap și mă va scoate din viața ei.

— Acordă-i și ei puțină încredere. Ea știe exact ce faci. Nu ești primul ei rodeo.

— Întocmai. Merită ceva mai bun. Știu asta și, în același timp, nu pot să renunț. Nu știu de ce, am spus oftând, frecându-mă la tâmple. N-are noimă. Nimic din toate astea n-are sens.

— Abby înțelege, Trav. Nu te pedepsi singur, mi-a spus Shepley.

America mi-a dat un ghiont.

— Oricum ai de gând să mergi la petrecerea pentru cupluri. Ce e rău dacă o inviți?

— Nu vreau să-mi dau întâlniri cu ea, vreau să fiu în preajma ei. Ea e… diferită.

Nu era o minciună. America o știa și o știam și eu. Adevărul era că, dacă aș fi ținut cu adevărat la ea, ar fi trebuit s-o las naibii în pace.

— Cum adică, diferită? m-a întrebat America, părând iritată.

— Nu pune botul la rahaturile mele, ceea ce e reconfortant. Chiar tu ai

spus-o, Mare. Nu sunt genul ei. Nu e… cazul cu noi. Chiar și dacă ar fi, n-ar trebui să fie.

— Ești mai aproape de a fi genul ei decât ți-ai putea da seama, mi-a zis America.

Am privit-o pe America în ochi. Era cum nu se poate mai serioasă. America era ca o soră pentru Abby și protectoare ca o ursoaică. Ele n-ar fi încurajat nimic una pentru cealaltă dacă le-ar fi putut face rău. Pentru prima dată, întrezăream o urmă de speranță.

Podeaua din hol a scârțâit și am încremenit cu toții. Ușa de la dormitorul meu s-a închis, apoi pe hol au răsunat pașii lui Abby.

— Bună, Abby, a salutat-o America zâmbitoare. Ai tras un pui de somn?

— Am dormit cinci ore. Mai degrabă o comă decât un pui de somn.

I se întinsese rimelul pe sub ochi, iar părul îi era lipit de cap. Era uluitoare. Mi-a zâmbit, iar eu m-am ridicat, am luat-o de mână și am condus-o în dormitor. Abby părea confuză și neliniștită, făcându-mă și mai disperat să-mi repar greșeala.

— Îmi pare rău, Pidge. Am fost un mârlan cu tine mai devreme.

Și-a coborât umerii.

— N-am știut că ești supărat pe mine.

— Nu eram supărat pe tine. Am prostul obicei să mă iau de cei la care țin. E o scuză de tot rahatul, știu, dar chiar îmi pare rău, am spus, luând-o în brațe.

— De ce erai supărat? m-a întrebat ea, cuibărindu-și obrazul la pieptul meu.

La naiba, îmi era atât de bine. Dacă n-aș fi fost un măgar, ar fi trebuit să-i explic că știam că boilerele fuseseră reparate, iar gândul că ea urma să plece de acolo și să petreacă mai mult timp cu Parker mă speria cumplit, însă nu puteam s-o fac. Nu voiam să stric momentul.

— Nu contează. Singurul lucru care mă îngrijorează ești tu.

S-a uitat la mine și mi-a zâmbit.

— Pot să mă obișnuiesc cu toanele tale.

Câteva clipe i-am examinat chipul, apoi pe buze mi s-a întins un zâmbet.

— Nu știu de ce mă suporți și nu știu ce m-aș face dacă n-ai fi așa.

Privirea ei s-a mutat încet de la ochii mei la buzele mele; a rămas fără răsuflare. Mi s-a făcut pielea de găină și nu eram sigur dacă mai respiram sau nu. M-am aplecat puțin, așteptând să văd dacă protesta, dar atunci mi-a sunat afurisitul de telefon. Am tresărit amândoi.

— Da, am răspuns impacientat.

— Mad Dog! Brady va fi la Jefferson într-o oră și jumătate.

— Hoffman? Dumnezeule… bine. O să fie ceva simplu. Jefferson?

— La Jefferson, a răspuns Adam. Te bagi?

M-am uitat la Abby și i-am făcut cu ochiul.

— Vom fi acolo.

Am închis, mi-am vârât telefonul în buzunar și am prins-o pe Abby de mână.

— Vino cu mine!

Am condus-o în camera de zi.

— Era Adam, i-am spus lui Shepley. Brady Hoffman va fi la Jefferson într-o oră și jumătate.

IX

CĂLCATĂ ÎN PICIOARE

Expresia lui Shepley s-a schimbat. Când suna Adam în legătură cu o luptă programată, devenea tot numai afaceri. Degetele lui tastau pe telefon, țăcănind, trimițând mesaje oamenilor din lista lui. Când Shepley a dispărut pe ușa de la camera lui, America a făcut ochii mari, zâmbind larg.

— Poftim! Am face mai bine să ne dichisim!

Înainte să apuc să spun ceva, America a tras-o pe Abby pe hol. Nu era necesară toată agitația. Aveam să-i rup fundul tipului, făcând rost de bani pentru chirie și facturi pentru câteva luni, iar viața avea să se întoarcă la normal. Ei bine, un fel de normal. Abby avea să se mute înapoi la Morgan Hall, iar eu aveam să mă închid singur pentru a mă împiedica să-l omor pe Parker.

America țipa la Abby să se schimbe, iar Shepley terminase cu telefonul, luând în mână cheile de la Charger.

— Haideți să mergem! a strigat el.

America a ieșit în fugă pe hol, dar în loc să ni se alăture, a intrat în camera lui Shepley. El și-a dat din nou ochii peste cap, dar, în același timp, zâmbea.

Câteva momente mai târziu, America a ieșit pe ușă îmbrăcată cu o rochie scurtă verde, iar Abby a apărut pe hol îmbrăcată cu o pereche de jeanși strâmți și un top galben, sânii legănându-i-se la fiecare mișcare.

— O, la naiba, nu! Vrei să fiu omorât? Trebuie să te schimbi, Pidge.

— Poftim?

S-a uitat în jos la jeanșii ei. Nu jeanșii erau problema.

— Travis, e drăguță, las-o în pace! mi-a trântit-o America.

Am condus-o pe Abby pe hol.

— Pune-ți un tricou și… și niște teniși. Ceva comod.

— Poftim? m-a întrebat ea confuză. De ce?

M-am oprit la ușa camerei mele.

— Deoarece voi fi mai îngrijorat de cine se uită la țâțele tale în bluza asta decât aș fi de Hoffman, i-am spus eu.

Ziceți-i sexist, însă era adevărat. N-aș fi putut să mă concentrez și nu intenționam să pierd o luptă din pricina țâțelor lui Abby.

— Credeam că ai zis că nu dai doi bani pe ceea ce gândesc alții? m-a

întrebat ea, începând să se enerveze.

Chiar nu pricepea.

— Pidge, asta e altă poveste.

M-am uitat în jos, la sânii ei, ridicați cu mândrie de un sutien alb din dantelă. Să anulez lupta devenise brusc o opțiune tentantă, fie chiar și pentru a-mi petrece restul serii încercând să găsesc o modalitate prin care ea să ajungă lipită de pieptul meu, goală.

Am înlăturat gândul fantezist, privind-o iarăși în ochi.

— Nu poți să porți asta la lupte, așa că, te rog… doar… te rog numai să te schimbi, i-am spus, împingând-o pe ușă, pe care am închis-o apoi, eu rămânând afară înainte să spun „fir-ar!” și s-o sărut.

— Travis! a strigat ea de dincolo de ușă.

Se puteau auzi sunete de lucruri azvârlite și apoi de ceva ce probabil că erau pantofii ei aruncați în partea cealaltă a camerei. Într-un final, ușa s-a deschis. Era îmbrăcată cu un tricou și încălțată cu o pereche de teniși. Încă sexy, dar cel puțin nu aveam să fiu îngrijorat de cine se dădea la ea și puteam să câștig afurisita aia de luptă.

— E mai bine așa? a pufnit.

— Da! Hai să mergem!

Shepley și America erau deja în Charger, ștergând-o din parcare. Mi-am pus ochelarii și am așteptat până ce Abby a fost în siguranță înainte să pornim călare pe Harley pe străzile întunecate.

Odată ajunși în campus, am condus pe trotuar cu farurile stinse, trăgând ușor în spate la Jefferson.

În timp ce o conduceam pe Abby la intrarea din spate, ea a făcut ochii mari și a râs scurt.

— Glumești.

— Asta e intrarea pentru VIP-uri. Ar trebui să vezi cum intră restul lumii.

Am sărit pe fereastră în subsol și apoi am așteptat în întuneric.

— Travis! a zis ea, pe jumătate strigând, pe jumătate șoptind.

— Sunt aici, jos, Pidge. Vâră-ți mai întâi picioarele, te prind eu.

— Nu ești în toate mințile tale afurisite dacă îți închipui că sar fără să văd nimic!

— Te prind eu! Îți promit! Acum mișcă-ți fundul-ncoa’!

— E o nebunie! a șuierat ea.

În lumina slabă, i-am văzut picioarele agitându-i-se prin mica deschidere dreptunghiulară. În pofida tuturor manevrelor ei grijulii, a reușit să cadă în loc să sară. Un scâncet mic a reverberat în pereți și ea a aterizat în brațele mele. Cea mai ușoară prindere din toate timpurile.

— Cazi ca o fată, i-am spus, așezând-o în picioare.

Am parcurs labirintul întunecat al subsolului până ce am ajuns în încăperea adiacentă încăperii principale unde avea să se țină lupta. Adam țipa în megafonul lui pentru a se face auzit peste tot zgomotul, iar brațele erau pe sus, ieșind din marea de capete, fluturând banii.

— Ce facem? m-a întrebat ea, prinzându-se strâns de brațul meu cu mâinile ei mici.

— Așteptăm. Adam trebuie să-și țină discursul înainte ca eu să intru.

— Oare ar trebui să aștept aici sau aș putea să intru? Unde mă duc atunci când începe lupta? Unde vor fi Shep și Mare?

Părea extem de neliniștită. Mă simțeam cam rău s-o las singură acolo.

— Ei s-au dus pe dincolo. Pur și simplu, urmează-mă. Nu te trimit la rechinii ăia singură. Stai lângă Adam; el va avea grijă să nu fii călcată în picioare. Nu pot să te protejez și să trag pumni în același timp.

— Călcată în picioare?

— În seara asta vor fi și mai mulți oameni. Brady Hoffman e de la State. Ei au propriul Cerc acolo. Va fi gașca noastră și gașca lor, așa că publicul o va lua razna.

— Ai emoții?

I-am zâmbit. Era deosebit de frumoasă când se îngrijora pentru mine.

— Nu. Totuși, tu pari puțin emoționată.

— Poate, a recunoscut ea.

Voiam să mă aplec și s-o sărut. Ceva să detensioneze expresia aia de mielușea speriată de pe chipul ei. Mă întrebam dacă și în prima seară în care ne-am cunoscut își făcuse griji pentru mine sau era numai pentru că acum mă cunoștea — deoarece ținea la mine.

— Dacă asta te face să te simți mai bine, n-o să-l las să mă atingă. N-o să-l las nici măcar să-mi tragă una pentru fanii lui.

— Cum ai de gând să reușești asta?

Am ridicat din umeri.

— De obicei, îi las să-mi tragă una — ca să par cinstit.

— Tu? Le permiți oamenilor să te lovească?

— Cât de distractiv ar fi să-i masacrez fără să-i las să-mi tragă și ei una? Nu e bine pentru afacere, nimeni n-ar mai paria împotriva mea.

— Ce prostie, a zis ea, încrucișându-și brațele la piept.

Am ridicat din sprâncene.

— Crezi că-ți torn gogoși?

— Nu prea-mi vine să cred că ești pocnit numai atunci când le permiți tu s-o facă.

— Ai vrea să pui pariu pe asta, Abby Abernathy?

I-am zâmbit. Când am rostit cuvintele prima dată, n-am avut intenția să le

folosesc în avantajul meu, însă când și ea mi-a aruncat un zâmbet șmecheresc, mi-a trecut prin minte cea mai genială idee pe care o avusesem vreodată.

Abby a surâs.

— Accept pariul ăsta. Cred că el o să-ți ardă una.

— Și dacă n-o s-o facă? Ce câștig? am întrebat-o.

Ea a ridicat din umeri în timp ce urletele mulțimii ne înconjurau. Adam a trecut în revistă regulile în felul lui ticălos.

Mi-am reprimat un zâmbet ridicol care tocmai îmi răsărea pe chip.

— Dacă tu câștigi, mă lipsesc o lună de sex.

Ea a ridicat o sprânceană.

— Dar dacă eu câștig, va trebui să stai o lună cu mine.

— Poftim? Oricum stau cu tine! Ce fel de pariu mai e și ăsta? a strigat, vrând să se facă auzită.

Nu știa. Nu-i spusese nimeni.

— Azi au reparat boilerele de la Morgan, i-am spus zâmbind și făcându-i cu ochiul.

S-a strâmbat. N-o deranja.

— Merită orice să te văd practicând abstinența timp de o lună.

Răspunsul ei mi-a trimis un val de adrenalină prin vene pe care îl mai simțeam numai în timpul luptelor. Înainte să părăsesc încăperea, am sărutat-o pe obraz, lăsându-mi buzele să mai întârzie pe pielea ei o clipă în plus. Mă simțeam ca un rege. Nenorocitul ăla n-avea să mă atingă cu niciun chip.

Exact așa cum anticipasem, nu mai era loc decât în picioare, iar când am intrat, îmbrâncelile și urletele se amplificaseră. Am dat din cap în direcția lui Adam pentru a-i face semn să aibă grijă de ea. A înțeles imediat. Adam era un ticălos lacom, însă cândva fusese monstrul de neînvins în Cerc. N-aveam niciun motiv de îngrijorare atât timp cât el n-o scăpa din ochi. El avea să-i poarte de grijă, prin urmare mie n-avea să-mi fie distrasă atenția. Adam avea să facă totul, de vreme ce asta însemna să facă o afurisită de tonă de bani.

Când am pornit spre Cerc, în fața mea s-a făcut cărare, dar, după aceea, oamenii s-au adunat la loc. Brady stătea într-o poziție față în față, respirând greoi și tremurând de parcă își injectase direct în venă un cocktail de Red Bull cu Mountain Dew.

De obicei, nu luam în serios rahatul ăsta și jucam o adevărată farsă, stresându-mi psihologic adversarii, dar lupta din seara aia era importantă, așa că mi-am luat mutra de întrecere sportivă.

Adam a sunat din corn. M-am legănat, am făcut câțiva pași înapoi și am așteptat ca Brady să comită prima greșeală. I-am parat prima lovitură, apoi pe următoarea. Adam a tras iute ceva. Era nemulțumit și mă așteptasem la asta. Lui Adam îi plăcea ca luptele să fie distracție. Era cea mai bună cale de a aduna și mai

multă lume în subsoluri. Mai mulți oameni însemnau mai mulți bani.

Mi-am îndoit cotul și i-am tras un pumn în nas lui Brady, tare și repede. Într-o seară normală, m-aș fi abținut, însă voiam să termin cu asta și să-mi petrec restul serii sărbătorind cu Abby.

L-am lovit iar și iar pe Hoffman, apoi am mai parat câteva lovituri ale sale, atent să nu devin prea încântat pentru a-i permite lui să mă lovească și să rasolesc totul. Brady și-a revenit și s-a aruncat din nou asupra mea, dar n-a durat mult până ce și-a epuizat energia dând pumni la întâmplare, fără să mă atingă. Mă ferisem de pumnii lui Trenton mult mai repede decât putea javra aia să-i dea.

Răbdarea mea ajunsese la capăt, așa că l-am ademenit pe Hoffman spre stâlpul din beton din centrul încăperii. M-am oprit în fața acestuia, ezitând suficient de mult astfel încât adversarul meu să creadă că avea șansa să-mi zboare fața cu o lovitură năucitoare. Am făcut un pas în lateral, în timp ce el și-a pus toată forța în ultima lovitură, și l-am izbit de stâlp. Ochii lui Hoffman au înregistrat surpriza chiar înainte de a se face ghem.

Era rândul meu. L-am atacat imediat. O bufnitură înfundată a anunțat faptul că Hoffman căzuse în cele din urmă la pământ și, după o scurtă tăcere, încăperea a explodat. Adam a aruncat o cârpă roșie peste fața lui Hoffman, iar în clipa următoare lumea m-a înconjurat.

De cele mai multe ori, îmi făceau plăcere atenția și afurisitele de „da”-uri ale celor care pariaseră pe mine, însă de data asta lumea îmi stătea pur și simplu în cale. Am încercat să privesc peste marea de oameni s-o văd pe Abby, dar când într-un sfârșit am izbutit să întrezăresc locul unde ar fi trebuit să se afle ea, mi s-a strâns stomacul. Dispăruse.

Zâmbetele s-au transformat în șoc atunci când i-am îmbrâncit pe oamenii din calea mea.

— La naiba! Înapoi! am urlat, împingând și mai tare pe măsură ce eram cuprins de panică.

Am ajuns cu greu și în ultima încăpere, căutând-o pe Abby prin întuneric.

— Pigeon!

— Sunt aici!

S-a izbit de mine, iar eu am cuprins-o în brațe. În prima secundă m-am simțit ușurat, în următoarea eram iritat.

— M-ai speriat îngrozitor! Aproape că a trebuit să inițiez o altă luptă ca să te găsesc… Într-un final am ajuns aici și tu dispăruseși.

— Mă bucur că te-ai întors. Nu ardeam de nerăbdare să încerc să găsesc drumul prin întuneric.

Zâmbetul ei dulce m-a făcut să uit de orice, dar mi-am amintit că ea era a mea. Cel puțin pentru încă o lună.

— Cred că ai pierdut pariul.

A venit și Adam, călcând cu pași mari, apăsați, privind-o pe Abby, apoi aruncându-mi mie o căutătură aspră.

— Trebuie să vorbim.

I-am făcut cu ochiul lui Abby.

— Mă întorc imediat.

L-am urmat pe Adam în cealaltă încăpere.

— Știu ce ai de gând să-mi spui…

— Ba nu, nu știi, a mârâit Adam. Nu știu ce faci tu cu ea, însă nu-ți bate joc de banii mei.

Am râs scurt.

— Ai făcut un purcoi de bani în seara asta. Am să mă revanșez față de tine.

— Așa să faci! Să nu se mai întâmple!

Adam mi-a trântit banii în palmă și a plecat, izbindu-mă cu umărul. Am îndesat teancul de bani în buzunar și i-am zâmbit lui Abby.

— Vei avea nevoie de mai multe haine.

— Chiar ai de gând să mă obligi să stau cu tine timp de o lună?

— Tu nu m-ai fi obligat să nu fac sex o lună?

A râs.

— Mai bine ne oprim la Morgan.

Orice încercare de a-mi disimula satisfacția incomensurabilă era sortită unui eșec de proporții epice.

— Asta ar trebui să fie ceva interesant.

Trecând pe lângă noi, înainte de a se pierde în mulțime, Adam i-a înmânat lui Abby niște bani.

— Ai pariat? am întrebat-o surprins.

— M-am gândit că ar trebui să am parte de o experiență completă.

Am luat-o de mână și am condus-o spre fereastră, apoi am sărit. Am ieșit târâș pe iarbă, apoi m-am întors, aplecându-mă să o trag pe Abby.

Drumul spre Morgan a părut perfect. Era neașteptat de cald pentru anotimpul în care ne aflam, iar aerul îți dădea aceeași senzație electrică asemenea unei nopți de vară. Încercam să nu zâmbesc tot timpul ca un idiot, dar era greu să n-o fac.

— Pentru numele lui Dumnezeu, ai vrea să stau cu tine? m-a întrebat ea.

Am ridicat din umeri.

— Nu știu. E mult mai bine când ești prin preajmă.

Shepley și America ne-au așteptat în mașină până când am apărut cu restul de haine ale lui Abby. Odată ce ei au pornit, ne-am dus în parcare și am încălecat pe motocicletă. Abby m-a prins cu brațele în jurul pieptului, iar eu i-am acoperit mâinile cu ale mele.

Am inspirat adânc.

— Mă bucur că în seara asta ești aici, Pidge. În viața mea nu m-am distrat așa de bine la o luptă.

Până când mi-a răspuns mi s-a părut o veșnicie. Și-a pus bărbia pe umărul meu.

— Asta s-a întâmplat fiindcă ai încercat să câștigi pariul.

M-am întors s-o privesc drept în ochi.

— Bineînțeles c-am încercat.

A ridicat din sprâncene.

— De asta erai așa de prost dispus azi? Fiindcă știai că reparaseră boilerele și că eu aveam să plec în seara asta?

Pe moment, mă pierdusem în ochii ei, apoi am decis că era timpul să tac. Am pornit motorul și am condus spre casă, mai încet decât condusesem… vreodată. Când ajungeam la un stop, găseam o mare bucurie în a-mi pune mâinile peste ale ei sau a-mi lăsa palma pe genunchiul ei. Pe ea nu părea s-o deranjeze și, ce-i drept, eram foarte aproape de rai.

Am parcat în fața blocului și Abby a descălecat ca o profesionistă, apoi am mers până la trepte.

— Nu-mi place să intru după ce ei au ajuns acasă. Am senzația că îi întrerupem.

— Obișnuiește-te! Aici va fi casa ta pentru următoarele patru săptămâni, i-am zis, întorcându-mă. Urcă!

— Poftim?

— Haide, te duc în cârcă!

Ea a chicotit, apoi mi-a sărit în spate. Am urcat, ținând-o de coapse. America a deschis ușa înainte să ajungem în fața ei și a zâmbit.

— Ia uitați-vă la voi doi! Dacă n-aș fi știut…

— Las-o baltă, Mare! a strigat-o Shepley de pe canapea.

Grozav. Shepley era în toane proaste.

America a zâmbit de parcă ar fi spus prea mult, apoi a deschis ușa larg astfel încât să putem încăpea amândoi. Am ținut-o strâns pe Pidge și ne-am prăbușit pe fotoliu. Ea a scâncit atunci când, glumind, m-am lăsat pe spate, cu toată greutatea pe ea.

— Trav, ești îngrozitor de vesel în seara asta. De unde ți se trage? l-a iscodit America.

— Mare, tocmai am câștigat un purcoi de bani. De două ori mai mulți decât am crezut că aș putea. De ce n-aș fi bucuros?

America a zâmbit.

— Ba nu, e altceva, a zis ea, privindu-mi mâna cu care o băteam pe Abby peste coapsă.

— Mare! a avertizat-o Shepley.

— Bine, vorbim despre altceva. Abby, nu te-a invitat Parker la petrecerea Sig Tau de la sfârșitul acestei săptămâni?

Buna dispoziție pe care o resimțeam a dispărut instantaneu și m-am întors spre Abby.

— Ăăă… cum? Nu mergem cu toții?

— Eu voi fi acolo, a spus Shepley, cu ochii la televizor.

— Și asta înseamnă că și eu merg, a zis America, uitându-se răbdătoare la mine.

Ea îmi arunca momeala, sperând că m-aș fi oferit voluntar să vin, însă eu eram mai îngrijorat de faptul că Parker îi dăduse o afurisită de întâlnire lui Abby.

— Vine să te ia sau ceva de genul ăsta? am întrebat-o.

— Nu, el doar mi-a spus de petrecere.

America a schițat un zâmbet răutăcios și aproape că sărea în sus și în jos de nerăbdare.

— Totuși, a zis că vă vedeți acolo. Chiar e un drăguț.

I-am aruncat o privire iritată și apoi m-am uitat la Abby.

— Te duci?

— I-am zis că mă duc.

A ridicat din umeri.

— Tu mergi?

— Da, i-am răspuns fără ezitare.

La urma urmelor, nu era o petrecere pentru cupluri, ci numai o ieșire la o bere în weekend. N-aveam nimic împotriva acelui gen de ieșiri. Și nici de-al dracului n-aveam de gând să-l las pe Parker să aibă parte de o seară întreagă cu ea. Ea ar fi căzut pe spate… îhh, iar eu nici măcar nu voiam să mă gândesc la așa ceva. El și-ar fi afișat zâmbetul lui în stil Abercrombie sau ar fi dus-o la restaurantul părinților lui pentru a se lăuda cu banii lui sau ar fi găsit o altă modalitate de a-i da ei chiloții jos.

Shepley s-a uitat la mine.

— Săptămâna trecută ai zis că nu mergi.

— M-am răzgândit, Shep. Care-i problema?

— Niciuna, a mormăit el, retrăgându-se în dormitorul lui.

America s-a încruntat.

— Știi prea bine care e problema, mi-a spus ea. De ce nu încetezi să-l înnebunești și s-o termini odată?

I s-a alăturat lui Shepley în cameră, iar vocile lor s-au transformat în șoapte murmurate în spatele ușii închise.

— Păi, mă bucur că știe toată lumea, a zis Abby.

Abby nu era singura încurcată de comportamentul lui Shepley. Mai

devreme, el mă tachinase în legătură cu ea, iar acum era cam porc. Ce s-ar fi putut întâmpla de atunci până acum ca el s-o fi luat razna? Poate că Shepley avea să se simtă mai bine odată ce și-ar fi dat seama că eu mă hotărâsem în cele din urmă că o terminasem cu alte fete și că o doream numai pe Abby. Poate faptul că recunoscusem că țin la ea îl făcuse pe Shepley să se îngrijoreze și mai tare. Nu eram tocmai genul de iubit tipic. Mda. Asta avea mai multă noimă.

M-am ridicat.

— Mă duc să fac un duș rapid.

— Se întâmplă ceva cu ei? m-a întrebat Abby.

— Nu, el e doar paranoic.

— E din cauza noastră, a ghicit ea.

O senzație ciudată de plutire m-a învăluit. Spusese „a noastră”.

— Ce e? m-a întrebat, privindu-mă cu suspiciune.

— Ai dreptate. E din pricina noastră. Să nu adormi, bine? Vreau să vorbesc ceva cu tine.

Mi-a luat mai puțin de cinci minute să mă spăl, dar am mai rămas sub jetul de apă încă cinci minute, plănuind ce să-i spun lui Abby. Să irosesc și mai mult timp nu reprezenta o opțiune. Ea se afla acolo pentru o lună și era perioada perfectă pentru a-i dovedi că nu eram cel care credea ea că sunt. Pentru Abby, cel puțin, eram diferit, și am fi putut să ne petrecem următoarele patru săptămâni risipind orice suspiciuni am fi avut.

Am ieșit de la duș și m-am șters, emoționat ca naiba în legătură cu posibilitățile pe care aș fi putut să le născocesc ca urmare a discuției noastre. Chiar înainte să deschid ușa, am auzit o ceartă pe hol.

America spunea ceva pe un ton disperat. Am crăpat ușa și am ascultat.

— Abby, ai promis. Când ți-am spus să lași baltă judecata, n-am vrut să spun să vă implicați într-o relație. Am crezut că sunteți doar prieteni!

— Asta și suntem, a zis Abby.

— Ba nu, nu sunteți! a replicat Shepley.

America a intervenit:

— Scumpule, ți-am spus că o să fie bine.

— Mare, de ce mușamalizezi totul? Ți-am spus că asta se va întâmpla!

— Iar eu ți-am zis că nu se va întâmpla! N-ai încredere în mine?

Shepley s-a dus în camera lui cu pași mari și apăsați. După câteva secunde de tăcere, am auzit-o iar pe America:

— Nu reușesc să-l fac să priceapă că, dacă tu și cu Travis o faceți sau nu, asta nu ne va afecta pe noi. Dar s-a ars de prea multe ori. Nu mă crede.

Fir-ar să fie, Shepley! Nu e tocmai o tranziție lină. Am mai deschis ușa încă puțin, suficient cât să-i văd fața lui Abby.

— Ce tot spui tu acolo, Mare? Travis și cu mine nu suntem împreună.

Suntem doar prieteni. L-ai auzit mai devreme… eu nu-l interesez în felul ăsta.

La naiba! Situația se înrăutățea cu fiecare minut care trecea.

— Tu ai auzit asta? a întrebat America, surprinderea fiind evidentă în glasul ei.

— Păi, da.

— Și crezi?

Abby a ridicat din umeri.

— Nu contează. Nu se va întâmpla. Oricum, mi-a zis că nu mă vede în felul ăsta. În plus, el e total împotriva angajamentelor, cu greu aș putea găsi o prietenă în afară de tine care nu s-a culcat cu el, iar eu nu pot să fac față toanelor lui.

Ultima fărâmă de speranță s-a dus odată cu vorbele ei. Dezamăgirea era zdrobitoare. Preț de câteva secunde, durerea a fost greu de stăpânit, până ce i-am permis furiei să preia controlul. Furia era întotdeauna mai ușor de stăpânit.

— Asta fiindcă nu numai că îl știe pe Travis… a și vorbit cu Travis, Abby.

— Ce vrei să spui?

— Mare? a strigat-o Shep din dormitor.

America a oftat.

— Ești cea mai bună prietenă a mea. Uneori cred că te cunosc mai bine decât te cunoști tu. Vă văd împreună și singura diferență între mine cu Shepley și între tine cu Travis e că noi facem sex. În afară de asta? Absolut nicio diferență.

— Ba există o mare, uriașă diferență. Aduce Shep acasă fete în fiecare seară? Tu te duci mâine la petrecere să-ți pierzi vremea cu vreun tip cu un imens potențial pentru întâlniri? Mare, tu știi că n-am cum să mă implic într-o relație cu Travis. Nici măcar nu știu de ce discutăm pe tema asta.

— Abby, eu nu-mi închipui lucruri. În ultima lună ai petrecut cu el aproape fiecare clipă. Recunoaște, ai niște sentimente pentru el.

N-am mai putut să ascult niciun cuvânt în plus.

— Las-o baltă, Mare! i-am spus.

Amândouă au tresărit speriate la auzul vocii mele. Privirea mi s-a întâlnit cu a lui Abby. Ea nu părea stânjenită, nu părea să regrete câtuși de puțin, ceea nu făcea decât să mă calce și mai rău pe nervi. Eu îmi întinsesem gâtul, iar ea mi-l tăiase.

Înainte să spun vreo prostie, m-am retras în camera mea. Nu m-a ajutat să stau jos. Nici să stau în picioare, să fac pași sau flotări. Pereții mă apăsau tot mai mult cu fiecare secundă. Furia clocotea înăuntrul meu asemenea unei susbstanțe chimice instabile, gata să explodeze.

Unica mea opțiune era să ies din apartament și să încerc să mă relaxez cu câteva shoturi. The Red. Aș fi putut să mă duc la The Red. Cami era de serviciu la bar. Ea ar fi putut să-mi spună ce să fac. Ea știa întotdeauna cum să-mi vorbească

pentru a mă calma. Și Trenton o plăcea din același motiv. Ea era sora mai mare a trei băieți și nu dădea înapoi când venea vorba de chestiunile legate de accesele noastre de furie.

Mi-am tras un tricou și o pereche de jeanși și mi-am înșfăcat ochelarii, cheile de la motocicletă, jacheta, iar apoi mi-am vârât picioarele în ghete înainte să pornesc pe hol.

Abby a făcut ochii mari când m-a văzut apărând de după colț. Slavă Domnului că aveam ochelarii la ochi. Nu voiam să citească durerea din ei.

— Pleci? m-a întrebat, ridicându-se în capul oaselor. Unde te duci?

Am refuzat să recunosc rugămintea din vocea ei.

— Ies.

X

ÎNFRÂNȚI

Nu i-a trebuit mult lui Cami să-și dea seama că nu eram un bun companion. A continuat să se ocupe de berile ei cât timp am stat pe locul meu obișnuit de la barul din The Red. Culorile luminilor de deasupra noastră se fugăreau prin încăpere, iar muzica aproape că era suficient de tare pentru a-mi îneca gândurile.

Pachetul meu de Marlboro Reds era pe terminate, însă nu acesta era motivul sentimentului de apăsare pe care îl simțeam în piept. Câteva fete veniseră și plecaseră, încercând să intre în vorbă cu mine, dar eu nu-mi puteam lua privirea de la țigara pe jumătate fumată pe care o țineam între două degete. Scrumul era atât de lung, încât era doar o chestiune de timp până avea să cadă, așa că doar priveam la jarul care licărea pe marginea hârtiei, încercând să-mi îndepărtez gândurile de la acea senzație de pierdere pe care muzica nu o putea înăbuși.

Când mulțimea din bar s-a mai rărit, iar Cami nu mai alerga cu o mie de kilometri pe oră, a pus un pahar gol de shot în fața mea, apoi l-a umplut ochi cu Jim Beam. Am dat să-l apuc, însă ea mi-a acoperit brățara din piele neagră de la încheietura mâinii cu degetele ei tatuate care alcătuiau expresia baby doll atunci când își ținea pumnii alăturați.

— În regulă, Trav. Ia s-auzim!

— Ce să auzi? am întrebat-o, făcând o încercare slabă de a-mi trage mâna.

Ea a clătinat din cap.

— Despre fată?

Buzele mele au atins paharul, pe care l-am dat peste cap, lăsând lichidul să-mi ardă gâtul.

— Care fată?

Cami și-a dat ochii peste cap.

— Care fată? Vorbești serios? Cu cine crezi că vorbești?

— Bine, bine. E Pigeon.

— Pigeon? Glumești.

Am râs scurt.

— Abby. E o porumbiță. O porumbiță demonică — mă freacă la cap atât de rău, încât nu mai pot gândi cum trebuie. Nimic nu mai are vreo noimă, Cam. Toate regulile pe care mi le-am impus vreodată se frâng una câte una. Sunt un

fătălău. Ba nu… mai rău. Eu sunt Shep.

Cami a râs.

— Vorbește frumos.

— Ai dreptate. Shepley e un tip de treabă.

— Și vorbește frumos și despre tine, mi-a spus ea, aruncând o cârpă pe tejghea și împingând-o cu mișcări circulare. Doamne, Trav, să te îndrăgostești de cineva nu e un păcat!

M-am uitat în jur.

— Sunt confuz. Vorbești cu mine sau cu Dumnezeu?

— Vorbesc serios. Așadar, ai anumite sentimente pentru ea. Și ce-i cu asta?

— Ea mă urăște.

— Nuu!

— Ba nu, am auzit-o în seara asta. Din întâmplare. Crede că sunt un gunoi.

— A zis ea asta?

— Mai mult sau mai puțin.

— Păi, cam ești.

M-am încruntat.

— Mulțumesc mult.

A întins mâinile, cu coatele sprijinite pe tejghea.

— Bazându-mă pe purtarea ta din trecut, cred că ești de acord, nu? Ce vreau să spun e… că poate pentru ea n-ai fi. Poate pentru ea ai putea fi un om mai bun.

Mi-a mai turnat un shot, iar eu nu i-am oferit șansa să mă oprească înainte să-l dau pe gât.

— Ai dreptate. Am fost un gunoi. Oare m-aș putea schimba? La dracu’, nu știu. Probabil că nu suficient cât s-o merit.

Cami a ridicat din umeri, punând sticla înapoi la locul ei.

— Cred că ar trebui s-o lași pe ea să hotărască asta.

Mi-am aprins o țigară și am tras adânc, adăugând fumul din plămânii mei la întunericul desăvârșit din încăpere.

— Aruncă-mi o bere!

— Trav, cred că ai băut destul.

— Cami, dă-mi naibii o bere!

M-am trezit cu soarele după-amiezii strălucind printre jaluzele, însă se putea foarte bine să fi fost prânzul într-un deșert cu nisip alb. Pleoapele mi s-au închis instantaneu, respingând lumina.

Simțeam în gura uscată un amestec de respirație de dimineață, de chimicale și de urină de pisică. Uram inevitabila senzație de câlți în gură care venea după o noapte de băut din greu.

Pe loc, mintea mea a scormonit după amintirile nopții precedente, dar n-a găsit nimic. Se dăduse o petrecere, dar unde și cu cine era un mister deplin.

M-am uitat în stânga mea, văzând păturile trase. Abby se trezise deja. Coborând cu picioarele goale pe podea am avut o senzație ciudată. Am pornit târșâindu-mi picioarele și am găsit-o pe Abby dormind în fotoliu. Confuzia m-a făcut să mă opresc și să mă panichez. Creierul meu plutea în alcool, continuând să-mi cântărească gândurile. De ce nu dormea în pat? Ce făcusem de o obligasem să doarmă în fotoliu? Inima a început să-mi bată repede, apoi le-am văzut: două ambalaje goale de prezervative.

La dracu'! La dracu'! Noaptea precedentă a năvălit peste mine în valuri: bând mai mult, fetele alea refuzând să plece atunci când le-am spus și, în cele din urmă, oferta mea de a le oferi amândurora o distracție pe cinste — în același timp — și aprobarea lor entuziastă.

Mi-am acoperit fața cu mâinile. Le dusesem acolo. Le-o trăsesem acolo. Probabil că Abby auzise tot. O, Doamne! N-aș fi putut s-o fac și mai lată. Asta depășea cu mult răul. De îndată ce se trezea, avea să-și facă bagajele și să plece.

M-am așezat pe canapea, continuând să-mi țin mâinile căuș la gură și la nas și s-o privesc pe ea. Ce-aș fi putut să fac să îndrept lucrurile?

Prin minte mi-au trecut idei prostești, una după alta. Timpul trecea. Încercând să fac cât mai puțin zgomot, m-am repezit în dormitor, mi-am schimbat hainele și apoi am crăpat ușa de la dormitorul lui Shepley.

America s-a foit, iar Shepley a ridicat capul.

— Ce vrei, Trav? a șoptit el.

— Trebuie să împrumut mașina ta. Numai pentru o secundă. Trebuie să iau niște chestii.

— Bine… a spus el somnoros.

Cheile au zăngănit când le-am luat de pe comodă și m-am oprit.

— Fă-mi o favoare. Dacă se trezește înainte să mă întorc, trage de timp, bine?

Shepley a inspirat adânc.

— Voi încerca, Trav, dar, omule… noaptea trecută a fost…

— A fost rău, nu-i așa?

Shepley a făcut o grimasă.

— Nu cred că o să rămână, vere, îmi pare rău.

Am dat din cap.

— Tu încearcă.

O ultimă privire aruncată spre chipul lui Abby dormind m-a impulsionat să mă mișc mai repede. Chargerul de-abia reușea să atingă viteza cu care aș fi vrut eu să meargă. Am prins un semafor pe roșu chiar înainte să fi ajuns la supermarket, ceea ce m-a făcut să urlu și să lovesc cu pumnii în volan.

— La naiba! Schimbă-ți culoarea!

Câteva secunde mai târziu, luminile s-au schimbat din roșu în verde, iar cauciucurile s-au învârtit de câteva ori în gol înainte să capete tracțiune.

Din parcare m-am năpustit în magazin, pe deplin conștient de faptul că arătam ca un nebun după felul în care smulsesem un cărucior din șirul celorlalte. De la un raion la altul, am înșfăcat toate lucrurile care credeam că îi plăceau ei sau pe care mi-am amintit că le mâncase sau despre care îmi vorbise. La capătul unui raft atârna o chestie roz, buretoasă, care a sfârșit prin a ajunge și ea în coșul meu.

O scuză n-avea s-o facă să rămână, dar poate că un gest avea. Poate că avea să înțeleagă cât de rău îmi părea. M-am oprit la câțiva metri de casa de marcat, simțindu-mă deznădăjduit. Nimic n-avea să funcționeze.

— Domnule? Ați terminat?

Abătut, am clătinat din cap.

— Nu… nu știu.

Femeia m-a privit o clipă, vârându-și mâinile în buzunarele șorțului ei în dungi albe, galben și muștar.

— Vă pot ajuta să găsiți ceva?

Fără să-i răspund, am împins căruciorul în fața casei de marcat, urmărind-o cum scana alimentele preferate ale lui Abby. Asta era cea mai tâmpită idee din istoria ideilor, iar unica femeie în viață de care îmi păsa avea să-mi râdă în nas în timp ce își făcea bagajele.

— Optzeci și patru de dolari și șaptezeci și șapte de cenți.

O trecere rapidă a cardului prin dispozitiv și sacoșele erau deja în mâna mea. Am fugit spre parcare și, în câteva secunde, pe drumul de întoarcere spre casă, Chargerul își scutura toate pânzele de păianjen pe care le avea pe țevi și am intrat vijelios pe ușă.

Am urcat treptele două câte două. America și Shepley erau pe canapea. Televizorul era pornit, însă fără sonor. Slavă Domnului! Ea încă dormea. Am trântit sacoșele pe blatul de bucătărie și am încercat să fac în așa fel ca dulapurile să nu crape de cât de multe lucruri vâram în ele.

— Să mă anunțați când se trezește Pidge, bine? i-am rugat pe un ton blând. Am luat spaghete și clătite și căpșuni și rahatul ăla de terci cu fulgi de ciocolată, iar ei îi plac cerealele Fruity Pebbles, nu, Mare? am întrebat-o, întorcându-mă.

Abby era trează, zgâindu-se la mine din fotoliu. Rimelul i se întinsese pe sub ochi. Arăta la fel de rău pe cât mă simțeam eu.

— Bună, Pigeon!

S-a uitat la mine timp de câteva secunde cu o privire lipsită de orice expresie. Am făcut câțiva pași, intrând în camera de zi mai emoționat decât în seara primei mele lupte.

— Pidge, ți-e foame? Îți fac niște clătite. Sau avem ăăă… făină de ovăz. Și

ți-am luat și rahatul ăla spumos, roz, cu care se epilează fetele, și un uscător de păr, și ăăă… ăăă… o secundă numai, e aici.

Am înșfăcat una dintre sacoșe, am dus-o în dormitor și am răsturnat-o pe pat. În timp ce mă uitam la lufa roz care credeam eu că o să-i placă, mi-au atras atenția bagajele lui Abby, închise și stând în așteptare lângă ușă. Mi s-a făcut stomacul ghem și senzația de câlți în gură mi-a revenit. M-am întors, încercând să-mi țin firea.

— Lucrurile tale sunt împachetate.

— Știu, mi-a zis ea.

Aveam o senzație dureroasă de usturime în piept.

— Pleci.

Abby s-a uitat la America, care mă privea de parcă mă voia mort.

— Tu chiar te așteptai ca ea să rămână?

— Iubito, a șoptit Shepley.

— La dracu', Shep, să nu începi! Să nu îndrăznești să-i iei apărarea în fața mea!

Am înghițit cu greu.

— Pidge, îmi pare tare rău! Nici măcar nu știu ce să spun.

— Hai, Abby, a zis America.

S-a ridicat și a tras-o de braț, însă Abby a rămas așezată. Am făcut un pas, dar America a arătat cu degetul spre mine.

— Dumnezeu mi-e martor, Travis! Dacă încerci s-o oprești, te stropesc cu benzină și-ți dau foc când dormi!

— America! a implorat-o Shepley.

Asta amenința să ia repede o turnură nasoală în toate privințele.

— Sunt bine, a spus Abby, exasperată.

— Cum adică, ești bine? a vrut Shepley să știe.

Abby și-a dat ochii peste cap și a gesticulat înspre mine.

— Azi-noapte Travis a adus femei de la bar. Și ce-i cu asta?

Am închis ochii, vrând să alung durerea. Oricât de tare mi-aș fi dorit ca Abby să nu plece, nu-mi trecuse nicicând prin minte că ea nu dădea doi bani pe toată povestea.

America s-a încruntat.

— Hmm, Abby. Vrei să zici că n-ai nicio problemă cu ceea ce s-a întâmplat?

Abby ne-a privit pe toți.

— Travis poate să aducă acasă pe oricine dorește. Este apartamentul lui.

Mi-am înghițit nodul din gât.

— Nu tu ți-ai împachetat lucrurile?

Ea a scuturat din cap și s-a uitat la ceas.

— Nu, iar acum am să despachetez tot. Trebuie să mănânc, să fac un duș, să mă îmbrac, a spus, intrând în baie.

America mi-a aruncat o privire ucigătoare, dar eu am ignorat-o și m-am dus spre baie, bătând ușor la ușă.

— Da? a rostit Abby cu un firicel de voce.

— Rămâi?

Am închis ochii, așteptându-mi pedeapsa.

— Pot să plec dacă vrei, dar un pariu e un pariu.

Mi-am sprijinit capul de ușă.

— Nu vreau să pleci, dar nu te-aș învinovăți dacă ai face-o.

— Vrei să spui că nu mai sunt obligată să respect pariul?

Răspunsul era ușor, însă nu voiam s-o fac să rămână dacă ea nu voia. În același timp, eram îngrozit s-o las să plece.

— Dacă spun da, vei pleca?

— Păi, da. Caraghiosule, doar nu locuiesc aici, mi-a răspuns ea.

Un râs slab a răzbătut prin lemnul ușii. Nu-mi dădeam seama dacă era supărată sau doar obosită pentru că își petrecuse noaptea în fotoliu, însă dacă era prima variantă, nici nu se putea pune problema s-o las să plece. N-aș mai fi văzut-o niciodată.

— Atunci, nu, pariul este încă în vigoare.

— Acum, pot să fac un duș? m-a întrebat ea, cu un glas pierit.

— Da…

America a apărut pe hol, călcând apăsat și s-a oprit drept în fața mea.

— Ești un ticălos egoist, a mârâit ea, trântind în urma ei ușa camerei lui Shepley.

M-am dus în dormitorul meu, am luat halatul lui Abby și o pereche de papuci de casă, apoi m-am întors la ușa băii. Chiar dacă rămânea, s-o lingușesc nu părea o idee proastă.

— Pigeon? Ți-am adus niște lucruri.

— Pune-le pe chiuvetă! Le iau eu.

Am deschis ușa și i-am pus lucrurile pe marginea chiuvetei, privind în podea.

— Am fost nebun. Te-am auzit când ai vorbit cu America și i-ai spus tot ce nu e în regulă cu mine, și asta m-a scos din sărite. Am vrut doar să ies și să beau câteva pahare și să încerc să înțeleg anumite chestii, dar, înainte să-mi dau seama, m-am îmbătat mangă și fetele alea…

M-am oprit, încercând să-mi împiedic vocea să se frângă.

— Azi-dimineață m-am trezit și am văzut că nu erai în pat, iar când te-am găsit pe fotoliu și am văzut păturile pe covor, mi-a fost greață.

— Puteai pur și simplu să mă întrebi în loc să-ți cheltuiești toți banii la

băcănie numai ca să mă mituiești să rămân.

— Pidge, nu-mi pasă de bani. M-am temut c-ai să pleci și că n-ai să mai vorbești niciodată cu mine.

— N-am vrut să-ți rănesc sentimentele, mi-a spus ea pe un ton sincer.

— Știu că n-ai vrut. Și mai știu că nu contează ce spun acum, pentru că am dat-o în bară… așa cum o fac mereu.

— Trav?

— Da?

— Să nu mai conduci niciodată motocicleta când ești beat, bine?

Voiam să spun mai multe, să-i cer iar scuze și să-i spun că eram mort după ea — și că asta, fără exagerare, mă înnebunea, căci nu știam cum să mă descurc cu ceea ce simțeam —, însă nu-mi găseam cuvintele. Gândurile mele erau concentrate numai asupra faptului că, după toate cele întâmplate și după tot ce-i spusesem, singurul lucru pe care ea l-a făcut a fost să mă dojenească pentru că eu condusesem beat.

— Da, bine, i-am spus, închizând ușa.

M-am prefăcut că mă uit atent la televizor în timp ce Abby se aranja în baie și în dormitor pentru petrecerea de la casa frăției, iar apoi am decis să mă îmbrac înainte ca ea să aibă din nou nevoie să meargă la baie.

În dulap atârna o cămașă neșifonată, așa că am luat-o pe aceea, împreună cu o pereche de jeanși. Mă simțeam caraghios, stând în fața oglinzii, luptându-mă cu nasturele de la manșetă. În cele din urmă m-am lăsat păgubaș și mi-am suflecat mânecile. Oricum, acesta era stilul meu.

Am ieșit pe hol și m-am trântit din nou pe canapea, auzind ușa de la baie închizându-se și picioarele goale ale lui Abby lipăind pe podea.

Timpul, conform ceasului meu, părea să nu înainteze deloc și, desigur, la televizor nu erau nimic altceva decât niște operațiuni de salvare din urgiile vremii și o reclamă la Slap Chop. Eram agitat și plictisit. Nu era o combinație bună pentru mine.

Când răbdarea mi-a ajuns la limită, am ciocănit la ușa băii.

— Intră, a spus Abby.

Era în picioare în mijlocul încăperii, iar în fața ei, pe podea, se găsea o pereche de pantofi cu tocuri înalte. Abby era frumoasă mereu, dar în acea seară niciun fir de păr nu era nelalocul lui; arăta de parcă ar fi trebuit să se afle pe coperta uneia dintre acele reviste de modă pe care le vezi la casele de marcat de la băcănii. Fiecare părticică din ea era dată cu loțiune, netedă, lustruită la perfecție. Simpla vedere a ei aproape că m-a făcut să cad în fund. Tot ce-am reușit să fac a fost să stau acolo, consternat, până ce, într-un final, am reușit să scot un singur cuvânt.

— Uau!

A zâmbit și și-a examinat rochia. Surâsul ei dulce m-a trezit din nou la realitate.

— Arăți uimitor, i-am spus, incapabil să-mi iau ochii de la ea.

S-a aplecat să se încalțe, mai întâi un picior, apoi celălalt. Materialul negru și mulat al rochiei a alunecat ușor în sus, expunând încă un centimetru din pielea coapselor ei.

S-a ridicat și mi-a aruncat o scurtă privire cercetătoare.

— Și tu arăți bine.

Mi-am vârât mâinile în buzunare, refuzând să-i spun: aș putea să mă îndrăgostesc de tine în clipa asta sau oricare alt lucru stupid dintre cele care îmi bombardau mintea.

I-am oferit brațul și Abby l-a acceptat, permițându-mi s-o însoțesc pe holul ce dădea spre camera de zi.

— Parker o să facă pe el când o să te vadă, i-a spus America.

Una peste alta, America era o fată bună, însă eu tocmai descopeream cât de afurisită putea să fie dacă dădeai greș în fața ei. Am încercat să n-o calc pe picior în timp ce ne duceam spre Chargerul lui Shepley și mi-am ținut gura tot drumul spre casa Sig Tau.

În momentul în care Shepley a deschis portierele, am auzit o muzică insuportabilă venind dinspre casă. Cuplurile se sărutau și se amestecau unele cu altele; bobocii care aveau obligații alergau încoace și încolo, încercând să limiteze cât mai mult stricăciunile, iar fetele din comunitate mergeau cu grijă, ținându-se de mâini, cu pași mici, săltați, străduindu-se să traverseze iarba moale fără să-și înfigă tocurile cui în pământ.

Eu și Shepley mergeam în frunte, cu America și Abby imediat în urma noastră. Am îndepărtat din cale un pahar roșu de plastic și am deschis ușa, ținând-o pentru fete. Încă o dată, Abby n-a remarcat gestul.

Un vraf de pahare roșii din plastic era stivuit pe masa din bucătărie, alături de butoiul cu bere. Am umplut două și i-am adus unul lui Abby.

— Să nu accepți băutură decât de la mine sau de la Shepley. Nu vreau să-ți strecoare cineva ceva în băutură.

Ea și-a dat ochii peste cap.

— Travis, n-o să-mi pună nimeni nimic în băutură.

În mod evident, nu era familiarizată cu apucăturile unora din frăție. Eu însă auzisem povești, adevărat, nu despre cineva anume. Ceea ce era de bine, căci dacă l-aș fi prins pe vreunul făcând așa ceva, l-aș fi bătut fără nici cea mai mică șovăire până ar fi făcut pe el.

— Te rog să nu bei nimic ce nu vine de la mine, bine? Nu mai ești în Kansas, Pigeon.

— Asta n-am mai auzit-o până acum, mi-a trântit-o ea, dând pe gât o

jumătate de pahar de bere.

Putea să bea, de asta eram sigur.

Am stat în hol, lângă scări, încercând să ne prefacem că totul era în regulă. Coborând, câțiva dintre frații mei s-au oprit din pălăvrăgeală și la fel au făcut și unele dintre fetele din comunitate, însă le-am dat iute papucii, sperând că Abby nu observase. Am avut noroc, nu văzuse nimic.

— Vrei să dansăm? am întrebat, trăgând-o de mână.

— Nu, mulțumesc, mi-a răspuns ea.

După ceea ce se întâmplase în seara precedentă, n-o puteam învinui. Eram norocos că încă vorbea cu mine.

Degetele ei fine, elegante, m-au atins pe umăr.

— Trav, sunt doar obosită.

Mi-am pus mâna peste a ei, gata să-i cer iar scuze, să-i spun că mă uram pentru ce-i făcusem, însă și-a luat privirea de la mine, îndreptându-și-o către altcineva.

— Bună, Abby! Ai reușit s-ajungi!

Mi s-a ridicat părul la ceafă. Parker Hayes. Lui Abby i s-au luminat ochii și, cu o mișcare rapidă, și-a tras mâna de sub a mea.

— Mda, suntem aici de-o oră sau mai bine.

— Arăți incredibil! a strigat el.

Am făcut o mutră spre el, însă era atât de vrăjit de Abby, că nici n-a observat.

— Mulțumesc, i-a spus ea.

Mi-a trecut prin minte că nu eram singurul care o făcea să zâmbească în felul acela și, brusc, m-am străduit să-mi țin iritarea în frâu.

Parker a dat din cap în direcția camerei de zi și a zâmbit.

— Vrei să dansezi?

— Nț, sunt cam obosită.

O undă de ușurare mi-a domolit accesul de furie. Nu era vorba de mine; ea chiar era prea obosită să danseze, dar n-a durat mult până ce furia mi-a revenit. Era obosită deoarece stătuse trează jumătate de noapte din pricina zgomotelor produse de cele pe care le adusesem eu acasă, iar cealaltă jumătate de noapte dormise în fotoliu. Acum Parker era acolo, năpustindu-se precum cavalerul în armură strălucitoare, așa după cum făcea mereu.

Parker s-a uitat la mine, netulburat de expresia de pe chipul meu.

— Credeam că nu vii.

— M-am răzgândit, i-am răspuns, încercând din răsputeri să nu-i trag un pumn și să șterg astfel rezultatul a patru ani de lucrări de ortodonție.

— Văd asta, a spus Parker, uitându-se la Abby. Vrei să ieși puțin la aer?

Ea a dat aprobator din cap, iar eu m-am simțit de parcă cineva mă lăsase

fără aer. L-a urmat pe Parker pe scări în sus. Am privit cum el s-a oprit, întinzându-se pentru a o lua de mână și continuând să urce la al doilea etaj. Când au ajuns în capul scărilor, Parker a deschis ușa spre balcon.

Abby a dispărut și eu am închis strâns ochii, încercând să blochez țipătul din mintea mea. Totul îmi spunea să urc acolo și s-o aduc înapoi. M-am apucat strâns de balustradă, ezitând.

— Pari foarte enervat, mi-a spus America, ciocnindu-și paharul roșu de al meu.

Am făcut ochii mari.

— Ba nu. De ce?

— Nu mă minți! Unde e Abby?

— Sus. Cu Parker.

— A!

— Asta ce vrea să însemne?

A ridicat din umeri. Ea era acolo de ceva mai mult de o oră și deja avea în ochi acel luciu familiar.

— Ești gelos.

Mi-am schimbat centrul de greutate, nesimțindu-mă în largul meu cu altcineva, în afară de Shepley, care era atât de direct.

— Unde e Shep?

America și-a dat ochii peste cap.

— Își îndeplinește îndatoririle de boboc.

— Măcar el nu e nevoit să rămână la urmă să curețe.

A dus paharul la gură și a luat o sorbitură. Nu știam cum de încă mai era exaltată când bea în felul ăla.

— Așadar, ești?

— Ce să fiu?

— Gelos?

M-am încruntat. De obicei, America nu era atât de enervantă.

— Nu.

— Numărul doi.

— Poftim?

— Asta-i minciuna numărul doi.

M-am uitat în jur. Shepley avea să mă salveze curând.

— Azi-noapte tu chiar ai făcut-o de oaie, mi-a zis ea, ochii limpezindu-i-se brusc.

— Știu.

Și-a mijit ochii, uitându-se urât la mine cu atâta intensitate, încât mi-aș fi dorit să mă fac mic din nou. America Mason era doar o blondă minionă, însă când voia, era intimidantă ca naiba.

— Ar trebui să pleci, Trav.

S-a uitat în sus, spre capul scărilor.

— El este ceea ce Abby crede că își dorește.

Am scrâșnit din dinți. Știam lucrul acesta deja, dar era mult mai rău să-l aud de la America. Înainte de asta, mă gândisem că poate avea să fie bine cu mine și cu Abby și că într-un fel nu eram chiar un idiot că o urmăream.

— Știu.

— Nu cred că știi.

Nu i-am răspuns, încercând să n-o privesc. M-a apucat de bărbie cu o mână, strivindu-mi obrajii de dinți.

— Știi?

Am încercat să vorbesc, dar degetele ei îmi striveau acum buzele. M-am smucit înapoi și i-am îndepărtat mâna.

— Probabil că nu. Nu e de notorietate faptul că eu aș face lucrurile așa cum trebuie.

America m-a privit timp de mai multe secunde, apoi mi-a zâmbit.

— Bine, atunci.

M-a pălmuit peste obraji, apoi a arătat cu degetul spre mine.

— Tu, Mad Dog, ești exact cel de care am venit eu aici s-o apăr. Dar știi ceva? Cu toții suntem înfrânți într-un fel sau în altul. Chiar și cu monumentala ta boacănă, s-ar putea ca tu să fii exact ceea ce îi trebuie ei. Mai ai o șansă, mi-a zis ea, ținându-și arătătorul la un centimetru de nasul meu. Numai una. N-o da în bară… știi tu… mai mult ca de obicei.

America a dispărut pe hol. Era atât de ciudată.

Petrecerea se desfășura ca de obicei: drama, un conflict sau două, fetele ciorovăindu-se, un cuplu sau două ajungând să se certe, femeia plecând înlăcrimată, iar apoi vagabondul fie leșina, fie vomita în vreun loc care nu avea o asemenea destinație.

Mi-am îndreptat privirea spre capul scărilor de mai multe ori decâr ar fi trebuit s-o fac. Cu toate că fetele practic mă implorau să le iau acasă, am continuat să veghez, încercând să nu mi-i imaginez pe Abby și pe Parker având o relație sau, mai rău, el făcând-o să râdă.

— Bună, Travis, m-a salutat o voce pițigăiată și veselă de undeva din spatele meu.

Nu m-am întors, dar n-a durat mult până ca fata să ajungă în raza mea vizuală. S-a rezemat de stâlpul balustradei.

— Pari plictisit. Cred că ar trebui să-ți țin companie.

— Nu sunt plictisit. Poți să pleci, i-am spus, verificând iarăși capătul scărilor.

Abby stătea sus, cu spatele la scări.

— Ești atât de amuzant, a chicotit ea.

Abby a trecut pe lângă mine, îndreptându-se spre holul unde stătea America. Am urmat-o, lăsând-o pe fata cea beată să vorbească singură.

— Voi puteți să vă duceți înainte, mi-a spus Abby încântată. Parker s-a oferit să mă conducă acasă cu mașina.

— Poftim? a întrebat America, ochii ei obosiți strălucind aidoma unui foc în aer liber.

— Poftim? am întrebat și eu, incapabil să-mi rețin iritarea.

America s-a întors.

— E vreo problemă?

M-am uitat urât la ea. Știa prea bine ce problemă era. Am prins-o pe Abby de cot și am tras-o după colț.

— Nici măcar nu-l cunoști pe tipul ăsta.

Abby și-a tras brațul.

— Travis, asta nu e treaba ta.

— Pe dracu' nu-i! Nu te las să mergi acasă cu un străin. Dacă încearcă ceva cu tine?

— Și mai bine! E drăguț.

Nu-mi venea să cred. Ea chiar îi cădea în plasă.

— Parker Hayes, Pidge? Zău? Parker Hayes. Și, mă rog, ce nume mai e și ăsta?

Ea și-a încrucișat brațele la piept și și-a ridicat bărbia.

— Încetează, Trav! Te porți ca un ticălos.

Livid, m-am aplecat spre ea.

— Îl omor dacă te atinge!

— Îmi place de el.

Una era să presupun că ea fusese prostită și alta s-o aud recunoscând. Era prea bună pentru mine — la naiba, cu siguranță prea bună și pentru Parker Hayes. De ce o lua valul pentru idiotul ăla? Mi s-a încordat fața ca reacție la furia care îmi curgea prin vene.

— Bine. Dacă se va sfârși cu el trântindu-te pe bancheta din spate, să nu vii la mine plângând.

A rămas cu gura căscată, ofensată și furioasă.

— Nu-ți face griji, n-o să vin! mi-a spus, împingându-mă cu umerii ca să treacă.

Mi-am dat seama ce spusesem și, oftând, am apucat-o de braț, fără să mă întorc de fapt.

— N-am vorbit serios, Pidge. Dacă îți face ceva rău — și dacă te face să te simți jenată — să-mi spui!

Umerii i-au coborât.

— Știu că n-ai vorbit serios. Dar trebuie să încetezi cu chestia asta superprotectoare de frate mai mare pe care o tot faci.

Am râs scurt. Chiar nu pricepea.

— Nu mă joc de-a fratele mai mare, Pigeon. Nici măcar pe-aproape.

Parker a apărut de după colț, cu mâinile în buzunare.

— E totul aranjat?

— Da, hai să mergem, a spus Abby, luându-l pe Parker de braț.

Mi-am imaginat cum alerg pe urmele lui și îl lovesc cu cotul în ceafă, dar atunci Abby s-a întors și m-a văzut țintuindu-l cu privirea.

Încetează! a rostit ea pe mutește.

A plecat cu Parker, iar el i-a ținut ușa deschisă. Pe chipul ei s-a întipărit un zâmbet de apreciere a gestului său.

Desigur. Când l-am făcut eu, n-a băgat de seamă.

XI

FRIG MUȘCĂTOR

Să merg singur spre casă pe bancheta din spate a Chargerului lui Shepley n-a fost tocmai o încântare. America s-a descălțat de pantofii ei cu tocuri înalte și chicotea în timp ce-l împungea pe Shepley cu degetul mare de la picior. Probabil că el era îndrăgostit nebunește de ea, căci pur și simplu zâmbea, amuzându-se de râsul ei contagios.

Mi-a sunat telefonul. Era Adam.

— Am un novice într-o oră. La subsol la Hellerton.

— Mda, ăăă… nu pot.

— Poftim?

— M-ai auzit. Am spus că nu pot.

— Ești bolnav? m-a întrebat Adam, din voce răzbătându-i o furie crescândă.

— Nu. Trebuie să mă asigur că Pidge ajunge teafără acasă.

— Am avut o mulțime de necazuri până să aranjez asta, Maddox.

— Știu. Îmi pare rău. Trebuie să închid.

Când Shepley a tras în parcarea din fața apartamentului, iar Porsche-ul lui Parker nu se vedea nicăieri, am oftat.

— Vere, vii? m-a întrebat Shepley, răsucindu-se în scaunul lui.

— Da, i-am spus și am privit în jos. Da, așa cred.

Shepley și-a tras scaunul în față să-mi facă loc să ies, iar eu m-am oprit la mică distanță de silueta fragilă a prietenei lui.

— Trav, n-ai de ce să-ți faci griji. Crede-mă.

Am dat o dată din cap, apoi am urcat scările în urma lor. Ei s-au dus direct în dormitorul lui Shepley și au închis ușa. M-am lăsat pe fotoliu, ascultându-le chicotelile interminabile, încercând să nu mi-l imaginez pe Parker punându-și mâna pe genunchiul — sau pe coapsa — lui Abby.

În mai puțin de zece minute, de afară s-a auzit torsul unui motor de mașină, iar eu am țâșnit spre ușă, punând mâna pe clanță. Se auzeau două perechi de pași urcând pe scări. O pereche era cu tocuri înalte. Un val de ușurare m-a cuprins. Abby ajunsese acasă.

Prin ușă pătrundeau doar murmurele lor. Când au încetat, am apăsat

mânerul și am deschis ușa.

Abby a căzut peste prag, iar eu am prins-o de braț.

— Ușurel, Grace.

Ea s-a întors imediat să vadă expresia de pe chipul lui Parker. Era încordat, de parcă nu știa ce să creadă, dar și-a revenit repede, prefăcându-se că se uita peste umărul meu în apartament.

— Vreo fată umilită, aflată în nevoie, pe care trebuie s-o duc cu mașina?

M-am uitat urât la el. Avea ceva tupeu.

— Nu-mi vorbi așa!

Parker a zâmbit și i-a făcut cu ochiul lui Abby.

— Întotdeauna îi fac zile fripte. Nu prea mai apuc atât de des de când el și-a dat seama că e mai ușor dacă le convinge să vină cu propriile lor mașini.

— Cred că asta chiar simplifică lucrurile, i-a spus Abby, întorcându-se spre mine cu un zâmbet amuzat.

— Pidge, nu e amuzant.

— Pidge? s-a mirat Parker.

Abby s-a foit nervoasă.

— E, ăăă… diminutivul de la Pigeon. E doar o poreclă. Nici măcar nu știu de unde a scos-o.

— Va trebui să mă pui la curent atunci când vei afla. Pare a fi o poveste pe cinste.

Parker a zâmbit.

— Noapte bună, Abby!

— Nu cumva vrei să spui bună dimineața? l-a întrebat ea.

Abby era prea ocupată să leșine, așa că pentru a o putea trezi la realitate, am trântit ușa fără avertisment. Ea s-a dat înapoi.

— Ce e?

Am pornit cu pași mari și apăsați spre dormitor, cu Abby pe urmele mele. S-a oprit imediat dincolo de prag, țopăind într-un picior, încercând să-și scoată pantoful din picior.

— Trav, e drăguț.

Am urmărit-o cum se chinuia să-și mențină echilibrul într-un picior, iar în cele din urmă m-am decis s-o ajut înainte să cadă.

— Ai să-ți faci singură rău, i-am spus, prinzând-o cu un braț pe după talie și scoțându-i pantofii cu cealaltă mână.

Mi-am dat jos cămașa și am aruncat-o într-un colț.

Spre surprinderea mea, Abby și-a dus mâna la spate pentru a-și descheia fermoarul rochiei, apoi și-a scos-o, trăgându-și pe cap un tricou. A făcut un truc magic și și-a scos cumva sutienul pe sub tricou. Se părea că toate femeile cunoșteau acea manevră.

— Sunt convinsă că n-am nimic din ceea ce tu n-ai mai văzut până acum, a spus ea, dându-și ochii peste cap.

S-a așezat pe saltea, apoi și-a vârât picioarele între cuvertură și cearșafuri. Am privit-o cum își strângea perna în brațe, apoi mi-am scos jeanșii și i-am expediat și pe ei cu un șut într-un colț.

Abby stătea ghemuită, așteptându-mă să urc în pat. Mă irita faptul că tocmai venise acasă adusă de Parker cu mașina și se dezbrăcase în fața mea de parcă n-ar fi fost nimic, dar, în același timp, ăsta era genul de situații platonice încurcate în care ne găseam și era numai isprava mea.

Atât de multe lucruri se acumulau în sufletul meu. Nu știam ce să fac cu ele. Când puseserăm pariul, nu-mi trecuse prin minte că ea avea să-și dea întâlniri cu Parker. Dacă aș fi arătat că mă apucaseră dracii, nu făceam decât s-o trimit drept în brațele lui. Undeva, în adâncul sufletului meu, știam că aș fi făcut orice s-o țin alături de mine. Dar dacă a-mi înfrânge pornirile de gelozie însemna mai mult timp alături de Abby, atunci asta era ceea ce trebuia să fac.

M-am vârât în pat alături de ea și am ridicat mâna, punând-o pe șoldul ei.

— În seara asta nu m-am dus la o luptă. A sunat Adam. Nu m-am dus.

— De ce? m-a întrebat ea, întorcându-se spre mine.

— Am vrut să mă asigur că ajungi acasă.

A strâmbat din nas.

— Nu trebuie să-mi fii doică.

I-am trasat conturul brațului cu un deget. Era atât de caldă!

— Știu. Cred că încă îmi pare rău pentru alaltăseară.

— Ți-am spus că nu-mi pasă.

— De asta ai dormit pe fotoliu? Fiindcă nu ți-a păsat?

— N-am mai putut adormi după… după ce au plecat prietenele tale.

— Pe fotoliu ai dormit foarte bine. De ce n-ai putut să dormi cu mine?

— Vrei să spui lângă un tip care încă mirosea ca perechea de pipițe de la bar pe care tocmai o expediase acasă? Cât de egoist din partea mea!

Am încercat să nu las imaginea să-mi intre în cap.

— Am spus că-mi pare rău.

— Iar eu am spus că nu-mi pasă. Noapte bună! a zis Abby, întorcându-se pe partea cealaltă.

M-am întins peste pernă pentru a-mi pune mâna peste mâna ei, mângâindu-i partea interioară a degetelor. M-am aplecat și am sărutat-o pe păr.

— Cât de îngrijorat am fost că n-ai să-mi mai vorbești niciodată… Cred totuși că indiferența e mai rea.

— Travis, ce vrei de la mine? Nu vrei să fiu supărată pentru ceea ce ai făcut, dar vrei să-mi pese. Tu ai vorbit cu America și i-ai spus că nu vrei să-mi dai întâlniri, dar te enervezi când eu îți spun același lucru și ieși ca o furtună și te

îmbeți ca un caraghios. N-ai nicio logică.

Cuvintele ei m-au luat prin surprindere.

— De asta i-ai povestit prietenei tale toate lucrurile alea? Fiindcă am spus că nu-mi voi da întâlniri cu tine?

Expresia ei era un amestec de șoc și mânie.

— Nu, am vorbit serios. N-am vrut să sune ca o insultă.

— Tocmai am spus asta. Nici n-aș ști cum să procedez pentru a fi cel pe care îl meriți. Încercam să fac lucrurile să meargă în mintea mea.

Spunând cuvintele acelea, mi s-a făcut greață.

— Mă rog. Trebuie să dorm puțin. Diseară am o întâlnire.

— Cu Parker?

— Da. Pot, te rog, să dorm?

— Sigur, i-am spus, coborând din pat.

Abby n-a scos niciun cuvânt atunci când am ieșit din cameră. M-am așezat pe fotoliu, deschizând televizorul. Cam până aici reușisem să-mi controlez accesele de furie, dar, fir-ar să fie, femeia aia îmi intrase pe sub piele. Să vorbesc cu ea era ca și cum aș fi avut o conversație cu o gaură neagră. Nu conta ce spuneam, chiar și de cele câteva ori când fusesem cu mintea limpede. Nu puteam ajunge la ea, și să fiu direct părea s-o înfurie.

Soarele a răsărit o jumătate de oră mai târziu. În pofida frustrării acumulate, am reușit să adorm.

Câteva clipe după aceea, mi-a sunat mobilul. Am pornit împleticindu-mă să-l caut, pe jumătate adormit, ducându-l apoi la ureche.

— Da?

— Cap de fund ce ești! a urlat Trenton în urechea mea.

— Cât e ceasul? l-am întrebat, uitându-mă la televizor.

Desenele animate de sâmbătă dimineață erau în toi.

— Zece și ceva. Am nevoie să mă ajuți cu camioneta tatei. Cred că e contactul. Nici măcar nu pornește.

— Trent, i-am spus căscând, la naiba, nu știu nimic despre mașini. De aia am eu motocicletă.

— Atunci, întreabă-l pe Shepley. Trebuie să plec la muncă într-o oră și nu vreau să-l las pe tata în pană.

Am căscat din nou.

— La dracu’, Trent, n-am dormit toată noaptea. Tyler ce face?

— Mișcă-ți fundul încoa’! a țipat înainte să închidă.

Am aruncat mobilul pe canapea și m-am ridicat în picioare, uitându-mă la ceasul de pe televizor. Trent nu era departe de adevăr. Era zece și douăzeci.

Ușa lui Shepley era închisă, așa că înainte să bat de două ori și să-mi vâr capul înăuntru, am ascultat câteva clipe.

— Hei! Shep! Shepley!

— Ce-i? a întrebat el.

Vocea îi suna de parcă înghițise pietriș pe care îl spălase cu acid.

— Am nevoie de ajutorul tău.

America a scâncit, însă nu s-a mișcat.

— La ce? m-a întrebat Shepley.

S-a ridicat, a luat un tricou de pe podea și l-a tras pe el.

— Camioneta tatei nu pornește. Trent crede că e contactul.

Shepley a terminat de îmbrăcat și s-a aplecat peste America.

— Mă duc acasă la Jim pentru vreo două ore, iubito.

— Hmm?

Shepley a sărutat-o pe frunte.

— Mă duc să-l ajut pe Travis cu camioneta lui Jim. Mă întorc.

— Bine, a spus America, adormind din nou înainte ca Shepley să iasă din cameră.

S-a încălțat cu o pereche de teniși care erau în camera de zi și și-a luat cheile.

— Vii sau ce faci? m-a întrebat el.

M-am dus târșâindu-mi picioarele în dormitor, abia mișcându-mi fundul ca orice om care a dormit numai patru ore — și nici măcar nu fusese un somn ca lumea. M-am îmbrăcat cu un maiou, apoi cu un hanorac cu glugă și cu o pereche de jeanși. Încercând să fac cât mai puțin zgomot, am răsucit ușor mânerul de la ușa dormitorului meu și m-am oprit înainte să ies din cameră. Abby era cu spatele la mine, respirând regulat, și dormea cu picioarele desfăcute. Am simțit un impuls incontrolabil de a mă strecura în pat lângă ea.

— Hai să mergem! a strigat Shepley.

Am închis ușa și l-am urmat spre Chargerul lui. Tot drumul spre casa tatei am căscat cu rândul, prea obosiți ca să putem discuta.

Pietrișul de pe aleea din fața casei a scârțâit sub cauciucurile Chargerului, iar eu le-am făcut din mână lui Trenton și tatei, înainte de a păși în curte.

Camioneta tatei era în fața casei. Mi-am vârât mâinile în buzunarul din față al hanoracului, simțind răcoarea aerului. Sub ghete mi se sfărâmau frunzele căzute peste peluză.

— Ei, bună, Shepley, l-a salutat tata, zâmbind.

— Bună, unchiule Jim. Am auzit că ai probleme cu contactul.

Tata și-a pus o mână pe burtă.

— Așa bănuim… așa bănuim.

A dat din cap, uitându-se lung la motor.

— Ce vă face să bănuiți asta? l-a întrebat Shepley, suflecându-și mânecile.

Trenton a arătat spre panoul cu siguranțe electrice.

— Ăăă… e topit. Ăsta a fost primul meu indiciu.

— Bună observație, a spus Shepley. Eu mă duc cu Trav la magazinul de piese auto să luăm unul nou. Îl montăm și o să poți să pleci.

— Teoretic, i-am spus, dându-i o șurubelniță lui Shepley.

Acesta a deșurubat bolțurile de la contact și l-a scos. Ne-am uitat cu toții lung la caseta topită a acestuia.

Shepley a arătat locul gol în care fusese prins sistemul de aprindere.

— Va trebui să înlocuim și firele alea. Vezi urmele de arsură? m-a întrebat, atingând metalul. Izolația firelor este și ea topită.

— Mulțumesc, Shep. Mă duc să fac duș. Trebuie să mă pregătesc pentru serviciu, i-a spus Trent.

Shepley a folosit șurubelnița pentru a schița un salut neglijent spre Trenton, apoi a aruncat-o în cutia cu scule.

— Voi, băieți, arătați de parcă ați avut o noapte lungă, a spus tata.

Am făcut o grimasă.

— Așa este.

— Ce-ți mai face domnișoara? America?

Shepley a dat din cap, un zâmbet lățindu-i-se pe față.

— E bine, Jim. Încă doarme.

— Și domnișoara ta?

Am ridicat din umeri.

— A avut o întâlnire cu Parker Hayes aseară. Tată, ea nu e tocmai a mea.

Tata mi-a făcut cu ochiul.

— Nu încă.

Expresia de pe chipul lui Shepley s-a dezintegrat. Se lupta cu încruntarea.

— Ce-i asta, Shep? Tu nu ești de acord cu porumbița lui Travis?

Faptul că tata a folosit porecla lui Abby l-a prins pe Shepley cu garda jos, iar gura i s-a contorsionat, amenințând un zâmbet cu gura până la urechi.

— Ba nu, Abby e în regulă. Ea este aproape ca o soră pentru America. Asta mă emoționează.

Tata a dat din cap ca și cum ar fi subliniat cele spuse.

— E de înțeles. Totuși, cred că asta e altceva, nu-i așa?

Shepley a ridicat din umeri.

— Cam despre asta e vorba. Nu vreau ca fata căreia Trav îi va frânge inima pentru prima dată să fie cea mai bună prietenă a iubitei mele. Nu te supăra, Travis.

M-am încruntat.

— Tu chiar n-ai deloc încredere în mine, nu-i așa?

— Nu așa se pune problema. De fapt, cam așa.

Tata l-a atins pe Shepley pe umăr.

— Tu te temi că, de vreme ce asta e prima încercare a lui Trav de a avea o relație, el o va da în bară, iar asta îți va strica ție ploile.

Shepley a luat o cârpă murdară și și-a șters mâinile.

— Mă simt prost că recunosc asta, dar, da. Cu toate că te sprijin, frățioare, chiar mă tem.

Ieșind în mare grabă din casă, Trenton a lăsat ușa cu plasă să se trântească. Mi-a tras un pumn în braț, luându-mă prin surprindere.

— Pe mai târziu, rataților!

Trenton s-a oprit și s-a răsucit pe călcâie.

— Nu m-am referit la tine, tată.

Tata i-a oferit o jumătate de zâmbet și a clătinat din cap.

— Nici nu m-am gândit că ai fi putut s-o faci, fiule.

Trent i-a zâmbit, apoi s-a urcat în mașina lui — o mașină roșu-închis, un Dodge Intrepid rablagit. Acea mașină nu era grozavă nici măcar pe când eram noi în liceu, dar el o iubea. În mare parte, fiindcă era achitată.

Un cățeluș negru a lătrat, abătându-mi atenția spre casă. Tata a zâmbit, bătându-se peste genunchi.

— Ei bine, vino-ncoa', fricosule!

Cățelușul a făcut câțiva pași, apoi a intrat în casă, lătrând.

— Cum se descurcă? l-am întrebat.

— A făcut pipi în baie de două ori.

M-am strâmbat.

— Îmi pare rău.

Shepley a râs.

— Cel puțin i-a venit ideea bună.

Tata a dat din cap și a făcut un gest aprobator din mână.

— Numai până mâine, i-am spus.

— E în regulă, fiule. Ne distrează. Trent se bucură de el.

— Bine, am spus, zâmbind.

— Unde rămăseserăm? a întrebat tata.

Mi-am frecat brațul acolo unde mă lovise Trent, căci îmi pulsa.

— Shepley tocmai îmi amintea ce ratat sunt când vine vorba despre fete.

Shepley a râs scurt.

— Tu ești o droaie de lucruri, Trav. Ratat nu face parte din ele. Cred doar că mai ai un drum lung de parcurs, iar între toanele tale și ale lui Abby, soarta e împotriva ta.

M-am încordat, apoi m-am îndreptat de spate.

— Abby n-are toane.

Tata mi-a făcut semn cu mâna.

— Calmează-te, țâfnosule. El n-o vorbește de rău pe Abby.

— Dar ea chiar nu are.

— Bine, a fost tata de acord, zâmbind vag.

El a știut dintotdeauna cum să ne manevreze pe noi, băieții, când atmosfera se încingea și, de obicei, încerca să ne potolească înainte ca lucrurile să ajungă prea departe.

Shepley a aruncat cârpa în cutia de scule.

— Hai să mergem să luăm piesa aia.

— Să-mi spui cât îți datorez.

Am clătinat din cap.

— Nu-i nevoie, tată. Suntem chit în privința câinelui.

Tata a zâmbit și a început să strângă mizeria pe care o făcuse Trenton în cutia de scule.

— În cazul ăsta, e bine. Ne vedem imediat.

Shepley și cu mine am plecat cu Chargerul, îndreptându-ne către magazinul de piese auto. Mă pătrunsese frigul. Mi-am tras mânecile peste pumnii strânși pentru a mă încălzi.

— Azi e al naibii de frig, a zis Shepley.

— Ajungem imediat.

— Cred că o să-i placă mult cățelușul.

— Așa sper.

După ce am mai parcurs câteva străzi în tăcere, Shepley a dat din cap.

— N-am intenționat s-o insult pe Abby. Tu trebuie să știi asta, nu?

— Știu.

— Știu ce simți pentru ea și chiar sper că lucrurile vor merge. Sunt doar emoționat.

— Mda.

Shepley a tras în parcarea de la O'Reilly, dar n-a oprit motorul.

— Se duce diseară la o întâlnire cu Parker Hayes, Travis. Cum crezi că va fi când va veni s-o ia? Te-ai gândit la asta?

— Încerc să nu mă gândesc.

— Păi, poate că ar trebui s-o faci. Dacă vrei cu adevărat ca asta să meargă, trebuie să încetezi să reacționezi în felul în care vrei tu și să reacționezi în felul în care te ajută.

— Cum anume?

— Crezi că tu câștigi puncte dacă te bosumfli când ea se pregătește pentru întâlnire și apoi te porți ca un ticălos cu Parker? Sau crezi că ea te va aprecia dacă îi vei spune că arată uluitor și-i vei ura distracție plăcută, așa cum ar face-o un prieten?

— Nu vreau să fiu doar prietenul ei.

— Știu asta și tu o știi și probabil că și Abby o știe… și poți fi sigur că și

Parker o știe.

— Chiar trebuie să-i pronunți numele animalului?

Shepley a oprit motorul.

— Vino, Trav! Tu și cu mine știm că atâta timp cât vei continua să-i arăți lui Parker că ceea ce face te scoate din minți, el își va continua jocul. Nu-i da satisfacție și joacă mai bine decât o face el. Își va da arama pe față, iar Abby se va descotorosi singură de el.

M-am gândit la ce mi-a spus, apoi i-am aruncat o privire.

— Tu… așa crezi?

— Da, acum hai să-i luăm piesa aia lui Jim și să ne ducem acasă înainte ca America să se trezească și să-mi arunce telefonul în aer fiindcă nu-și amintește ce i-am spus când am plecat.

Am râs și l-am urmat pe Shepley în magazin.

— Și totuși, e un animal.

Nu i-a trebuit mult lui Shepley să găsească piesa pe care o căuta și nu cu mult mai mult să o înlocuiască. În mai bine de o oră, Shepley instalase contactul, pornise camioneta și îi făcuse tatei o vizită suficient de lungă. În momentul în care ne-am luat rămas-bun, dând cu spatele pe alee, trecuseră doar câteva minute peste ora douăsprezece.

După cum prezisese Shepley, America se trezise deja când am ajuns la apartament. Ea a încercat s-o facă pe nervoasa înainte ca Shepley să-i explice motivul absenței noastre, însă era mai mult decât evident că era pur și simplu încântată să-l aibă din nou acasă.

— M-am plictisit îngrozitor. Abby încă doarme.

— Încă? am întrebat, scoțându-mi ghetele.

America a dat din cap și a făcut o mutră.

— Fetei îi place somnul. Dacă nu se îmbată criță în seara de dinainte, doarme veșnic. Am încercat s-o transform într-o persoană matinală, însă am renunțat.

Am împins ușa, deschizând-o puțin. Abby dormea pe burtă, aproape în aceeași poziție în care o lăsasem atunci când am plecat, numai că pe partea cealaltă a patului. Câteva șuvițe i se lipiseră de față, cealaltă, în valuri moi caramel, era împrăștiată pe pernă.

Tricoul i se ridicase în jurul taliei, lăsând la vedere chiloțeii ei bleu. Erau din bumbac, fără să fie sexy în mod deosebit, iar ea părea să fie în comă, dar chiar și-așa, văzând-o prăbușită la întâmplare peste așternuturile mele albe, cu soarele după-amiezii strecurându-se prin ferestre, frumusețea ei era de nedescris.

— Pidge? Ai de gând să te mai trezești azi?

Ea a mormăit și a întors capul. Am mai făcut câțiva pași, intrând în cameră.

— Pigeon!

— Să… mărf… fărf… arăți.

America avea dreptate. Nu urma să se trezească prea curând. Am închis ușa încet în urma mea și m-am alăturat celor doi în camera de zi. Ciuguleau dintr-un platou cu nachos pe care le făcuse America, urmărind ceva siropos la televizor.

— S-a trezit? m-a întrebat America.

Am scuturat din cap, așezându-mă în fotoliu.

— Nu. Cu toate astea, vorbea despre ceva.

America a zâmbit, cu buzele strânse pentru ca nu cumva mâncarea să-i cadă din gură.

— Mai face din astea, mi-a spus cu gura plină. Te-am auzit ieșind azi-noapte din dormitor. Ce s-a întâmplat?

— Am fost un dobitoc.

America a ridicat din sprâncene a mirare.

— Cum așa?

— Eram frustrat. I-am spus în mare parte cum mă simțeam și a fost de parcă i-ar fi intrat pe o ureche și i-ar fi ieșit pe cealaltă.

— Dar tu cum te simți? m-a întrebat ea.

— Pe moment, obosit.

Un nacho a zburat spre fața mea, însă a căzut, aterizându-mi pe cămașă. L-am luat și l-am azvârlit în gură, crănțănind fasolea, brânza și smântâna. Nu era prea rău.

— Vorbesc serios. Ce-ai spus?

Am ridicat din umeri.

— Nu-mi amintesc. Ceva în legătură cu faptul că aș fi cel pe care ea îl merită.

— Au! a zis America oftând.

S-a aplecat spre Shepley, îndepărtându-se de mine, zâmbind strâmb.

— Asta a fost tare. Chiar și tu trebuie s-o recunoști.

Shepley a făcut o grimasă; asta era unica reacție pe care ea avea s-o primească de la el pentru comentariul făcut.

— Ce ursuz ești! i-a zis America, încruntându-se.

Shepley s-a ridicat.

— Ba nu, iubito. Numai că nu mă simt prea grozav.

A luat un exemplar din *Car and Driver* de pe masă și s-a dus la toaletă. Cu o expresie compătimitoare pe chip, America l-a privit pe Shepley ieșind, apoi s-a întors spre mine, expresia schimbându-i-se în dezgust.

— Bănuiesc că în următoarele ore vom folosi baia ta.

— Numai dacă nu cumva vrei să rămâi fără simțul mirosului pentru tot restul vieții tale.

— După asta, s-ar putea să vreau, a zis ea tremurând.

America a reluat filmul de unde rămăsese și l-a urmărit până la capăt. O femeie spunea ceva despre vaci bătrâne și despre colegul ei de cameră, care era un stricat. Pe la sfârșitul filmului, Shepley a revenit alături de noi, iar personajul principal și-a dat seama că nutrea ceva sentimente pentru colegul ei de cameră, deci nu era, la urma-urmelor, o vacă, iar stricatul, acum schimbat, era supărat din pricina unei neînțelegeri prostești. Ea a fost nevoită să alerge după el pe stradă să-l sărute și totul a fost bine. Nu era cel mai prost film pe care să-l fi văzut eu vreodată, însă tot un film siropos era… și tot jalnic.

În miezul zilei, apartamentul era bine luminat, iar televizorul era pornit, fie chiar și fără sonor.

Totul părea normal, dar, de asemenea, și pustiu. Indicatoarele rutiere furate erau în continuare pe pereți, atârnând alături de posterele noastre favorite cu reclame la bere, cu femei pe jumătate dezbrăcate, tolănite în diferite poziții. America făcuse curat în apartament, iar Shepley stătea culcat pe canapea, zapând printre canalele televizorului. Era o zi normală de sâmbătă. Dar ceva se terminase. Ceva lipsea.

Abby.

Chiar și cu ea în camera de alături, apartamentul părea altfel fără glasul ei, fără împunsăturile ei jucăușe și chiar fără sunetul pe care îl scotea rozându-și unghiile. Mă obișnuisem cu toate în scurtul răstimp petrecut împreună.

Exact când începuse să se deruleze genericul de final, am auzit ușa de la dormitor deschizându-se și pe Abby târșâindu-și picioarele pe podea. Ușa băii s-a deschis și s-a închis. Ea avea de gând să înceapă să se pregătească pentru întâlnirea cu Parker.

Pe loc, am simțit că iau foc.

— Trav! m-a avertizat Shepley.

Cuvintele lui Shepley de mai devreme au început să mi se deruleze în minte. Parker își juca jocul, iar eu trebuia să-l joc mai bine. Adrenalina mi-a scăzut și m-am relaxat, lăsându-mă pe pernele canapelei. Sosise timpul să-mi pun masca de joc.

Sunetul tânguitor al țevilor din baie semnala intenția lui Abby de a face duș. America s-a ridicat, apoi aproape că a dat buzna în baia mea. Le auzeam făcând haz, însă nu prea distingeam ce-și spuneau.

M-am dus tiptil în hol și mi-am lipit urechea de ușă.

— Nu sunt încântat că tragi cu urechea la iubita mea care urinează, mi-a spus Shepley, șoptind sonor.

Mi-am ridicat degetul mijlociu la nivelul buzelor, apoi mi-am îndreptat din nou atenția asupra vocilor lor.

— I-am explicat, a spus Abby.

S-a tras apa la toaletă, apoi s-a deschis robinetul de la chiuvetă și, deodată, Abby a țipat. Fără să stau pe gânduri, am pus mâna pe clanță și am deschis ușa.

— Pidge?

America a izbucnit în râs.

— Am tras apa la toaletă, Trav, liniștește-te!

— A! Pigeon, ești bine?

— Sunt cât se poate de bine. Ieși!

Am închis ușa și am oftat. Asta era o prostie. După câteva secunde tensionate, mi-am dat seama că niciuna dintre fete nu știa că eram de partea cealaltă a ușii, așa că mi-am lipit din nou urechea de lemnul ei.

— Oare cer prea mult dacă vreau o încuietoare la ușă? a întrebat Abby. Mare?

— E păcat că n-ați putut ajunge să fiți pe aceeași lungime de undă. Tu ești singura fată care ar fi putut să…

A oftat.

— N-are nicio importanță. Acum nu mai contează.

S-a închis robinetul de apă.

— Ești la fel de rea ca el, a zis Abby pe un ton frustrat. E ca o boală… n-aveți niciunul nicio noimă. Te-a călcat pe nervi, îți amintești?

— Știu, a răspuns America.

Acum era momentul ca eu să mă întorc în camera de zi, însă inima îmi zvâcnea cu un milion de bătăi pe oră. Din cine știe ce motiv, dacă America spunea că era în regulă, simțeam că aveam undă verde, că nu eram un ticălos nenorocit pentru că încercam să fiu prezent în viața lui Abby.

Imediat ce m-am așezat pe canapea, America a ieșit din baie.

— Ce e? m-a întrebat, simțind că ceva nu era în ordine.

— Nimic, iubito. Vino și te așază, a poftit-o Shepley.

America s-a conformat fericită, tolănindu-se alături de el, cu torsul rezemat de pieptul lui.

În baie s-a auzit uscătorul pornind, iar eu m-am uitat la ceas. Singurul lucru mai rău decât faptul că eu eram OK la gândul că Abby ieșea la o întâlnire cu Parker era că Parker trebuia s-o aștepte pe Abby în apartamentul meu. Să-mi păstrez cumpătul câteva minute cât ea își lua poșeta și ieșea era una. Să mă uit la moaca lui urâtă în timp ce el stătea așezat pe canapeaua mea, plănuind cum să facă sex cu ea, era cu totul altceva.

O părticică din anxietatea mea a dispărut atunci când Abby a ieșit din baie. Purta o rochie roșie, iar buzele i se asortau perfect. Părul ei cu bucle îmi amintea de fetele din pozele de prins pe perete din anii 1950. Însă mai bine chiar. Cu mult… mult mai bine.

I-am zâmbit și nici măcar nu era un zâmbet forțat.

— Ești… minunată.

— Mulțumesc, mi-a zis ea, luată în mod clar prin surprindere.

S-a auzit soneria de la ușă și, instantaneu, adrenalina mi s-a revărsat prin vene. Am inspirat adânc, hotărât să-mi păstrez calmul.

Abby a deschis ușa, iar lui Parker i-au trebuit câteva secunde să poată vorbi.

— Ești cea mai frumoasă ființă pe care am văzut-o vreodată, a gângurit el.

Mda, cu certitudine eram gata să vomit înainte să ajung să-i trag un pumn. Ce ratat!

America a zâmbit cu toată fața. Și Shepley părea cu adevărat fericit. Refuzând să mă întorc, am continuat să privesc la televizor. Dacă i-aș fi văzut înfățișarea de înfumurat a lui Parker, m-aș fi cățărat peste canapea și l-aș fi culcat la pământ, fără ca el să apuce să facă măcar un pas.

Ușa s-a închis și eu m-am aplecat în față, cu coatele pe genunchi, cu capul în mâini.

— Te-ai descurcat bine, Trav, mi-a spus Shepley.

— Simt nevoia să beau ceva.

XII

VIRGINĂ

În mai puțin de o săptămână, golisem și cea de a doua sticlă de whisky. Prins fiind între încercarea de a face față situației cu Abby petrecând din ce în ce mai mult timp cu Parker și rugămintea ei de a o elibera de obligația pariului, astfel încât să poată pleca, buzele mele atingeau gura sticlei cu mult mai des decât atingeau filtrul țigărilor.

Joi, la prânz, Parker stricase planul cu petrecerea-surpriză pentru ziua de naștere a lui Abby, așa că a trebuit să mă dau peste cap s-o mut vineri în loc de sâmbătă. Eram recunoscător că mă puteam gândi la altceva, însă nu era suficient.

Joi seară, Abby și America sporovăiau în baie. Purtarea lui Abby față de America era în vădită opoziție cu felul în care mă privea pe mine; din seara în care refuzasem s-o las să plece mai devreme, renunțând la pariu, de-abia mai vorbea cu mine.

Sperând că lucrurile se vor îndrepta, m-am strecurat în baie.

— Vreți să luăm cina?

— Shep are chef să vedem care-i treaba cu restaurantul mexican din centru, dacă vreți și voi să mergeți, a spus America, trecându-și absentă pieptenele prin păr.

— Am crezut că eu și Pidge am putea merge în seara asta singuri.

Abby terminase să se rujeze.

— Ies cu Parker.

— Iar? am întrebat-o, simțind cum fața mi se crispa într-o încruntare.

— Iar, a cântat ea.

S-a auzit soneria de la ușă, și Abby s-a repezit să deschidă, traversând camera de zi.

Am urmat-o și m-am oprit în spatele ei, aruncându-i o căutătură urâtă lui Parker.

— Arăți vreodată mai puțin decât superb? a întrebat-o Parker.

— Dacă e să mă refer la prima dată când a venit aici, am să răspund că da, am spus, cu chipul lipsit de orice expresie.

Abby a ridicat un deget spre Parker și s-a întors. M-am așteptat să-mi trântească o replică usturătoare drept răspuns, însă zâmbea. M-a luat cu brațele de

după gât și m-a îmbrățișat strâns.

La început, m-am pregătit, crezând că voia să mă pocnească, însă de îndată ce mi-am dat seama că ea chiar mă îmbrățișa, m-am relaxat și am tras-o, lipind-o de mine.

Ea s-a desprins și a zâmbit.

— Îți mulțumesc pentru că îmi organizezi petrecerea de ziua mea de naștere, mi-a spus pe un ton sincer. Am voie să aleg repetarea unei promisiuni amânate legate de o cină?

Avea acea căldură în ochi de care îmi fusese dor, însă cel mai surprinzător era faptul că, după ce nu-mi vorbise toată după-amiaza și toată seara, acum era în brațele mele.

— Mâine?

M-a îmbrățișat din nou.

— Absolut.

Mi-a făcut cu mâna, între timp luându-l pe Parker de braț, și a închis ușa în urma lor.

M-am întors și mi-am frecat ceafa.

— Mie… eu simt nevoia să…

— Să bei? m-a întrebat Shepley, cu o urmă de îngrijorare în glas.

S-a uitat spre bucătărie.

— Nu mai avem nimic în afară de bere.

— În cazul ăsta, cred că o să fac un drum până la magazinul de băuturi.

— Merg cu tine, a spus America, sărind să-și ia haina.

— De ce nu-l duci cu mașina? a propus Shepley, aruncându-i cheile.

America s-a uitat la colecția de metal din mâna ei.

— Ești sigur?

Shepley a oftat.

— Nu cred că Travis ar trebui să conducă. Nu contează încotro… asta dacă înțelegi ce vreau să spun.

America a dat aprobator din cap, plină de entuziasm.

— Am priceput.

M-a luat de mână.

— Vino, Trav! Hai să te aprovizionăm cu alcool.

Am dat să merg în urma ei, dar s-a oprit brusc, răsucindu-se pe călcâie.

— Însă trebuie să-mi promiți ceva. Fără certuri în seara asta. Să-ți îneci amarul, da, a zis ea, prinzându-mă de bărbie și forțându-mă să dau aprobator din cap. Beat criță, nu.

Mi-a împins bărbia la stânga și la dreapta.

M-am tras îndărăt, fluturând din mână pentru a o îndepărta.

— Promiți?

A ridicat dintr-o sprânceană.

— Da.

A zâmbit.

— Atunci am pornit.

Bărbia în palmă, coatele sprijinite pe portieră. Am privit lumea trecând pe lângă geamul meu. Bătea un vânt tăios, care biciuia copacii și tufișurile și făcea ca lămpile suspendate de pe stradă să se legene încolo și încoace. Rochia lui Abby era cam scurtă. Era mai bine ca Parker să nu-și arunce ochii, în caz că s-ar fi întâmplat ca rochia să i se ridice. Mi-a venit în minte felul în care arătau genunchii dezgoliți ai lui Abby, stând așezată lângă mine pe bancheta din spate a Chargerului, și mi l-am imaginat pe Parker remarcându-i și el pielea moale și strălucitoare, însă cu mai puțină apreciere și cu mai multă obscenitate.

Exact când furia începea să pună stăpânire pe mine, America a tras frâna de mână.

— Am ajuns.

Scânteierea blândă a firmei pe care scria Ugly Fixer Liquor lumina intrarea. America s-a ținut ca o umbră de mine până în dreptul celui de-al treilea raion. Mi-a trebuit doar o clipă să găsesc ceea ce căutam. Singura sticlă care ar fi făcut față unei nopți ca aceea era Jim Beam.

— Ești sigur că vrei s-o faci? m-a întrebat America, nuanța de avertisment din vocea ei fiind ușor recognoscibilă. Tu chiar ai de pregătit o petrecere-surpriză pentru aniversarea unei zile de naștere.

— Sunt sigur, i-am răspuns, ducând sticlele la casa de marcat.

În secunda în care m-am așezat pe scaunul din dreapta al mașinii, am deșurubat capacul unei sticle și am luat o gură, lăsându-mi capul pe tetieră.

America m-a urmărit o clipă, apoi a băgat în marșarier.

— Îmi dau seama că asta o să fie distractiv.

Când am ajuns la apartament, băusem whisky-ul din gâtul sticlei și mi-am croit drum spre etaj.

— N-ai făcut așa ceva, a spus Shepley, ochind sticla.

— Ba am făcut-o, i-am zis, luând încă o înghițitură. Vrei și tu? l-am întrebat, întinzând sticla în direcția lui.

Shepley a făcut o grimasă.

— Dumnezeule, nu! Trebuie să stau treaz ca să pot reacționa suficient de repede mai târziu când Travis-pe-Jim-Beam se va arunca asupra lui Parker.

— Nu, n-o va face, a spus America. Mi-a promis.

— Așa e, am încuviințat zâmbind, simțindu-mă deja mai bine. Am promis.

În ora următoare, Shepley și America au făcut tot ce-au putut să-mi distragă atenția. La jumătatea celei de-a doua ore, cuvintele lui Shepley păreau mai tărăgănate. America râdea pe ascuns la zâmbetul meu stupid.

— Vezi? E un bețiv fericit.

Am suflat aerul printre buze, iar acesta a scos un pufăit sonor.

— Nu sunt bețiv. Nu încă.

Shepley a arătat spre lichidul chihlimbariu care se împuțina.

— Dacă bei și ce-a mai rămas, vei fi.

Am ridicat sticla și m-am uitat la ceas.

— Trei ore. Trebuie să fie o întâlnire reușită.

Am ridicat sticla spre Shepley și apoi am dus-o la buze, clătinând-o întruna. Restul conținutului a trecut de buzele și de dinții mei amorțiți, arzându-mi tot pieptul.

— Iisuse, Travis! a exclamat Shepley, încruntându-se. Ar trebui să te culci. Nu vrei să fii treaz când Abby o să ajungă acasă.

Sunetul unui motor a crescut în intensitate pe măsură ce se apropia de apartament, apoi s-a oprit. Îl cunoșteam prea bine — era Porscheul lui Parker.

Pe buze mi s-a ivit un zâmbet răutăcios.

— De ce? Aici e locul unde se întâmplă lucruri magice.

America m-a privit îngrijorată.

— Trav… mi-ai promis.

Am dat din cap afirmativ.

— Așa am făcut. Am promis. Intenționez doar să mă duc s-o ajut să coboare din mașină.

Picioarele erau sub mine, dar nu le simțeam. Spătarul canapelei s-a dovedit a fi un bun stabilizator în încercările mele de a merge.

Am apucat mânerul, dar America m-a luat cu blândețe de mână.

— Merg și eu cu tine. Să mă asigur că nu-ți calci promisiunea.

— Bună idee, i-am spus.

Am deschis ușa și, pe loc, adrenalina a dat foc ultimei jumătăți de whisky. Porscheul s-a legănat o dată, iar geamurile erau aburite.

Nesigur de modul în care mi se mișcau picioarele cu atâta repeziciune în starea în care mă aflam, am descoperit brusc că deja mă aflam la baza scărilor. America m-a prins de cămașă. Pe cât de mică era, pe atât de dârză se arăta.

— Travis, a șoptit ea. Abby n-o să-l lase să meargă prea departe. Mai întâi, încearcă să te calmezi.

— Am de gând numai să verific dacă e bine, i-am spus, făcând cei câțiva pași spre mașina lui Parker.

Am lovit geamul din partea dreaptă a mașinii cu atâta forță, încât mă mir că nu l-am spart. Văzând că ei nu-mi deschid portiera, am făcut-o eu în locul lor.

Abby își netezea rochia. Părul ei încurcat și buzele fără luciu pe ele erau un semn care stătea mărturie pentru ceea ce tocmai făcuseră.

Fața lui Parker s-a crispat.

— Ce naiba, Travis?

Mi-am strâns pumnii, însă am simțit mâna Americăi pe umărul meu.

— Vino, Abby! Trebuie să vorbesc cu tine, i-a spus America.

Abby a clipit de câteva ori.

— Despre ce?

— Vino odată! i-a trântit-o America.

Abby s-a uitat la Parker.

— Îmi pare rău, trebuie să plec.

Parker a clătinat din cap.

— Nu-i nimic. Du-te!

Am luat-o pe Abby de mână când a coborât din Porsche, apoi am închis portiera, trăgându-i un șut. Abby s-a întors la o sută optzeci de grade și stătea între mine și mașină, împungându-mă în umăr.

— Ce-i cu tine? Termină!

Porscheul a scârțâit, ieșind din parcare. Mi-am scos țigările din buzunar și mi-am aprins una.

— Mare, acum poți să intri în casă.

— Hai, Abby!

— De ce nu mai stai, Abs? am întrebat-o eu.

Cuvântul suna caraghios când era rostit. Cum putea Parker să-l rostească fără să se strâmbe era o dovadă de îndemânare.

Abby i-a făcut semn cu capul prietenei sale să o ia înainte, iar ea s-a conformat, fără nicio tragere de inimă.

Am privit-o preț de o clipă, continuând să fumez.

— De ce-ai făcut asta? a întrebat Abby, încrucișându-și brațele.

— De ce? Pentru că te mozolea în fața casei mele.

— Oi fi stând eu cu tine, dar ce fac și cu cine o fac e treaba mea.

Am aruncat țigara pe jos.

— Pidge, tu meriți ceva mult mai bun decât ăsta. Nu-l lăsa să ți-o tragă în mașină de parcă ai fi o pipiță ieftină pe care o agăți la balul bobocilor.

— N-aveam de gând să fac sex cu el!

Am fluturat din mână spre locul gol unde fusese mașina lui Parker.

— Atunci, ce făceați?

— Tu nu ți-ai făcut niciodată de cap cu cineva, Travis? Nu te-ai prostit fără să lași să se ajungă prea departe?

Cel mai prostesc lucru pe care îl auzisem vreodată.

— Ce rost are așa ceva?

Testicule dureroase și dezamăgire. Părea o prostie.

— Chestia asta funcționează pentru o mulțime de oameni. Mai ales pentru cei care își dau întâlniri.

— Toate geamurile erau aburite, mașina se clătina… de unde voiai să știu?

— Poate că ar trebui să nu mă mai spionezi!

S-o spionez? Ea știa foarte bine că orice mașină care se oprea în parcare se auzea, și hotărâse că fix dincolo de ușa mea e locul cel mai bun pentru a se linge cu un asemenea individ pe care nu-l puteam suferi? Mi-am trecut mâinile peste față, încercând să-mi țin firea.

— Nu mai suport așa ceva, Pigeon. Simt că înnebunesc.

— Ce nu poți să suporți?

— Dacă te culci cu el, nu vreau să știu despre asta. Intru la pușcărie dacă aflu că el… pur și simplu nu-mi spune.

— Travis!

Clocotea.

— Nu-mi vine să cred că ai spus așa ceva! Ăsta e un pas mare pentru mine!

— Așa spun toate fetele!

— Nu mă refer la târfele cu care ai tu de-a face! Mă refer la mine!

Și-a dus mâna la piept.

— N-am… îhh! Nu contează!

A făcut câțiva pași, dar am prins-o de braț, întorcând-o cu fața spre mine.

— Ce n-ai…?

Chiar și în starea în care mă aflam, răspunsul mi-a venit imediat.

— Ești virgină?

— Și ce dacă? a întrebat ea, înroșindu-se.

— De aia era America atât de sigură că el n-avea să ajungă prea departe.

— Am avut același prieten în toți cei patru ani de liceu. Era preot aspirant! Nici n-a fost vorba de așa ceva!

— Un preot tânăr? Ce s-a întâmplat după toată această abstinență cu greu obținută?

— El voia să se însoare și să rămână în… Kansas. Eu nu.

Nu-mi venea să cred ce-mi spusese. Ea avea aproape nouăsprezece ani și era încă virgină? Asta era ceva ce nu se mai pomenea în zilele noastre. Nu-mi aminteam să fi cunoscut vreuna încă de când începusem liceul. Am prins-o de față.

— O virgină. N-aș fi zis, după felul în care ai dansat la The Red.

— Foarte amuzant, a spus Abby, ștergând-o spre scări.

M-am dus după ea, dar, după prima treaptă, am căzut. M-am lovit cu cotul de colțul de beton, însă n-am simțit durerea. M-am rostogolit pe spate, râzând isteric.

— Ce faci? Ridică-te! mi-a cerut Abby în timp ce a tras de mine până ce am ajuns în poziție verticală.

Mi s-a încețoșat privirea și, deodată, ne aflam în sala de curs a lui Chaney.

Abby stătea așezată pe pupitrul meu, îmbrăcată în ceva ce părea a fi o rochie de bal, iar eu eram în boxeri. Încăperea era pustie și era ori seară, ori dimineață devreme.

— Pleci undeva? am întrebat-o, nefiind deosebit de îngrijorat de faptul că nu eram îmbrăcat.

Abby mi-a zâmbit, întinzând mâna să mă mângâie pe față.

— Nu. Nu plec nicăieri. Sunt aici pentru a rămâne.

— Îmi promiți? am întrebat-o, atingându-i genunchii.

I-am desfăcut picioarele exact cât trebuia să încap comod între coapsele ei.

— La sfârșit voi fi a ta.

Nu eram sigur sută la sută de ce voise să spună, dar Abby se aruncase cu totul asupra mea. Își plimba buzele pe gâtul meu, iar eu am închis ochii, într-o stare completă și totală de euforie. Toate lucrurile pentru care luptasem se întâmplau. Își trecea degetele peste pieptul meu și am inspirat adânc atunci când și le-a strecurat în boxeri, punându-le pe organul meu. Oricât de ciudat mă simțisem înainte, asta depășea orice. Mi-am răsucit degetele în părul ei și mi-am lipit buzele de ale ei, fără să mai pierd timpul să-i mângâi interiorul gurii cu limba mea.

I-a căzut unul dintre pantofii cu toc și m-am uitat în jos.

— Trebuie să plec, mi-a zis Abby, tristă.

— Poftim? Am crezut că mi-ai spus că nu pleci nicăieri.

Abby a surâs.

— Străduiește-te mai mult.

— Poftim?

— Străduiește-te mai mult, a repetat ea, mângâindu-mă pe față.

— Stai, i-am spus, nevrând să se termine. Te iubesc, Pigeon.

Am clipit încet. Când am reușit să-mi concentrez privirea, mi-am recunoscut ventilatorul din tavan. Mă durea tot corpul, iar capul îmi bubuia cu fiecare bătaie a inimii.

De undeva de pe hol s-a auzit glasul pițigăiat și agitat al iubitei lui Shepley. Prin contrast, vocea scăzută a lui Shepley părea atrăgătoare între glasurile celor două fete.

Am închis ochii, căzând într-o depresie profundă. Fusese doar un vis. Nimic din toată fericirea aceea nu era adevărat. Mi-am frecat fața, încercând să produc suficientă motivație pentru a-mi ridica fundul din pat.

Oricare o fi fost petrecerea la care mă făcusem praf în seara precedentă, speram să merite senzația că eram carne pulverizată pe fundul unui container de gunoi.

Picioarele îmi erau la fel de grele ca modul în care reușeam să le târăsc pe podea pentru a lua o pereche de jeanși boțiți dintr-un colț. I-am tras pe mine, apoi m-am dus împleticit în bucătărie, retrăgându-mă la auzul vocilor lor.

— Vorbiți tare ca naiba, le-am spus, încheindu-mi nasturii de la pantaloni.

— Îmi pare rău, a zis Abby, de-abia uitându-se la mine.

Fără îndoială făcusem ceva prostesc în seara precedentă, ceva ce o pusese într-o situație jenantă.

— Cine naiba m-a lăsat să beau atât de mult aseară?

America a făcut o mutră dezgustată.

— Tu. Tu te-ai dus și ai cumpărat o sticlă de șapte sute cincizeci de mililitri după ce Abby a plecat cu Parker și ai dat-o gata înainte ca ea să se întoarcă.

Frânturi de amintiri îmi reveneau în imagini amestecate. Abby, plecată cu Parker. Eu, deprimat. Oprirea la magazinul de băuturi cu America.

— Fir-ar să fie! am exclamat, scuturând din cap.

— Te-ai distrat? am întrebat-o pe Abby.

Obrajii i s-au înroșit. O, rahat! A fost mai rău decât credeam.

— Vorbești serios? m-a întrebat ea.

— Ce e? am întrebat-o și eu, dar în secunda următoare am regretat.

America a chicotit, în mod evident uluită de pierderea mea de memorie.

— Ai tras-o din mașina lui Parker, văzând roșu în fața ochilor când i-ai surprins giugiulindu-se asemenea școlarilor. Au aburit ferestrele și tot tacâmul!

Mi-am forțat memoria cât de mult am putut. Giugiulitul nu-mi trezea nicio amintire, însă gelozia da.

Abby arăta de parcă era pe cale să-și piardă cumpătul, iar eu am dat înapoi, ferindu-mă de căutătura urâtă pe care mi-o arunca.

— Cât ești de nervoasă? am întrebat-o, așteptându-mă la o explozie de pițigăială care să mi se infiltreze în capul care deja îmi bubuia.

Abby s-a dus spre dormitor, cu pași apăsați, iar eu am urmat-o, închizând ușor ușa după noi.

Abby s-a întors. Expresia de pe chipul ei era diferită față de ceea ce văzusem înainte. Nu știam sigur cum s-o interpretez.

— Nu-ți amintești nimic din ce mi-ai spus aseară? m-a întrebat ea.

— Nu. De ce? Am fost rău cu tine?

— Nu, n-ai fost rău cu mine! Tu… noi…

Și-a acoperit ochii cu mâinile. Când a ridicat mâna, o bijuterie nouă i-a alunecat pe braț, atrăgându-mi privirea.

— Asta de unde a apărut? am întrebat-o, prinzând-o cu degetele de încheietura mâinii.

— E a mea, mi-a spus, trăgându-și mâna.

— N-am mai văzut-o până acum. Pare nouă.

— Este.

— De unde o ai?

— Mi-a dat-o Parker acum cincisprezece minute, mi-a răspuns ea.

M-am înfuriat. Gen trebuie-să-trag-un-pumn-în-ceva-înainte-să-mă-simt-mai-bine.

— Ce dracu' căuta enervantul ăla aici? A rămas peste noapte?

Ea și-a încrucișat brațele, nepăsătoare.

— S-a dus de dimineață să-mi cumpere cadoul pentru ziua mea și mi l-a adus.

— Încă nu e ziua ta.

Furia mea dădea în clocot, dar faptul că ea nu era câtuși de puțin intimidată mă ajuta s-o țin sub control.

— N-a mai avut răbdare, mi-a spus, ridicându-și bărbia.

— Nu e de mirare că a trebuit să-ți scot fundul cu forța din mașină, se pare că erai…

M-am oprit, strângându-mi buzele pentru a împiedica restul cuvintelor să iasă. Nu era timpul potrivit să vomit cuvinte pe care gura mea n-ar fi putut să le retracteze.

— Ce? Ce se pare că eram?

Am strâns din dinți.

— Nimic. Doar că m-ai scos din sărite și eram cât pe ce să spun ceva murdar, fără însă să vorbesc serios.

— Până acum nu te-ai sfiit.

— Știu. Încă mai lucrez la asta, i-am spus, ducându-mă spre ușă. Te las să te îmbraci.

Când am întins mâna spre clanță, m-a săgetat o durere din cot spre umăr. Am pipăit locul și era inflamat. Ridicând mâneca, am văzut ceea ce bănuiam: o vânătaie recentă. Mintea mea gonea să-și dea seama ce anume o cauzase și mi-am amintit că Abby îmi spusese că e virgină, apoi eu am căzut și am râs, iar apoi Abby m-a ajutat să mă dezbrac… și apoi eu… O, Dumnezeule!

— Aseară am căzut pe scări. Iar tu m-ai ajutat să ajung în pat… Noi, am spus, făcând un pas spre ea.

Amintirea cu mine prăbușindu-mă peste ea, în timp ce ea era în picioare în fața dulapului de haine pe jumătate dezbrăcată, mi-a năvălit în minte.

Aproape că i-o trăsesem, îi răpisem virginitatea când eram beat. Gândul despre ceea ce probabil că se întâmplase m-a făcut să-mi fie rușine pentru prima dată de când… dintotdeauna.

— Nu, n-am făcut nimic. Nu s-a întâmplat nimic, mi-a spus ea, scuturând din cap.

M-am crispat.

— Geamurile mașinii se aburiseră, te-am tras afară, apoi am încercat să…

Am încercat să-mi alung amintirile din cap. Mi se făcea greață. Din

fericire, chiar și în amorțeala cauzată de beție mă oprisem, dar ce s-ar fi întâmpalt dacă n-aș fi făcut-o? Abby nu merita ca prima dată să fie așa cu nimeni, mai ales cu mine. Of! Pentru un timp, chiar crezusem că mă schimbasem. Nu era nevoie decât de o sticlă de whisky și menționarea cuvântului „virgină” pentru ca eu să revin la vechile mele obiceiuri legate de sex.

M-am întors spre ușă și am pus mâna pe clanță.

— Pigeon, mă transformi într-un psihopat afurisit, am mârâit peste umăr. Nu gândesc normal când sunt în preajma ta.

— Deci e vina mea?

M-am întors. Mi-am plimbat privirea de la chipul ei spre rochie, apoi spre picioare, revenind asupra ochilor.

— Nu știu. Amintirile mele sunt cam încețoșate… dar nu-mi amintesc ca tu să fi spus nu.

A făcut un pas în față. La început părea că e gata să se repeadă asupra mea, dar chipul i s-a îmblânzit și umerii i s-au lăsat.

— Ce vrei să-ți spun, Travis?

Am aruncat o privire spre brățară, apoi din nou la ea.

— Credeai că n-o să-mi amintesc?

— Nu! Mă scotea din sărite faptul că nu-ți vei aminti!

Ea. N-avea. Nicio. Afurisită. De. Noimă.

— De ce?

— Deoarece, dacă aș fi… dacă am fi… și tu n-ai… nu știu de ce. Pur și simplu, mă enerva chestia asta!

Era pe punctul de a recunoaște. N-avea încotro. Abby era nervoasă deoarece ea avusese de gând să-mi dăruiască virginitatea ei, iar eu nu mi-aș fi amintit ce se întâmplase. Asta era. Ăsta era momentul. În sfârșit eram pe punctul de a ne rezolva afurisitele de lucruri dintre noi, dar timpul se scurgea. Shepley urma să vină în orice clipă să-i spună lui Abby să se ducă la cumpărături cu America ca urmare a planurilor noastre pentru petrecere.

M-am repezit spre ea, oprindu-mă la câțiva centimetri. Mâinile mele îi mângâiau fața.

— Ce ne facem, Pidge?

Privirea ei a pornit de la cureaua mea, apoi a călătorit lent spre ochii mei.

— Tu să-mi spui.

De pe fața ei nu se mai putea citi nimic, de parcă faptul că își recunoștea sentimentele pe care le avea față de mine ar fi făcut ca inima ei să se închidă.

O bătaie la ușă mi-a stârnit mânia, dar am rămas concentrat.

— Abby? a strigat-o Shepley. Mare are de gând să iasă să rezolve niște treburi; a vrut să-ți spun în caz că vrei și tu să mergi.

— Pidge? am întrebat-o, privind-o adânc în ochi.

— Da, i-a răspuns ea lui Shepley. Am câteva chestii de care trebuie să mă ocup.

— În regulă, ea e gata să meargă atunci când ești și tu, a spus Shepley, sunetul pașilor lui îndepărtându-se pe hol.

— Pidge? am întrebat, disperat să continuăm ceea ce începuserăm.

Ea s-a dat câțiva pași înapoi, a scos niște lucruri din dulap și s-a strecurat pe lângă mine.

— Putem să vorbim mai târziu despre asta? Am o groază de treburi de făcut azi.

— Sigur, am fost eu de acord, dezumflându-mă.

XIII

PORȚELAN

Abby n-a stat prea mult în baie. De fapt, de-abia aștepta să plece. Am încercat să nu cad pradă disperării. De obicei, Abby devenea neîndemânatică ori de câte ori se ivea ceva serios.

Ușa de la intrare s-a închis, iar mașina condusă de America a ieșit din parcare. Încă o dată, apartamentul părea înăbușitor și, în același timp, prea gol. Uram să fiu acolo fără ea și mă întrebam cum de mă descurcasem înainte să o cunosc.

M-am dus glonț spre o pungută de plastic pe care o luasem cu câteva zile înainte. Făcusem cu telefonul mobil câteva fotografii cu mine și cu Abby și le tipărisem pe hârtie fotografică.

Pereții albi căpătaseră în sfârșit ceva culoare. Tocmai când ultima fotografie fusese prinsă în piuneze, Shepley a bătut la ușă.

— Hei, omule!

— Da?

— Avem niște chestii de făcut.

— Știu.

Am mers cu mașina spre apartamentul lui Brazil, stând tăcuți amândoi. Când am ajuns, Brazil ne-a deschis ușa, ținând în mână vreo douăzeci și cinci de baloane.

— Mă întrebam dacă nu cumva ați anulat. Gruver aduce tortul și băutura.

Am trecut pe lângă el, intrând în camera de zi. Pereții camerei nu arătau prea diferiți de ai mei, dar apartamentul lor fie că venise „complet mobilat”, fie își luaseră canapeaua de la Armata Salvării.

Brazil a continuat:

— Am trimis niște ajutoare să ia de mâncare și să aducă boxele lui Mickey. Una dintre fetele de la Sigma Cappa are niște reflectoare pe care ni le împrumută — nu vă faceți griji, nu le invit și pe ele. Am spus că sunt pentru o petrecere din weekendul viitor. Ar trebui să fie OK.

— Bine, a spus Shepley. America ar face urât dacă ar apărea și ne-ar găsi aici cu un grup de fete din comunitate.

Brazil a zâmbit.

— Singurele fete de aici vor fi unele dintre colegele lui Abby și iubitele celor din echipă. Cred că lui Abby o să-i placă.

Am zâmbit și eu, urmărindu-l pe Brazil cum împrăștie baloanele pe tavan, lăsând panglicile să atârne.

— Așa cred și eu. Shep?

— Da?

— Nu-l suna pe Parker decât în ultima clipă. Chiar dacă reușește să ajungă până la urmă, cel puțin nu va fi aici tot timpul.

— Am înțeles.

Brazil a inspirat adânc.

— Trav, vrei să mă ajuți să mut mobila?

— Sigur că da, i-am spus, urmându-l în camera de alături.

Sufrageria și bucătăria formau o singură încăpere, iar scaunele erau deja aliniate la perete. Pe blatul de bucătărie se vedeau pahare curate și o sticlă nedesfăcută de Patrón.

Shepley s-a oprit, zgâindu-se la sticlă.

— Asta nu e pentru Abby, nu-i așa?

Brazil a surâs, dinții lui albi ieșind în evidență prin contrast cu tenul măsliniu.

— Ăăă… ba da. E o tradiție. Dacă echipa de fotbal dă o petrecere pentru ea, va beneficia de tratamentul echipei.

— Nu poți s-o obligi să bea atât de multe shoturi, i-a spus Shepley. Travis! Spune-i!

Brazil a ridicat o mână.

— Eu n-o oblig să facă nimic. Pentru fiecare shot pe care îl bea primește douăzeci de dolari. E cadoul nostru pentru ea.

Zâmbetul i-a pierit când a văzut căutătura încruntată a lui Shepley.

— Cadoul vostru e o intoxicație etilică?

Am dat o dată din cap.

— Vom vedea dacă ea va vrea să bea un shot de aniversare pentru douăzeci de dolari, Shep. Nimic rău în asta.

Ne-am mutat la masa de sufragerie și am ajutat rezervele să aducă înăuntru mâncarea și boxele. Una dintre iubitele tipilor a început să pulverizeze odorizant prin apartament.

— Nikki! Termină cu chestia aia!

Ea și-a pus mâinile în șolduri.

— Dacă unii dintre voi n-ar mirosi atât de rău, n-aș fi nevoită s-o fac. Zece băieți transpirați într-un apartament încep să pută imediat! Doar nu vreți ca atunci când ea va intra aici să miroasă ca într-un vestiar, nu?

— Are dreptate, am spus eu. Apropo de asta, trebuie să mă întorc să fac un

duș. Ne vedem într-o jumătate de oră.

Shepley și-a șters fruntea și a dat aprobator din cap, scoțându-și telefonul dintr-un buzunar al jeanșilor și cheile din celălalt.

A tastat repede un mesaj către America. În câteva secunde, telefonul i-a vibrat. A zâmbit.

— Afurisit să fiu! Fetele se încadrează perfect în program.

— Ăsta-i semn bun.

Ne-am grăbit să ne întoarcem în apartamentul nostru. În cincisprezece minute, făcusem duș, mă bărbierisem și mă îmbrăcasem. Nici lui Shepley nu i-a trebuit prea mult, însă m-am uitat întruna la ceas.

— Calmează-te, mi-a spus Shepley, încheindu-și nasturii cămășii lui verzi în carouri. Încă-s la cumpărături.

Un motor cu zgomot puternic s-a auzit în parcare, o portieră s-a trântit și apoi s-au auzit pași pe treptele de fier din fața intrării.

Am deschis și am zâmbit.

— Bună sincronizare.

Trenton a zâmbit și el, ținând în mână o cutie de mărime mijlocie cu capac și găuri în părți.

— A fost hrănit, a băut și apă și și-a făcut și nevoile cât un bărbat. Un timp, ar trebui să stea liniștit.

— Ești uimitor, Trent! Mulțumesc.

M-am uitat în spatele lui și l-am văzut pe tata la volanul camionetei. Mi-a făcut din mână și i-am făcut și eu.

Trenton a deschis capacul cutiei și a rânjit.

— Fii cuminte, mititelule. Sunt sigur că ne vom revedea.

Coada cățelușului lovea pereții cutiei, în timp ce eu așezam capacul la loc, uitându-mă apoi înăuntru.

— Hei, omule! De ce în camera mea? m-a întrebat Shepley bosumflat.

— În caz că Pidge intră în camera mea înainte ca eu să fiu gata.

Mi-am scos mobilul și am format numărul lui Abby. Telefonul a sunat o dată, apoi încă o dată.

— Alo?

— E ora cinei! Unde naiba ați șters-o amândouă?

— Ne-am îngăduit un mic răsfăț. Tu și cu Shep știați să mâncați și până să venim noi. Sunt sigură că vă descurcați.

— Ei, rahat! Eram doar îngrijorați pentru voi.

America s-a auzit vorbind de undeva din apropierea lui Abby.

— Spune-i că te aduc imediat. Trebuie să trec pe la Brazil să iau niște cursuri pentru Shep, dar apoi venim acasă.

— Ai priceput? m-a întrebat Abby.

— Mda. Ne vedem mai târziu, Pidge.

Am închis și am ieșit repede după Shepley, îndreptându-ne spre Charger. Nu știam de ce, dar eram emoționat.

— L-ai sunat pe ticălos?

Shepley a dat din cap în semn că da, pregătindu-se să dea cu spatele.

— În timp ce tu făceai duș.

— Vine?

— Mai târziu. Nu i-a prea convenit că a fost anunțat târziu, dar i-am amintit că a fost necesar din cauza afurisitei lui de guri sparte, așa că n-a mai avut multe de spus după aia.

Am zâmbit. Parker mă enervase dintotdeauna. Dar dacă nu-l invitam, aș fi făcut-o nefericită pe Abby, așa că a trebuit să-mi calc orgoliul în picioare și să-l rog pe Shepley să-l invite.

— Să nu te îmbeți și să-l iei la pumni! mi-a spus Shepley.

— Nu-ți pot promite. Parchează acolo, unde să nu ne vadă ea, i-am cerut, arătând spre parcarea laterală.

Am fugit, dând colțul spre apartamentul lui Brazil și am bătut la ușă. Era liniște.

— Noi suntem! Deschide!

Ușa s-a deschis și Chris Jenks stătea în prag cu un zâmbet stupid pe chip. Se legăna încoace și încolo, fiind deja beat. El era singura persoană pe care o plăceam mai puțin decât pe Parker. Nimeni n-o putea dovedi, dar se zvonea că, odată, Jenks strecurase ceva în paharul unei fete la o petrecere a frăției. Mulți credeau asta, de vreme ce era singura cale prin care și-o putea pune și el. Nimeni nu susținuse asta sus și tare, însă eu încercam să nu-l scap din ochi.

I-am aruncat o căutătură urâtă lui Shepley, care și-a ridicat mâinile. Evident, nici el nu știuse că Jenks avea să fie prezent.

M-am uitat la ceas, în timp ce așteptam în întuneric cu zeci de panglici atârnându-ne pe fețe. Eram atât de aproape unii de ceilalți, înghesuiți în sufragerie, așteptând-o pe Abby, încât mișcările unei singure persoane ne făceau pe toți să ne înclinăm într-o parte sau într-alta.

Câteva bătăi în ușă ne-au făcut pe toți să încremenim. Mă așteptam ca America să intre prima, dar nu s-a întâmplat nimic. Oamenii șușoteau.

O altă bătaie în ușă l-a îndemnat pe Brazil să acționeze, iar el a făcut câțiva pași spre ușă, deschizând-o larg, lăsându-le la vedere pe America și pe Abby.

— LA MULȚI ANI! am strigat cu toții la unison.

Abby a făcut ochii mari, apoi a zâmbit, acoperindu-și repede gura. America i-a dat un ghiont, împingând-o înăuntru, apoi ne-am adunat cu toții în jurul ei.

În timp ce-mi croiam drum spre Abby, mulțimea s-a risipit. Arăta

fenomenal, îmbrăcată într-o rochie gri și încălțată cu pantofi galbeni cu tocuri înalte. I-am cuprins fața zâmbitoare în căușul palmelor și mi-am lipit buzele de fruntea ei.

— La mulți ani, Pigeon!

— Nu-i ziua mea, de-abia mâine e, mi-a zis ea, zâmbindu-le tuturor celor din jurul nostru.

— Ei bine, de vreme ce ai fost avertizată, a trebuit să facem în ultimul moment niște mici schimbări pentru a te surprinde. Surprinsă?

— Foarte!

Finch s-a repezit să-i ureze la mulți ani, iar America a înghiontit-o.

— Ce bine că te-am luat azi la cumpărături, altfel ai fi apărut aici arătând ca dracu'.

— Arăți grozav, i-am spus, făcând un adevărat spectacol din examinarea rochiei ei.

„Grozav" nu era cel mai poetic cuvânt pe care să-l fi folosit, însă nu voiam să exagerez.

Brazil a venit s-o îmbrățișeze și el pe Abby.

— Și sper că ți-ai dat seama că povestea cu „Brazil îmi dă fiori" era menită să te aducă aici.

America a râs.

— A funcționat, nu-i așa?

Abby a clătinat din cap, continuând să zâmbească și să facă ochii mari din pricina șocului. S-a aplecat la urechea prietenei sale șoptindu-i ceva, apoi America i-a șoptit și ea ceva drept răspuns. Aveam de gând s-o întreb mai târziu despre ce era vorba.

Brazil a dat muzica la maximum și toată lumea a țipat.

— Vino încoace, Abby! a strigat el, ducându-se în bucătărie.

A luat sticla de tequila de pe bar și s-a așezat în fața paharelor de shot aliniate pe blatul de bucătărie.

— La mulți ani din partea echipei de fotbal, frumoaso! i-a urat el zâmbind, umplând fiecare pahar cu Patrón. Așa sărbătorim noi zilele de naștere. Tu împlinești nouăsprezece ani, ai nouăsprezece shoturi. Poți să le bei sau să le dai, dar, cu cât bei mai multe, cu atât primești mai multe din astea, i-a zis, răsfirând bancnotele de douăzeci de dolari.

— O, Dumnezeule! a scâncit Abby.

Ochii i s-au luminat la vederea teancului de verzișori.

— Dă-le pe gât, Pidge, i-am spus eu.

Abby s-a uitat cu suspiciune la Brazil.

— Primesc douăzeci pentru fiecare shot pe care îl beau?

— Corect, categorie ușoară ce ești. Judecând după mărimea ta, aș zice că

scăpăm cu o pierdere de numai șaizeci de dolari până la sfârșitul nopții.

— Mai gândește-te, Brazil, i-a spus Abby.

A ridicat primul pahar, l-a dus la buze. A dat capul pe spate pentru a goli paharul, apoi l-a învârtit și l-a lăsat să cadă în cealaltă mână. Era chestia cea mai sexy pe care o văzusem vreodată.

— Sfinte Sisoe! am exclamat, întorcându-mă brusc.

— Brazil, asta e o adevărată risipă, a spus Abby, ștergându-și colțurile gurii. Trebuia să torni Cuervo, nu Patrón.

Zâmbetul infatuat de pe chipul lui Brazil a pălit, iar el a clătinat din cap și apoi a ridicat din umeri.

— În cazul ăsta, mă duc să cumpăr. Am portofelele a doisprezece jucători de fotbal care zic că n-ai să termini zece.

Ea și-a mijit ochii.

— Dublu sau nimic că pot să beau cincisprezece.

Nu m-am putut abține să nu zâmbesc și în același timp să nu mă întreb cum Dumnezeu aveam eu să mă comport dacă ea continua să acționeze ca o afurisită de prostituată din Vegas. Era al naibii de sexy.

— Hoo! a strigat Shepley. N-ai voie să ajungi la spital de ziua ta, Abby!

— Ba ea poate s-o facă, a spus America, uitându-se lung la Brazil.

— Patruzeci de dolari shotul? a întrebat Brazil, părând nesigur.

— Te-ai speriat? l-a întrebat Abby.

— La dracu’, nu! Îți dau douăzeci de fiecare shot, iar când ajungi la cincisprezece, îți dublez totalul.

Ea a dat de dușcă încă un shot.

— Așa își aniversează cei din Kansas zilele de naștere!

Muzica era prea tare, iar eu m-am asigurat că dansez cu Abby pe toate melodiile cu care ea era de acord să dansăm. Tot apartamentul era plin de puștani zâmbitori, cu o bere într-o mână și cu un shot în cealaltă. Abby își schimba din când în când direcția pentru a mai da un shot peste cap, apoi se întorcea cu mine în camera de zi pe ringul de dans improvizat.

Probabil că zeii aniversărilor zilelor de naștere erau mulțumiți de eforturile mele, căci exact atunci când Abby mai bea un pahar urma o melodie lentă. Una dintre preferatele mele. Îmi țineam buzele lipite de urechea ei și i-o cântam, apoi mă lăsam pe spate pentru a rosti numai cu buzele părțile mai importante, cele despre care voiam să înțeleagă că erau de la mine. Probabil că ea n-a înțeles partea asta, dar eu n-am încetat să mai încerc.

Am lăsat-o pe spate, iar brațele i-au căzut, degetele aproape atingând podeaua. A râs zgomotos, apoi ne-am ridicat, legănându-ne iar înainte și înapoi. Pielea ei mirosea așa de bine, era minunat.

— N-ai să mai poți face asta când o să mă apuc de seria de shoturi cu miză

dublă, a chicotit ea.

— Ți-am spus că arăți incredibil în seara asta?

Abby a clătinat din cap și m-a îmbrățișat, lăsându-și capul pe umărul meu. Am lipit-o de mine și mi-am îngropat fața în curbura gâtului ei. Când stăteam așa, liniștiți, fericiți, ignorând zvonurile cum că noi nu eram nimic altceva decât prieteni, lângă ea era unicul loc în care voiam să fiu.

Ușa s-a deschis și brațele lui Abby mi-au dat drumul.

— Parker! a strigat ea, alergând să-l îmbrățișeze.

A sărutat-o pe buze, iar eu am trecut de la a mă simți ca un rege la a mă simți ca un om pe cale să comită o crimă.

Parker i-a ridicat încheietura mâinii și a zâmbit, spunându-i pe mutește ceva despre brățara aia stupidă.

— Hei! mi-a strigat America în ureche.

Cu toate că volumul vocii ei era mai tare decât normal, nimeni altcineva nu putea să audă.

— Stai blând. Shepley a zis că Parker doar a trecut pe-aici. Are ceva de făcut mâine-dimineață, așa că nu poate să stea mult.

— A, da?

— Da, așa că ține-ți firea. Inspiră adânc. O să plece înainte să-ți dai seama.

Abby l-a tras pe Parker spre blatul de bucătărie, a luat un alt shot și l-a dat gata, trântind paharul pe blat, cu gura în jos, așa cum făcuse încă de cinci ori. Brazil i-a mai dat o bancnotă de douăzeci, iar ea s-a dus în pași de dans în camera de zi.

Fără să ezit, am luat-o de mână și am dansat împreună cu America și cu Shepley.

— Unu! a exclamat Shepley, pocnind-o peste fese.

America a adăugat o a doua lovitură, apoi toată gașca s-a alăturat. La numărul nouăsprezece, mi-am frecat palmele una de alta, făcând-o să creadă că aveam de gând să-i trag una zdravănă.

— E rândul meu!

Ea și-a frecat posteriorul.

— Fii delicat! Mă doare fundul!

Incapabil să-mi stăpânesc râsul, mi-am dus mâna spre spate, deasupra umărului. Abby și-a închis ochii și, pentru o clipă, a tras cu coada ochiului. M-am oprit cu puțin deasupra fundului ei și i-am dat o palmă ușoară.

— Nouăsprezece! am țipat.

Invitații au aclamat, iar America a început o variantă lălăită a cântecului „Mulți ani trăiască”. Când a ajuns la partea cu „Cine să trăiască?”, întreaga încăpere a cântat „Pigeon!” Asta m-a făcut să fiu destul de mândru.

S-a auzit un alt cântec lent din difuzoare, însă de data asta a tras-o Parker

în mijlocul încăperii pentru un dans. El părea un robot cu două picioare stângi, țeapăn și neîndemânatic.

Am încercat să nu mă uit, dar înainte ca melodia să se termine, i-am surprins strecurându-se pe hol. Am făcut un schimb de priviri cu America. Mi-a zâmbit, scuturând din cap, spunându-mi în tăcere să nu fac nimic prostesc.

Avea dreptate. Abby nu fusese singură cu el mai mult de cinci minute înainte să se îndrepte spre ușa de la intrare.

Expresia penibilă, de stânjeneală, de pe chipul lui Abby mi-a spus că Parker încercase să facă cele câteva minute memorabile.

A sărutat-o pe obraz, apoi Abby a închis ușa în urma lui.

— A plecat tăticul! am strigat, trăgând-o pe Abby în mijlocul camerei de zi. E timpul să înceapă petrecerea!

Încăperea a izbucnit în urale.

— Stai așa! Am un program! a zis Abby, intrând în bucătărie și dând de dușcă un alt shot.

Văzând cât de multe mai avea, am luat unul de la celălalt capăt și l-am băut. Abby a mai luat un shot și la fel am făcut și eu.

— Abby, încă șapte! a zis Brazil, întinzându-i câteva bancnote.

Din când în când am crezut că o surprind aruncându-mi câte o privire, iar asta m-a făcut să mă întreb ce avea să se întâmple atunci când aveam să ajungem în apartament.

Abby nu s-a grăbit să bea următoarele câteva shoturi, dar la al zecelea era într-o formă proastă. Dansa pe canapea cu America, legănându-se și chicotind, dar apoi și-a pierdut echilibrul.

Am prins-o înainte să cadă.

— Gata, ți-ai demonstrat punctul de vedere, i-am spus. Ai băut mai mult decât orice fată pe care am văzut-o noi vreodată. Nu te mai las!

— Ba pe dracu'! mi-a zis ea, cu limba împleticită. La fundul paharului ăluia mă așteaptă șase sute de dolari și tocmai tu, dintre toți oamenii, n-o să-mi spui că nu pot să fac ceva extrem pentru bani.

— Pidge, dacă ai așa mare nevoie de bani…

— Nu împrumut bani de la tine, a luat ea în râs propunerea mea.

— Intenționam să-ți sugerez să-ți amanetezi brățara, am zis zâmbind.

M-a pocnit peste braț taman atunci când America a început numărătoarea inversă de la miezul nopții. Când acele ceasornicului s-au suprapus la douăsprezece, am sărbătorit cu toții.

Niciodată în viața mea nu-mi dorisem mai tare să sărut o fată. America și Shepley m-au îndemnat, sărutând-o pe ambii obraji. Am ridicat-o de la pământ, învârtind-o în brațe.

— La mulți ani, Pigeon! i-am urat, încercând din răsputeri să nu-mi lipesc

buzele de ale ei.

Toată lumea de la petrecere știa ce făcuse în hol cu Parker. Ar fi fost cam de rahat s-o fac să pară parșivă în fața celorlalți.

Ea m-a privit cu ochii ei mari și gri, iar eu m-am topit în ei.

— Shoturi! a zis ea, împleticindu-se spre bucătărie.

Strigătul ei m-a făcut să tresar, făcându-mă conștient de tot zgomotul și de toată agitația din jurul meu.

— Abby, pari terminată! Cred că e momentul să închei, i-a spus Brazil când ea a ajuns în fața blatului.

— Nu sunt o lașă, a răspuns Abby. Vreau să-mi văd banii!

M-am dus lângă ea în clipa în care Brazil a pus o bancnotă de douăzeci sub ultimele două pahare, strigând spre coechipierii lui:

— Are de gând să le bea! Am nevoie de cincisprezece!

Au mormăit cu toții și și-au dat ochii peste cap, scoțându-și portofelele pentru a clădi un teanc de bancnote de douăzeci sub ultimul pahar de shot.

— N-aș fi crezut niciodată că aș putea pierde cincizeci de dolari la un pariu pe cincisprezece shoturi cu o fată, s-a plâns Chris.

— Ba să crezi, Jenks! i-a spus ea, luând câte un pahar în fiecare mână.

Le-a dat pe amândouă peste cap, apoi s-a oprit.

A ridicat un deget, iar Brazil a zâmbit.

— O să verse, a zis el.

— Ba nu, n-o să verse.

America a clătinat din cap.

— Respiră adânc, Abby!

Abby a închis ochii și a tras aer în piept, ridicând ultimul pahar de shot care rămăsese pe blat.

— Doamne-Dumnezeule, Abby! Ai să mori intoxicată cu alcool! a strigat Shepley.

— E obișnuită, l-a asigurat America.

Abby a dat capul pe spate, iar tequila i-a curs pe gât. În spatele nostru, întregul grup a izbucnit în fluierături și strigăte atunci când Brazil i-a înmânat teancul de bani.

— Mulțumesc, i-a spus ea mândră, îndesându-și banii în sutien.

Nu mai văzusem așa ceva în viața mea.

— Ești incredibil de sexy în clipa asta, i-am spus la ureche în timp ce ea mergea spre camera de zi.

M-a cuprins în brațe, probabil lăsând tequila să se așeze.

— Ești sigură că ești bine?

Ea a vrut să spună „sunt bine”, însă cuvintele i-au ieșit deformate.

— Trebuie s-o faci să vomite, Trav. Să scoată o parte din alcool din

organismul ei.

— Doamne, Shep! Las-o-n pace! E bine, i-a spus America plictisită.

Shep a ridicat din sprâncene.

— Eu doar încerc să împiedic să se întâmple ceva rău.

— Abby? Ești bine? a întrebat-o America.

Abby a reușit să zâmbească, părând pe jumătate adormită. America s-a uitat la Shepley.

— O să se trezească din beție până la urmă. Nu e primul ei rodeo.

— Incredibil, a spus Shepley. Travis?

Mi-am lipit obrazul de fruntea lui Abby.

— Pidge? Vrei să joci la sigur și să vomiți?

— Nu, mi-a răspuns ea. Vreau să dansez.

M-a cuprins și mai strâns în brațe.

M-am uitat la Shepley și am ridicat din umeri.

— Atâta timp cât se poate mișca…

Nervos, Shepley a trecut în viteză prin mulțimea de pe ringul de dans improvizat, până ce nu l-am mai văzut. America a plescăit cu limba și și-a dat ochii peste cap, apoi l-a urmat.

Abby și-a lipit trupul de al meu. Cu toate că melodia era rapidă, noi dansam lent în mijlocul încăperii, înconjurați de oameni care se legănau în jurul nostru și își fluturau brațele. Lumini albastre, roșii și verzi dansau odată cu noi, pe pereți și pe podea. Luminile albastre se reflectau pe fața lui Abby și trebuia să fac eforturi să n-o sărut.

Câteva ore mai târziu, când petrecerea se apropia de final, Abby și cu mine eram încă pe ringul de dans. Ea își mai revenise din beție după ce o hrănisem cu sărățele și cu brânză și încerca să danseze cu America pe un cântec stupid, dar, lăsând asta la o parte, Abby era în brațele mele, cu mâinile prinse după capul meu.

Cei mai mulți din grup fie că plecaseră, fie că leșinaseră pe undeva prin apartament, iar Shepley și America se certau tot mai tare.

— Dacă vreți să mergeți cu mine cu mașina, eu plec, a spus Shepley, îndreptându-se spre ușă.

— Eu nu sunt gata să plec, a mormăit Abby, cu ochii pe jumătate închiși.

— Cred că noaptea asta e pe ducă. Hai să mergem acasă!

Când am făcut un pas spre ușă, Abby nu s-a clintit. Privea lung spre podea, arătând cam verde la față.

— Îți vine să vomiți, nu-i așa?

Ea s-a uitat la mine, cu ochii întredeschiși.

— Ar cam fi timpul.

S-a legănat înainte și înapoi înainte s-o strâng în brațe.

— Tu, Travis Maddox, ești destul de sexy atunci când nu ești o târfă, mi-a

spus ea cu un zâmbet ridicol de bețiv care-i strâmba gura în direcții diferite.

— Ăăă… mulțumesc, i-am spus, schimbându-i poziția pentru a putea s-o prind mai bine.

Abby mi-a mângâiat obrazul cu podul palmei.

— Știi ce, domnule Maddox?

— Ce, puiule?

Expresia de pe chipul ei a devenit serioasă.

— Într-o altă viață, te-aș fi putut iubi.

Am privit-o o clipă, uitându-mă fix în ochii ei cu străluciri de sticlă. Era beată, însă pentru moment nu părea greșit să pretind că vorbise serios.

— Eu te-aș putea iubi în viața asta.

Și-a ridicat capul și m-a sărutat pe colțul gurii. Intenționase să mă sărute, dar ratase. S-a tras înapoi, apoi și-a lăsat capul să-i cadă pe umărul meu.

Am privit în jur, însă toți cei care încă mai erau conștienți înlemniseră, holbându-se uimiți la ceea ce tocmai fuseseră martori.

Fără să scot o vorbă, am dus-o din apartament în mașină, unde stătea America, cu brațele încrucișate.

Shepley a gesticulat spre Abby.

— Uită-te la ea! E prietena ta și tu ai lăsat-o să facă ceva nebunesc de periculos! Tu ai încurajat-o!

America a arătat cu degetul spre ea.

— Shep, eu o cunosc! Am văzut-o făcând mult mai mult de atât pentru bani!

I-am aruncat o privire piezișă.

— Shoturi. Am văzut-o bând mai multe shoturi pentru bani, a precizat ea. Știi tu ce vreau să spun.

— Tu te auzi ce spui? a țipat Shepley. Ai venit cu Abby tocmai din Kansas ca s-o ții departe de necazuri. Uită-te la ea! Are în organism un nivel periculos de alcool și este inconștientă! Ăsta e un comportament cu care tu n-ar trebui să fii de acord!

America și-a mijit ochii.

— A! Mulțumesc pentru anunțul serviciului public despre ce să nu faci la colegiu, domnule Băiat-în-vârstă-de-optsprezece-ani-dintr-o-frăție-cu-enșpe-milioane-de-iubite-„serioase”-sub-centură!

Și-a folosit degetele pentru a puncta ghilimelele invizibile atunci când rostise „serioase”.

Shepley a căscat gura, fără să se amuze.

— Urcă în mașină! Ești criță!

America a râs.

— Băiatul mamei, tu nu m-ai văzut criță!

— Îți spun eu că ești pe-aproape!

— Da, așa cum suntem eu și fundul meu! Nu înseamnă că am să-i dau telefon de două ori pe zi!

— Ești o cățea!

America s-a albit la față.

— Du-mă. Acasă.

— Aș face-o cu plăcere, dacă ai urca naibii în afurisita asta de mașină! a urlat Shepley.

S-a făcut roșu la față, iar venele îi erau vizibile pe gât.

America a deschis portiera și s-a urcat în spate, lăsând-o deschisă. M-a ajutat s-o strecor pe Abby alături de ea, apoi eu m-am prăbușit pe scaunul din dreapta.

Drumul spre casă a fost scurt și tăcut. Când Shepley a oprit în parcare, am coborât cu greu din mașină și am tras scaunul în față.

Abby își ținea capul pe umărul prietenei sale, părul acoperindu-i fața. Am întins mâna și am tras-o pe Abby afară, aruncând-o pe umăr. America s-a târât afară repede după aceea, ducându-se spre mașina ei și scoțându-și cheile din poșetă.

— Mare! a strigat-o Shepley — în vocea lui frântă se simțea regretul.

America s-a instalat pe scaunul șoferului, trântindu-i portiera în față lui Shepley și pregătindu-se să pornească.

Abby era cu fundul în sus, brațele atârnându-i pe spatele meu.

— O să se întoarcă după Abby, nu? a întrebat Shepley, cu o față disperată.

Abby a mormăit, apoi corpul i s-a mișcat. Mormăitul care însoțește întotdeauna accesele de vomă. Partea din spate a picioarelor mele era udă.

— Spune-mi că n-a făcut-o, am spus, încremenind.

Shepley s-a aplecat pentru o secundă, apoi s-a îndreptat de spate.

— Ba a făcut-o.

Am luat-o la fugă pe scări, urcând câte două trepte o dată, grăbindu-l pe Shepley, care încerca să găsească cheile apartamentului. A descuiat ușa, iar eu m-am repezit în baie.

Abby s-a aplecat deasupra toaletei, vărsându-și tot conținutul stomacului. Părul ei lung era deja ud de vomă, așa că i l-am legat într-o coadă de cal. Șuvițele ude atârnau laolaltă, dar i le-am întins bine și le-am legat cu elasticul de păr negru. Văzusem destule fete răsucindu-și părul și prinzându-l la spate, așa că nu mi-a trebuit mult până să-mi dau seama cum funcționa.

Trupul lui Abby a zvâcnit iar. Am udat o cârpă din debaraua de pe hol și apoi m-am așezat jos, lângă ea, ținându-i-o lipită de frunte. Ea s-a rezemat de cadă și a gemut.

I-am șters fața cu blândețe și am încercat să stau nemișcat atunci când ea

și-a pus capul pe umărul meu.

— Ai să reușești? am întrebat-o.

S-a încruntat, apoi a icnit, ținându-și gura închisă numai cât să se poziționeze deasupra toaletei. A vomat iar, lăsând să iasă și mai mult lichid.

Abby era incredibil de mică, iar cantitatea pe care o vărsa nu părea firească. Îngrijorarea îmi dădea târcoale.

M-am repezit și am adus două prosoape, un cearșaf de rezervă, trei pături și patru perne. Abby a mormăit peste vasul de toaletă, tremurând toată. Am așezat lenjeria sub forma unui pat improvizat și am așteptat, știind mai mult ca sigur că aveam să ne petrecem restul nopții în acel colț al băii.

Shepley stătea în cadrul ușii.

— Să… sun pe cineva?

— Nu încă. Am să stau eu cu ochii pe ea.

— Sunt bine, a zis Abby. Asta sunt eu făcând intoxicație cu alcool.

Shepley s-a încruntat.

— Nu, asta e o prostie. Asta este!

— Hei, ai… ăăă… ăăă…

— Cadoul? a întrebat el, ridicând dintr-o sprânceană.

— Da.

— Îl am, mi-a zis, vizibil nefericit.

— Mulțumesc, omule.

Abby s-a lăsat din nou lângă cadă, iar eu i-am șters fața imediat. Shepley a udat o cârpă curată și mi-a aruncat-o.

— Mulțumesc.

— Strigă dacă ai nevoie de mine, mi-a spus Shepley. Mă duc să zac treaz în pat, încercând să mă gândesc la o modalitate de-a o face pe Mare să mă ierte.

M-am relaxat cât de bine am putut, lipindu-mă de cadă și trăgând-o pe Abby alături de mine. Ea a oftat, lăsându-și trupul să i se odihnească pe al meu. Chiar și cu ea plină de vomă, aproape de ea era singurul loc în care voiam să fiu. Cuvintele ei de la petrecere mi-au revenit în minte.

„Într-o altă viață, te-aș putea iubi.”

Abby zăcea slăbită și cu grețuri în brațele mele, depinzând de mine pentru a avea grijă de ea. În acel moment, am recunoscut că sentimentele mele pentru ea erau mult mai puternice decât crezusem. Undeva, între momentul în care ne cunoscuserăm și acum, când o țineam în brațe pe podeaua băii, mă îndrăgostisem de ea.

Abby a oftat, apoi și-a culcat capul în poala mea. M-am asigurat că era bine învelită în pături înainte să-mi permit să ațipesc.

— Trav? a șoptit ea.

— Da?

N-a mai răspuns. Respirația i-a devenit regulată și s-a lăsat grea peste picioarele mele. Porțelanul rece din spatele meu și gresia nemiloasă de sub fundul meu erau dure, dar nu îndrăzneam să mă mișc. Ea stătea bine și așa trebuia să rămână. După douăzeci de minute de privit cum respira, părțile din mine care mă dureau au început să-mi amorțească, iar ochii mi s-au închis.

XIV

OZ

Ziua începuse prost. Abby era undeva cu America, încercând s-o convingă să nu-i dea papucii lui Shepley, iar Shepley își rodea unghiile în camera de zi, așteptând ca Abby să înfăptuiască o minune.

Îl scosesem pe cățel afară, în pragul paranoiei la gândul că Abby ar fi putut să dea buzna la un moment dat și să-mi strice surpriza. Cu toate că îl hrănisem și îi dădusem și un prosop în care să se ghemuiască, el tot scâncea.

Compasiunea nu era punctul meu forte, însă nimeni nu-l putea învinui. Pentru cine a sta într-o cutiuță ar fi modul ideal de petrecere a timpului liber? Din fericire, cu câteva secunde înainte ca fetele să se întoarcă, animăluțul se liniștise și adormise.

— Au venit! a strigat Shepley, sărind de pe canapea.

— Bine, am spus, închizând ușa camerei lui Shepley în urma mea. Trage de t…

Înainte să închei propoziția, Shepley a deschis ușa și a luat-o la fugă pe scări. Cadrul ușii era un loc numai bun de spionat, așa că am văzut-o pe Abby zâmbind la scena împăcării dintre America și Shepley. Abby și-a vârât mâinile în buzunarele de la spate și a urcat spre apartament.

Norii de toamnă aruncau o umbră cenușie peste toate lucrurile, dar zâmbetul lui Abby era ca o zi de vară. Cu fiecare pas pe care îl făcea și care o aducea tot mai aproape de locul în care mă aflam, inima îmi bătea din ce în ce mai tare.

— Și au trăit fericiți până la adânci bătrâneți, am spus, închizând ușa în urma ei.

Ne-am așezat împreună pe canapea, iar eu i-am luat picioarele în poala mea.

— Pidge, ce vrei să faci azi?

— Să dorm. Sau să mă odihnesc… sau să dorm.

— Pot, mai întâi, să-ți dau cadoul?

M-a lovit în joacă.

— Nu mai spune! Mi-ai luat un cadou?

— Nu e o brățară cu diamante, însă m-am gândit că o să-ți placă.

— O să-mi placă și fără să-l văd.

I-am dat jos picioarele din poala mea și m-am dus să-i aduc cadoul. Am încercat să nu scutur cutia, sperând că animăluțul nu se va trezi și nu va scoate niciun zgomot care să-i dea vreun indiciu.

— Sst, micuțule! Să nu plângi, bine? Să fii cuminte!

Am pus cutia la picioarele ei, lăsându-mă pe vine în spatele acesteia.

— Grăbește-te, vreau să văd cât de surprinsă o să fii!

— Să mă grăbesc? m-a întrebat, ridicând capacul.

A rămas cu gura căscată.

— Un cățeluș? a strigat ea, vârând mâna în cutie.

A scos cățelul, ridicându-l în dreptul feței, încercând să nu-l scape în timp ce el se zbătea și se întindea, disperat să-i acopere gura cu pupici.

— Îți place de el?

— Dacă îmi place? Îl iubesc! Mi-ai luat un cățeluș!

— E un cairn terrier. A trebuit ca joi după cursuri să merg trei ore cu mașina să-l iau.

— Deci când ai zis că te duci cu Shepley să-și ia mașina de la atelier…

— Am fost să-ți cumpărăm cadoul, am răspuns, dând din cap.

— Are blana cârlionțată! a râs ea.

— Orice fată din Kansas are nevoie de un Toto[6], i-am spus, încercând să împiedic ghemul de blană să-i cadă din poală.

— Chiar arată ca Toto! Așa am să-i pun numele, mi-a zis, strâmbând din nas spre el.

Era fericită și mă făcea și pe mine fericit.

— Poți să-l ții aici. Voi avea grijă de el când tu te vei întoarce la Morgan și am să mă asigur că îl vei vizita la sfârșitul lunii.

— Trav, oricum o să mai vin pe-aici.

— Aș face orice pentru zâmbetul de pe chipul tău din clipa asta!

Cuvintele mele au făcut-o să se oprească, dar imediat i-a acordat toată atenția ei cățelușului.

— Toto, cred că ai nevoie de un pui de somn. Da, chiar ai.

Am dat aprobator din cap, am tras-o în brațele mele, apoi m-am ridicat în picioare cu ea în brațe.

— Hai, vino!

Am dus-o în dormitor, am tras cuvertura de pe pat și apoi am așezat-o pe saltea. Acțiunea în sine era excitantă, dar eram prea obosit. Am întins mâna să trag draperiile, apoi m-am lăsat pe pernă.

— Îți mulțumesc că ai stat azi-noapte cu mine, mi-a spus, mângâind blana moale a lui Toto. Nu erai obligat să dormi pe podeaua băii.

— Noaptea trecută a fost una dintre cele mai frumoase nopți din viața mea.

S-a întors și m-a privit cu neîncredere.

— Să dormi între vasul de toaletă și cadă, pe podeaua de gresie rece, dură, cu o proastă care vomită, asta a fost una dintre cele mai frumoase nopți ale tale? Asta-i trist, Trav.

— Ba nu, să stau cu tine când ți-a fost greață și să adormi în brațele mele, asta a fost una dintre cele mai frumoase nopți. N-a fost confortabil, n-am dormit ca lumea, dar am întâmpinat cei nouăsprezece ani ai tăi împreună cu tine și, de fapt, ești destul de drăguță când ești beată.

— Sunt convinsă că eram de-a dreptul fermecătoare în timp ce dădeam la rațe.

Am tras-o mai aproape, mângâindu-l pe Toto, care se cuibărise pe gâtul ei.

— Ești singura femeie care știu că arată incredibil și cu capul vârât în vasul de toaletă. Asta spune ceva.

— Mulțumesc, Trav. N-am să te mai oblig niciodată să mă dădăcești.

M-am ridicat într-un cot pe pernă.

— Cum spui tu. Nimeni nu-ți poate ține părul așa cum pot eu.

Ea a chicotit și a închis ochii. Oricât de obosit aș fi fost, îmi era greu să încetez s-o mai privesc. Nu era machiată, exceptând poate ușoarele urme de rimel de sub ochi. S-a foit puțin înainte ca umerii să i se relaxeze.

Am clipit de câteva ori, pleoapele fiindu-mi din ce în ce mai grele de fiecare dată când se închideau. Tocmai ațipisem, când am auzit soneria de la ușă.

Abby nici măcar nu s-a clintit.

În sufragerie se auzeau două voci masculine murmurând ceva, una aparținându-i lui Shepley. Glasul subțire al Americăi intervenea între cei doi, însă niciunul nu părea vesel. Oricine venise, nu era într-o vizită de curtoazie.

Pe hol au răsunat pași, apoi ușa s-a deschis, dată de perete. În cadrul ușii stătea Parker. S-a uitat la mine și apoi la Abby, maxilarul încordându-i-se.

Știam ce credea el și mi-a trecut prin minte să-i explic de ce era Abby în patul meu, dar n-am făcut-o. În loc de asta, m-am întins și mi-am pus mâna pe șoldul ei.

— Închide ușa când termini să te amesteci în treburile mele, i-am spus, lăsându-mi capul lângă al lui Abby.

Parker a plecat fără să scoată o vorbă. N-a trântit ușa de la dormitor, dar în schimb și-a folosit toată forța asupra ușii de la intrare.

— Rahat, frate! Nu-i a bună.

Faptul era consumat; acum nimic nu se mai putea schimba. Pe moment, consecințele nu mă îngrijorau, dar așa cum stăteam întins alături de Abby, examinându-i silueta perfectă, chipul frumos, am simțit cum mă cuprinde panica. Atunci când urma să afle ce făcusem, avea să mă urască.

A doua zi de dimineață, fetele au plecat la ore în mare grabă. Pidge de-abia a apucat să-mi spună două vorbe înainte să plece, astfel încât sentimentele ei legate de ziua precedentă erau cât se poate de neclare.

M-am spălat pe dinți și m-am îmbăcat, apoi l-am găsit pe Shepley în bucătărie. Stătea așezat pe un taburet, în fața blatului, sorbind zgomotos lapte din lingură. Era îmbrăcat cu un hanorac cu glugă și cu boxerii roz pe care îi cumpărase America pentru el pe motiv că ei i se păreau „sexy”.

Am luat un pahar din mașina de spălat vase, umplându-l cu suc de portocale.

— Se pare că voi doi ați scos-o la capăt.

Shepley a surâs, părând beat de fericire.

— Așa este. Ți-am spus vreodată cum e America în pat imediat după ce ne certăm?

Am făcut o grimasă.

— Nu și, te rog, n-o face.

— Să mă cert cu ea mă sperie ca naiba, dar mă și tentează, dacă ne împăcăm mereu în felul ăsta.

Văzând că nu-i răspund, Shepley a continuat:

— Am de gând să mă însor cu femeia asta.

— Da. Ei bine, ai terminat cu prostioarele astea? Țin să te anunț că trebuie să plecăm.

— Tacă-ți fleanca, Travis! Să nu crezi că eu nu văd ce se petrece cu tine.

Mi-am încrucișat brațele la piept.

— Și, mă rog, ce anume se petrece cu mine?

— Te-ai îndrăgostit de Abby.

— Pfui! Evident, inventai rahaturi în mintea ta ca să nu te mai gândești la America.

— Negi?

Shepley nici n-a clipit, iar eu am evitat să-l privesc în ochi. După un minut întreg, agitat, mi-am schimbat greutatea de pe un picior pe celălalt, dar am continuat să tac.

— Cine-i pămpălăul acum?

— Du-te naibii!

— Recunoaște!

— Nu!

— Ba nu, tu nu negi că o iubești pe Abby sau nu vrei s-o recunoști? Pentru că, oricum ai lua-o, ești îndrăgostit de ea.

— Așa, și?

— ȘTIAM EU! a izbucnit Shepley, dându-i un șut scaunului și făcându-l să alunece până acolo unde podeaua se îmbina cu mocheta din camera de zi.

— Eu… doar… mai taci din gură, Shep! i-am cerut, cu buzele strânse într-o linie subțire.

Shepley a arătat spre mine, în timp ce ieșea din bucătărie.

— Tocmai ai recunoscut-o. Travis Maddox îndrăgostit. Acum chiar că le-am auzit pe toate!

— Tu mai bine du-te și pune-ți izmenele pe tine și hai să mergem!

Shepley s-a dus hlizindu-se spre camera lui, iar eu am privit țintă în podea. S-o spun cu voce tare — altcuiva — îi dădea consistență și nu știam cum să mă port în noile împrejurări.

În mai puțin de cinci minute, îmi făceam de lucru cu radioul din mașină, în timp ce Shepley ieșea din parcare.

Judecând după cum ne strecuram prin trafic și încetineam doar atât cât să nu-i luăm pe pietoni pe capota mașinii, Shepley părea să fie într-o stare de spirit excepțional de bună. Într-un sfârșit, a găsit un loc potrivit de parcare și ne-am îndreptat spre cursul de Compoziție engleză II — singurul curs pe care îl aveam împreună.

Timp de câteva săptămâni, rândul cel mai de sus constituise noul nostru aranjament de așezare în încercarea de a scăpa de turma de fete bune de regulat care de obicei roiau în jurul pupitrului meu.

Dr. Park și-a făcut apariția în sală, răsturnând conținutul unui rucsac și al unei serviete pe catedră. A așezat alături și o ceașcă de cafea.

— Dumnezeule! E rece! a exclamat ea, strângându-și mai bine haina pe lângă corpul ei subțire. E toată lumea prezentă?

S-au ridicat mâinile, iar ea a încuviințat, dând absentă din cap.

— Grozav. Vești bune. Dăm test.

Cu toții am oftat, iar ea a zâmbit.

— Mă veți iubi în continuare. Hârtie și creion, oameni buni. N-am toată ziua la dispoziție.

Sala s-a umplut de sunetele produse de mișcările tuturor pentru a-și scoate cele necesare. Mi-am mâzgălit numele în partea de sus a foii și i-am zâmbit lui Shepley, care șoptea panicat.

— Cum așa? Test la Compoziție II? Cred că glumește, a șuierat el.

Testul a fost destul de ușor, iar cursul ei s-a încheiat cu solicitarea de a prezenta o lucrare la sfârșitul săptămânii. În ultimele minute, un tip din rândul din fața mea și-a înălțat gâtul, întorcându-se spre mine. L-am recunoscut de la curs. Numele lui era Levi, dar îl știam fiindcă o auzisem pe dr. Park strigându-l de mai multe ori. Mereu își pieptăna părul negru și slinos pe spate, dezvelindu-și fața ciupită de vărsat-de-vânt. Levi nu venea niciodată la cantină și nici la frăție. Nu făcea parte nici din echipa de fotbal și nici nu mergea la petreceri. Cel puțin, nu la cele unde mergeam eu.

M-am uitat la el, apoi mi-am îndreptat din nou atenția spre dr. Park, care ne spunea o poveste despre ultima vizită a prietenului ei preferat, un homosexual.

Am privit iar în jos. Levi continua să se zgâiască.

— Îți trebuie ceva? l-am întrebat.

— Tocmai am auzit de petrecerea de la Brazil de săptămâna asta. Bine jucat.

— Poftim?

Fata din dreapta mea, Elizabeth, s-a întors și ea, părul ei castaniu-deschis legănându-i-se pe spate. Elizabeth era iubita unuia dintre colegii din frăție. I s-au luminat ochii.

— Mda. Regret că am ratat spectacolul ăla.

Shepley s-a aplecat în față.

— Poftim? Cearta mea cu Mare?

Tipul s-a hlizit.

— Nu. Petrecerea lui Abby.

— Petrecerea de ziua ei? l-am întrebat, încercând să înțeleg la ce se referea.

Se întâmplaseră mai multe chestii care să fi dat drumul la moara zvonurilor, însă nimic din ceea ce un oarecare individ să fi auzit.

Elizabeth a verificat dacă dr. Park se uita la noi, apoi s-a întors spre mine.

— Abby și Parker.

S-a mai întors o fată.

— A, da. Am auzit că Parker a dat peste voi a doua zi dimineață. E adevărat?

— Unde ai auzit asta? am întrebat-o, adrenalina urlându-mi în vene.

Elizabeth a ridicat din umeri.

— Peste tot. La mine la curs, oamenii vorbeau despre asta de la prima oră.

— Și la mine la fel, a zis Levi.

Cealaltă fată s-a mărginit să încuviințeze dând din cap. Elizabeth s-a întors mai bine, aplecându-se spre mine.

— Ea chiar s-a dat la Parker în hol la Brazil, apoi a mers cu tine acasă?

Shepley s-a încruntat.

— Locuiește cu noi.

— Ba nu, a spus fata de lângă Elizabeth. S-a giugiulit cu Parker pe canapeaua lui Brazil, apoi s-a ridicat, a dansat cu Travis, Parker s-a supărat și ea a plecat cu Travis… și cu Shepley.

— Eu n-am auzit așa, a spus Elizabeth, de-abia stăpânindu-și entuziasmul. Am auzit că a fost o partidă de sex în trei. Așadar… care dintre variante e, Travis?

Levi părea să savureze conversația.

— Eu am auzit că a fost taman invers.

— Poftim? am întrebat, deja iritat de tonul lui.

— Parker s-a culcat cu ea imediat după tine.

Am mijit ochii. Oricine era individul, știa mai mult decât ar fi trebuit. M-am aplecat spre el.

— De parcă asta ar fi treaba ta, ticălosule!

— Gata, a spus Shepley, iar Elizabeth a ridicat din sprâncene, înainte să-l urmeze.

— Afurisitul naibii! am mormăit eu.

M-am uitat la Shepley.

— Urmează prânzul. Cineva o să-i spună ceva. Lumea susține că i-am tras-o amândoi. La naiba! Fir-ar să fie, Shepley, ce mă fac?

Shepley a început să-și vâre lucrurile în rucsac, și la fel am făcut și eu.

— Liberi, a spus dr. Park. Cărați-vă și fiți cetățeni productivi.

Am rupt-o amândoi la fugă prin campus, alegând o scurtătură spre cantină, rucsacul izbindu-mă în spinare. Abby și America mi-au apărut în față, la numai câțiva pași de intrare.

Shepley a apucat-o pe America de braț.

— Mare, i-a rostit el numele, gâfâind.

Eu mi-am pus mâinile în șolduri, încercând să-mi trag sufletul.

— Te fugăresc o mulțime de femei furioase? m-a ironizat Abby.

Am clătinat din cap. Mâinile îmi tremurau, așa că am apucat baretele rucsacului.

— Încercam să vă prind înainte… înainte ca tu să… să intri, am rostit în timp ce trăgeam aer în piept.

— Ce se întâmplă? l-a întrebat America pe Shepley.

— Circulă un zvon, a început Shepley. Zic cu toții că Travis a dus-o acasă pe Abby și… amănuntele diferă, dar e destul de rău.

— Poftim? Vorbești serios? a strigat Abby.

America și-a dat ochii peste cap.

— Abby, cui îi pasă? Lumea speculează despre tine și Trav de săptămâni întregi. Nu e prima dată când cineva vă acuză că vă culcați împreună.

M-am uitat la Shepley, sperând ca el să găsească o ieșire din situația neplăcută în care intrasem.

— Mai este și altceva, nu-i așa?

Shepley a sărit ca ars.

— Spun că te-ai culcat cu Parker acasă la Brazil, apoi l-ai lăsat pe Travis să… să te ducă acasă, dacă înțelegi ce vreau să spun.

Ea a rămas cu gura căscată.

— Grozav! Așadar, acum sunt târfa școlii?

Eu făcusem asta, iar Abby, desigur, era cea care suporta afurisitele de

consecințe.

— E din vina mea. Dacă ar fi fost oricine altcineva, n-ar fi spus așa ceva despre tine.

Am intrat în cantină cu pumnii strânși pe lângă corp. Abby s-a așezat, iar eu m-am asigurat că mă așez vizavi de ea, câteva locuri mai încolo. Se mai răspândiseră zvonuri despre faptul că mi-o trăsesem cu alte fete, iar uneori numele lui Parker nici măcar nu fusese menționat, dar până atunci nu-mi păsase. Abby nu merita ca lumea să gândească așa despre ea numai fiindcă era prietena mea.

— Trav, nu trebuie să stai acolo. Vino, stai aici, mi-a zis Abby, bătând cu mâna pe masă în dreptul locului liber din fața ei.

— Abby, am auzit că ai avut o zi de naștere pe cinste, i-a spus Chris Jenks, aruncând o frunză de salată pe farfuria mea.

— Jenks, nu te lua de ea! l-am avertizat, uitându-mă urât la el.

Chris a zâmbit, umflându-și obrajii rozalii.

— Am auzit că Parker e furios. A spus că a trecut ieri pe la apartamentul tău, iar tu și cu Travis erați încă în pat.

— Trăgeau un pui de somn, Chris, l-a ironizat America.

Abby m-a săgetat cu privirea.

— Parker a trecut pe acolo?

Nesimțindu-mă în largul meu, m-am foit pe scaun.

— Intenționam să-ți spun.

— Când? mi-a trântit-o ea.

America s-a aplecat la urechea ei, explicându-i, probabil, ceea ce știa toată lumea, mai puțin Abby.

— Așadar, voi chiar n-ați comis-o? a întrebat Chris. Fir-ar să fie, asta-i nasol. Și eu care credeam că Abby se ținea după tine, Trav.

— Chris, mai bine oprește-te acum! l-a avertizat Shepley.

— Dacă tu nu te-ai culcat cu ea, te deranjează dacă îmi încerc eu norocul? a adăugat Chris, chicotind înspre coechipierii lui.

Fără să mă gândesc, am sărit de pe scaun și am încălecat masa, năpustindu-mă spre Chris. Fața i s-a metamorfozat, ca într-o scenă filmată cu încetinitorul, de la zâmbet la ochi holbați și gură căscată. Cu o mână, l-am înșfăcat de beregată, iar cu cealaltă l-am apucat de cămașă. De-abia am simțit contactul degetelor mele cu fața lui. Furia mea atinsese paroxismul și puțin mai lipsea să mă dezlănțui. Chris și-a acoperit fața, însă eu am continuat să-mi văd de treabă.

— Travis! a strigat Abby, ocolind masa în fugă.

Pumnul mi-a rămas suspendat în aer, apoi i-am dat drumul lui Chris, lăsându-l să cadă grămadă la pământ. Expresia de pe chipul lui Abby m-a făcut să mă clatin; îi era frică de ceea ce tocmai văzuse. A înghițit cu greutate, apoi a făcut un pas înapoi. Frica ei m-a făcut să fiu și mai furios, dar nu pe ea, ci fiindcă îmi era

rușine de mine.

Mi-am făcut loc cu umerii, trecând pe lângă ea și îmbrâncind pe cine îmi stătea în cale. Succes pe toată linia. Mai întâi, reușisem să stârnesc zvonuri despre fata de care eram îndrăgostit, apoi o speriasem de moarte.

Singurătatea dormitorului meu părea unicul loc potrivit pentru mine. Îmi era prea rușine până și să-i cer sfatul tatălui meu. Shepley m-a ajuns din urmă. Fără o vorbă, s-a urcat în Charger, lângă mine, și a pornit motorul.

N-am vorbit deloc cât am mers spre apartament. Scena care inevitabil avea să se producă atunci când Abby urma să vină acasă era ceva ce mintea mea refuza să proceseze.

Shepley a parcat în locul obișnuit și eu am coborât din mașină, urcând apoi ca un zombi. Nu exista posibilitatea niciunui sfârșit bun. Ori avea să plece, căci se temea de ceea ce văzuse, ori, și mai rău, trebuia să o scutesc de pariu în așa fel încât să poată să plece chiar și dacă nu voia.

Inima mea oscilase între a o lăsa pe Abby în pace și a decide că era în regulă s-o urmăresc de mai multe ori decât s-ar preumbla o fată singură, proaspăt admisă în asociația fetelor, la etajul doi al unei case aparținând unei frății. Odată ajuns înăuntru, mi-am izbit rucsacul de perete și am trântit hotărât ușa de la dormitor. Asta nu m-a făcut să mă simt mai bine, ba din contră, mersul dezlânat, ca al unui copilaș, mi-a amintit cât de mult timp pierdusem urmărind-o pe Abby — dacă așa putea fi numit.

Zgomotul mașinii conduse de America a scăzut în intensitate înainte ca ea să oprească. Avea să intre fie țipând, fie exact opusul. Nu știam sigur ce anume m-ar fi făcut să mă simt mai rău.

— Travis? m-a strigat Shepley, deschizând ușa.

Am scuturat din cap, apoi m-am așezat pe marginea patului. Salteaua s-a lăsat sub greutatea mea.

— Nici măcar nu știi ce-o să spună. Ar putea să vrea să vadă ce faci.

— Am spus nu.

Shepley a închis ușa. Frunzele copacilor de afară deveniseră maronii, pierzându-și până și bruma de culoare rămasă. Curând aveau să rămână goi. Când va cădea ultima frunză, Abby va fi plecată. La naiba, mă simțeam deprimat.

Câteva minute mai târziu, s-a auzit un alt ciocănit la ușă.

— Travis? Eu sunt. Deschide!

Am oftat.

— Pleacă, Pidge!

Ușa a scârțâit când ea a întredeschis-o. Nu m-am întors. Nu aveam de ce. Toto era în spatele meu și, văzând-o pe ea, a început să dea din codiță, atingându-mi spinarea.

— Trav, ce se întâmplă cu tine? m-a întrebat.

Nu știam cum să-i spun adevărul, iar o parte din mine știa că ea oricum ar fi refuzat să asculte, astfel că m-am mărginit să privesc în gol pe fereastră, numărând frunzele care cădeau. Cu fiecare frunză care se desprindea și plutea spre pământ, mă apropiam de momentul în care Abby avea să dispară din viața mea. Clepsidra mea naturală.

Abby s-a oprit lângă mine, încrucișându-și brațele la piept. Am așteptat să urle sau să mă pedepsească pentru catastrofa din cantină.

— N-ai de gând să vorbești cu mine despre asta?

A dat să plece spre ușă, iar eu am oftat.

— Mai ții minte când deunăzi Brazil mi-a spus ce mi-a spus, iar tu ai sărit în apărarea mea? Ei bine… asta s-a întâmplat. M-am lăsat puțin dus de val.

— Erai furios înainte să fi spus Chris ceva, mi-a zis ea, așezându-se alături de mine pe pat.

Toto s-a suit imediat în poala ei, cerșindu-i atenția. Cunoșteam sentimentul. Toate bufoneriile, toate isprăvile mele; totul era menit să-i atragă ei atenția, iar ea nu părea să bage deloc de seamă. Nu părea să observe nici măcar purtarea mea nebunească.

— Am vorbit serios mai înainte. Pidge, trebuie să pleci. Dumnezeu mi-e martor că eu nu pot să plec de lângă tine.

Ea a întins mâna să mă mângâie pe braț.

— Tu nu vrei să plec.

Nu știa câtă dreptate avea — și cât de tare se înșela. Sentimentele mele contradictorii pentru ea erau înnebunitoare. O iubeam; nu-mi puteam imagina viața fără ea, dar, în același timp, aș fi preferat să aibă parte de ceva mai bun. Cu toate astea în minte, gândul la Abby alături de altcineva era de nesuportat. Niciunul dintre noi nu putea să câștige și totuși nu voiam s-o pierd. Nesiguranța asta mă epuiza.

Am lipit-o pe Abby de mine, apoi am sărutat-o pe frunte.

— Nu contează cât de mult încerc. La urma urmelor, tot ai să mă urăști.

Ea m-a cuprins în brațe, împletindu-și degetele după umerii mei.

— Trebuie să fim prieteni. „Nu accept un *nu* drept răspuns.”

Îmi furase replica de la prima noastră întâlnire la Pizza Shack. Asta părea să se fi întâmplat acum o mie de vieți. Nu știam sigur când anume începuseră lucrurile să se complice.

— Te-am privit mult dormind, i-am spus, strângând-o în brațe. Întotdeauna pari atât de liniștită. Eu nu am acea liniște. Sunt tot timpul furios — exceptând momentele când te privesc dormind. Asta făceam și când a intrat Parker. Eram treaz, iar el a intrat și s-a oprit acolo cu expresia aia șocată pe chip. Știam ce gândește, dar nu l-am lămurit. Nu i-am explicat, fiindcă voiam ca el să creadă că ceva se întâmplase. Acum toată școala crede că ai fost cu amândoi în aceeași

noapte. Îmi pare rău!

Abby a ridicat din umeri.

— Dacă el crede bârfele, e treaba lui.

— E greu să creadă altceva când ne-a văzut împreună în pat.

— Știe că stau cu tine. Eram complet îmbrăcată, pentru numele lui Dumnezeu!

Am oftat.

— Probabil era prea pornit ca să fi observat. Pidge, știu că-ți place de el. Ar fi trebuit să-i explic. Măcar atât îți datorez.

— Nu contează.

— Nu ești supărată? am întrebat-o surprins.

— De asta ești tu indispus? Ai crezut că mă voi supăra pe tine când îmi vei spune adevărul?

— Ar trebui să fii. Dacă cineva nepriceput mi-ar ruina reputația, m-aș enerva puțin.

— Ție nu-ți pasă de reputație. Ce s-a întâmplat cu Travis care nu dădea doi bani pe ce cred alții? m-a necăjit ea, înghiontindu-mă.

— Asta a fost înainte să-ți văd expresia de pe chip când ai auzit ce spune lumea. Nu vreau să ți se întâmple nimic rău din cauza mea.

— Tu n-ai face nimic care să mă rănească.

— Mai degrabă mi-aș tăia brațul, am oftat eu.

Mi-am lipit obrazul de părul ei. Întotdeauna mirosea atât de frumos și se simțea atât de plăcut. Să stau aproape de ea era ca un sedativ. Mi s-a relaxat tot corpul și, brusc, m-am simțit atât de obosit, că nici nu voiam să mă mai mișc. Am stat așezați amândoi, ținându-ne în brațe, ea cuibărindu-și capul în curbura gâtului meu cât de mult timp am putut. Nimic dincolo de clipa aceea nu era garantat, așa că am rămas acolo, în interiorul acelui moment, cu Pigeon.

Pe când soarele se pregătea să apună, am auzit un ciocănit slab la ușă.

— Abby?

De dincolo de ușă, vocea iubitei lui Shepley părea mică.

— Intră, Mare! i-am spus, știind că probabil era îngrijorată de tăcerea noastră.

America a intrat împreună cu Shepley și a zâmbit, văzându-ne unul în brațele celuilalt.

— Voiam să mergem să mâncăm ceva. Aveți chef să dăm o raită pe la Pei Wei?

— Ăăă… din nou mâncare asiatică, Mare? Zău? am întrebat-o.

— Da, zău, a răspuns ea, părând ceva mai relaxată. Veniți sau nu?

— Eu mor de foame, a zis Abby.

— Bineînțeles că mori de foame, n-ai apucat să iei prânzul, am spus,

încruntându-mă.

M-am ridicat, trăgând-o și pe ea.

— Hai! Să luăm ceva de mâncare pentru tine!

Nu eram gata să-i dau drumul, așa că am ținut-o după umeri tot drumul până la Pei Wei. Nu părea să fie deranjată, ba chiar s-a sprijinit de mine în mașină în timp ce acceptam să împart cu ea meniul numărul patru.

De îndată ce am găsit un separeu, mi-am pus haina lângă Abby și m-am dus la baie. Era ciudat cum toată lumea se prefăcea că nu luasem la pumni pe cineva cu numai câteva ore în urmă, ca și cum nimic nu s-ar fi întâmplat. Mi-am făcut palmele căuș sub jet, apoi mi-am aruncat apa pe față, privindu-mă în oglindă. Apa îmi picura de pe nas și bărbie. Încă o dată, urma să fiu nevoit să accept atitudinea celorlalți. De parcă noi ar fi trebuit să continuăm cu prefăcătoriile pentru a o ajuta pe Abby să treacă prin realitate în mica ei bulă de ignoranță, unde nu simțea nimic prea puternic și totul era dinainte stabilit.

— Fir-ar să fie! N-au adus încă mâncarea? am întrebat, strecurându-mă pe canapea, lângă Abby.

Telefonul ei era pe masă, așa că l-am ridicat, am deschis aparatul foto, am făcut o mutră caraghioasă și m-am fotografiat.

— Ce naiba faci? m-a întrebat Abby, chicotind.

Mi-am căutat numele și am atașat poza.

— Așa îți vei aminti cât de mult mă adori când te voi suna.

— Sau ce redus mintal ești, a spus America.

America și Shepley au vorbit cea mai mare parte a timpului despre cursurile lor și despre ultimele bârfe, având grijă să nu menționeze pe nimeni implicat în încăierarea de mai devreme.

Abby i-a privit vorbind, cu bărbia sprijinită în pumni, zâmbind și fiind frumoasă fără efort. Avea degete mici și m-am surprins observând cât de gol părea inelarul ei. S-a uitat în treacăt la mine, apoi m-a împins, în glumă, cu umărul. Și-a îndreptat spatele, continuând să asculte flecăreala prietenei ei.

Am râs și am glumit până ce restaurantul s-a închis, apoi ne-am înghesuit în Charger pentru a ne duce acasă. Mă simțeam frânt și, cu toate că ziua păruse lungă ca naiba, nu voiam să se termine.

Shepley a dus-o pe America în cârcă pe scări, iar eu am rămas în urma lor, trăgând-o pe Abby de braț. I-am urmărit cu privirea pe prietenii noștri până ce au intrat în apartament, apoi mi-am făcut de lucru cu mâinile lui Abby în mâinile mele.

— Îți datorez o scuză pentru azi. Așadar, îmi pare rău.

— Deja mi-ai cerut scuze. E în regulă.

— Ba nu. Ți-am cerut scuze pentru Parker. Nu vreau să crezi că sunt vreun nebun care trece prin zonă și atacă oamenii pentru cel mai mărunt motiv, i-am

spus, însă îți datorez scuze pentru că nu ți-am luat apărarea pentru motivul corect.

— Și acesta ar fi…

— M-am aruncat asupra lui fiindcă voia să fie următorul la rând, nu fiindcă te necăjea.

— Faptul că insinua că e o coadă e un motiv mai mult decât suficient ca tu să mă aperi, Trav.

— Tocmai asta și spun. Eram nervos fiindcă am luat asta drept dorința lui să se culce cu tine.

Abby a reflectat preț de o clipă, apoi m-a prins de tricou din ambele părți. Și-a lipit fruntea de pieptul meu.

— Știi ce? Nu-mi pasă, mi-a zis ea, uitându-se în sus la mine și zâmbind. Nu-mi pasă ce spun oamenii sau dacă îți pierzi cumpătul sau de ce i-ai umflat moaca lui Chris. Ultimul lucru pe care mi-l doresc este o proastă reputație, dar am obosit să le explic tuturor prietenia noastră. Să-i ia dracu'!

Am schițat un zâmbet.

— Prietenia noastră? Uneori mă întreb dacă tu măcar auzi ce-ți spun.

— Ce vrei să zici?

Bula care o înconjura era impenetrabilă, iar eu mă întrebam ce s-ar întâmpla dacă aș reuși să trec prin ea.

— Hai înăuntru. Sunt obosit.

Ea a dat din cap a încuviințare și am urcat scările împreună, intrând în apartament. America și Shepley murmurau deja fericiți în dormitorul lor, iar Abby a dispărut în baie. Țevile au protestat acut, iar apa de la duș biciuia gresia.

Toto mi-a ținut companie în timp ce așteptam. Ea n-a pierdut vremea; într-o oră și-a încheiat rutina de seară.

Stătea culcată pe pat, cu brațul sub capul ud. A oftat prelung.

— Încă două săptămâni. Ce-ai de gând să faci când mă voi muta înapoi la Morgan?

— Nu știu, i-am răspuns.

Nu voiam să mă gândesc la așa ceva.

— Hei!

M-a mângâiat pe braț.

— Glumeam!

Mi-am obligat trupul să se relaxeze, amintindu-mi că pentru moment ea era alături de mine. N-a funcționat. Nimic nu funcționa. Aveam nevoie s-o țin în brațe. Se irosise și-așa suficient de mult timp.

— Pidge, ai încredere în mine? am întrebat-o, ușor emoționat.

— Da, de ce?

— Vino-ncoa', i-am spus, trăgând-o lângă mine.

M-am așteptat ca ea să protesteze, însă pur și simplu a încremenit câteva

secunde înainte să-și lase corpul să se topească într-al meu. Și-a lipit obrazul de pieptul meu.

Pe loc, mi-am simțit pleoapele grele. A doua zi aveam să încerc să mă gândesc la o modalitate prin care să-i amân plecarea, însă în acel moment, singurul lucru pe care voiam să-l fac era să dorm cu ea în brațe.

6 Trimitere la *Vrăjitorul din Oz* de Frank Baum, unde eroina, Dorothy, e din Kansas și are un cățel pe nume Toto.

XV

MÂINE

Două săptămâni. Atâta îmi mai rămăsese, fie să mă bucur de timpul pe care îl mai aveam de petrecut împreună, fie să-i arăt cumva lui Abby că puteam fi cel de care avea ea nevoie.

Mi-am pus la bătaie farmecul; am făcut tot ce am putut să fie bine; nu m-am dat înapoi de la nicio cheltuială. Am mers la bowling, am scos-o la restaurante și la filme. De asemenea, am petrecut în apartament cât mai mult timp posibil; închiriind filme, comandând de mâncare, orice pentru a fi singur cu ea. Nu ne-am certat nici măcar o dată.

Adam a sunat de câteva ori. Deși făcusem un spectacol frumos, el era nemulțumit de cât de scurte erau luptele. Banul era ban, dar eu nu voiam să stau departe de Pidge.

Ea era mai fericită decât o văzusem vreodată și, pentru prima dată, mă simțeam ca o ființă umană normală, întreagă, în locul bărbatului deprimat, furios.

Nopțile ne întindeam și ne strângeam în brațe asemenea unui cuplu căsătorit de mult timp. Cu cât ne apropiam mai mult de ultima noapte, cu atât mă luptam să rămân optimist și să pretind că nu eram disperat să păstrez viețile noastre așa cum erau.

În penultima seară, Abby a optat pentru o cină la Pizza Shack. Firimituri pe podeaua roșie, miros de grăsime și de condimente, minus insuportabila echipă de fotbal — era perfect.

Perfect, dar trist. Era primul local în care luaserăm cina împreună. Abby a râs mult, dar nu s-a deschis deloc. N-a menționat nici măcar o dată timpul petrecut împreună. Încă era în bula aceea. Încă nu-și dădea seama. Faptul că eforturile mele erau în continuare ignorate era supărător, dar continuând să am răbdare și făcând-o fericită erau singurele căi prin care aveam șanse de reușită.

În acea noapte a adormit destul de repede. Am privit-o dormind la câțiva centimetri de mine, încercând să-mi imprim imaginea ei în minte. Felul în care genele îi atingeau obrazul; felul în care părul ei ud îmi cădea pe braț; mirosul proaspăt pe care îl împrăștia trupul ei dat cu loțiuni; zgomotul de-abia perceptibil pe care îl făcea expirând. Era atât de pașnică și dormitul în patul meu devenise așa de comod!

Pereții din jurul nostru erau acoperiți cu pozele pe care i le făcusem lui Abby în timpul petrecut în apartament. Era întuneric, însă toate erau bine întipărite în amintirea mea. Acum că în sfârșit aveam senzația unui cămin, ea pleca.

În dimineața ultimei zile, mă simțeam de parcă aveam să fiu cu totul devorat de tristețe, știind că urma s-o ajut să-și facă bagajele și să plece a doua zi la Morgan. Pidge avea să fie prin preajmă, poate uneori în vizită, cel mai probabil, împreună cu America, însă ea avea să fie cu Parker. Eram pe punctul de a o pierde.

Fotoliul a scârțâit puțin atunci când m-am legănat înainte și înapoi. În apartament era liniște. O liniște apăsătoare.

Ușa de la dormitorul lui Shepley s-a deschis cu un sunet ascuțit și am auzit pașii vărului meu. Era desculț. Își ținea ochii întredeschiși, iar părul îi era ciufulit. S-a îndreptat spre canapeaua cu două locuri și m-a privit o vreme pe sub gluga hanoracului cu care era îmbrăcat.

Se prea poate să fi fost frig. Nu băgasem de seamă.

— Trav? Ai s-o mai vezi.

— Știu.

— După expresia de pe chipul tău, nu cred că știi.

— Shep, nu va mai fi la fel. Vom trăi vieți diferite. Vom îmbătrâni separat. Ea va fi cu Parker.

— N-ai de unde să știi asta. Parker își va da arama pe față. Ei îi va veni mintea la cap.

— Atunci, cu altcineva ca Parker.

Shepley a oftat și și-a tras un picior pe canapea, prinzându-și-l cu mâna de gleznă.

— Eu ce pot să fac?

— N-am mai simțit asta de când a murit mama. Nu știu ce să fac… m-am înecat eu cu vorbele. O s-o pierd.

Shepley s-a încruntat.

— Deci ai încetat să mai lupți, ha?

— Am încercat totul. Nu pot s-o fac să deschidă ochii. Poate că nu are aceleași sentimente pentru mine, așa cum am eu pentru ea.

— Ori poate că încearcă să nu aibă. Ascultă-mă! Eu și America o să ne facem dispăruți. Mai e și seara asta. Fă ceva deosebit. Cumpără o sticlă de vin. Fă niște paste. Tu faci niște paste ale naibii de bune.

Am schițat un zâmbet.

— Pastele n-o vor face să se răzgândească.

Shepley mi-a zâmbit.

— N-ai de unde să știi. Felul în care gătești m-a făcut să trec peste faptul că ești nebun de legat și să mă mut cu tine.

Am dat aprobator din cap.

— O să încerc. O să încerc tot ce se poate.

— Numai fă ceva memorabil, Trav, a zis Shepley, ridicând din umeri. S-ar putea să ajungă să vadă lucrurile în același fel ca tine.

Shepley și America s-au oferit să ia câte ceva de la supermarket pentru ca eu să pot să pregătesc cina pentru Abby. Ba Shepley a fost chiar de acord să se oprească la un magazin să cumpere niște tacâmuri noi, așa încât să nu fim nevoiți să le folosim pe cele desperecheate din sertarul nostru.

Ultima mea noapte cu Abby era pregătită.

În seara aia, exact când așezam șervetele, Abby a apărut îmbrăcată cu o pereche de jeanși cu găuri și o bluză largă, diafană, albă.

— Salivez de ceva timp. Orice ai prepara tu miroase tare bine.

Am răsturnat sosul Alfredo și pastele pe un platou adânc, iar deasupra am așezat puiul Cajun rumenit și am presărat ceapă verde și roșii uscate.

— Asta e ceea ce am gătit, i-am spus, punând platoul în fața scaunului lui Abby.

Ea s-a așezat și a făcut ochii mari, apoi m-a privit umplându-mi farfuria. Am aruncat o felie de pâine cu usturoi în farfuria ei, iar ea mi-a zâmbit.

— Te-ai gândit la toate.

— Da, i-am zis, scoțând dopul sticlei de vin.

Când i-am turnat în pahar, lichidul roșu a stropit puțin, iar ea a chicotit.

— Nu trebuia să faci toate astea, să știi.

Am strâns din buze.

— Ba da. Trebuia.

Abby a luat o înghițitură, apoi încă una, de-abia oprindu-se să înghită. De pe buzele ei s-a auzit o exclamație nedeslușită.

— Trav, astea sunt tare bune! Ai ținut secret faptul că te pricepi atât de bine.

— Dacă ți-aș fi spus până acum, te-ai fi așteptat la așa ceva seară de seară.

Zâmbetul forțat pe care reușisem cumva să-l arborez pălise.

— Și mie o să-mi fie dor de tine, Trav, mi-a zis, continuând să mestece.

— Dar o să mai vii, da?

— Știi bine că voi mai veni. Iar tu vei veni la Morgan să mă ajuți să învăț, exact așa cum ai mai făcut-o și până acum.

— Dar nu va mai fi același lucru.

Am oftat.

— Tu te vei întâlni cu Parker, vom fi ocupați cu… mersul în direcții diferite.

— Nu se va schimba mare lucru.

Am râs scurt.

— Cine și-ar fi închipuit atunci când ne-am întâlnit prima oară că vom ajunge să stăm aici? N-ai fi putut să-mi spui acum trei luni că voi fi atât de nefericit că trebuie să-i spun la revedere unei fete.

Lui Abby i-a căzut fața.

— Nu vreau să fii nefericit.

— Atunci nu pleca!

Abby a înghițit, sprâncenele ei de-abia mișcându-i-se.

— Travis, nu pot să mă mut aici. E o nebunie!

— Cine spune asta? Tocmai am avut parte de cele mai bune două săptămâni din viața mea.

— Și eu la fel.

— Atunci, de ce am senzația că n-o să te mai văd niciodată?

M-a privit o clipă, dar nu mi-a răspuns nimic. În schimb, s-a ridicat și a dat ocol blatului de bucătărie, așezându-se în brațele mele. Totul în mine voia să se uite în ochii ei, însă îmi era teamă că, dacă aș fi făcut-o, aș fi încercat s-o sărut, iar seara noastră avea să se ducă de râpă.

M-a îmbrățișat, lipindu-și obrazul de al meu.

— Ai să-ți dai seama ce pacoste am fost, apoi ai să uiți că-ți este dor de mine, mi-a șoptit ea la ureche.

Am mângâiat-o pe spate, vrând să-mi alung tristețea.

— Juri?

Abby m-a privit în ochi, atingându-mi fața cu ambele mâini. M-a mângâiat pe obraz cu degetul mare. Mă gândeam să o implor să rămână, dar ea ar fi refuzat să mă asculte.

Abby a închis ochii și s-a aplecat. Mi-am dat seama că intenționa să mă sărute pe colțul gurii, dar m-am întors în așa fel încât buzele noastre să se întâlnească. Era ultima mea șansă. Trebuia s-o sărut de rămas-bun.

Pentru un moment, ea a încremenit, însă apoi corpul i s-a relaxat și și-a lăsat buzele să zăbovească peste ale mele.

În cele din urmă, s-a desprins de mine zâmbind.

— Mâine mă așteaptă o zi grea. Am de gând să fac curat în bucătărie și apoi să mă duc la culcare.

— Te ajut.

Am spălat vasele în tăcere, cu Toto adormit la picioarele noastre. Am șters și ultima farfurie și am pus-o în grătarul pentru vase, apoi am luat-o de mână s-o conduc pe hol. Fiecare pas era un chin.

Abby și-a tras jeanșii în jos, apoi și-a scos tricoul și a luat unul de-al meu. Eu m-am dezbrăcat, rămânând în boxeri, așa cum o făcusem de zeci de ori în prezența ei, însă de data asta atmosfera era solemnă.

Ne-am vârât în pat și am stins veioza. Imediat am cuprins-o cu brațele și

am oftat. Ea și-a cuibărit fața în curbura gâtului meu.

Copacii de afară își aruncau umbrele pe pereți. Am încercat să mă concentrez pe felul în care vântul slab schimba forma siluetelor lor pe fundalul întunecat. Orice, numai să-mi mut gândul de la cifrele de pe ceas sau de la cât de aproape de dimineață eram.

Dimineață. Viața mea avea să se schimbe în mai rău în numai câteva ore. Dumnezeule! Nu puteam să suport. Am închis ochii, strângându-i, încercând să blochez șirul gândurilor.

— Trav? Ești bine?

Mi-a luat ceva timp să rostesc cuvintele.

— Niciodată în viața mea n-am fost mai rău.

Ea și-a lipit fruntea de gâtul meu, iar eu am strâns-o mai tare în brațe.

— Asta e chiar caraghios, mi-a zis. O să ne vedem zilnic.

Și-a ridicat foarte puțin capul. Nu eram sigur dacă mă privea fix sau se pregătea să spună ceva. Am așteptat în tăcere pe întuneric, având senzația că lumea avea să se năruie în jurul meu în orice clipă.

Fără niciun avertisment, Abby și-a țuguiat buzele și m-a atins cu ele pe gât. Gustându-mi pielea, a deschis gura, iar căldura umedă a gurii ei a zăbovit în acel loc.

M-am uitat în jos, spre ea, prins complet cu garda jos. În spatele ochilor ei ardea o scânteie familiară. Neștiind sigur cum de se întâmplase, reușisem în cele din urmă să ajung la ea. Abby își dăduse seama în sfârșit de sentimentele mele pentru ea și brusc se făcuse lumină.

M-am aplecat, lipindu-mi buzele de ale ei, ușor și leneș. Cu cât stătea mai mult așa, cu atât mai copleșit eram de realitatea a ceea ce se petrecea.

Abby m-a tras mai aproape de ea. Fiecare mișcare pe care o făcea era un răspuns afirmativ. Și ea simțea la fel. Ținea la mine. Mă dorea. Aș fi vrut să alerg prin cartier urlând de bucurie și, în același timp, nu voiam să-mi desprind gura de a ei.

Gura lui Abby s-a deschis și eu mi-am strecurat limba înăuntru, gustând și căutând cu blândețe.

— Te vreau, mi-a spus.

Cuvintele s-au pierdut, însă eu am înțeles ce voia să spună. O parte din mine voia să rupă toate straturile de haine dintre noi, cealaltă declanșa lumini și alarme. În cele din urmă, vorbeam aceeași limbă. Graba n-avea rost.

M-am tras puțin înapoi, dar Abby a devenit și mai hotărâtă. M-am retras în genunchi, însă Abby a rămas lipită de mine.

Am prins-o de umeri ca s-o opresc.

— Stai o secundă, am șoptit, respirând sacadat. Pidge, nu trebuie să faci asta. Nu asta înseamnă ultima ta seară aici.

Cu toate că voiam să fac lucrurile cum trebuie, neașteptata ardoare a lui Abby împreună cu faptul că nu mai făcusem sex de mult timp, o perioadă care, cu certitudine, depășea orice record personal din toate timpurile, au făcut ca organul meu să se ridice mândru în boxeri.

Abby s-a aplecat din nou, iar de data asta am lăsat-o să vină suficient de aproape cât să-și lipească buzele de ale mele. M-a privit, serioasă și hotărâtă.

— Nu mă face să te implor, mi-a șoptit ea pe buze.

Nu conta cât de nobil intenționasem să fiu, acele cuvinte rostite de gura ei m-au dărâmat. Am apucat-o de ceafă și mi-am lipit buzele de ale ei.

Abby și-a trecut degetele de-a lungul spinării mele și le-a oprit pe elasticul boxerilor mei, înainte de a face următoarea mișcare. Șase săptămâni de tensiune sexuală înăbușită m-au năpădit și ne-am prăbușit amândoi pe saltea. Mi s-au încurcat degetele în părul ei, încercând să mă poziționez între genunchii ei desfăcuți. Când gurile noastre s-au regăsit, ea și-a trecut mâna pe partea din față a boxerilor mei. În clipa în care degetele ei fine mi-au atins pielea, am gemut. Era cea mai grozavă senzație pe care mi-o puteam imagina.

Vechiul tricou gri cu care Abby era îmbrăcată a fost primul care a plecat. Din fericire, luna lumina încăperea suficient cât să-i pot mângâia sânii goi preț de câteva secunde înainte ca, nerăbdător, să mă ocup de restul trupului ei. Mâna mea i-a înșfăcat chiloții, trăgându-i în jos. I-am gustat interiorul gurii în timp ce-i trasam cu degetul conturul coapsei, mergând pe toată lungimea acesteia. Mi-am strecurat degetele în interiorul zonei ei moi și umede, iar ea a gemut lung și sonor. Înainte să merg mai departe, în minte mi se derula o conversație pe care o purtaserăm nu cu mult timp în urmă. Abby era virgină. Dacă asta era ceea ce ea își dorea cu adevărat, trebuia să fiu blând. Ultimul lucru pe care îl voiam era să-i fac rău.

Își arcuia genunchii și se contracta la fiecare mișcare a mâinii mele. Am lins și am supt diferite locuri de pe gâtul ei, așteptând ca ea să ia o decizie. Șoldurile i se mișcau dintr-o parte în alta și se roteau înainte și înapoi, reamintindu-mi de felul cum dansase lipită de mine la The Red. Și-a mușcat buza inferioară, în același timp înfigându-și degetele în spinarea mea.

M-am poziționat deasupra ei. Încă aveam boxerii pe mine, dar puteam să-i simt pielea lipită de a mea. Era fierbinte și să mă abțin era cel mai greu lucru pe care îl făcusem vreodată. Nici măcar doi centimetri și aș fi putut să mă împing cu tot cu boxeri și să o pătrund.

— Pigeon, am spus gâfâind, nu trebuie să fie în noaptea asta. O să aștept până vei fi pregătită.

Abby a întins mâna spre sertarul de sus al noptierei, deschizându-l. Ambalajul din plastic a foșnit în mâna ei, apoi a rupt pachețelul pătrat cu dinții. Asta însemna undă verde, dacă puteam să-mi imaginez vreodată așa ceva.

Mâna mea stângă a părăsit spatele ei și mi-am tras în jos boxerii, scoțându-i cu o mișcare violentă. Îmi pierdusem și ultima brumă de răbdare. Singurul lucru la care mă puteam gândi era să fiu în ea. Mi-am pus prezervativul, apoi mi-am coborât șoldurile între coapsele ei, atingându-mi cele mai sensibile părți ale pielii mele de a ei.

— Uită-te la mine, Pigeon! am rostit în șoaptă.

Ochii ei mari, gri, m-au privit. Era fantastic. Asta era ceea ce visasem încă de când ea și-a întors pentru prima dată privirea spre mine și, în cele din urmă, se întâmpla. Mi-am înălțat capul, apoi m-am aplecat s-o sărut tandru. M-am mișcat înainte și m-am încordat, împingându-mă înăuntru cât de blând am putut. Când m-am tras înapoi, m-am uitat în ochii lui Abby. Genunchii ei îmi strângeau șoldurile ca într-o menghină, iar ea își mușca buza inferioară mai tare decât înainte, însă mă apăsa cu degetele pe spate, trăgându-mă mai aproape. Când m-am împins din nou, a închis ochii strâns.

Am sărutat-o blând, răbdător.

— Uită-te la mine, i-am șoptit.

Ea a mormăit și a gemut și a țipat. Cu fiecare sunet pe care îl scotea, îmi era tot mai greu să-mi controlez mișcările. În cele din urmă, corpul lui Abby s-a relaxat, permițându-mi să mă mișc ritmic. Cu cât mai repede mă mișcam, cu atât mai lipsit de control mă simțeam. I-am mângâiat fiecare părticică a corpului și i-am lins și sărutat gâtul, obrajii și buzele.

M-a tras în ea iar și iar și, de fiecare dată, mă apăsam și mai adânc înăuntrul ei.

— Te doresc de atâta timp, Abby! Tu ești tot ce vreau, am rostit dintr-o suflare, cu gura lipită de a ei.

Am apucat-o de coapsă și m-am sprijinit într-un cot. Pântecele noastre alunecau cu ușurință unul peste celălalt, căci eram acoperiți de broboane de sudoare. M-am gândit s-o întorc sau s-o trag deasupra mea, dar am hotărât că mai degrabă sacrificam creativitatea pentru a putea s-o privesc în ochi și să rămân cât mai aproape de ea posibil.

Chiar când credeam că aș fi putut să fac în așa fel încât să dureze toată noaptea, Abby a oftat.

— Travis!

Sunetul vocii ei rostindu-mi numele în șoaptă m-a descumpănit și m-a făcut să înnebunesc. Trebuia să mă mișc mai iute, să împing și mai departe până ce toți mușchii din corpul meu s-au contractat. Am gemut și m-am mișcat cu smucituri de câteva ori înainte să mă prăbușesc.

Am inspirat pe nasul lipit de gâtul ei. Mirosea a transpirație și a loțiunea ei și… a mine. Era al naibii de fantastic.

— Ăsta da un prim sărut, a spus ea cu o expresie de oboseală mulțumită.

I-am examinat chipul și am zâmbit.

— Ultimul tău prim sărut.

Abby a clipit, apoi am căzut pe saltea, alături de ea, petrecându-mi un braț peste talia ei.

Brusc, dimineața era ceva ce așteptam cu nerăbdare. Avea să fie prima noastră zi împreună și, în loc de împachetat, disimulând prost nefericirea, puteam dormi, puteam petrece o parte ridicol de mare a dimineții în pat, apoi puteam să ne bucurăm de restul zilei exact ca un cuplu. Pentru mine, asta era ca și când m-aș fi aflat în rai.

În urmă cu trei luni, nimeni n-ar fi putut să mă convingă că așa urma să simt. Acum, nu era nimic altceva să-mi fi dorit mai mult.

Respiram relaxat în timp ce adormeam lângă a doua femeie pe care o iubisem vreodată.

XVI

TIMP ȘI SPAȚIU

La început, nu am intrat în panică. La început, eram somnoros și confuz cât să rămân calm. La început, când am întins mâna după Abby și n-am simțit-o acolo, m-am simțit ușor dezamăgit, apoi curios.

Probabil că era în baie sau poate că mânca cereale pe canapea. Tocmai îmi dăruise virginitatea ei mie, cuiva cu care își petrecuse mult timp și cheltuise prea multă energie pentru a pretinde că n-are decât sentimente platonice.

— Pidge? am strigat-o.

Am ridicat capul, sperând că va veni înapoi în pat alături de mine. Dar, după câteva momente, am cedat și m-am ridicat.

Neavând habar ce mă aștepta, mi-am îmbrăcat boxerii pe care îi aruncasem cu o seară înainte și mi-am tras un tricou peste cap.

Am mers cu pași târșâiți până la ușa băii și am ciocănit. Ușa s-a întredeschis. N-am auzit nicio mișcare, dar, oricum, am strigat-o:

— Pigeon?

Deschizând ușa, mi s-a arătat acel ceva la care mă așteptam. Pustiu și întuneric. M-am dus în camera de zi, convins că o găsesc pe canapea sau în bucătărie, dar nu era nicăieri.

— Pigeon? am strigat, așteptându-mă să răspundă.

Simțeam cum mă cuprinde panica, dar am refuzat să o iau razna până ce nu aflam ce dracu' se întâmpla. M-am dus împleticindu-mă spre camera lui Shepley și am deschis ușa fără să bat.

America era culcată lângă Shepley, pierdută în brațele lui, așa cum îmi imaginasem că va fi și Abby cu mine.

— Voi n-ați văzut-o pe Abby? N-o găsesc nicăieri.

Shepley s-a ridicat într-un cot, frecându-se la ochi.

— Poftim?

— Abby, am spus, apăsând nerăbdător întrerupătorul.

Shepley și America au tresărit amândoi.

— N-ați văzut-o?

Prin minte mi se derulau diferite scenarii și toate mă alarmau. Poate că îl lăsase pe Toto să iasă afară și cineva o răpise sau o rănise, sau poate căzuse pe

scări. Dar gheruțele lui Toto se auzeau pe pardoseala de pe hol, așa că nu era asta. Poate că se dusese să ia ceva din mașina prietenei sale.

M-am năpustit pe ușa de la intrare și m-am uitat în jur. Apoi am luat-o la fugă pe scări, ochii mei scrutând fiecare centimetru dintre ușa de la intrarea din apartament și mașină.

Nimic. Dispăruse.

Am urcat înapoi, câte două trepte deodată, apucându-l pe Shepley de umerii goi, împingându-l în peretele opus al camerei. El m-a prins de tricou, pe jumătate încruntat, pe jumătate uimit.

— Ce… a dat el să spună.

— Ai dus-o acasă? La Morgan? În toiul nopții? De ce?

— Fiindcă m-a rugat!

L-am împins din nou în perete, cuprins de o furie oarbă. America a ieșit din dormitor, ciufulită și cu rimelul întins sub ochi. Era îmbrăcată în halat și își lega cordonul în jurul taliei.

— Ce naiba se petrece aici? m-a întrebat, oprindu-se când m-a văzut.

Shepley a făcut o mișcare cu brațul și și-a ridicat palma.

— Mare, nu te băga!

— Era nervoasă? Era supărată? De ce a plecat? am întrebat printre dinți.

America a mai făcut un pas.

— Travis, pur și simplu nu-i place să-și ia la revedere! N-am fost câtuși de puțin surprinsă că a vrut să plece înainte ca tu să te trezești!

L-am ținut pe Shepley la perete și m-am uitat la America.

— Ea… ea plângea?

Mi-am imaginat-o pe Abby dezgustată că un ticălos ca mine, unul pe care nu dădea doi bani, îi furase virginitatea, apoi m-am gândit că poate, cumva, accidental, o rănisem.

Expresia de pe chipul iubitei lui Shepley a trecut de la teamă la confuzie și furie.

— De ce să fi plâns sau să fi fost furioasă, Travis?

— Mare, a avertizat-o Shepley.

America a mai înaintat un pas.

— Ce i-ai făcut?

I-am dat drumul lui Shepley, dar el m-a prins de tricou în timp ce eu mă întorsesem cu fața spre iubita lui.

— Plângea? am cerut eu să-mi spună.

America a clătinat din cap.

— Era bine! Pur și simplu, a vrut să se ducă acasă! Ce i-ai făcut? a țipat ea.

— S-a întâmplat ceva? a întrebat Shepley.

Fără să mă gândesc, m-am răsucit și am lansat o lovitură, ratând fața lui

Shepley. America a țipat, acoperindu-și gura cu mâinile.

— Travis, încetează! a strigat ea.

Shepley m-a prins cu brațele de coate, cu fața la câțiva centimetri de fața mea.

— Sun-o! Calmează-te dracului și sun-o pe Abby!

America a dispărut iute și s-a întors cu mâinile întinse, ținând telefonul meu.

— Sun-o!

I l-am înșfăcat și am format numărul lui Abby. A sunat până ce a intrat căsuța vocală. Am închis și am format din nou numărul. Iar. Și iar. Nu răspundea. Mă ura.

Am lăsat telefonul să cadă la pământ, simțind o greutate în piept. Ochii mă usturau din pricina lacrimilor. Am luat primul obiect care mi-a căzut în mână și l-am aruncat de perete. Nu știu ce a fost, însă s-a făcut bucăți.

Întorcându-mă, am văzut scaunele unul în fața celuilalt, amintindu-mi de cina noastră. Am luat unul de picioare și am dat cu el în frigider până ce s-a rupt. Ușa frigiderului s-a deschis și i-am tras un șut pentru a o închide. Forța loviturii a făcut să se deschidă din nou și din nou, până ce, într-un târziu, s-a repezit Shepley s-o închidă.

M-am dus împleticindu-mă în camera mea. Cearșafurile răvășite râdeau de mine. Brațele îmi zburau în toate direcțiile în timp ce le smulgeam de pe saltea, sfâșiindu-le apoi m-am dus la bucătărie și le-am aruncat în găleata de gunoi, impunându-mi să mă calmez, dar nu era nimic pentru care să mă fi calmat. Pierdusem totul.

Învârtindu-mă de colo-colo, m-am oprit în fața noptierei. Mi-am amintit cum întinsese Abby mâna spre sertar. Balamalele au scârțâit când l-am deschis, lăsând la vedere bolul plin cu prezervative. De-abia le mai atinsesem de când o cunoscusem pe Abby. Acum, că ea alesese asta, nu mă puteam vedea cu nimeni altcineva.

Paharul se simțea rece în mâna mea când l-am luat și l-am aruncat în partea opusă a camerei. S-a izbit de peretele de lângă ușă și s-a spart, împrăștiindu-și cioburile în toate direcțiile.

Reflexia mea din oglinda de deasupra comodei mă privea. Îmi țineam bărbia în piept și mă priveam adânc în ochi. Simțeam o greutate în piept, tremuram și arătam ca un nebun, dar în acel moment controlul îmi lipsea cu desăvârșire. M-am dat înapoi și am tras un pumn în oglindă. Cioburile mi s-au înfipt în mână, lăsând o dâră de sânge.

— Travis, încetează! a strigat Shepley de pe hol. Termină, la naiba!

M-am năpustit spre el, l-am împins, apoi am trântit ușa. Mi-am lipit mâinile de lemnul ei, apoi am făcut un pas înapoi, lovind-o până ce a rămas o urmă

a labei piciorului meu în partea de jos. Am tras-o de părțile laterale până ce am scos-o din țâțâni, apoi am aruncat-o în cameră.

Shepley m-a prins iar cu brațele.

— Am spus să încetezi! a țipat el. O sperii pe America!

Pe frunte îi pulsa o venă, una care îi apărea numai când era furios. L-am împins și el m-a împins înapoi. Am încercat iar să-i trag una, dar el s-a ferit.

— Mă duc să văd ce-i cu ea! a spus America pe un ton implorator. Am să văd dacă e bine și o pun să te sune!

Mi-am lăsat mâinile în jos. În pofida aerului rece care intra în apartament pe ușa deschisă de la intrare, de la tâmple îmi picura transpirația. Respiram cu greutate, de parcă aș fi alergat la maraton.

America a dat fuga în camera lui Shepley. În cinci minute, era îmbrăcată și își prinsese părul în coc. Shepley a ajutat-o să se îmbrace cu pardesiul, apoi a sărutat-o, încurajând-o cu o mișcare a capului. Ea și-a luat cheile și a lăsat ușa să se trântească în urma ei.

— Stai. Dracului. Jos! mi-a cerut Shepley, arătând spre fotoliu.

Am închis ochii, apoi am făcut ce-mi ordonase el. Mâinile îmi tremurau atunci când le-am adus în fața ochilor.

— Ai noroc. Mai aveam două secunde și-l sunam pe Jim. Și pe toți frații tăi.

Am clătinat din cap.

— Nu-l suna pe tata, i-am spus. Nu-l suna.

Mă usturau ochii din pricina lacrimilor sărate.

— Vorbește!

— I-am tras-o. Vreau să spun, nu i-am tras-o, noi…

Shepley a dat aprobator din cap.

— Noaptea trecută a fost dură pentru amândoi. A cui a fost ideea?

— A ei.

Am clipit.

— Am încercat să mă trag deoparte. M-am oferit să aștept, dar ea m-a implorat.

Shepley arăta la fel de confuz pe cât mă simțeam eu. Am ridicat mâinile în sus, apoi le-am lăsat să cadă în poală.

— Poate am rănit-o, nu știu.

— Cum s-a purtat după? A spus ceva?

Preț de o clipă, m-am gândit.

— A zis ceva de primul sărut.

— Poftim?

— A lăsat să-i scape acum câteva săptămâni că primul sărut o emoționează, iar eu m-am amuzat pe seama ei.

Shepley s-a încruntat.

— Asta nu sună ca și cum ar fi fost supărată.

— I-am spus că era ultimul ei prim sărut.

Am râs și mi-am șters transpirația de pe nas cu tricoul.

— Shep, am crezut că toate erau bune. Că, în cele din urmă, m-a lăsat în viața ei. De ce să-mi fi cerut să… apoi pur și simplu să plece?

Shepley a clătinat din cap lent, la fel de nedumerit ca mine.

— Vere, habar n-am. America o să afle. O să aflăm curând ce s-a întâmplat.

M-am uitat lung la podea, gândindu-mă ce s-ar fi putut întâmpla în continuare.

— Ce-am să mă fac? l-am întrebat, uitându-mă la el.

Shepley m-a apucat de braț.

— Ai să cureți mizeria ca să ai ocupație până ce te sună ele.

Am intrat în camera mea. Ușa zăcea pe salteaua goală, iar pe jos era plin de bucăți din oglindă și cioburi de sticlă. Arăta de parcă explodase o bombă.

Shepley s-a ivit în cadrul ușii cu o mătură, un făraș și o șurubelniță.

— Strâng eu cioburile. Tu ocupă-te de ușă.

Am dat aprobator din cap, trăgând scândura de lemn de pe pat. Imediat după ce am înfiletat ultimul șurub, mi-a sunat mobilul. M-am repezit la noptieră să-l iau.

Era America.

— Mare? am întrebat cu o voce sugrumată.

— Eu sunt.

Vocea lui Abby era mică și emoționată. Voiam s-o implor să se întoarcă, să-i cerșesc iertarea, însă nu știam sigur cu ce-i greșisem. Apoi, m-am înfuriat.

— Ce naiba ai pățit azi-noapte? M-am trezit dimineață și tu nu mai erai și… ai plecat fără să-mi spui nimic? De ce?

— Îmi pare rău. Eu…

— Ție îți pare rău? Am simțit că înnebunesc! Nu mi-ai răspuns la telefon, te-ai furișat și ce… de ce? Credeam că în cele din urmă stabiliserăm totul!

— Aveam nevoie de puțin timp să mă gândesc.

— La ce?

M-am oprit, temându-mă de ce ar putea răspunde la întrebarea pe care intenționam să i-o adresez.

— Te-am… te-am rănit?

— Nu! Nici vorbă de așa ceva! Îmi pare tare, tare rău! Sunt convinsă că America ți-a spus. Nu-mi place să-mi iau rămas-bun.

— Trebuie să te văd, i-am spus cu o voce disperată.

Abby a oftat.

— Am o mulțime de lucruri de făcut azi, Trav. Trebuie să despachetez și am mormane întregi de rufe de spălat.

— Tu regreți ce s-a întâmplat.

— Nu e… nu e asta. Suntem prieteni. Asta nu se va schimba.

— Prieteni? Atunci ce mama mă-sii a fost aseară?

Auzeam cum i se frânge respirația.

— Știu ce vrei. Pur și simplu, nu pot… s-o fac chiar acum.

— Deci, ai nevoie de ceva timp? Ai fi putut să-mi spui. Nu trebuia să fugi de mine.

— Mi s-a părut calea cea mai ușoară.

— Pentru cine mai ușoară?

— N-am putut să dorm. M-am tot gândit la cum avea să fie dimineață, încărcând lucrurile în mașina lui Mare… și n-am putut s-o fac, Trav.

— E destul de rău că n-ai să mai fii aici. Nu se poate să dispari pur și simplu din viața mea.

— Ne vedem mâine, mi-a zis ea, încercând să pară detașată. Nu vreau nimic aiurea, bine? Trebuie doar să pun niște chestii în ordine. Asta-i tot.

— Bine, am căzut eu de acord. Asta pot s-o fac.

Nu s-a mai auzit nimic pe fir, iar Shepley mă privea îngrijorat.

— Travis… abia ai pus ușa la loc. Să nu mai faci mizerie, bine?

Mi s-a schimonosit toată fața și am dat din cap în semn că da. Am încercat să fiu supărat, asta era mult mai ușor de controlat decât durerea copleșitoare din piept, însă ceea ce simțeam era val după val de tristețe. Eram prea obosit să mă împotrivesc.

— Ea ce-a zis?

— Are nevoie de timp.

— Bine. Deci, nu e sfârșitul. Poți să te descurci cu asta, da?

Am inspirat adânc.

— Mda. Pot să mă descurc.

Cioburile zăngăneau pe făraș în timp ce Shepley străbătea holul. Rămas singur în dormitor, înconjurat de pozele cu mine și cu Abby, mi-a venit iar să sparg ceva, așa că m-am dus în camera de zi s-o aștept pe America.

Din fericire, n-a durat mult până ce s-a întors. Mi-am închipuit că, probabil, era îngrijorată din pricina lui Shepley.

Ușa s-a deschis și m-am ridicat în picioare.

— E cu tine?

— Nu. Nu-i.

— A mai spus ceva?

America a înghițit în sec, șovăind.

— A zis că își va ține promisiunea și că mâine la ora asta nu-ți va mai fi

dor de ea.

Am coborât ochii în podea.

— Nu se mai întoarce, am spus, căzând pe canapea.

America a făcut un pas în față.

— Ce vrei să spui, Travis?

Mi-am pus mâinile pe creștetul capului.

— Ceea ce s-a întâmplat azi-noapte n-a fost felul ei de a spune că vrea să fim împreună. Ea își lua rămas-bun.

— N-ai de unde să știi asta.

— O cunosc.

— Abby ține la tine.

— Nu mă iubește.

America a tras aer în piept și orice rezerve ar fi avut în privința stării mele de spirit, acestea s-au evaporat în timp ce o expresie de compătimire i-a îmblânzit trăsăturile chipului.

— Nici tu n-ai de unde să știi. Ascultă-mă, lasă-i puțin spațiu. Abby nu e la fel ca fetele cu care ești tu obișnuit, Trav. Ea se sperie ușor. Ultima dată când cineva a menționat că vrea să ia lucrurile în serios, ea s-a mutat în alt stat. Asta nu e atât de rău pe cât pare.

M-am uitat la America, simțind o rază de speranță.

— Tu nu crezi?

— Travis, a plecat deoarece sentimentele tale o sperie. Dacă ai ști tot, mi-ar fi mai ușor să-ți explic, dar nu-ți pot spune.

— De ce nu?

— Deoarece i-am promis lui Abby, iar ea este cea mai bună prietenă a mea.

— N-are încredere în mine?

— N-are încredere nici în ea însăși. Tu, oricum, trebuie să ai încredere în mine.

America m-a prins de mână și m-a tras în picioare.

— Du-te, fă un duș fierbinte, apoi ieșim să mâncăm. Shepley mi-a zis că diseară jucați poker acasă la tatăl tău.

Am clătinat din cap.

— Nu pot să merg la poker diseară. Mă vor întreba despre Pigeon. Poate mergem s-o vedem pe Pidge?

America s-a albit la față.

— N-o să fie acasă.

— Ieșiți undeva?

— Ea iese.

— Cu cine?

Mi-au trebuit doar două secunde să-mi dau seama.

— Cu Parker.

America a dat aprobator din cap.

— De asta crede că nu-mi va fi dor de ea, am zis și vocea mi s-a frânt.

Nu-mi venea să cred că Abby avea să-mi facă una ca asta. Era, pur și simplu, o dovadă de cruzime.

America n-a ezitat nicio clipă să-mi contracareze o nouă criză de furie.

— Noi o să mergem la un film, o comedie, desigur, apoi vom vedea dacă locul acela cu mașinuțe electrice mai e deschis, iar tu vei putea să mă scoți iar de pe pistă.

America era isteață. Știa că mașinuțele erau unul dintre puținele locuri în care nu fusesem cu Abby.

— Nu te-am scos de pe pistă. Doar că tu conduci ca o ciubotă.

— Mai vedem noi, mi-a zis America, împingându-mă spre baie. Plângi dacă trebuie. Urlă. Dă totul afară, apoi ne vom distra. Nu va dura o veșnicie, dar te va ține ocupat diseară.

M-am oprit în cadrul ușii de la baie.

— Mulțumesc, Mare!

— Da, da… mi-a răspuns ea, întorcându-se la Shepley.

Am dat drumul la apă, lăsând încăperea să se umple de abur înainte să intru sub jetul de apă. Reflexia mea din oglindă m-a speriat. Aveam cearcăne negre sub ochii obosiți, iar postura mea cândva încrezătoare dispăruse; arătam ca naiba.

Odată intrat sub duș, am lăsat ca apa să-mi curgă pe față, ținând ochii închiși. Sub pleoape aveam imprimate contururile siluetei delicate a lui Abby. Nu era pentru prima dată; o vedeam mereu când închideam ochii. Acum, că ea plecase, era ca și când aș fi fost prins într-un coșmar.

Mi-am reprimat ceva ce-mi izvora din piept. La fiecare câteva minute durerea se reînnoia. Îmi era dor de ea. Doamne, ce dor îmi era, iar în minte mi se derula tot ceea ce făcuserăm împreună.

Cu palmele lipite de faianță, am închis ochii strâns.

— Te rog, întoarce-te! am spus încet.

Nu mă putea auzi, dar asta nu mă împiedica să-mi doresc ca ea să vină și să mă scape de durerea teribilă pe care o resimțeam în lipsa ei.

După ce am plâns disperat sub jetul de apă, am inspirat adânc de câteva ori și m-am adunat. Faptul că Abby plecase n-ar fi trebuit să fie o asemenea surpriză, chiar și după cele întâmplate în noaptea precedentă. Ce îmi spusese America avea sens. Abby era novice în chestii de astea și era la fel de speriată ca și mine. Amândurora ne era greu să facem față emoțiilor și știusem din secunda în care mi-am dat seama că mă îndrăgostisem de ea că îmi va rupe sufletul.

Apa fierbinte mi-a spălat furia și teama și m-am simțit cuprins de

optimism. Nu eram vreun ratat care habar n-avea cum să facă rost de o fată. Undeva, pierdut printre sentimentele mele pentru Abby, uitasem lucrul ăsta. Sosise timpul să cred din nou în mine și să-mi amintesc că Abby nu era doar o fată care să-mi poată frânge inima; ea era și cea mai bună prietenă a mea. Știam cum s-o fac să zâmbească și îi cunoșteam și preferințele. Mai aveam și câinele drept atu în lupta asta.

Când ne-am întors de la mașinuțe eram bine dispuși. America se amuza de faptul că îl bătuse pe Shepley de patru ori la rând și Shepley se prefăcea îmbufnat.

Shepley bâjbâia cu cheile în întuneric. Mi-am luat mobilul în mână, luptând împotriva nevoii imperioase de a o suna pe Abby pentru a treisprezecea oară.

— De ce nu suni? m-a întrebat America.

— Probabil că încă e la întâlnire. Mai bine să n-o… întrerup, i-am răspuns, încercând să-mi îndepărtez gândul la ceea ce s-ar fi putut întâmpla.

— Tu crezi că n-ar trebui s-o suni? m-a întrebat America, surprinsă. N-ai zis că vrei s-o inviți mâine la bowling? Să știi că e o dovadă de proastă creștere să inviți o fată undeva chiar în ziua respectivă.

În cele din urmă, Shepley a deschis ușa, lăsându-ne să intrăm.

M-am așezat pe canapea, zgâindu-mă la numele lui Abby din lista mea de contacte.

— Fir-ar să fie! am exclamat, apăsând pe buton.

Telefonul a sunat o dată, apoi încă o dată. Inima mi se zbătea în piept, mai tare decât o făcuse vreodată în timpul unei lupte.

Abby mi-a răspuns.

— Cum merge întâlnirea, Pidge?

— Travis, ai nevoie de ceva? a șoptit ea.

Cel puțin nu gâfâia.

— Vreau să mă duc mâine la bowling. Am nevoie de partenera mea.

— La bowling?! Nu puteai să mă suni mai târziu?

Intenționase să pară supărată, dar tonul vocii ei era taman invers. Îmi dădeam seama că era bucuroasă că o sunasem. Încrederea mea se avântase spre un nou nivel. Nu voia să fie acolo cu Parker.

— De unde să știu eu când o să termini? Ah! Asta n-a ieșit cum trebuie… Glumeam.

— Te sun mâine și vorbim despre asta, bine?

— Nu, nu e bine. Ai zis că vrei să fim prieteni, dar nu putem ieși împreună?

S-a oprit și mi-am închipuit-o dându-și peste cap ochii aceia gri, superbi. Eram gelos că Parker îi putea vedea pe viu.

— Nu-ți da ochii peste cap! Vii sau nu?

— De unde știi că mi-am dat ochii peste cap? Mă urmărești?

— Mereu îți dai ochii peste cap. Așa-i? Sau nu? Risipești minute prețioase din întâlnirea ta.

— Da! a spus șoptind, cu un zâmbet în glas. Merg.

— Vin să te iau la șapte.

Telefonul a scos un sunet înfundat atunci când l-am aruncat în celălalt capăt al canapelei, apoi mi-am îndreptat privirea spre America.

— Te duci la o întâlnire?

— Da, mă duc, i-am răspuns, lăsându-mă pe spate.

America și-a coborât picioarele din poala lui Shepley, necăjindu-l în legătură cu ultima lor întrecere, în timp ce el schimba canalele de la televizor. Ei nu-i trebuia mult să se plictisească.

— Mă întorc la cămin.

Shepley s-a încruntat — niciodată nu era bucuros să audă asta.

— Dă-mi un mesaj.

— Așa voi face, i-a spus America, zâmbind. Pa, Trav!

Eram invidios că ea pleca, că avea ceva de făcut. Deja terminasem cu câteva zile în avans singurele două lucrări pe care le aveam de predat.

Ceasul de pe televizor mi-a atras privirea. Minutele se scurgeau încet și, cu cât îmi spuneam să încetez să le mai dau atenție, cu atât mai mult privirea îmi era atrasă de cifrele electronice din casetă. După o eternitate, trecuse doar o jumătate de oră. Îmi făceam de lucru cu mâinile. Mă simțeam și mai plictisit și mai neliniștit — până și secundele mi se păreau o tortură. Devenise o luptă constantă să-mi reprim gândurile despre Abby și Parker. În cele din urmă, m-am ridicat.

— Pleci? m-a întrebat Shepley, cu o urmă de zâmbet.

— Pur și simplu nu pot să stau aici. Știi că lui Parker îi curg balele după ea. Mă înnebunește.

— Tu crezi că ei…? Nuu! Abby n-ar face una ca asta. America a spus că ea este… nu contează. Gura asta a mea o să mă bage în belele.

— Virgină?

— Știai?

Am ridicat din umeri.

— Abby mi-a spus. Crezi asta fiindcă noi… fiindcă ea…?

— Nu.

Mi-am frecat ceafa.

— Ai dreptate. Cred că ai dreptate. Adică, așa sper. Ea e capabilă să facă ceva nebunesc numai pentru a mă îndepărta pe mine.

— Și așa s-ar întâmpla? Vreau să spun, să te îndepărteze?

L-am privit pe Shepley în ochi.

— O iubesc, Shep. Totuși, știu ce i-aș face lui Parker dacă ar profita de ea.

Shepley a clătinat din cap.

— E alegerea ei, Trav. Dacă asta e ceea ce a hotărât ea, atunci tu va trebui să-i dai drumul.

Mi-am luat cheile de la motor, strângându-le între degete, simțind cum îmi intra în carne muchia ascuțită a metalului.

Înainte să încalec pe Harley, am sunat-o pe Abby.

— Ești acasă deja?

— Da, m-a lăsat acasă acum vreo cinci minute.

— Ajung și eu în cinci minute.

Am închis înainte ca ea să poată protesta. Aerul înghețat biciuindu-mi fața în timp ce goneam m-a ajutat să-mi amorțesc furia pe care gândul la Parker mi-o stârnea, însă tot mai aveam o senzație de greață pe măsură ce mă apropiam de campus.

Motorul motocicletei părea zgomotos, căci sunetul reverbera în zidul de cărămidă de la Morgan Hall. Prin comparație cu ferestrele întunecate și parcarea pustie, eu și Harley-ul făceam ca noaptea să pară anormal de liniștită și așteptarea extrem de lungă. În cele din urmă, Abby a apărut în cadrul ușii. Eram încordat la maximum, în timp ce așteptam să văd dacă ea îmi va zâmbi sau se va enerva.

N-a făcut nici una, nici alta.

— Nu ți-e frig? m-a întrebat, strângându-și mai bine jacheta.

— Arăți bine, i-am spus, remarcând că nu era îmbrăcată în rochie.

Era evident că nu încercase să pară prea sexy pentru el și asta era o adevărată ușurare.

— Te-ai distrat bine?

— Ăăă… da, mulțumesc. Ce cauți aici?

Am ambalat motorul.

— Intenționam să dau o raită cu motorul, să-mi limpezesc gândurile. Vreau să vii cu mine.

— E frig, Trav.

— Vrei să mă duc și să iau mașina lui Shep?

— Mâine mergem la bowling. Nu poți aștepta până atunci?

— Am trecut de la a fi cu tine în fiecare secundă a zilei la a te vedea doar zece minute, asta dacă am noroc.

Ea mi-a zâmbit și a clătinat din cap.

— Au trecut numai două zile, Trav.

— Mi-e dor de tine. Mișcă-ți fundul și suie-te pe motocicletă și hai să mergem!

A cântărit oferta pe care i-am făcut-o, apoi și-a încheiat fermoarul de la jachetă până sus și a încălecat la spatele meu.

Fără să mă scuz, i-am pus brațele în jurul meu, destul de strâns, astfel încât îmi era greu să-mi umflu suficient pieptul să pot inspira, însă pentru prima dată în acea seară, simțeam că pot să respir.

XVII

SUBESTIMARE

Harley-ul nu ne-a dus nicăieri în mod deosebit. Să fiu atent la trafic și la sporadicele echipaje de poliție care ne tăiau calea a fost suficient la început pentru a-mi ține gândurile ocupate, însă, după un timp, rămăseserăm singuri pe drum. Știind că noaptea se va sfârși la un moment dat, am decis s-o las la cămin după ce voi fi făcut și ultimul efort. Indiferent de întâlnirile noastre platonice de la bowling, dacă ea continua să se întâlnească cu Parker, în cele din urmă și acestea aveau să înceteze. Totul avea să se termine.

S-o presez pe Abby nu fusese niciodată o idee bună, dar dacă nu puneam toate cărțile pe masă, aveam s-o pierd pe singura porumbiță pe care o întâlnisem vreodată. Derulam în minte ce aveam să-i spun și cum să-i spun. Aveam să fiu direct, un lucru pe care Abby n-avea cum să-l treacă cu vederea sau să pretindă că nu auzise sau nu înțelesese.

De câțiva kilometri, acul indicatorului de benzină se înclina spre capătul care indica rezervorul gol, așa că am oprit la prima benzinărie deschisă care ne-a ieșit în cale.

— Vrei ceva? am întrebat-o.

Abby a clătinat din cap în semn că nu, descălecând de pe motocicletă. Și-a trecut degetele prin părul ei lung, strălucitor și ciufulit, zâmbind cu sfială.

— Încetează! Ești a naibii de frumoasă!

— Numai bună să apar în filme din anii optzeci!

Am râs și apoi am căscat, deschizând capacul de la rezervorul motocicletei. Abby și-a scos mobilul pentru a vedea cât era ceasul.

— O, Doamne, Trav! E trei dimineața.

— Vrei să ne întoarcem? am întrebat-o, simțind un ghem în stomac.

— Așa ar fi mai bine.

— Mai mergem la bowling deseară?

— Ți-am spus că da.

— Și mai vrei să mergi la Sig Tau cu mine peste două săptămâni, da?

— Insinuezi cumva că nu mă țin de promisiuni? Găsesc că e cam insultător.

Am scos furtunul din rezervor și l-am agățat la locul lui.

— Doar că nu mai știu ce vrei să faci în continuare.

M-am așezat pe motocicletă și am ajutat-o pe Abby să încalece la spatele meu. Și-a petrecut brațele în jurul meu, de data asta din proprie inițiativă, apoi am oftat, pierdut în gânduri, înainte să pornesc motorul. Am apucat mânerele ghidonului, am inspirat adânc și exact atunci când mi-am găsit curajul să-i spun, am decis că o benzinărie nu era fundalul potrivit pentru sufletul meu pus pe tavă.

— Vezi tu, ești foarte important pentru mine, mi-a spus Abby, încordându-și brațele.

— Nu te înțeleg, Pigeon. Credeam că mă pricep la femei, dar tu ești a naibii de derutantă, astfel că nu mai deosebesc nici stânga de dreapta.

— Nici eu nu te înțeleg. Se presupune că ești curtezanul doamnelor de la Eastern. N-am beneficiat de întreaga experiență a bobocilor, așa după cum se promitea în broșură.

Nu m-am putut abține să nu mă simt ofensat. Chiar dacă era adevărat.

— Păi, asta-i una. Nu m-am culcat niciodată cu vreo fată care să-mi ceară s-o las în pace, i-am spus, rămânând cu spatele întors la ea.

— Nu așa a fost, Travis.

Am pornit motorul și am ieșit pe stradă fără să mai scot vreun cuvânt. Să conduc spre Morgan era ucigător. Mă tot întrebam dacă e bine s-o iscodesc pe Abby de atâtea ori. Chiar dacă degetele îmi erau amorțite de la frig, am condus încet, îngrozindu-mă de momentul în care ar fi știut totul și m-ar fi respins pentru ultima dată.

Când am tras în fața intrării de la Morgan Hall, aveam senzația că nervii îmi fuseseră secționați, puși pe foc și părăsiți într-o grămadă crudă, mutilată. Abby a coborât, iar expresia ei tristă a făcut ca panica domolită să ardă cu flacără vie înăuntrul meu. S-ar fi putut să mă trimită la naiba înainte ca eu să apuc să spun ceva.

Am condus-o pe Abby până la ușă, iar ea și-a scos cheile, ținând capul plecat. Incapabil să mai aștept nici măcar o secundă, i-am luat cu delicatețe bărbia în palma mea, ridicându-i-o, așteptând răbdător să-și ridice privirea și să mă privească în ochi.

— Te-a sărutat? am întrebat-o, mângâindu-i buzele moi cu degetul mare.

Ea s-a tras înapoi.

— Tu chiar te pricepi să strici o seară perfectă, așa-i?

— Consideri că a fost perfectă, nu? Asta înseamnă că te-ai distrat bine?

— Mereu mă distrez când sunt cu tine.

Mi-am coborât privirea și am simțit cum mă încrunt.

— Te-a sărutat?

— Da.

A oftat, iritată.

Am închis strâns ochii, convins fiind că următoarea mea întrebare avea să aibă ca rezultat un dezastru.

— Asta a fost tot?

— Asta nu e treaba ta! mi-a spus, deschizând ușa cu o smucitură.

Eu am închis-o și m-am așezat în calea ei.

— Trebuie să știu!

— Ba nu, nu trebuie! Dă-te la o parte, Travis! mi-a cerut, împungându-mă cu cotul în coaste în încercarea de a trece de mine.

— Pigeon…

— Crezi că dacă nu mai sunt virgină, mi-o trag cu toți? Mersi! mi-a spus, împingându-mă cu umărul.

— N-am spus așa ceva, fir-ar să fie! E prea mult dacă cer să am parte de puțină liniște sufletească?

— Dacă ai ști că mă culc cu Parker, de ce ți-ar oferi asta liniște?

— Cum de nu înțelegi? Este evident pentru toată lumea, cu excepția ta!

— În cazul ăsta, bănuiesc că sunt o proastă. Trav, în seara asta ești norocos, mi-a zis, întinzând mâna spre clanța ușii.

Am prins-o cu mâinile de umeri. Treceam din nou prin acea rutină a ignoranței cu care mă obișnuisem deja. Era timpul să dau cărțile pe față.

— Ce simt eu pentru tine… e nebunie curată.

— Ție ți-a intrat în cap chestia cu nebunia, mi-a trântit-o ea, îndepărtându-se de mine.

— Am exersat asta în minte tot timpul cât am fost pe motocicletă, așa că, te rog, ascultă-mă până la capăt!

— Travis…

— Știu că am dat-o în bară, bine? Sunt impulsiv și iute la mânie, însă tu mi-ai intrat pe sub piele ca nimeni altcineva. Te porți de parcă mă urăști în minutul ăsta, iar în următorul ai nevoie de mine. Nu fac niciodată nimic cum trebuie și nu te merit… dar, la naiba, Abby, te iubesc. Te iubesc mai mult decât am iubit vreodată pe cineva sau ceva. Când ești lângă mine, n-am nevoie de băutură sau de bani sau de lupte sau de partide de sex de o noapte… tot ce-mi trebuie ești tu. Numai la tine mă gândesc. Numai la tine visez. Ești tot ce-mi doresc.

N-a zis nimic preț de câteva secunde. A ridicat din sprâncene, iar după privire, părea năucită în timp ce procesa tot ce-i spusesem. A clipit de câteva ori.

I-am luat fața în mâinile făcute căuș și m-am uitat în ochii ei.

— Te-ai culcat cu el?

Abby m-a privit dezaprobator, însă după aceea a dat din cap în semn că nu. Fără să mai stau pe gânduri, mi-am lipit buzele de ale ei și mi-am strecurat limba în interiorul gurii ei. Ea nu m-a dat deoparte; în schimb, limba ei o provoca pe a mea și mâinile sale m-au apucat de tricou, trăgându-mă mai aproape. Mi-a scăpat o

exclamație nedeslușită din gâtlej și am cuprins-o în brațe.

Când am știut că mi-am primit răspunsul, m-am tras înapoi, fără suflare.

— Sună-l pe Parker. Spune-i că nu vrei să-l mai vezi. Spune-i că ești cu mine.

Ea a închis ochii.

— Nu pot să fiu cu tine, Travis.

— De ce naiba nu poți? am întrebat-o, dându-i drumul.

Abby a scuturat din cap. Se dovedise a fi imprevizibilă de un milion de ori înainte, dar felul în care mă sărutase însemna mai mult decât prietenie și nu putea fi doar compasiune. Toate astea îmi lăsau numai o concluzie.

— Incredibil. Unica fată pe care o doresc nu mă vrea.

Înainte de a vorbi, a avut o ezitare.

— Când America și cu mine ne-am mutat aici, a fost cu învoiala că viața mea avea să ia o anumită turnură. Or, asta nu ar fi o anumită turnură. Luptele, jocurile de noroc, băutura… reprezintă ceea ce am lăsat în urmă. Când sunt lângă tine… tot ceea ce e bun pentru mine se află acolo într-un ambalaj irezistibil, tatuat. Nu m-am mutat la sute de kilometri pentru a retrăi toate astea.

— Știu că meriți ceva mai bun decât mine. Crezi că nu-mi dau seama? Dar dacă a existat vreodată vreo femeie pentru mine… aceea ești tu. Voi face tot ce trebuie să fac, Pidge. Auzi? Voi face orice!

Abby s-a întors spre mine, însă eu nu voiam să renunț. În cele din urmă, ea vorbea despre asta, și dacă pleca și acum, s-ar fi putut să nu mai avem o altă șansă.

Am ținut ușa închisă.

— Am să încetez cu luptele din secunda următoare absolvirii. N-am să mai pun strop de alcool pe limbă. Pigeon, îți voi oferi o viață fericită până la adânci bătrânețí. Dacă ai crede în mine, aș putea s-o fac.

— Nu vreau să te schimbi.

— Atunci, spune-mi ce să fac. Spune-mi, și-o voi face, mi-am pledat eu cauza.

— Poți să-mi împrumuți telefonul tău?

M-am încruntat, neștiind ce voia să facă.

— Sigur.

Mi-am scos telefonul din buzunar, dându-i-l. A format un număr, închizând ochii în timp ce aștepta.

— Îmi pare rău că te sun atât de devreme, s-a bâlbâit ea, dar e vorba de ceva ce nu suferă amânare. Eu… nu pot să iau cina cu tine miercuri.

Îl sunase pe Parker. Mâinile îmi tremurau de neliniște, în timp ce mă întrebam dacă ea avea să-l roage să vină s-o ia — s-o salveze — sau altceva.

Abby a continuat:

— De fapt, nu ne mai putem vedea deloc. Sunt… destul de sigură că m-am

îndrăgostit de Travis.

Lumea mea toată s-a oprit. Am încercat să reiau cuvintele ei. Oare le auzisem corect? Chiar spusese ceea ce credeam eu că spusese sau era doar dorința mea luată drept realitate?

Abby mi-a dat telefonul înapoi, apoi, fără tragere de inimă, m-a privit cercetător în ochi.

— Mi-a închis, mi-a spus, încruntându-se.

— Mă iubești?

— Tatuajele sunt de vină, a zis ea cu frivolitate și ridicând din umeri, de parcă nu spusese singurul lucru pe care voiam să-l aud.

Pigeon mă iubea.

Pe chip mi s-a întins un zâmbet.

— Vino acasă cu mine, i-am cerut, luând-o în brațe.

Abby s-a încruntat.

— Mi-ai spus toate astea ca să mă vâri în patul tău? Trebuie să fi făcut o impresie grozavă asupra ta.

— Singurul lucru la care mă gândesc acum e să te țin în brațe toată noaptea.

— Hai să mergem!

N-am șovăit. Odată ce Abby era în siguranță în spatele meu pe motor, am gonit până acasă, alegând toate scurtăturile, trecând pe galben la toate semafoarele și strecurându-mă prin traficul lejer de la acea oră a dimineții.

Când am ajuns în parcare, mi s-a părut că am oprit motorul și am ridicat-o pe Abby în brațe în același timp.

Ea a chicotit cu gura lipită de a mea, în timp ce eu bâjbâiam să deschid ușa de la intrare. Când am pus-o jos și am închis ușa în urma noastră, am lăsat să-mi scape un oftat lung de ușurare.

— De când ai plecat, nu mi s-a mai părut acasă, i-am spus, sărutând-o iar.

Toto a fugit cât l-au ținut piciorușele pe hol și a dat din codița lui mițoasă, lovind-o pe Abby peste picioare cu lăbuțele lui. Și lui îi fusese la fel de dor cât îmi fusese și mie.

Patul lui Shepley a scârțâit și apoi s-au auzit pașii lui pe hol. A deschis ușa brusc și a mijit ochii din pricina luminii.

— În mama mă-sii, nu, Trav, n-ai s-o iei de la capăt cu rahatul ăsta! O iubești pe Ab… — și-a concentrat privirea și și-a recunoscut greșeala — by. Bună, Abby!

— Bună, Shep, l-a salutat Abby, zâmbindu-i amuzată și lăsându-l pe Toto jos.

Înainte ca Shepley să poată pune întrebări, am tras-o pe Abby pe hol. Ne-am năpustit unul în celălalt. Nu plănuisem nimic, ci doar s-o am alături de mine în

pat, însă ea mi-a smuls tricoul de pe mine cu un scop. Am ajutat-o cu geaca, apoi ea și-a dezbrăcat puloverul și topul. Nu încăpea loc de întrebări în privirea ei, iar eu n-aveam de gând s-o contrazic.

Curând, eram amândoi complet dezbrăcați și vocea mică din mintea mea care voia să savureze momentul și să ia lucrurile încet a fost copleșită de sărutările disperate ale lui Abby și de exclamațiile nedeslușite pe care le scotea ori de câte ori o atingeam peste tot. Am lăsat-o pe pat, iar mâna ei s-a întins spre sertarul noptierei. Pe loc mi-am amintit modul neceremonios în care spărsesem bolul cu prezervative pentru a garanta celibatul meu deliberat.

— Rahat! am spus, gâfâind. Le-am aruncat.

— Poftim? Pe toate?

— M-am gândit că tu nu… că, dacă nu mai eram cu tine, nu mai aveam nevoie de ele.

— Glumești! mi-a spus, lăsându-și capul pe pernă.

M-am aplecat, respirând greu, punându-mi capul pe pieptul ei.

— Ia în considerare opusul unei păreri preconcepute.

Următoarele momente au fost foarte confuze. Abby a făcut o socoteală ciudată, concluzionând că nu putea să rămână însărcinată exact în acea săptămână și, înainte să-mi dau seama, eram în ea, simțind fiecare părticică din ea lipită de fiecare părticică din mine. Nu mai fusesem niciodată cu o fată fără acea peliculă subțire de cauciuc, dar, aparent, o fracțiune de milimetru făcea diferența. Fiecare mișcare crea sentimente contradictorii, egale ca putere: amânarea inevitabilului sau renunțarea, căci era al naibii de bine.

Când șoldurile lui Abby s-au ridicat lângă ale mele, iar gemetele și scâncetele ei incontrolabile au escaladat până la un țipăt sonor de satisfacție, nu m-am mai putut abține.

— Abby! am șoptit disperat. Trebuie… trebuie să…

— Nu te opri! m-a implorat ea, înfigându-și unghiile în spatele meu.

Am mai penetrat-o o dată. Trebuie să fi făcut zgomot, deoarece Abby mi-a pus mâna la gură. Am închis ochii, dându-mi drumul, simțindu-mi sprâncenele unindu-se, în timp ce corpul meu s-a contractat, apoi a înțepenit. Respirând greoi, am privit-o pe Abby în ochi. Având numai un zâmbet obosit, dar satisfăcut, m-a examinat, așteptând ceva. Am sărutat-o iar și iar, apoi i-am luat fața în mâinile făcute căuș, sărutând-o iar, de data asta mai tandru.

Respirația lui Abby s-a redus ca intensitate, apoi a oftat. M-am întins alături de ea, relaxându-mă și trăgând-o deasupra mea. Și-a lipit obrazul de pieptul meu, părul ei căzând în cascadă peste brațul meu. Am mai sărutat-o încă o dată pe frunte, împletindu-mi degetele la ceafa ei.

— De data asta să nu mai pleci, bine? Dimineață vreau să mă trezesc exact așa.

Abby m-a sărutat pe piept, dar nu și-a ridicat privirea.

— Nu plec nicăieri.

În acea dimineață, stând culcat lângă femeia pe care o iubeam, în minte mi se năștea o promisiune tăcută. Aveam de gând să fiu un bărbat mai bun pentru ea, unul pe care ea îl merita. Îmi propuneam să nu-mi mai sară muștarul. Îmi propuneam să nu mai am toane sau izbucniri violente.

De fiecare dată când îmi apăsam buzele pe pielea ei, așteptând să se trezească, îmi repetam promisiunea în gând.

Să-mi trăiesc viața dincolo de pereții apartamentului și în același timp să rămân consecvent acestei promisiuni s-a dovedit a fi o luptă permanentă. Pentru prima dată, nu numai că nu dădeam doi bani pe nimeni, dar îmi doream cu disperare să-mi țin promisiunea. Sentimente de hiperprotecție și de gelozie îmi știrbeau jurământul făcut cu numai câteva ore înainte.

Pe la prânz, Chris Jenks mă scosese din sărite, iar eu revenisem la toanele mele. Abby a fost, slavă Domnului, răbdătoare și iertătoare, chiar și când l-am amenințat pe Parker nici douăzeci de minute mai târziu.

Abby dovedise nu doar o dată că mă putea accepta pentru cine eram, însă eu nu voiam să fiu ticălosul violent cu care erau cu toții obișnuiți. Era mult mai greu decât mi-aș fi putut imagina să controlez amestecul de furie cu noile sentimente de gelozie.

Am recurs la a evita situațiile care mă puteau arunca într-o stare de furie și la a ignora nu numai faptul că eram cât se poate de conștient că Abby era a naibii de sexy, ci și că fiecare dobitoc din campus era curios cum de reușise ea să-l îmblânzească pe singurul bărbat despre care ei credeau că nu se va liniști niciodată. Se părea că toată lumea se aștepta ca eu s-o dau în bară și astfel să poată să-și încerce norocul cu ea, ceea ce mă făcea să fiu și mai agitat și mai arțăgos.

Pentru a-mi ține mintea ocupată, m-am concentrat asupra modalității de a le face cunoscut colegilor mei că nu mai eram disponibil pe piață, ceea ce a enervat o jumătate din populația feminină a școlii.

Ducându-mă de Halloween la The Red cu Abby, am remarcat că aerul înghețat al sfârșitului de toamnă nu le împiedica pe multe femei să poarte o gamă vastă de costume deocheate. Mi-am cuprins iubita cu brațul pe după umeri, recunoscător că ea nu se costumase în Barbie Prostituata sau într-o jucătoare de fotbal — travestit — târfă, ceea ce însemna că numărul de amenințări pe care aș fi fost nevoit să le arunc celor care s-ar fi holbat la sânii ei sau nu și-ar fi luat ochii de la ea atunci când s-ar fi aplecat era redus la minimum.

Shepley și cu mine jucam biliard în timp ce fetele ne priveau. Câștigam iar, după ce deja vârâsem în buzunar 360 de dolari din ultimele două jocuri.

Cu coada ochiului l-am văzut pe Finch apropiindu-se de America și Abby.

Au chicotit un timp, apoi Finch le-a tras pe ringul de dans. Frumusețea lui Abby ieșea în evidență chiar și în mijlocul fetelor care-și etalau pielea dezgolită, strălucirea și decolteurile mult prea vizibile.

Înainte ca melodia să se termine, America și Abby l-au lăsat pe Finch pe ringul de dans și s-au îndreptat spre bar. M-am ridicat în vârful picioarelor pentru a le descoperi creștetele în marea de oameni.

— Tu urmezi, mi-a spus Shepley.

— Fetele au plecat.

— Probabil că s-au dus să ia de băut. Treci la tac, iubărețule.

Șovăind, m-am aplecat, concentrându-mă pe bilă, dar ratând.

— Travis! Asta era o lovitură ușoară! Mă omori! s-a plâns Shepley.

Tot nu le vedeam pe fete. Faptul că știam de cele două tentative de viol din anul precedent m-a făcut să fiu nervos că le lăsasem pe Abby și pe America să umble singure. Nu era ceva nemaiauzit ca fetelor să li se pună droguri în băuturi, chiar și în mica noastră comunitate studențească.

Mi-am lăsat tacul pe masa de biliard și mi-am croit drum spre partea opusă a ringului de dans.

Shepley m-a prins cu o mână de umăr.

— Unde te duci?

— Să le găsesc pe fete. Nu-ți amintești ce i s-a întâmplat puștoaicei ăleia, Heather?

— A, ba da.

Când, într-un final, le-am găsit pe Abby și America, am văzut doi tipi care le cumpărau de băut. Ambii scunzi, unul avea talia mai groasă, cu o ceafă pe măsură. Gelozia ar fi trebuit să fie ultimul lucru pe care să-l fi simțit atunci când m-am uitat la el, dar faptul că era clar că se dădea la iubita mea avea mai puțin de-a face cu înfățișarea lui și mai mult cu egoul meu — chiar și dacă nu știa că Abby era cu mine, tipul ar fi trebuit să presupună, uitându-se la ea, că n-avea cum să fie singură. Gelozie amestecată cu iritare. Îi spusesem de o mie de ori lui Abby să nu facă ceva periculos, cum ar fi să accepte o băutură de la un străin. M-a copleșit furia.

Unul dintre tipi se aplecase spre Abby, țipând, pentru a se face auzit peste muzică.

— Vrei să dansezi?

Abby a clătinat din cap în semn că nu.

— Nu, mulțumesc. Am venit aici cu…

— Prietenul, am intervenit eu, tăindu-i vorba.

M-am uitat urât la cei doi. Era aproape de tot hazul să încerci să intimidezi doi bărbați care purtau togi, dar chiar și așa, mi-am dezlănțuit expresia mea de „Te Omor”. I-am făcut semn cu capul spre partea cealaltă a încăperii.

— Luați-o din loc, acum!

Bărbații s-au făcut mici de frică, apoi s-au uitat spre America și Abby înainte să se retragă la adăpost, în spatele mulțimii.

Shepley a sărutat-o pe America.

— Nu te pot duce nicăieri!

Ea a chicotit, iar Abby mi-a zâmbit. Eram prea furios să-i zâmbesc și eu.

— Ce e? m-a întrebat ea, rămânând tablou.

— De ce i-ați lăsat să vă cumpere de băut?

America s-a desprins de Shepley.

— Nu i-am lăsat, Travis. Le-am spus să nu ne cumpere.

Am luat sticla din mâna lui Abby.

— Atunci, asta ce-i?

— Tu vorbești serios? m-a întrebat ea.

— Da, sunt al naibii de serios, i-am spus, aruncându-i berea în containerul de la capătul barului. Ți-am zis de o sută de ori… nu poți accepta băuturi de la bărbați necunoscuți. Dacă pun ceva în băutură?

America și-a ridicat paharul.

— N-am scăpat nicio clipă băuturile din ochi, Trav. Exagerezi.

— Nu cu tine vorbesc, i-am spus, aruncându-i o căutătură urâtă lui Abby.

Drept răspuns la furia mea, ochii ei aruncau scântei.

— Nu-i vorbi așa!

— Travis, m-a avertizat Shepley, las-o baltă!

— Nu-mi place să-i lăsați pe alții să vă cumpere de băut, am continuat eu.

Abby a ridicat din sprânceană.

— Cauți scandal?

— Pe tine nu te-ar deranja dacă eu m-aș așeza la bar și m-ai vedea cum împart o băutură cu vreo gagică?

— OK. Tu le ignori pe toate femeile acum. Am priceput. Ar trebui ca eu să fac același efort.

— Ar fi drăguț, i-am spus, printre dinții încleștați.

— Travis, va trebui să renunți la atitudinea asta de iubit gelos. N-am greșit cu nimic.

— Am venit încoace și un tip tocmai îți cumpăra de băut!

— Nu țipa la ea! mi-a spus America.

Shepley m-a prins de umăr.

— Cu toții am băut cam mult. Haideți să plecăm de-aici!

Furia lui Abby se mai domolise puțin.

— Trebuie să-i spun lui Finch că plecăm, a mormăit ea, împingându-mă cu umărul pentru a-și face loc spre ringul de dans.

Am prins-o de mână.

— Vin cu tine.

Ea s-a smucit, scăpând din strânsoarea mea.

— Sunt perfect capabilă să merg câțiva metri singură, Travis. Ce e cu tine?

Abby și-a croit drum spre Finch, care își arunca brațele în aer și sărea în mijlocul ringului din lemn. De pe frunte și tâmple îi curgea transpirația. La început a zâmbit, dar când Abby i-a strigat la revedere, el și-a dat ochii peste cap.

Abby i-a strigat numele meu. Dădea vina pe mine, iar asta a făcut să mi se intensifice furia. Sigur că mă supăram atunci când ea făcea ceva ce ar fi putut s-o pună în pericol. Nu păruse să-i pese prea mult când l-am lovit pe Chris Jenks, însă când m-am enervat că accepta băutură de la străini avea îndrăzneala să se supere.

Exact când furia mea atinsese apogeul, un ticălos în costum de pirat a apucat-o pe Abby și a tras-o spre el. Privirea mi s-a încețoșat și, înainte să-mi dau seama, l-am lovit cu pumnul în figură. Piratul a căzut la pământ, dar când a căzut și Abby odată cu el, m-am trezit la realitate.

Cu palmele pe podea, părea năucită. Eu înlemnisem, șocat, privind-o cum, într-o mișcare cu încetinitorul, își întorcea mâna, care era plină de sângele roșu strălucitor ce țâșnea din nasul piratului.

M-am repezit s-o ridic.

— O, la naiba! Ești bine, Pidge?

Când Abby a ajuns în picioare, și-a smuls brațul din strânsoarea mea.

— Ești nebun?

America a apucat-o pe Abby de încheietura mâinii, trăgând-o prin mulțime și dându-i drumul numai când au ajuns afară. A trebuit să-mi dublez viteza pentru a ține pasul cu ele.

În parcare, Shepley a descuiat Chargerul și Abby s-a strecurat pe bancheta din spate.

Am încercat să mă justific. Era mai mult decât furioasă.

— Îmi pare rău, Pidge, n-am știut că te ținea.

— Pumnul tău a trecut la doi centimetri de fața mea! mi-a spus, prinzând prosopul pătat de ulei pe care i-l aruncase Shepley.

Și-a șters sângele de pe mână, de pe fiecare deget în parte, vizibil revoltată. M-am înfiorat.

— Nu l-aș fi pocnit dacă mi-ar fi trecut prin minte că aș fi putut să te lovesc pe tine. Știi asta, nu?

— Taci din gură, Travis! Taci odată! mi-a cerut ea, privind fix în ceafa lui Shepley.

— Pidge…

Shepley a lovit cu podul palmei în volan.

— Taci din gură, Travis! Ai zis că-ți pare rău, acum taci dracului din gură!

Nu i-am putut da o replică. Shepley avea dreptate: o comisesem rău de tot

întreaga seară și devenise brusc o posibilitate înspăimântătoare ca Abby să mă dea naibii.

Când am ajuns în apartament, America și-a sărutat iubitul de noapte bună.

— Ne vedem mâine, iubitule.

Shepley a dat din cap resemnat și a sărutat-o.

— Te iubesc!

Știam că plecau din cauza mea. Altminteri, ar fi rămas peste noapte în apartament, așa cum făceau în fiecare weekend.

Abby a trecut pe lângă mine, ducându-se spre Honda fără să scoată o vorbă.

M-am repezit după ea, încercând să-i zâmbesc într-o tentativă de a destinde atmosfera.

— Vino! Nu pleca supărată!

— O, nu plec supărată! Sunt furioasă!

— Travis, are nevoie de timp să se calmeze, m-a avertizat America, descuindu-i portiera.

Când portiera din dreapta s-a blocat, m-am panicat, continuând să țin mâna acolo.

— Nu pleca, Pidge! M-am purtat aiurea. Îmi pare rău.

Abby a ridicat mâna, arătându-mi resturile de sânge uscat de pe palma ei.

— Sună-mă când te maturizezi.

M-am rezemat cu șoldul de portieră.

— Nu poți să pleci.

Abby a ridicat o sprânceană, iar Shepley a venit repede lângă noi.

— Travis, ești beat. Ești pe punctul de a face o greșeală imensă. Las-o să se ducă acasă, calmează-te… Puteți vorbi mâine, când ești treaz.

— Ea nu poate să plece, am spus, privind disperat în ochii lui Abby.

— Travis, n-o să meargă, mi-a spus ea, trăgând portiera. Mișcă!

— Cum adică, n-o să meargă? am întrebat-o, apucând-o de braț.

Teama că Abby ar fi putut rosti cuvintele care să pună capăt relației chiar atunci și acolo m-a făcut să reacționez fără să gândesc.

— Mă refeream la fața ta tristă. Nu mă dau în vânt după ea, mi-a spus, trăgându-se într-o parte.

Am simțit o undă de ușurare. N-avea de gând să pună punct. Cel puțin, nu încă.

— Abby, a spus Shepley. Acesta e momentul despre care vorbeam. Poate că tu ar trebui…

— Shep, nu te băga! i-a trântit-o America, pornind mașina.

— O s-o dau în bară. O s-o dau dracului în bară, Pidge, dar tu trebuie să mă ierți.

— O să am o vânătaie imensă pe fund mâine-dimineață! L-ai lovit pe tipul acela fiindcă erai furios pe mine! Ce ar trebui să înțeleg de-aici? Că acum ai să vezi pretutindeni roșu în fața ochilor!

— Dar eu n-am lovit niciodată în viața mea o fată, i-am spus, surprins că îi putea trece prin cap că aș ridica mâna asupra ei — sau asupra altei femei.

— Iar eu n-am de gând să fiu prima! mi-a zis, trăgând portiera. Mișcă, fir-ar să fie!

Am dat din cap, făcând un pas înapoi. Ultimul lucru pe care mi-l doream era s-o las să plece, însă era mai bine decât să se înfurie atât de tare încât să-mi spună să mă car dracului.

America a pus schimbătorul în marșarier, iar eu o priveam pe Abby prin geam.

— O să mă suni mâine? am întrebat-o, atingând parbrizul.

— Mare, pornește anul ăsta! i-a cerut ea, privind drept înainte.

Când luminile din spate ale mașinii nu s-au mai văzut, m-am retras în apartament.

— Travis, m-a avertizat Shepley. Să nu mai distrugi nimic, frate, vorbesc serios.

Am dat aprobator din cap, târșâindu-mi picioarele până în camera mea, învins. Părea că taman când începusem să înțeleg cum stăteau lucrurile, temperamentul meu afurisit își ițea capul lui urât. Trebuia să-l țin sub control, altminteri aveam să pierd cel mai bun lucru care mi se întâmplase.

Pentru ca timpul să treacă, am pregătit cotlete de porc și piure de cartofi, însă le-am învârtit prin farfurie, neputând să mănânc. Spălatul rufelor m-a ajutat să uit cam o oră, apoi m-am hotărât să-i fac baie lui Toto. Ne-am jucat un timp, dar după aceea și el a renunțat și s-a cuibărit pe pat. Să zac culcat și să mă holbez la tavan nu era ceva care să mă atragă, așa că m-am decis să scot toate vasele din dulap și să le spăl cu mâna.

Cea mai lungă noapte din viața mea. Norii începuseră să prindă culoare, anunțând soarele. Am înșfăcat cheile de la motor și m-am dus să mă plimb, sfârșind prin a ajunge în fața la Morgan Hall.

Harmony Handler tocmai ieșea să alerge. M-a privit o clipă, fără să-și ia mâna de pe clanță.

— Bună, Travis, m-a salutat ea, cu zâmbetu-i caracteristic, care i-a pălit rapid. Ți-e rău? Ai nevoie să te duc undeva?

Probabil că arătam ca naiba. Harmony fusese mereu o scumpă. Fratele ei era membru Sig Tau, așa că n-o știam prea bine. Intrarea le era interzisă surioarelor.

— Bună, Harmony, i-am răspuns, încercând un zâmbet. Am vrut s-o surprind pe Abby cu micul dejun. Crezi că mi-ai putea da drumul înăuntru?

— Ăăă…

Vocea i s-a stins treptat, uitându-se înapoi spre ușile de sticlă.

— S-ar putea ca Nancy s-o ia razna. Ești sigur că ești bine?

Nancy era pedagoga de la Morgan Hall. Auzisem de ea, însă n-o văzusem niciodată și mă îndoiam că ea ar fi băgat măcar de seamă. Se spunea că bea mai mult decât toți rezidenții și că era rareori văzută în afara camerei ei.

— Am avut o noapte lungă. Zău așa, i-am spus, știi că n-o să-i pese.

— Bine, dar nu m-ai văyut.

Mi-am dus mâna la inimă.

— Jur.

Am urcat pe scări, ciocănind ușor la ușa lui Abby. Mânerul s-a răsucit rapid, dar ușa s-a deschis lent și le-am văzut pe Abby și pe America în partea opusă a camerei. Mâna Karei s-a strecurat înapoi sub pătura de pe patul ei.

— Pot să intru?

Abby s-a ridicat imediat.

— Ești bine?

Am intrat și am căzut în genunchi în fața ei.

— Îmi pare atât de rău, Abby. Iartă-mă, i-am spus, cuprinzând-o cu mâinile pe după talie și îngropându-mi fața în poala ei.

Abby mi-a legănat capul în brațele ei.

— Eu, ăăă… s-a bâlbâit America, mă duc.

Colega de cameră a lui Abby, Kara, călca apăsat, adunându-și lucrurile pentru duș.

— Când ești prin zonă, Abby, sunt deosebit de curată, a zis ea, trântind ușa în urma ei.

M-am uitat la Abby.

— Știu că o iau razna când e vorba de tine, dar Dumnezeu mi-e martor că încerc, Pidge. Nu vreau să stric lucrurile.

— Atunci, n-o face! mi-a spus ea pur și simplu.

— Asta e ceva greu pentru mine, și tu știi. Am senzația că în fiecare secundă ai să-ți dai seama ce ratat sunt și ai să mă părăsești. Aseară, când dansai, am văzut vreo zece tipi care te priveau. Te-ai dus la bar și am văzut că îi mulțumeai tipului ăluia pentru băutură. Apoi, ticălosul ăla de pe ringul de dans a pus mâna pe tine.

— Tu nu mă vezi pe mine împărțind pumni în stânga și în dreapta de fiecare dată când o fată stă de vorbă cu tine. Nu pot să stau încuiată în apartament tot timpul. Va trebui să înveți să-ți înfrânezi pornirile.

— O voi face, i-am spus, dând din cap aprobator. Pigeon, până acum n-am vrut niciodată o iubită. Nu sunt obișnuit să am asemenea sentimente pentru cineva… pentru nimeni. Dacă vei avea răbdare cu mine, jur că voi găsi o soluție.

— Hai să stabilim niște chestii o dată pentru totdeauna: nu ești un ratat, ești uimitor. Nu contează cine îmi cumpără băutură sau cine mă invită la dans sau cine flirtează cu mine. Cu tine merg acasă. Mi-ai cerut să am încredere în tine, dar se pare că tu ești cel care n-are încredere în mine.

M-am încruntat.

— Asta nu e adevărat.

— Dacă ai impresia că am să te părăsesc pentru primul tip care îmi iese în cale, atunci nu prea ai încredere în mine.

Mi-am întețit strânsoarea.

— Pidge, nu sunt destul de bun pentru tine. Asta nu înseamnă că n-am încredere în tine, ci că mă pregătesc pentru a face față inevitabilului.

— Să nu spui asta. Când ești singur, ești perfect. Noi suntem perfecți. Dar apoi lași pe oricine să strice asta. Nu mă aștept la o întoarcere la o sută optzeci de grade, dar ai grijă cu luptele. Nu poți să-i pocnești pe toți cei care se uită la mine.

Am dat din cap, încuviințând, știind că ea avea dreptate.

— Voi face tot ce vrei. Numai… spune-mi că mă iubești.

Eram pe deplin conștient cât de ridicol suna, dar oricum nu mai conta.

— Știi bine că da.

— Am nevoie să te aud spunând-o.

— Te iubesc, mi-a zis ea.

Și-a lipit buzele de ale mele și toți mușchii mi s-au relaxat. Mă îngrozea cât de tare aveam nevoie de ea. Nu-mi puteam imagina că iubirea era la fel pentru toată lumea sau că bărbații umblau ca lunaticii din clipa în care erau suficient de mari cât să bage în seamă fetele.

Poate că mi se aplica numai mie. Poate că așa era pentru mine și ea. Poate că împreună eram acea entitate volatilă care fie că avea să explodeze în interior, fie că avea să se amestece laolaltă. În orice caz, se părea că în momentul în care o cunoscusem viața mea fusese întoarsă cu susul în jos. Și nici nu voiam să fi fost altfel.

XVIII

LUCKY THIRTEEN

Pe jumătate surescitat, pe jumătate agitat ca naiba, am intrat în casa tatălui meu, ținând-o de mână pe Abby. Din camera cu jocuri plutea fum de țigară de foi de la tata și de la țigările fumate de frații mei, amestecându-se cu izul vag de mucegai de la covorul care era mai bătrân decât mine.

Cu toate că Abby se enervase la început fiindcă nu-i spusesem din timp că avea să-mi cunoască familia, părea să fie mai în largul ei decât eram eu. Nu exista obiceiul ca bărbații din familia Maddox să-și aducă iubitele acasă, iar orice anticipare a reacției lor era, în cel mai bun caz, una pe care nu te puteai bizui.

Trenton a fost cel care ne-a întâmpinat primul.

— O, nu se poate! E fundul care se crede cap!

Era o pierdere de timp să speri că frații mei se vor preface că nu erau altfel decât necivilizați. Îi iubeam oricum și, cunoscând-o pe Abby, și ea avea să-i iubească.

— Hei, hei… aveți grijă cum vorbiți în prezența unei domnișoare! a spus tata, salutând-o pe Abby cu o mișcare a capului.

— Pidge, el e tatăl meu, Jim Maddox. Tată, ea e Pigeon.

— Pigeon? a întrebat tata cu o expresie amuzată pe chip.

— Abby, a zis ea, întinzându-i mâna cu el.

Am arătat spre frații mei, aceștia salutând-o dând din cap atunci când le spuneam numele. Trenton, Taylor, Tyler și Thomas.

Abby a părut puțin copleșită. N-o puteam condamna; nu prea vorbisem despre familia mea, iar cinci băieți ar fi ceva înnebunitor pentru oricine. De fapt, cinci frați Maddox erau de-a dreptul înspăimântători pentru marea majoritate.

Crescând, copiii din vecini învățaseră de timpuriu să nu se pună cu niciunul dintre noi, și numai o dată cineva a făcut greșeala să se ia de noi toți. Dacă era necesar, veneam la masa tratativelor ca o fortăreață. Asta era limpede chiar și pentru cei pe care nu intenționam să-i intimidăm.

— Abby are și un nume de familie? a întrebat tata.

— Abernathy, a răspuns ea politicos.

— Mă bucur să te cunosc, Abby, a spus Thomas zâmbind.

Abby n-ar fi remarcat, însă expresia lui Thomas era un paravan pentru

ceea ce făcea cu adevărat: îi analiza toate cuvintele și mișcările. Thomas observa mereu cu atenție pe cineva care ar fi putut să ne zguduie barca noastră și-așa șubredă. Valurile nu erau bine-venite, iar Thomas considerase întotdeauna că era treaba lui să calmeze potențialele furtuni.

„Tata nu poate suporta”, obișnuia el să spună. Niciunul dintre noi nu avea argumente împotriva acelei logici. Atunci când unul sau unii dintre noi ne aflam în bucluc, mergeam la Thomas, iar el rezolva problema înainte ca tata să afle. Anii de dădăcit un cârd de băieți obraznici și violenți îl transformaseră pe Thomas în bărbat cu mult mai devreme decât s-ar fi așteptat cineva să se întâmple. Cu toții îl respectam pentru asta, inclusiv tata, dar anii în care ne fusese protector îl făcuseră să aibă uneori un aer de stăpân. Însă Abby stătea în picioare, zâmbind și ignorând faptul că acum era o țintă sub privirea cercetătoare a gardianului familiei.

— Cu adevărat o plăcere, a spus Trenton, hoinărind cu privirea prin locuri pentru care oricine altcineva ar fi fost omorât.

Tata l-a plesnit peste ceafă și el a protestat.

— Dar ce-am spus? a întrebat el, frecându-și ceafa.

— Ia loc, Abby. Urmărește-ne cum îi luăm banii lui Trav, i-a spus Tyler.

Am tras un scaun pentru Abby, iar ea s-a așezat. M-am uitat urât la Trenton, iar el mi-a răspuns făcându-mi cu ochiul. Istețul!

— L-ai cunoscut pe Stu Unger? a întrebat Abby, arătând spre o fotografie prăfuită.

Nu-mi venea să-mi cred urechilor. Ochii tatei s-au luminat.

— Știi cine este Stu Unger?

Abby a dat aprobator din cap.

— Și tatăl meu este fanul lui.

Tata s-a ridicat, arătând spre fotografia prăfuită de alături.

— Iar acolo este Doyle Brunson.

Abby a zâmbit.

— Tata l-a văzut odată jucând. Este incredibil.

— Bunicul lui Trav a fost un profesionist. Pe-aici noi luăm pokerul foarte în serios, a spus tata zâmbind.

Nu numai că Abby nu menționase niciodată faptul că știa câte ceva despre poker, dar nu-mi vorbise niciodată despre tatăl ei.

În timp ce îl priveam pe Trenton amestecând și împărțind cărțile, am încercat să uit ceea ce tocmai se petrecuse. Cu picioarele ei lungi, subțirică, dar cu rotunjimi bine proporționate și cu ochii mari, Abby era uluitor de frumoasă, dar faptul că-l știa după nume pe Stu Unger o făcuse deja vedetă în familia mea. M-am ridicat puțin în scaunul meu. Sub nicio formă n-ar fi putut frații mei să aducă acasă pe cineva care să-i uimească mai mult.

Trenton a ridicat o sprânceană.

— Abby, vrei să joci?

Ea a scuturat din cap.

— Nu cred c-ar trebui.

— Nu cunoști jocul? a întrebat-o tata.

M-am aplecat s-o sărut pe frunte.

— Joacă. Te învăț eu.

— Abby, din clipa asta ar trebui să-ți iei adio de la bani, a râs Thomas.

Abby a strâns din buze și a scormonit în poșetă, scoțând două bancnote de cincizeci. I le-a dat tatei, așteptând răbdătoare în timp ce el i le schimba în fise. Trenton i-a zâmbit, dornic să profite de inocența ei.

— Am încredere în abilitățile lui Travis de a mă învăța, a zis Abby.

Taylor a bătut din palme.

— Da, la dracu'! O să mă îmbogățesc în seara asta!

— Hai să începem cu mize mici, a propus tata, aruncând o fisă de cinci dolari.

Trenton a împărțit cărțile, iar eu i le-am răsfirat lui Abby sub formă de evantai.

— Ai jucat cărți vreodată?

— Cândva.

A dat aprobator din cap.

— Șeptică nu se pune, Pollyanna[7], a zis Trenton, privindu-și cărțile.

— Trent, ține-ți fleanca, am mârâit eu, aruncându-i o privire amenințătoare înainte să mă întorc la cărțile lui Abby. Cauți cărțile mai mari, numere consecutive, iar dacă ai noroc, în aceeași suită.

Am pierdut primele câteva mâini, dar după aceea Abby a refuzat să mă mai lase s-o ajut. Imediat a început să câștige. Trei mâini mai târziu, îi făcuse de râs fără să clipească.

— Aiureală! s-a plâns Trenton. Nasol cu norocul începătorului!

— Trav, ai un învățăcel care prinde repede, i-a zis tata, plimbându-și țigara între buze.

Am luat o sorbitură din berea mea, simțindu-mă regele lumii.

— Pigeon, mă faci să fiu mândru de tine!

— Mulțumesc.

— Cei care nu pot îi învață pe alții, a spus Thomas, zâmbind compătimitor.

— Foarte amuzant, tâmpitule, am murmurat eu.

— Aduceți-i fetei o bere, a cerut tata, un zâmbet amuzat ridicându-i obrajii puhavi.

Am sărit bucuros, am scos o sticlă din frigider și m-am folosit de muchia deja crăpată a blatului de bucătărie pentru a scoate capacul. Abby mi-a zâmbit când i-am pus berea în față și n-a ezitat să ia, în stilul ei, o sorbitură de mărimea

uneia bărbătești.

S-a șters la gură cu dosul palmei, apoi a așteptat ca tata să-și pună fisele.

Patru mâini mai târziu, Abby dăduse peste cap ultima treime din berea ei și-l privea îndeaproape pe Taylor.

— Taylor, e rândul tău să acționezi. Ai de gând să fii un bebeluș sau să pariezi ca un bărbat adevărat?

Îmi era din ce în ce mai greu să nu mă excit în alte zone. Privind-o pe Abby cum îi făcea pe frații mei — și pe un veteran la poker ca tata — mână după mână, mă excita. Nu mai văzusem niciodată în viața mea o femeie așa de sexy, iar aceasta se întâmpla să fie iubita mea.

— În mă-sa! a exclamat Taylor, aruncând pe masă și restul de fise.

— Pigeon, ce ai? am întrebat-o rânjind.

Mă simțeam ca un puști în ziua de Crăciun.

— Taylor? l-a îmboldit Abby, cu o față de pe care nu se putea citi nimic.

Zâmbetul mi s-a întins pe tot chipul.

— Culoare! a zâmbit el, împrăștiindu-și cărțile pe masă cu fața în sus.

Ne uitam cu toții la Abby. I-a scrutat pe toți bărbații din jurul mesei, apoi și-a trântit și ea cărțile pe masă.

— Citiți-le și plângeți, băieți! Ași și optari!

— Ful? Ce mă-sa? a strigat Trenton.

— Îmi pare rău. Mereu mi-am dorit să pot să spun asta, a spus Abby chicotind în timp ce-și aduna fisele.

Thomas și-a mijit ochii.

— Ăsta nu e numai norocul începătorului. Ea e jucătoare.

Preț de o clipă, l-am privit pe Thomas. Nu-și mai lua ochii de la Abby. M-am uitat la ea, apoi am întrebat-o:

— Pidge, ai mai jucat până acum?

Ea și-a lipit buzele una de alta și a ridicat din umeri, afișând un zâmbet care îi arcuia colțurile gurii în sus. Am lăsat capul pe spate și am izbucnit în hohote de râs. Am dat să spun cât de mândru eram, însă cuvintele îmi erau ținute prizoniere de accesul incontrolabil de râs care îmi zguduia tot trupul. Am dat cu pumnii în masă de câteva ori, încercând să-mi revin.

— Fir-ar să fie, prietena ta tocmai ne-a lăsat lefteri! a spus Taylor, arătând înspre mine.

— BĂGA-MI-AȘ, NU SE POATE! s-a plâns Trenton, ridicându-se în picioare.

— Bun plan, Travis. Să aduci o maestră la poker, a remarcat tata, făcându-i cu ochiul lui Abby.

— N-am știut! le-am spus, clătinând din cap.

— Aiurea! a zis Thomas, ochii lui disecându-mi iubita.

— Ba n-am știut! am insistat eu.

— Nu-mi place s-o spun, frățioare, dar cred că tocmai m-am îndrăgostit de iubita ta, a spus Tyler.

Subit, râsul mi-a pierit și m-am încruntat.

— Ei, acum și tu!

— Asta este! Te-am lăsat să câștigi, Abby, dar acum vreau să-mi iau banii înapoi, a avertizat-o Trenton.

Eu n-am jucat câteva ture, privindu-i pe băieți, care încercau să-și recâștige banii. Mână după mână, Abby îi zdrobea. Nici măcar nu pretindea că îi luase cu binișorul.

Odată ce frații mei au rămas faliți, tata a spus gata, iar Abby le-a returnat fiecăruia câte o sută de dolari, mai puțin tatei, care a refuzat să-i ia.

Am luat-o pe Abby de mână și am pornit spre ușă. A fost distractiv să-mi privesc iubita cum îi lăsa lefteri pe frații mei, deși eram dezamăgit că le înapoiase o parte din bani.

M-a strâns de mână.

— Ce s-a întâmplat?

— Pidge, tocmai ai dat cu piciorul la patru sute de dolari!

— Dacă ar fi fost seara de poker de la Sig Tau, i-aș fi păstrat. Nu-i pot jefui pe frații tăi de la prima întâlnire.

— Ei ar fi păstrat banii tăi!

— Și nici n-aș fi stat pe gânduri, a zis Taylor.

Cu coada ochiului, l-am surprins pe Thomas așezat pe balansoarul din colțul camerei de zi și zgâindu-se la Abby. Ba chiar fusese mai tăcut decât de obicei.

— De ce te zgâiești la iubita mea, Tommy?

— Care spuneai că e numele tău de familie?

Abby și-a schimbat centrul de greutate de pe un picior pe celălalt, însă nu i-a răspuns. Am prins-o cu brațul pe după talie și ne-am întors spre fratele meu, neștiind sigur ce voia. Credea că descoperise ceva și era gata să facă prima mișcare.

— E Abernathy. Ce-i cu asta?

— Înțeleg de ce până acum n-ai pus lucrurile cap la cap, dar de-acum nu mai ai nicio scuză, a spus Thomas pe un ton înțepat.

— Ce naiba tot zici tu acolo? l-am întrebat.

— Din întâmplare, ești cumva rudă cu Mick Abernathy? a vrut Thomas să știe.

Toate capetele s-au întors în așteptarea răspunsului lui Abby. Ea și-a trecut degetele prin păr, vizibil încurcată.

— Cum de știi de Mick?

Mi-am înălțat și mai tare capul în direcția ei.

— E cel mai bun jucător de poker care a trăit vreodată. Îl cunoști?

— E tatăl meu, a zis ea.

Părea aproape prea dureros pentru ea ca să-i răspundă.

Întreaga încăpere a explodat.

— BĂGA-MI-AȘ, NU SE POATE!

— ȘTIAM EU!

— TOCMAI AM JUCAT CU FIICA LUI MICK ABERNATHY!

— MICK ABERNATHY? DOAMNE-DUMNEZEULE!

Cuvintele îmi răsunau în urechi, dar chiar și-așa, mi-au trebuit secunde bune pentru a le procesa. Trei dintre frații mei săreau în sus și în jos și țipau, însă mie mi se părea că toată camera încremenise, iar lumea fusese redusă la tăcere.

Iubita mea, care, de asemenea, se întâmpla să-mi fie și cel mai bun prieten, era fiica unuia dintre jucătorii de poker de legendă — cineva pe care frații mei, tata, ba chiar și bunicul îl idolatrizau.

Vocea lui Abby m-a readus cu picioarele pe pământ.

— Băieți, v-am zis că n-ar fi trebuit să joc.

— Dacă ai fi menționat că ești fiica lui Mick Abernathy, cred că te-am fi luat mult mai în serios, i-a zis Thomas.

Abby mă privea pe furiș pe sub gene, așteptând o reacție din partea mea.

— Tu ești Lucky Thirteen? am întrebat-o ca lovit cu leuca în cap.

Trenton s-a ridicat și a arătat cu degetul înspre ea.

— Lucky Thirteen e la noi în casă! Nu se poate! În mama mă-sii, nu-mi vine să cred!

— Asta e porecla pe care mi-au dat-o ziarele. Iar povestea n-a fost tocmai exactă, a zis Abby, foindu-se.

Chiar și în toiul zarvei de proporții iscate de frații mei, singurul lucru la care mă puteam gândi era: ce grozav că fata pe care o iubeam era, practic, o celebritate. Ba, mai mult, era faimoasă pentru ceva scandalos de ieșit din comun.

— Băieți, trebuie s-o duc pe Abby acasă, le-am zis.

Tata o studia pe Abby peste ochelari.

— De ce n-a fost exactă?

— Nu i-am luat norocul tatălui meu. Vreau să spun, ce ridicol! a chicotit, răsucindu-și agitată o șuviță de păr pe deget.

Thomas a clătinat din cap.

— Nu, Mick a dat interviul ăla. A zis că la cea de-a treisprezecea aniversare a ta, la miezul nopții, norocul l-a părăsit.

— Iar al tău a luat amploare, am adăugat eu.

— Ai fost crescută de membrii unei bande! a spus Trenton, zâmbind încântat.

— Ăăă… nu, a râs ea scurt. Nu ei m-au crescut. Ei doar… erau de mult timp prin preajmă.

— A fost mare păcat că Mick ți-a târât numele prin noroi în toate ziarele. Erai doar un copil, a spus tata, clătinând din cap.

— N-a fost decât norocul începătorului, a zis Abby.

Îmi dădeam seama după expresia chipului ei că mai avea puțin și se simțea umilită de toată atenția acordată.

— Ai fost învățată de Mick Abernathy, a zis tata, dând din cap cu venerație. Să joci cu profesioniști și să câștigi la numai treisprezece ani, pentru numele lui Dumnezeu!

S-a uitat la mine și a zâmbit.

— Fiule, să nu pariezi împotriva ei. Ea nu pierde.

Gândul mi-a fugit pe dată la lupta aceea, când Abby a pariat împotriva mea, știind că va pierde și că va trebui să locuiască cu mine timp de o lună, dacă așa avea să se întâmple. Tot timpul am crezut că ei nu-i păsa de mine și exact atunci mi-am dat seama că nu se putea să fi fost adevărat.

— Ăăă… trebuie să mergem, tată. Pa, băieți!

Am gonit pe străzi, croindu-ne drum prin trafic. Cu cât se ridica mai sus acul vitezometrului, cu atât mai tare mă strângeau coapsele lui Abby, făcându-mă și mai nerăbdător să ajung la apartament.

Abby n-a scos o vorbă tot drumul, nici când am parcat Harleyul și am condus-o sus și nici atunci când am ajutat-o să-și scoată jacheta.

Și-a dat drumul la păr, iar eu am rămas în picioare, privind-o cu un sentiment de respect amestecat cu teamă și uimire. Arăta de parcă ar fi fost aproape o altă persoană, iar eu de-abia așteptam să-mi pun mâinile pe ea.

— Știu că ești supărat, mi-a zis ea, cu ochii în pământ. Îmi pare rău că nu ți-am spus, dar nu e ceva despre care să vreau să vorbesc.

Cuvintele ei m-au uimit.

— Supărat pe tine? Sunt așa de exaltat, încât nu văd limpede. Fără să clipești, tocmai i-ai lăsat pe ticăloșii mei de frați fără bani, ai câștigat statutul de legendă în fața tatălui meu și știu sigur că ai pierdut dinadins pariul pe care l-am făcut înainte de lupta mea…

— N-aș spune chiar așa…

— Te-ai gândit că o să câștigi?

— Păi… nu, nu chiar, mi-a zis, descălțându-și pantofii cu tocuri înalte.

Nu-mi prea puteam stăpâni zâmbetul ce mi se ivea pe chip.

— Așadar, ai vrut să fii aici, cu mine. Cred că tocmai mă îndrăgostesc iar de tine.

Abby și-a aruncat pantofii în dulap.

— Cum de nu ești supărat acum?

Am oftat. Poate că ar fi trebuit să fiu supărat. Dar, pur și simplu… nu eram.

— Asta e cam groasă, Pidge. Ar fi trebuit să-mi spui. Dar înțeleg de ce n-ai făcut-o. Ai venit aici ca să scapi de toate astea. E ca și cum s-ar fi deschis cerul. Acum totul are noimă.

— Păi, asta e o ușurare.

— Lucky Thirteen, i-am spus, apucând-o de poala tricoului și scoțându-i-l peste cap.

— Nu-mi spune așa, Travis! Nu e un lucru bun.

— Pigeon, ești a naibii de faimoasă!

I-am descheiat jeanșii și i-am tras în jos, până la glezne, ajutând-o să iasă din ei.

— Tata m-a urât după asta. Încă mă învinovățește pentru toate problemele lui.

Mi-am smuls tricoul de pe mine și am îmbrățișat-o, nerăbdător să-i simt pielea lipită de a mea.

— Încă nu-mi vine să cred că fiica lui Mick Abernathy stă în fața mea, iar eu am fost cu ea și habar n-am avut.

Ea m-a împins la o parte.

— Travis, nu sunt fiica lui Mick Abernathy! Asta e ceea ce am lăsat în urmă. Sunt Abby. Doar Abby! mi-a spus ea, ducându-se spre dulap.

A înșfăcat un tricou, trăgându-l de pe umeraș, și s-a îmbrăcat cu el.

— Iartă-mă! Sunt puțin năuc.

— Sunt doar eu!

Și-a pus palma pe pieptul meu, cu o urmă de disperare în glas.

— Da, dar…

— Dar nimic. Felul în care te uiți acum la mine? Ăsta este exact motivul pentru care n-am vrut să-ți spun.

A închis ochii.

— N-am de gând să mai trăiesc așa ceva, Trav. Nici măcar cu tine.

— Ușurel! Calmează-te, Pigeon. Hai să nu ne ambalăm.

Am luat-o în brațe, brusc îngrijorat de direcția pe care o lua discuția noastră.

— Nu-mi pasă ce-ai fost sau ce nu mai ești. Eu pe tine te vreau.

— În cazul ăsta, cred că avem un lucru în comun.

Am condus-o spre pat, apoi m-am ghemuit alături de ea, inspirându-i mirosul vag de țigară amestecat cu cel de șampon.

— Pidge, suntem doar noi doi împotriva lumii.

S-a cuibărit lângă mine, părând mulțumită de vorbele mele. Când s-a relaxat la pieptul meu, a oftat.

— Ce s-a întîmplat? am întrebat-o.

— Trav, nu vreau să știe nimeni. N-am vrut să știi nici tu.

— Abby, te iubesc. N-am să mai aduc niciodată vorba despre asta, bine? Secretul tău e în siguranță la mine, i-am spus, lipindu-mi blând buzele de fruntea ei.

Ea și-a frecat nasul de pielea mea și eu am strâns-o și mai tare în brațe. Evenimentele serii păreau un vis. Prima dată când aduceam o fată acasă și nu numai că era fiica unui celebru jucător de poker, dar putea cu ușurință să ne falimenteze pe toți cu o singură mână. Fiind ținta bătăilor de joc din familie, aveam senzația că-mi câștigasem puțin respect din partea fraților mei mai mari. Și i se datora lui Abby.

Stăteam întins pe pat, treaz, incapabil să-mi fac gândurile să se oprească pentru a ațipi. Respirația lui Abby devenise regulată cu mai bine de o jumătate de oră în urmă.

Mobilul meu s-a luminat și a bâzâit, semnalând un mesaj. L-am deschis și pe loc m-am încruntat. Pe ecran se vedea numele expeditorului: Jason Brazil.

Amice, Parker vorbește măscări.

Mi-am tras cu grijă brațul de sub capul lui Abby pentru a-i răspunde.

Cine spune?

Eu spun, fiincă el se află acum chiar lângă mine.

A, da? Și ce spune?

Chestii despre Pigeon. Ești sigur că vrei să afli?

Nu fi măgar.

Zicea că ea încă îl sună.

Aiureli.

A zis mai devreme că ea așteaptă momentul potrivit s-o rupă cu tine.

Acum ce zice?

Tocmai a zis că ea i-a spus alaltăieri că e tare nefericită, dar că tu ești cam nebun și că își face probleme legate de momentul când o s-o rupă cu tine.

Dacă ea n-ar fi în acest moment cu mine, aș veni și i-aș snopi în bătaie fundul ăla de ticălos.

Nu merită. Știm cu toții că mănâncă rahat.

Totuși, mă scoate din răbdări.

Așa am auzit și eu. Nu-ți face griji în privința ticălosului. Iubita ta e alături de tine.

Să nu fi fost Abby adormită lângă mine, aș fi sărit pe motor și m-aș fi dus direct la casa Sig Tau și mi-aș fi vârât pumnul prin dantura de cinci sute de dolari a lui Parker. Poate că i-aș fi aplicat și o bâtă pe Porscheul lui.

A trecut o jumătate de oră până ce furia mi s-a mai domolit. Abby nu s-a mișcat. Același sunet subtil pe care îl făcea nasul ei m-a ajutat să-mi potolesc bătăile inimii și, în scurt timp, am putut s-o iau iar în brațe și să mă relaxez.

Abby nu-i telefona lui Parker. Dacă ar fi fost nefericită, mi-ar fi spus-o. Am inspirat adânc și am privit umbrele copacilor de afară dansând pe pereți.

* * *

— Ba n-a făcut-o, a spus Shepley, dând să facă un pas.

Fetele ne lăsaseră singuri în apartament, ducându-se să-și cumpere rochii pentru petrecerea cuplurilor, așa că l-am convins pe Shepley să mergem la magazinul de mobilă.

— Ba sunt sigur că el a făcut-o.

I-am dat telefonul lui Shepley ca să vadă cu ochii lui.

— Brazil mi-a dat mesaj aseară și l-a pârât.

Shepley a oftat și a dat din cap.

— Trebuia să-și dea seama că va ajunge la urechile tale. Adică… cum să nu fi ajuns? Indivizii ăia sunt niște bârfitori mai mari decât fetele.

M-am oprit, zărind o canapea care mi-a atras atenția.

— Aș paria că exact de asta a făcut-o. Sperând că va ajunge la urechile mele.

Shepley a dat aprobator din cap.

— Hai să-l dăm de gol. Tu în varianta veche ai fi făcut o criză de gelozie și ai fi trimis-o, speriată, drept în brațele lui Parker.

— Ticălos, am spus, văzând că se apropia un vânzător.

— Bună dimineața, domnilor. Vă pot ajuta să găsiți ceva în mod deosebit?

Shepley s-a aruncat pe canapea, apoi s-a legănat de câteva ori înainte de a încuviința, dând din cap.

— Aprob.

— Mda. O vom lua pe asta, am spus eu.

— Pe asta? m-a întrebat el, puțin surprins.

— Da, i-am răspuns, la rându-mi puțin mirat de reacția lui. Livrați la domiciliu?

— Da, domnule, livrăm. Ați vrea să știți prețul?

— E cel care e scris acolo, nu-i așa?

— Da.

— Așadar, o luăm. Unde plătim?

— Pe aici, domnule.

Vânzătorul a încercat fără succes să mă convingă să mai iau și alte articole care se asortau cu canapeaua, însă mai aveam și alte lucruri de cumpărat în ziua aceea.

Shepley le-a dat adresa, apoi vânzătorul ne-a mulțumit pentru că am fost cumpărătorii cel mai ușor de mulțumit din acel an.

— Acum unde mergem? m-a întrebat, încercând să țină pasul cu mine spre Charger.

— La Calvin's.

— Îți faci un tatuaj nou?

— Da.

Shepley m-a privit îngrijorat.

— Ce pui la cale, Trav?

— Ceea ce mereu am zis că voi face dacă întâlnesc fata potrivită.

Shepley a pășit în fața portierei din dreapta.

— Nu sunt sigur că e o idee bună. Nu crezi că ar trebui să discuți mai întâi cu Abby? Știi tu, ca să n-o ia razna?

M-am încruntat.

— Ar putea să zică nu.

— E mai bine ca ea să zică nu decât să ți-l faci și ea să fugă din apartament fiindcă ai speriat-o cumplit. Lucrurile au mers bine între voi doi. De ce să nu profiți de asta o vreme?

Mi-am pus mâinile pe umerii lui Shepley.

— Asta nu sună deloc a mine, i-am spus, apoi el s-a dat la o parte.

Shepley a fugit în jurul Chargerului, apoi s-a strecurat pe locul șoferului.

— Ți-o spun în mod oficial că e o idee proastă.

— Am luat notă.

— Atunci, încotro?

— La Steiner's.

— Magazinul de bijuterii?

— Da.

— Pentru ce, Travis? m-a întrebat Shepley, cu o voce mai fermă decât

până atunci.

— Ai să vezi.

A clătinat din cap.

— Încerci s-o faci să o ia la goană?

— Shep, e pe cale să se întâmple. Pur și simplu, vreau să îl am. Pentru când va fi momentul potrivit.

— Momentul potrivit nu va fi prea curând. Sunt atât de îndrăgostit de America, încât uneori mă înnebunește, dar încă nu am stat destul împreună pentru chestia asta, Travis. Și… dacă ea zice nu?

Am strâns din dinți gândindu-mă la asta.

— N-o voi cere de nevastă până ce nu voi ști sigur că e pregătită.

Shepley s-a strâmbat.

— Taman când credeam că nu poți fi mai nebun de atât, faci altceva care să-mi amintească că ai depășit orice limită a nebuniei.

— Așteaptă până vei vedea ce balansoar am să cumpăr.

Shepley și-a întors ușor capul spre mine.

— Dar deja ai făcut cumpărături de acolo, nu?

I-am zâmbit.

7 Cineva care are o perspectivă optimistă asupra vieții.

XIX

CASA TĂTICULUI

Vineri. Ziua petrecerii pentru cupluri, la trei zile după ce Abby a zâmbit la vederea noii canapele și la câteva minute după ce s-a apucat de băut whisky la vederea tatuajelor mele.

Fetele plecaseră în oraș să facă ce fac fetele în ziua petrecerilor, iar eu stăteam pe trepte în fața apartamentului, așteptându-l pe Toto care se zbenguia prin iarbă.

Din motive care îmi scăpau, nervii îmi erau întinși la maximum. Deja luasem câteva guri de whisky pentru a mă liniști, dar nu fuseseră de niciun folos.

Mă holbam la încheietura mâinii, sperând ca orice presimțiri aș fi avut să fie doar o alarmă falsă. Tocmai când începusem să-i spun lui Toto să se grăbească deoarece era al naibii de frig afară, el se cocoșase să-și vadă de treburile lui.

— E timpul, micuțule! i-am spus, luându-l în brațe și intrând înăuntru.

— Tocmai am sunat la florărie. Adică la florării. La prima n-avea destui, mi-a spus Shepley.

I-am zâmbit.

— Fetele or să cadă pe spate. Te-ai asigurat că îi vor livra înainte ca ele să ajungă acasă?

— Da.

— Și dacă vin mai devreme?

— Or să întârzie destul.

Am dat din cap aprobator.

— Hei, a exclamat Shepley cu o jumătate de zâmbet. Ai emoții pentru diseară?

— Nu, i-am răspuns, încruntându-mă.

— Ba și tu ai, papă-lapte ce ești! Ești agitat în legătură cu întâlnirea de diseară!

— Nu fi măgar! i-am spus, retrăgându-mă în camera mea.

Cămașa mea neagră era deja călcată și aștepta pe umeraș. Nu era nimic deosebit — una dintre cele două cămăși pe care le aveam.

Da, petrecerea avea să fie o premieră pentru mine, și mergeam pentru prima dată cu o parteneră, dar ghemul din stomac era din cu totul altă pricină. Ceva

ce nu puteam preciza exact. Ca și cum ceva teribil pândea în viitorul apropiat.

Exasperat, m-am întors în bucătărie și mi-am mai turnat un pahar de whisky. A sunat la ușă, m-am uitat de după barul din bucătărie și l-am văzut pe Shepley ieșind fuguța din camera lui, trecând prin camera de zi cu un prosop înfășurat în jurul taliei.

— Aș fi putut să răspund eu.

— Da, dar ar fi trebuit să te oprești din bocit în paharul tău cu Jim Beam, a mormăit el, deschizând ușa.

În cadrul ușii stătea un omuleț care căra două buchete mamut, mai mari decât el.

— Ăăă… da, pe-aici, amice, i-a spus Shepley, deschizând și mai larg ușa.

Zece minute mai târziu, apartamentul începuse să arate așa cum mi-l imaginasem. Gândul de a-i lua flori lui Abby înainte de petrecere îmi trecuse de mult prin minte, dar un buchet nu era de ajuns.

Exact când tipul de la livrări a plecat, a sosit altul și apoi încă unul. Când orice suprafață disponibilă din apartament etala cu mândrie cel puțin două sau trei buchete de trandafiri roșii, roz, galbeni și albi, eu și Shepley ne-am declarat satisfăcuți.

Am făcut un duș rapid, m-am bărbierit și tocmai îmi trăgeam pe mine o pereche de jeanși, când s-a auzit duduind motorul Hondei în parcare. La câteva minute după ce s-a oprit, America și-a făcut loc pe ușa de la intrare, urmată de Abby. Reacția lor la vederea florilor a fost imediată, iar Shepley și cu mine zâmbeam cu gurile până la urechi ca niște idioți în timp ce ele țipau de încântare.

Shepley s-a uitat cu mândrie în jurul lui.

— Am fost să vă cumpărăm flori, dar niciunul dintre noi n-a găsit de cuviință că un singur buchet ar fi destul.

Abby și-a petrecut mâinile în jurul gâtului meu.

— Voi sunteți… Ești grozav! Mulțumesc!

I-am tras o palmă la fund, lăsându-mi palma să întârzie pe rotunjimea de deasupra coapsei ei.

— Pidge, mai sunt treizeci de minute până la petrecere.

Fetele s-au îmbrăcat în camera lui Shepley în timp ce noi le așteptam. Mi-au trebuit cinci minute să-mi închei cămașa, să găsesc o curea și să mă încalț cu șosetele și cu pantofii. Oricum, fetelor le trebuia o afurisită de veșnicie.

— E timpul să mergem, doamnelor, le-a anunțat Shepley.

America a ieșit îmbrăcată într-o rochie ce părea să fie un al doilea strat de piele, iar Shepley a fluierat, aducând un zâmbet pe chipul ei.

— Ea unde e? am întrebat-o.

— Abby are probleme cu pantofii. Vine într-o secundă, ne-a explicat America.

— Suspansul mă omoară, Pidge! am strigat eu.

Ușa a scârțâit și Abby a ieșit, făcându-și emoționată de lucru cu rochia ei albă și scurtă. Avea părul pieptănat într-o parte și cu toate că sânii îi erau acoperiți, îi erau scoși în evidență de materialul bine întins.

America mi-a dat un ghiont, iar eu am clipit.

— Doamne-Dumnezeule!

— Ești gata să te enervezi? m-a întrebat America.

— Nu mă enervez — arată uimitor!

Abby a zâmbit șmecherește, apoi s-a răsucit încetișor pentru a-mi arăta decolteul adânc de la spatele rochiei.

— Bine, acum o iau razna, i-am zis, ducându-mă spre ea și scoțând-o din raza vizuală a lui Shepley.

— Nu-ți place? m-a întrebat.

— Ai nevoie de un sacou.

Am dat fuga la cuier și i-am pus pe umeri haina ei.

— Trav, n-o să poată sta îmbrăcată toată noaptea cu aia, a chicotit America.

— Abby, arăți minunat, i-a spus Shepley, încercând să-mi scuze comportamentul.

— Așa este, am aprobat, disperat să fiu auzit și înțeles fără să provoc o ceartă. Arăți incredibil… dar nu se poate să porți asta. Fusta ta e… uau! Picioarele tale sunt… Rochia e prea scurtă — de fapt, nu ai decât o jumătate de rochie! Nici măcar nu are spate!

— Travis, așa e croită.

Abby zâmbea. Cel puțin nu era iritată.

— Voi doi trăiți ca să vă torturați reciproc? ne-a întrebat Shepley, încruntându-se.

— N-ai o rochie mai lungă? am întrebat-o.

Abby a privit în jos.

— De fapt, e destul de cuminte în partea din față. Numai partea din spate lasă la vedere mai multă piele dezgolită.

— Pigeon, i-am spus, sărind ca ars, nu vreau să te superi, însă nu te pot duce acolo îmbrăcată așa. O să ajung să mă bat în primele cinci minute.

S-a aplecat și m-a sărutat pe buze.

— Am încredere în tine.

— Noaptea asta o să fie nașpa, am gemut eu.

— Noaptea asta o să fie fantastică, a spus America ofensată.

— Gândește-te la cât de ușor va fi s-o scot mai târziu, a spus Abby.

S-a ridicat pe vârfuri să mă sărute pe gât. M-am uitat lung în tavan, încercând să nu le permit buzelor ei date cu luciu să-mi demoleze pledoaria.

— Tocmai asta-i problema. Toți ceilalți tipi exact la asta se vor gândi și ei.

— Dar tu ești singurul care va ajunge să afle, a cântat ea.

Când nu i-am răspuns, s-a lăsat pe spate pentru a mă putea privi în ochi.

— Chiar vrei să mă schimb?

I-am studiat fața, apoi și restul trupului, și la sfârșit am oftat adânc.

— Indiferent ce porți, ești superbă. Ar trebui să mă obișnuiesc cu asta, nu?

Abby a ridicat din umeri, iar eu am clătinat din cap.

— În regulă, am întârziat deja. Să mergem!

Traversând peluza spre casa Sig Tau, am continuat s-o țin pe Abby pe după umeri. Tremura, așa că am mers repejor, încercând, pe cât de repede permiteau tocurile ei înalte, să o pun la adăpost de frig. În secunda în care am intrat, mi-am vârât între buze o țigară, pentru a contribui la clasica pâclă de la petrecerile frățiilor. Basul din difuzoarele de la parter vibra sub picioarele noastre.

După ce Shepley a avut grijă de paltoanele fetelor, am condus-o pe Abby în bucătărie, cu Shepley și America în spatele nostru. Ne-am oprit acolo, cu berile în mâini, ascultându-i pe Jay Gruber și pe Brad Pierce discutând despre ultima mea luptă. Lexie l-a bătut pe Brad peste braț, vizibil plictisită de trăncăneala bărbatului.

— Amice, ți-ai tatuat numele iubitei pe încheietura mâinii? Ce naiba te-a apucat? m-a întrebat Brad.

Mi-am răsucit încheietura în așa fel încât să las la vedere numele pe care i-l dădusem eu lui Abby.

— Sunt nebun după ea, am spus, privind-o pe Abby.

— Nici măcar n-o cunoști bine, s-a simțit Lexie datoare să facă o remarcă batjocoritoare.

— Ba o cunosc.

Cu coada ochiului l-am văzut pe Shepley trăgând-o pe America spre scări, așa că am luat-o pe Abby de mână și i-am urmat. Din nefericire, Brad și Lexie au făcut la fel. Am coborât scările spre subsol în șir indian, muzica devenind din ce în ce mai tare cu fiecare treaptă.

În secunda în care am pășit pe ultima treaptă, DJ-ul a pus un cântec lent. Fără nicio ezitare, am tras-o pe Abby pe ringul de dans pe marginile căruia fuseseră împinse mobilele pentru a face loc petrecerii.

Capul lui Abby se potrivea perfect în curbura gâtului meu.

— Mă bucur că nu am mai fost niciodată la chestii din astea, i-am spus la ureche. E bine că am venit cu tine.

Abby și-a lipit iar obrazul de pieptul meu, apăsându-și degetele în umărul meu.

— Se zgâiesc cu toții la tine îmbrăcată în rochia asta, i-am spus. Bănuiesc că e cumva grozav… să fiu cu fata pe care o doresc cu toții.

Abby s-a lăsat pe spate pentru a face un spectacol din datul ochilor peste cap.

— Nu pe mine mă doresc. Sunt doar curioși de ce tu mă dorești. Și, oricum, îmi pare rău pentru oricine crede că ar avea vreo șansă. Sunt pe de-a-ntregul și fără speranță îndrăgostită de tine.

Mă simțeam în al nouălea cer.

— Știi de ce te doresc? N-am știut că eram pierdut până nu m-ai găsit tu. N-am știut că eram singur până în prima noapte petrecută fără tine în patul meu. Ești ceea ce am așteptat dintotdeauna, Pigeon.

Abby s-a întins pentru a-mi lua fața între mâinile ei, iar eu am cuprins-o în brațe, ridicând-o de pe podea. Buzele noastre s-au lipit blând și, în timp ce buzele ei își făceau de lucru cu ale mele, m-am asigurat că prin acel sărut îi comunicam în tăcere cât de mult o iubeam, deoarece n-aș fi putut să mă fac mai clar numai în cuvinte.

După câteva melodii și un moment ostil, însă distractiv, între Lexie și America, m-am hotărât că era timpul potrivit să ne ducem sus.

— Vino, Pidge. Vreau să trag un fum.

Abby m-a urmat pe scări. N-am uitat să-i iau paltonul înainte să ne continuăm drumul spre balcon. În secunda în care am pășit afară, m-am oprit, și la fel a făcut și Abby, dar și Parker și fata strident machiată pe care o pipăia.

Prima mișcare a fost făcută de Parker, care și-a scos mâna de sub fusta fetei.

— Abby, a spus el surprins și rămas fără suflare.

— Bună, Parker, i-a răspuns Abby, înăbușindu-și un hohot de râs.

— Cum, ăăă… ce mai faci?

Ea i-a zâmbit politicoasă.

— Eu bine, dar tu?

— Ăăă… a spus el, uitându-se la partenera lui. Abby, ea e Amber. Amber… Abby.

— Abby Abby? a întrebat fata.

Parker a dat o dată din cap, scurt, nesimțindu-se în largul lui. Amber ai-a întins mâna lui Abby cu o expresie plină de dezgust pe chip, apoi m-a ochit de parcă tocmai și-ar fi întâlnit dușmanul.

— Mă bucur să te cunosc… cred.

— Amber, a avertizat-o Parker.

Am râs scurt, apoi am deschis ușa pentru ca ei să intre. Parker a prins-o pe Amber de mână și s-au retras în casă.

— A fost… ciudat, a zis Abby, clătinând din cap și încrucișându-și brațele la piept.

S-a uitat peste balustradă la câteva cupluri care înfruntau vântul iernii.

— Cel puțin a trecut de faza în care să facă și cel mai afurisit lucru pentru a te aduce înapoi, i-am spus zâmbind.

— Nu cred că încerca să mă aducă înapoi, ci să mă țină departe de tine.

— O singură dată a dus o fată acasă pentru mine. Acum se poartă de parcă și-a făcut un obicei din a năvăli și a le salva pe toate boboacele cărora eu le-am tras-o.

Abby mi-a aruncat o privire cu coada ochiului.

— Ți-am spus vreodată cât de tare urăsc cuvântul ăsta?

— Iartă-mă, i-am spus, apropiind-o de mine.

Mi-am aprins o țigară și am inspirat adânc, răsucindu-mi mâna. Liniile de tuș delicate, dar groase se arcuiau pentru a alcătui cuvântul Pigeon.

— Cât de ciudat este faptul că acest tatuaj nu este tocmai ultima mea preferință, dar mă face să mă simt în largul meu știind că e acolo?

— Destul de ciudat, a zis Abby.

I-am aruncat o privire mirată, iar ea a izbucnit în râs.

— Glumesc. Nu pot să spun că înțeleg, dar e plăcut… într-un fel à la Travis Maddox.

— Dacă mă simt atât de bine având asta pe braț, nu-mi pot imagina cum mă voi simți când îți voi pune un inel pe deget.

— Travis…

— Peste patru sau poate cinci ani, i-am spus, crispându-mă în sinea mea pentru că mersesem atât de departe.

Abby a tras aer în piept.

— Trebuie s-o lăsăm mai moale. Mult, mult mai moale.

— Pidge, nu începe cu asta!

— Dacă vom continua în ritmul ăsta, am să ajung desculță și gravidă înainte de absolvire. Nu sunt pregătită să mă mut cu tine, nu sunt pregătită pentru un inel și știu sigur că nu sunt gata să-mi întemeiez o familie.

Am prins-o delicat de umeri.

— Sper că ăsta nu e discursul cu „vreau să mai cunosc și alți oameni”. Pentru că nu sunt dispus să te împart cu nimeni. La naiba, în niciun caz!

— Nu vreau pe nimeni altcineva, mi-a spus ea exasperată.

M-am relaxat și i-am dat drumul, întorcându-mă să mă prind de balustradă.

— Atunci, ce vrei să spui?

— Spun că trebuie s-o luăm mai domol. Asta e tot ce spun.

Am dat din cap a încuviințare, nefericit. Abby m-a atins pe mână.

— Nu fi supărat.

— Se pare că facem un pas înainte și doi înapoi, Pidge. De fiecare dată când cred că suntem pe aceeași linie, tu ridici un zid între noi. Eu chiar nu pricep… majoritatea fetelor își bat la cap iubiții să aibă o relație serioasă, să vorbească

despre sentimentele lor, să facă pasul următor…

— Am crezut că am stabilit că eu nu sunt ca majoritatea fetelor.

Frustrat, mi-am plecat capul.

— Am obosit să tot ghicesc. Abby, unde crezi că vom ajunge cu relația noastră?

Ea și-a lipit buzele de cămașa mea.

— Când mă gândesc la viitorul meu, te văd pe tine.

Am îmbrățișat-o, toți mușchii relaxându-mi-se imediat la auzul vorbelor ei. Am privit amândoi norii nopții deplasându-se pe cerul negru fără stele. Râsetele și murmurele de dedesubt au adus un zâmbet pe buzele lui Abby. Am privit și eu aceiași petrecăreți la care se uita și ea, strângându-se unii în alții și dând fuga de pe stradă în casă.

Pentru prima dată în acea zi, senzația de ceva prevestitor de rău începuse să pălească.

— Abby! Aici erai! Te-am căutat peste tot! a strigat America, năvălind pe ușă. Își ținea telefonul ridicat. Tocmai am terminat de vorbit cu tata. Mick i-a sunat aseară.

Abby a strâmbat din nas.

— Mick? De ce să-i fi sunat?

America a ridicat din sprâncene.

— Mama ta i-a tot închis telefonul în nas.

— Ce-a vrut?

America a strâns din buze.

— Să știe unde ești.

— Sper că nu i-au spus.

America s-a strâmbat.

— Abby, e tatăl tău. Tata a considerat că e dreptul lui să știe.

— O să vină aici, a spus Abby, cu o voce în care se simțea panica. Mare, o să vină aici!

— Știu! Îmi pare rău! a spus America, încercând să-și aline prietena.

Abby s-a tras de lângă ea, acoperindu-și fața cu mâinile. Nu știam precis ce naiba se întâmpla, însă am mângâiat-o pe Abby pe umeri.

— Pigeon, n-o să-ți facă niciun rău, i-am spus. N-o să-l las!

— Va găsi el o cale, a spus America, privind-o pe Abby cu ochi vinovați. Întotdeauna găsește.

— Trebuie să plec de-aici.

Abby și-a strâns paltonul pe lângă corp, apoi a tras de clanța ușii. Era prea tulburată să nu se mai precipite și să apese mai întâi clanța înainte de a trage de ușă. În timp ce pe obraji începuseră să i se rostogolească lacrimile, i-am acoperit mâinile cu ale mele. După ce am ajutat-o să deschidă ușa, Abby s-a uitat la mine.

Nu eram sigur dacă era îmbujorată de jenă sau de la frig, dar tot ce voiam era să fac cumva să-i dispară.

Am luat-o pe Abby pe după umeri și, împreună, am trecut prin casă, în jos pe scări și prin mulțimea din fața ușii. Abby s-a mișcat repede, disperată să ajungă în siguranța apartamentului. Auzisem de la tatăl meu despre premiile pe care Mick Abernathy le luase la poker. Privind-o pe Abby cum fugea ca o fetiță înspăimântată, m-a făcut să urăsc tot timpul pe care familia mea îl pierduse adulându-l.

Dând să facă un pas, America a apucat-o brusc pe Abby de palton.

— Abby! a șoptit ea, arătând spre un grup mic de oameni.

Aceștia erau adunați în jurul unui bărbat mai în vârstă neîngrijit, neras și într-atât de murdar, că părea că miroase. El arăta spre casă, ținând în mână o poză mică. Perechile dădeau afirmativ din cap, discutând între ei despre poză.

Abby s-a năpustit spre bărbat și i-a smuls poza din mână.

— Ce dracu' cauți aici?

M-am uitat la fotografia din mâna ei. Avea cam cincisprezece ani, era sfrijită, cu un păr sârmos și cu ochii duși în fundul capului. Trebuie să fi fost nefericită. Nu era de mirare că voise să plece.

Cele trei perechi din jurul lui au dat înapoi. Am aruncat în treacăt o privire spre chipurile lor uluite, apoi am așteptat ca bărbatul să răspundă. Era Mick Abernathy. L-am recunoscut după ochii ageri, greu de confundat, de pe fața lui murdară.

Shepley și America stăteau de o parte și de alta lui Abby. Am prins-o pe după umeri.

Mick s-a uitat la rochia lui Abby și a plescăit dezgustat.

— Măi să fie, Cookie. Vechile năravuri…

— Taci! Taci din gură, Mick! Întoarce-te, i-a arătat ea direcția din spatele lui, și du-te înapoi de unde ai venit. Nu te vreau aici.

— Nu pot, Cookie. Am nevoie de ajutorul tău.

— Spune-mi ceva nou, l-a ironizat America.

Mick a mijit ochii spre America, apoi și-a îndreptat din nou atenția spre fiica lui.

— Ești foarte drăguță. Ai crescut. Pe stradă nu te-aș fi recunoscut.

Abby a oftat.

— Ce vrei?

El a ridicat din umeri, întinzând mâinile.

— Se pare că am intrat într-un bucluc, puștoaico. Tati are nevoie de niște bani.

Lui Abby i s-a contractat tot corpul.

— Cât?

— Mă descurcam bine, zău că da. Numai că a trebuit să mă împrumut nițel ca să o iau înainte și… știi tu.

— Știu, i-a trântit-o ea. Cât îți trebuie?

— Douăzeci și cinci.

— Ei, la naiba, Mick, douăzeci și cinci? Adică două mii cinci sute? Dacă te cari dracului de aici, ți-i dau acum, i-am spus, scoțând portofelul.

— Vrea să spună douăzeci și cinci de mii, mi-a spus Abby pe un ton rece.

Mick și-a rostogolit privirea spre mine, de la față la pantofi.

— Cine-i clovnul?

Mi-am ridicat privirea de la portofel și, instinctiv, m-am aplecat spre prada mea. Singurele lucruri care mă opreau erau silueta delicată a lui Abby aflată între noi și faptul că micuțul grețos era tatăl ei.

— Acum înțeleg de ce un deștept ca tine a ajuns să-i ceară bani fiicei lui adolescente.

Înainte ca Mick să poată vorbi, Abby și-a scos telefonul mobil.

— De data asta, Mick, cui îi ești dator?

Mick s-a scărpinat în părul lui slinos care încărunțea.

— Păi, Cookie, e o poveste amuzantă…

— Cui? a urlat Abby.

— Lui Benny.

Abby s-a sprijinit de mine.

— Lui Benny? Îi ești dator lui Benny? Ce naiba ai…

S-a oprit.

— N-am atâția bani, Mick.

El a zâmbit.

— Ceva îmi spune că ai.

— Ei bine, n-am! Chiar ai pus-o de data asta, așa-i? Știam eu că n-ai să te oprești până ce n-o să fii omorât.

El și-a schimbat poziția; zâmbetul infatuat de pe față i-a pierit.

— Cât ai?

— Unsprezece mii. Îi pusesem deoparte pentru o mașină.

America a săgetat-o cu privirea pe Abby.

— De unde ai unsprezece mii de dolari, Abby?

— De la luptele lui Travis.

Am tras-o de umeri până ce s-a uitat la mine.

— Ai făcut unsprezece mii de pe urma luptelor mele? Când pariai?

— Am avut o înțelegere cu Adam, a zis ea cu nonșalanță.

Brusc, ochii lui Mick s-au animat.

— Cookie, îi poți dubla într-un weekend. Ai putea să-mi faci rost de douăzeci și cinci până duminică, iar Benny n-o să-și mai trimită gorilele după

mine.

— Aș rămâne lefteră, Mick. Trebuie să-mi plătesc școala, i-a spus Abby cu o undă de tristețe în glas.

— O, poți să-i câștigi înapoi cât ai zice pește, i-a spus el, făcând un gest de nepăsare cu mâna.

— Când e termenul? l-a întrebat Abby.

— Luni. La miezul nopții, a zis el, fără să-i ceară scuze.

— Pigeon, la dracu', nu ești obligată să-i dai niciun sfanț, i-am spus eu.

Mick a apucat-o pe Abby de încheietura mâinii.

— Măcar atât poți și tu să faci! Din cauza ta sunt în rahatul ăsta!

America a pocnit din palme, apoi l-a îmbrâncit.

— Mick, să nu îndrăznești să începi iar cu mizeriile astea! Nu ea te-a pus să împrumuți bani de la Benny!

Mick i-a aruncat o căutătură urâtă lui Abby.

— Dacă nu era ea, aș fi avut banii mei! Abby, mi-ai luat totul! Nu mai am nimic!

Abby și-a înăbușit un scâncet.

— Până duminică o să-ți fac rost de banii pentru Benny. Dar când o s-o fac, vreau să mă lași dracului în pace! Mick, n-o s-o mai fac niciodată. De-acum înainte ești pe cont propriu, m-auzi? Stai departe de mine!

El și-a făcut gura pungă și apoi a dat aprobator din cap.

— Fie cum spui tu, Cookie!

Abby s-a întors și a pornit spre mașină. America a oftat.

— Băieți, faceți-vă bagajele. Mergem la Vegas.

S-a dus spre mașină, iar eu și Shepley am rămas împietriți.

— Stai! Ce spui?

El s-a uitat la mine.

— Adică, Las Vegas? Din Nevada?

— Așa se pare, i-am spus, vârându-mi mâinile în buzunare.

— Tocmai vom face o rezervare la un zbor spre Vegas, a zis Shepley, încercând în continuare să proceseze situația.

— Da.

Shepley a deschis portiera pentru a o lăsa pe Abby să se strecoare pe bancheta din spate, apoi a trântit-o, alb la față.

— N-am fost niciodată în Vegas.

Un zâmbet ca de drăcușor mi-a ridicat unul dintre colțurile gurii în sus.

— Se pare că a sosit vremea să încercăm ceva nou.

XX

CÂȘTIGI CEVA, PIERZI ALTCEVA

Abby de-abia a deschis gura în timp ce împachetam. Și chiar și mai puțin în drum spre aeroport. A privit în gol în cea mai mare parte a timpului, cu excepția momentelor în care noi îi puneam vreo întrebare. Nu eram sigur dacă o cuprinsese disperarea sau doar se concentra asupra provocării întunecate ce o aștepta.

Cazându-ne la hotel, America a preluat frâiele, fluturându-și buletinul fals, ca și când ar fi făcut-o de o mie de ori înainte.

Mi-a trecut prin minte că probabil o făcuse de mii de ori înainte. Vegas era locul de unde își procuraseră acele cărți de identitate impecabile și locul în care Abby devenise ceea ce devenise. Mai văzuseră totul până atunci, în măruntaiele din orașul păcatelor.

Shepley era un turist greu de confundat, cu capul dat pe spate, uitându-se prostește la tavan. Am tras bagajele în lift și pe Abby lângă mine.

— Ești bine? am întrebat-o, lipindu-mi buzele de tâmpla ei.

— Nu vreau să fiu aici, mi-a șoptit ea.

Ușile s-au deschis, lăsând la vedere modelul complicat al covorului de pe holuri. America și Shepley au mers într-o direcție, iar Abby și cu mine în cealaltă. Camera noastră era la capătul holului.

Abby a vârât cardul de acces în fanta ușii, apoi a deschis-o. Camera era mare, făcând ca patul imens aflat în mijloc să pară mic.

Am lăsat valiza lângă perete, apăsând toate întrerupătoarele până ce draperiile grele s-au dat la o parte, dezvăluind traficul aglomerat și luminile de pe Las Vegas Strip. Alt buton a tras un al doilea set de perdele subțiri.

Abby n-a dat atenție ferestrei. Nici măcar nu s-a deranjat să-și ridice privirea. Pentru ea, sclipiciul și aurul își pierduseră farmecul cu mult timp înainte.

Am pus valizele pe podea și am privit în jur.

— E drăguț, nu?

Abby s-a uitat urât la mine.

— Ce e?

Și-a deschis valiza dintr-o singură mișcare, apoi a clătinat din cap.

— Asta nu e o vacanță. Travis, tu n-ar trebui să fii aici.

Din doi pași am ajuns în spatele ei, petrecându-mi brațele în jurul taliei ei.

Ea era diferită aici, dar eu nu. Încă puteam fi cineva pe care ea putea să conteze, cineva care ar fi putut s-o apere de fantomele trecutului.

— Unde mergi tu, merg și eu, i-am spus la ureche.

Ea și-a rezemat capul de pieptul meu și a oftat.

— Trebuie să cobor. Tu poți să stai aici sau să te plimbi prin centru. Ne vedem mai târziu, bine?

— Merg cu tine.

S-a întors cu fața la mine.

— Trav, nu vreau să fii acolo.

Nu mă așteptam la asta din partea ei, mai ales nu la tonul rece. Abby m-a mângâiat pe mână.

— Dacă vreau să câștig paisprezece mii de dolari într-un weekend, trebuie să mă concentrez. Nu-mi place comportamentul pe care-l voi avea stând la mesele alea și nu vreau ca tu să mă vezi așa, bine?

I-am dat părul din ochi, apoi am sărutat-o pe obraz.

— În regulă, Pidge.

Nu mă puteam preface că înțelegeam ce voia să spună, însă aveam să respect asta.

America a ciocănit la ușă și apoi s-a fâțâit de colo până colo, îmbrăcată cu aceeași rochie transparentă pe care o purtase la petrecere. Avea pantofi cu tocuri foarte înalte și își aplicase două straturi de machiaj. Părea cu zece ani mai bătrână.

I-am făcut din mână lui Abby, apoi am înșfăcat cel de-al doilea card de acces de pe masă. America deja o pregătea pe Abby pentru seară, amintindu-mi de un antrenor care îi oferea luptătorului său câteva cuvinte de încurajare înaintea meciului de box.

Shepley stătea în hol, zgâindu-se la cele trei tăvi cu mâncare pe jumătate consumată pe care le lăsaseră pe podea oaspeții de vizavi.

— Ce vrei să faci mai întâi? l-am întrebat.

— Cu siguranță nu mă căsătoresc cu tine.

— Ești al naibii de amuzant. Hai să mergem jos.

Ușile liftului s-au deschis și hotelul a prins viață. Era ca și când holurile ar fi fost venele și oamenii sângele. Grupurile de femei îmbrăcate ca niște vedete porno, familiile, străinii, invitații la o petrecere pentru burlaci și personalul hotelului se urmăreau unii pe alții într-un haos organizat.

A durat ceva până când ce am trecut de magazinele care se aliniau lângă intrări și am ieșit pe bulevard, dar am mers pe stradă până ce am văzut o mulțime adunată în fața unui cazinou. Fântânile arteziene erau în funcțiune, intonând un cântec patriotic. Shepley era fascinat, părând incapabil să se miște în timp ce privea apa dansând și stropind.

Probabil că prinseserăm ultimele două minute, căci luminile au scăzut în

intensitate, apa bolborosea și mulțimea s-a risipit imediat.

— Ce-a fost asta? l-am întrebat.

Shepley se zgâia acum la bazinul calm.

— Nu știu, dar a fost grozav.

Străzile erau pline de Elvis, de Michael Jackson, de animatoare și de personaje din desene animate, toate disponibile pe loc să facă o poză contra cost. La un moment dat, am auzit un pocnet, apoi am înțeles de unde venea. Niște bărbați stăteau pe trotuar, amestecând zgomotos un pachet de cărți de joc. I-au dat una lui Shepley. Era o imagine a unei femei cu sâni ridicol de mari, într-o postură seducătoare. Vindeau intrări la prostituate și la cluburile de striptease. Shepley a aruncat cartea pe jos. Trotuarul era plin cu așa ceva.

Pe lângă noi a trecut o fată, punând ochii pe mine cu un zâmbet de bețivă. Își căra pantofii cu tocuri în mână. Trecând, i-am remarcat picioarele înnegrite. Pe jos era murdar, fundația pentru strălucire și farmec fiind deasupra.

— Suntem salvați, a spus Shepley, ducându-se spre un vânzător ambulant de Red Bull și de toate băuturile alcoolice pe care ți le-ai fi putut imagina.

Shepley a cumpărat două cu votcă și a zâmbit când a luat prima sorbitură.

— S-ar putea să nu mai vreau să plec niciodată de-aici.

M-am uitat la telefon să văd cât era ceasul.

— A trecut o oră. Hai să ne întoarcem.

— Mai ții minte unde suntem? Că eu, unul, nu mai știu.

— Da. Pe-aici.

Ne-am întors pe același drum pe care veniserăm. M-am bucurat că în sfârșit am ajuns la hotelul nostru, căci, într-adevăr, nici eu nu știam foarte sigur cum să ajungem înapoi. Pe The Strip nu era greu de circulat, însă existau o mulțime de distracții și, cu siguranță, Shepley avea chef de vacanță.

Am scrutat mesele de poker în căutarea lui Abby, știind că acolo aveam s-o găsesc.

I-am zărit părul de culoarea caramelului; stătea cu spatele drept, încrezătoare, la o masă numai de bărbați, excepție făcând ea și America. Fetele contrastau vizibil cu restul celor așezați în zona de poker.

Shepley îmi făcea semn cu mâna de la o masă de black jack și am jucat să mai treacă timpul.

O jumătate de oră mai târziu, Shepley mi-a dat un ghiont. Abby era în picioare, vorbind cu un tip cu ten măsliniu și cu păr negru îmbrăcat în costum cu cravată. O ținea de braț, iar eu m-am ridicat imediat.

Shepley m-a apucat de tricou.

— Stai așa, Travis. El lucrează aici. Las-o un minut. S-ar putea ca din cauza ta să ne dea pe toți afară dacă nu-ți păstrezi cumpătul.

I-am urmărit cu privirea. El zâmbea, însă Abby era toată numai afaceri.

Așadar, o recunoscuse pe America.

— Ele îl cunosc, i-am spus, încercând să-i citesc de pe buze pentru a-mi da seama despre ce discutau. Singura chestie pe care am înțeles-o a fost: „Dacă iei mâine cina cu mine” de la ticălosul în costum, iar Abby i-a spus: „Am venit aici cu cineva”.

Shepley n-a mai putut să mă țină de data asta, dar m-am oprit la câțiva metri când am văzut că ticălosul a sărutat-o pe Abby pe obraz.

— Mi-a părut bine să te revăd. Ne vedem mâine. La cinci, bine? Sunt la cazinou la opt.

Stomacul mi s-a făcut ghem și fața parcă îmi luase foc. America o trăgea pe Abby de mânecă, remarcându-mi prezența.

— Cine-i ăsta? am întrebat-o.

Abby a dat din cap în direcția costumului.

— E Jesse Viveros. Îl cunosc de mult timp.

— De când?

A aruncat o privire la locul gol de la masa de poker.

— Travis, n-am timp pentru asta.

— Cred că a dat uitării ideea cu tânărul preot, a spus America, trimițând un zâmbet ușuratic în direcția lui Jesse.

— Ăsta e fostul tău prieten? am întrebat-o, brusc supărat. Credeam că ai spus că era din Kansas.

Abby s-a uitat urât la America, apoi m-a luat de bărbie.

— El știe că nu am vârsta cuvenită pentru a mă afla aici, Trav. Mi-a permis să rămân până la miezul nopții. Îți voi explica totul mai târziu, însă acum trebuie să mă întorc la joc, bine?

Mi-am încleștat maxilarul și am închis ochii. Iubita mea tocmai căzuse de acord să iasă cu fostul ei prieten. Totul din mine spunea că mă vor apuca din nou pandaliile, în stil Maddox, dar, pentru moment, Abby avea nevoie ca eu să mă stăpânesc. Acționând împotriva propriilor instincte, am lăsat să treacă de la mine și m-am aplecat s-o sărut.

— În regulă. Ne vedem la miezul nopții. Succes!

M-am răsucit pe călcâie, făcându-mi loc prin mulțime, auzindu-i vocea lui Abby mai sus cu cel puțin două octave.

— Domnilor?

Mi-a amintit de acele fete care obișnuiau să vorbească precum copiii atunci când încercau să-mi atragă atenția, sperând să treacă drept inocente.

— Nu înțeleg de ce a trebuit să facă târgul cu tipul ăsta, Jesse, am mârâit eu.

— Ca să poată să rămână, așa cred, a spus Shepley, zgâindu-se iar la tavan.

— Mai sunt și alte cazinouri. Putem să mergem la altul.

— Travis, ea are cunoștințe aici. Probabil că a venit aici deoarece știa că dacă ar prinde-o, n-ar da-o pe mâna poliției. Are buletin fals, însă pariez că n-ar dura mult până ce băieții de la securitate ar recunoaște-o. Cazinourile astea plătesc bani grei pentru a-i identifica pe escroci, nu-i așa?

— Bănuiesc că da, i-am răspuns, încruntându-mă.

Ne-am întâlnit cu Abby și America la masă, privind cum America îi aduna câștigurile lui Abby.

Abby s-a uitat la ceas.

— Mai am nevoie de ceva timp.

— Vrei să încerci la mesele de black jack?

— Trav, nu-mi pot permite să pierd bani.

Am zâmbit.

— Pidge, tu n-ai cum să pierzi.

America a clătinat din cap.

— Black jack nu e jocul ei.

— Am câștigat ceva, i-am spus, căutând prin buzunare. Vreo șase sute. Poți să-i iei.

Shepley a întins spre America fisele sale.

— Eu am câștigat numai trei sute. Îți aparțin.

Abby a oftat.

— Mulțumesc, băieți, dar îmi mai trebuie încă cinci mii.

S-a uitat din nou la ceas, apoi, ridicându-și privirea, l-a văzut pe Jesse apropiindu-se.

— Cum te-ai descurcat? a întrebat-o, zâmbind.

— Jess, îmi mai lipsesc cinci mii. Mai am nevoie de ceva timp.

— Abby, am făcut tot ce am putut.

— Îți mulțumesc că m-ai lăsat să rămân.

Jesse i-a oferit un zâmbet stânjenit. Evident că era speriat de oameni ca Abby.

— Poate că l-aș putea ruga pe tata să vorbească cu Banny pentru tine?

— E problema lui Mick. Am de gând să-l rog să accepte o prelungire a termenului.

Jesse a clătinat din cap.

— Știi prea bine că asta n-o să se întâmple, Cookie, indiferent de suma cu care vii. Dacă e mai puțin decât ceea ce îi datorează, Benny va trimite pe cineva. Ar fi bine să stai cât mai departe posibil de el.

— Trebuie să încerc, a spus Abby, vocea frângându-i-se.

Jesse a făcut un pas în față, aplecându-se pentru a nu fi nevoit să vorbească mai tare.

— Abby, urcă-te într-un avion! Mă auzi?

— Te aud, i-a trântit-o ea.

Jesse a oftat, apoi ochii i s-au umplut de compasiune. A strâns-o pe Abby în brațe și a sărutat-o pe păr.

— Îmi pare rău. Dacă n-ar fi fost slujba mea în joc, știi că aș fi găsit o soluție.

Mi s-a zburlit părul la ceafă, ceva ce mi se întâmpla numai când mă simțeam amenințat sau când eram gata să-mi vărs furia pe cineva.

Înainte să-l abordez, Abby s-a desprins din îmbrățișarea lui.

— Știu, i-a zis ea. Ai făcut tot ce-ai putut.

Jesse i-a ridicat bărbia cu un deget.

— Ne vedem mâine la cinci.

S-a aplecat pentru a o săruta pe colțul gurii, apoi s-a îndepărtat. Atunci a fost momentul în care mi-am dat seama că eram gata să mă năpustesc, iar Shepley m-a tras iar de tricou, cu atâta putere, încât i se albiseră încheieturile degetelor.

Abby își pironise privirea în pământ.

— Ce se întâmplă la cinci? am întrebat-o eu, clocotind.

— A fost de-acord să ia cina cu el dacă Jesse urma s-o lase să rămână. Trav, n-a avut de-ales, a spus America.

— Ba ai avut de-ales, i-am zis eu.

— Trav, tu ai avut vreodată de-a face cu mafia? Regret că sentimentele tale au fost rănite, dar o masă cu un vechi prieten nu e un preț prea mare de plătit pentru ca Mick să rămână în viață.

Am strâns din dinți, maxilarul meu refuzând să se deschidă pentru a lăsa cuvintele să se reverse, cuvinte pe care le-aș fi regretat mai târziu.

— Haideți, trebuie să-l găsim pe Benny, a zis America, trăgându-o pe Abby de braț.

Shepley mergea alături de mine, urmându-le pe fete pe The Strip spre clădirea lui Benny. Era la o stradă distanță de luminile strălucitoare, însă era undeva unde auriul nu-și lăsase niciodată tușa — și nici nu era menit s-o facă. Abby s-a oprit, apoi a urcat câteva trepte care duceau la o ușă mare, verde. A ciocănit, în timp ce eu o țineam de cealaltă mână pentru a o împiedica să tremure.

Portarul s-a ivit în cadrul ușii. Era enorm — negru, intimidant și la fel de lat pe cât era de înalt — cu ticălosul tipic de Vegas alături de el. Lanțuri de aur, ochi suspicioși și un pântece mare de la prea mult mâncat din preparatele mamei lui.

— Benny, l-a salutat Abby în șoaptă.

— Măi să fie… nu mai ești Lucky Thirteen, nu-i așa? Mick nu mi-a spus cât de frumoasă te-ai făcut. Te așteptam, Cookie. Am auzit că ai niște bani pentru mine.

Abby a dat aprobator din cap, iar Benny a gesticulat spre noi, ceilalți.

— Ei sunt cu mine, a spus, cu o voce surprinzător de puternică.

— Mă tem că prietenii tăi vor aștepta afară, a spus portarul pe un ton nefiresc de coborât.

Am luat-o pe Abby de braț, întorcându-mă cu umărul într-o poziție de apărare.

— Nu intră singură. Vin cu ea.

Preț de o clipă, Benny m-a cântărit din priviri, apoi i-a zâmbit portarului.

— Mi se pare corect. Mick va fi fericit să afle că ai un asemenea prieten bun alături de tine.

Am intrat după el. Am continuat s-o țin strâns pe Abby, asigurându-mă că stau între ea și amenințarea cea mai mare — portarul. Am mers în spatele lui Benny, urmându-l apoi într-un ascensor, care a urcat până la etajul al patrulea.

Când ușile s-au deschis, în față ne-a apărut un imens birou din mahon. Benny a țopăit până la jilțul său din pluș, invitându-ne, printr-un gest cu mâna, să ne așezăm pe cele două scaune care erau în fața biroului. M-am așezat, dar adrenalina îmi alerga prin vene, făcându-mă să mă foiesc și să mă răsucesc. Puteam să văd și să aud totul în încăpere, inclusiv pe cei doi mardeiași care stăteau în umbră în spatele biroului lui Benny.

Abby s-a întins să mă ia de mână, iar eu i-am strâns mâna cu un gest liniștitor.

— Mick îmi datorează douăzeci și cinci de mii. Sunt convins că ai toată suma, a spus Benny, mâzgălind ceva într-un carnețel.

— De fapt, a făcut o pauză Abby, dregându-și vocea, îmi lipsesc cinci miare, Benny. Dar am toată ziua de mâine pentru a face rost de bani. Și cinci mii nu sunt o problemă, nu-i așa? Știi că mă pricep.

— Abigail, i-a zis Benny, încruntându-se. Mă dezamăgești. Tu îmi cunoști foarte bine regulile.

— T… te rog, Benny! Te rog să accepți cele nouăsprezece mii și nouă sute și mâine îți aduc restul.

Ochii ca niște mărgele ai lui Benny s-au îndreptat de la mine la Abby și înapoi. Gorilele și-au părăsit colțurile lor întunecate, iar mie mi s-a zburlit părul la ceafă.

— Știi prea bine că eu nu accept decât suma întreagă. Faptul că încerci să-mi dai mai puțin îmi spune ceva. Știi ce-mi spune? Că nu ești sigură că îmi voi primi toți banii.

Gorilele au mai făcut un pas în față. Le-am inventariat conținutul buzunarelor și toate formele de sub îmbrăcămintea lor care țipau „arme”. Amândoi aveau un fel de cuțite cu lamă scurtă, dar nu vedeam nicio armă de foc. Asta nu însemna că nu aveau vreuna îndesată în ghete, dar mă îndoiam de faptul că erau la fel de iuți ca mine. Dacă trebuia, puteam scăpa de ei și să ne cărăm dracului de

acolo.

— Benny, pot să fac rost de banii tăi, a continuat Abby. Am câștigat opt mii nouă sute în șase ore.

— Deci spui că îmi vei aduce încă optsprezece mii nouă sute peste alte șase ore?

Benny și-a arborat zâmbetul lui diabolic.

— Termenul e abia mâine la miezul nopții, i-am spus, aruncând o privire în spate și văzând cum se apropiau bărbații din umbră.

— C… ce faci, Benny? l-a întrebat Abby, cu o postură rigidă.

— Mick m-a sunat în seara asta. A zis că ai tu grijă de datoria lui.

— Îi fac o favoare. Ție nu-ți datorez niciun ban, a spus ea pe un ton ferm.

Benny s-a sprijinit pe birou cu coatele lui grăsulii.

— Mă gândesc să-i dau o lecție lui Mick și sunt curios cât de norocoasă ești tu, puștoaico.

Instinctiv, am țâșnit de pe scaun, trăgând-o și pe Abby. Am împins-o în spatele meu, mergând cu spatele spre ușă.

— Josiah e afară la ușă, tinere. Unde crezi tu că o să fugi?

— Travis! m-a avertizat Abby.

Nu mai era loc de discuții. Dacă îl lăsam pe oricare dintre cei doi să treacă de mine, aveau s-o rănească pe Abby. Am continuat s-o țin la spatele meu.

— Benny, sper că știi că, dacă îți scot din circuit oamenii, nu sunt lipsit de respect. Însă o iubesc pe fata asta și nu pot să-ți permit să-i faci vreun rău.

Benny a izbucnit în hohote de râs.

— Fiule, trebuie să recunosc că, dintre cei care au intrat vreodată pe ușile astea, tu ai cele mai tari boașe. Te voi pregăti ca să știi ce te așteaptă. Tipul masiv din dreapta ta e David, iar dacă nu te dă gata cu pumnii, se va folosi de cuțitul pe care îl are în teacă. Bărbatul din stânga ta e Dane, cel mai bun luptător al meu. Mâine are o partidă, așa, ca fapt divers, și n-a pierdut niciodată. Dane, ai grijă să nu-ți rănești mâinile! Am pariat o groază de bani pe tine.

Dane a zâmbit, privindu-mă cu ochii lui sălbatici, amuzați.

— Da, domnule.

— Benny, oprește-te! Pot să fac rost de banii tăi! a plâns Abby.

— O, nu… asta o să devină interesant cât se poate de repede, a chicotit Benny, lăsându-se pe spate în jilțul său.

David s-a repezit spre mine. Era stângaci și lent și, înainte să aibă măcar șansa să ducă mâna la cuțit, l-am izbit cu nasul de genunchiul meu. I-am tras apoi doi pumni în mutra lui de șobolan. Știind că nu era o luptă de subsol și că luptam ca eu și Abby să ieșim teferi de acolo, dădeam tot ce aveam cu fiecare lovitură. Aveam o senzație de bine, ca și cum fiecărei fărâme de furie înăbușită i se îngăduise un debușeu. Doi pumni și un cot mai târziu, David zăcea pe podea sub

formă de movilă însângerată.

Benny și-a dat capul pe spate, râzând isteric și lovindu-și biroul cu încântarea unui copil care urmărește desenele animate de duminică dimineață.

— Ei bine, continuă tu, Dane. Nu te-a speriat, sper?

Dane s-a apropiat de mine cu mai multă precauție, cu concentrarea și precizia unui luptător profesionist. Pumnul i-a zburat spre fața mea, dar eu am făcut un pas în lateral, izbindu-l cu umărul cu toată puterea. Ne-am clătinat amândoi, căzând pe spate peste biroul lui Benny.

Dane m-a apucat cu ambele brațe, aruncându-mă la pământ. Era mai iute decât anticipasem, însă nu suficient de rapid. Ne-am încăierat pe podea, preț de o clipă, încercând să câștig timp pentru o priză bună, dar apoi Dane a câștigat teren, poziționându-se în așa fel încât să-mi tragă niște pumni cât timp eram prins sub el.

L-am apucat pe Dane de boașe și i le-am răsucit. Asta l-a șocat și l-a făcut să țipe, oprindu-se suficient cât să-l apuc de partea superioară a mâinii. Am îngenuncheat deasupra lui, ținându-l de părul său lung, cărându-i la pumni într-o parte a capului. Dane se izbea cu capul de partea din față a biroului lui Benny la fiecare lovitură, apoi s-a ridicat în picioare împleticindu-se, dezorientat și sângerând.

L-am privit un moment, apoi l-am atacat iar, lăsând furia să circule prin mine cu fiecare lovitură. Dane s-a ferit o dată și m-a lovit cu încheieturile degetelor în maxilar.

Poate că o fi fost luptător, însă Thomas lovea mai tare decât el. Avea să fie floare la ureche.

Am zâmbit și am ridicat degetul arătător.

— Asta e a ta.

Râsul nestăvilit al lui Benny a umplut încăperea, în timp ce eu îi terminam gealatul. Cotul mi-a aterizat în mijlocul feței lui Dane, scoțându-l din circuit înainte ca el să atingă podeaua.

— Uimitor, tinere! Pur și simplu, uimitor! a exclamat Benny, aplaudând încântat.

Imediat am înșfăcat-o pe Abby, trăgând-o iar în spatele meu, în timp ce Josiah umplea cadrul ușii cu silueta lui masivă.

— Să mă ocup de asta, domnule? a întrebat Josiah.

Vocea lui era profundă, dar inocentă, de parcă și-ar fi făcut singura treabă la care se pricepea și cu adevărat n-ar fi vrut să ne facă niciunuia vreun rău.

— Nu! Nu, nu… i-a răspuns Benny, încă buimac în urma neașteptatei performanțe. Cum te numești?

— Travis Maddox, i-am zis, între două gâfâituri.

Mi-am șters de jeanși mâinile pline de sângele lui David și al lui Dane.

— Travis Maddox, cred că tu o poți ajuta pe micuța ta prietenă.

— Cum anume? am pufnit.

— Dane trebuia să lupte mâine-seară. Am pariat mulți bani pe el, dar cred că Dane nu va fi capabil să câștige nicio luptă prea curând. Îți sugerez să-i iei locul. Fă-mă să câștig, iar eu o iert de restul de cinci mii o sută din datoria lui Mick.

M-am întors spre Abby.

— Pigeon?

— Ești bine? m-a întrebat, ștergându-mi sângele de pe față.

Și-a mușcat buza, schimonosindu-și fața. Avea ochii plini de lacrimi.

— Iubito, nu e sângele meu. Nu plânge!

Benny s-a ridicat.

— Eu sunt om de afaceri. Da sau nu?

— Accept! i-am zis. Spune-mi unde și când și voi fi acolo.

— Te vei lupta cu Brock McMann. Nu-i vreun timid. Anul trecut i s-a interzis participarea la UFC8.

Numele îmi era cunoscut.

— Spune-mi numai unde trebuie să fiu.

Benny mi-a furnizat informațiile, apoi un rânjet de rechin i s-a lățit pe chip.

— Îmi place de tine, Travis. Cred că vom fi buni prieteni.

— Mă îndoiesc, i-am zis.

I-am deschis ușa lui Abby și am păstrat o postură protectoare alături de ea până ce am ieșit pe ușa din față.

— Doamne-Dumnezeule! a exclamat America, văzându-mi hainele stropite de sânge. Sunteți bine?

A apucat-o pe Abby de umeri și i-a examinat fața.

— Sunt bine. Încă o zi obișnuită. Pentru amândoi, a zid Abby, ștergându-și ochii.

Ținând-o de mână, ne-am dus în grabă spre hotel, cu Shepley și America imediat în spatele nostru.

Singurul care a părut să dea atenție hainelor mele pătate de sânge a fost puștiul din lift.

Odată ajunși în camera noastră, m-am dezbrăcat și am intrat în baie să-mi spăl urmele de ticălos de pe mine.

— Ce naiba s-a petrecut acolo? a întrebat Shepley într-un final.

Le auzeam vocile murmurând de parcă aș fi stat sub apă, reluând în minte ultima oră. Pe cât de înfiorător fusese pentru Abby să se afle într-un astfel de pericol real, pe atât de al naibii de amuzant fusese pentru mine să mă dezlănțui asupra unor gealați ca David și Dane. Era aidoma celui mai bun drog existent.

Mă întrebam dacă își reveniseră sau dacă Benny îi târâse afară și îi

părăsise pe alee.

M-a cuprins o senzație ciudată de calm. Să iau la pumni gorilele lui Benny reprezentase un debușeu pentru fiecare firișor de furie și de frustrare pe care le acumulasem în decursul anilor, iar acum mă simțeam aproape normal.

— Îl omor! Îl omor pe ticălosul ăla ratat! a țipat America.

Am închis dușul și mi-am înfășurat un prosop în jurul taliei.

— Unul dintre tipii pe care i-am lăsat lați trebuia să lupte mâine-seară, i-am spus lui Shepley. Îi iau locul și, în schimb, Benny îl iartă pe Mick de ultimele cinci miare pe care i le datorează.

America s-a ridicat în picioare.

— Asta e ridicol! Abby, de ce îl ajutăm pe Mick? El te-a aruncat în groapa cu lei! Îl omor!

— Nu și dacă îl omor eu mai întâi, am declarat eu, clocotind de furie.

— Stați la rând! ne-a propus Abby.

Shepley s-a mutat nervos de pe un picior pe altul.

— Deci, mâine lupți?

Am dat din cap aprobator.

— Într-un loc care se cheamă Zero. La șase. Shep, e vorba de Brock McMann.

Shepley a clătinat din cap.

— Nu se poate. Băga-mi-aș, nu se poate, Trav. Tipul e nebun!

— Mda, i-am spus, dar el nu luptă pentru iubita lui, nu-i așa?

Am luat-o pe Abby în brațe, sărutând-o pe creștet. Încă tremura.

— Pigeon, ești OK?

— Nu e bine. Toate planurile sunt greșite. Nici nu știu la care să te conving să renunți mai întâi.

— Nu m-ai văzut în seara asta? O să fie bine. L-am mai văzut luptând pe Brock. E dur, dar nu e imbatabil.

— Trav, nu vreau să faci asta.

— Păi, eu nu vreau să te duci la cină cu fostul tău iubit mâine-seară. Aș zice că amândoi avem ceva neplăcut de făcut pentru a-l salva pe tatăl tău care nu e bun de nimic.

8 Ultimate Fighting Championship.

XXI

MOARTE LENTĂ

Shepley stătea așezat alături de mine pe o bancă în mica încăpere puternic luminată. Era pentru prima dată când nu intram într-un subsol pentru o luptă planificată. Publicul era alcătuit din oamenii nopții din Vegas: localnici, mafioți, vânzători de droguri la braț cu femeile lor atrăgătoare. Mulțimea de afară era o armată întunecată, zgomotul pe care îl făceau crescând exponențial și fiind încă și mai însetați de sânge. Aveam să fiu înconjurat de o colivie în loc de oameni.

— Tot nu sunt convinsă că trebuie să faci asta, mi-a spus America din partea cealaltă a încăperii.

— Nu acum, scumpo, i-a zis Shepley.

Mă ajuta să-mi înfășor un bandaj în jurul mâinilor.

— Ai emoții? m-a întrebat ea, fiind nefiresc de tăcută.

— Nu. Totuși, m-aș fi simțit mai bine dacă Pidge ar fi fost aici. Ai vești de la ea?

— Îi voi trimite un mesaj. Va fi prezentă aici.

— L-a iubit? am întrebat-o, vrând să știu despre ce vorbeau la cină.

În mod evident, el nu mai era bărbatul care să se facă preot și nu știam sigur la ce se aștepta în schimbul favorului său.

— Nu, a spus America. Oricum, n-a zis niciodată că l-ar fi iubit. Au crescut împreună, Travis. El era singura persoană pe care Abby a putut să conteze mult timp.

Nu eram sigur dacă asta mă făcea să mă simt mai bine sau mai rău.

— Nu ți-a răspuns încă la mesaj?

— Hei! m-a atenționat Shepley, plesnindu-mă peste obraz. Hei! Te așteaptă Brock McMann. Mintea ta trebuie să fie sută la sută implicată în asta. Încetează să mai fii un fătălău și concentrează-te!

Am făcut un semn de aprobare, încercând să-mi amintesc de cele câteva ori când îl văzusem pe Brock luptând. Fusese exclus din UFC pentru lovituri sub centură și un zvon conform căruia îl atacase pe președintele UFC. Trecuse ceva vreme, însă era un luptător despre care se știa că lupta murdar și că aplica loviturile departe de ochii arbitrilor. Cheia era să nu ajung în acea situație. Dacă mă bloca prinzându-mă cu picioarele, avea să se ducă repejor de râpă.

— Joacă precaut, Trav. Lasă-l pe el să te atace primul. Cam în stilul în care ai luptat în seara când ai vrut să câștigi pariul cu Abby. Nu te lupți cu vreun respins de la universitate. Ăsta nu e Cercul și tu nu încerci să creezi un spectacol pentru mulțime.

— Ei nu!

— Travis, trebuie să câștigi. Lupți pentru Abby, să nu uiți asta!

Am încuviințat dând din cap. Shepley avea dreptate. Dacă pierdeam, Benny nu-și primea banii, iar Abby ar fi fost în continuare în pericol.

Un bărbat înalt, îmbrăcat în costum și cu părul slinos a intrat în încăpere.

— Tu urmezi. Antrenorul tău ți se poate alătura dincolo de colivie, dar fetele… unde e fata cealaltă?

Mi s-a format o cută între sprâncene.

— Vine.

— … au locuri rezervate la capătul rândului doi din colțul tău.

Shpely s-a întors spre America.

— Te conduc eu acolo.

S-a uitat la cel în costum.

— Nimeni n-o atinge. Să fiu al naibii dacă nu-l omor pe primul care îndrăznește.

„Costumul” i-a oferit o părere de zâmbet.

— Benny deja a zis că nu vrea niciun fel de distragere a atenției. Vom sta mereu cu ochii pe ea.

Shepley a fost de acord, apoi i-a întins mâna iubitei lui. Ea i-a acceptat-o și m-au urmat în tăcere pe culoar.

Vocile amplificate ale prezentatorilor reverberau din difuzoarele uriașe plasate în cele patru colțuri ale sălii. Semăna cu o mică sală de concerte, care putea găzdui cu ușurință o mie de oameni, iar când am intrat, erau cu toții în picioare, fie aclamând, fie cântărindu-mă din priviri, neîncrezători.

Poarta coliviei s-a deschis, iar eu am pășit înăuntru.

Shepley l-a privit pe „costum” așezând-o pe America și, odată ce a fost mulțumit că ea era în regulă, s-a întors spre mine:

— Nu uita: joacă isteț. Lasă-l pe el să te atace primul, iar scopul este să câștigi pentru Abby.

Am încuviințat dând din cap.

Câteva secunde mai târziu, din difuzoare s-a revărsat muzică, iar atât mișcarea, cât și volumul din standuri au explodat într-o frenezie. Brock McMann a țâșnit de pe culoar în timp ce un spot îi lumina trăsăturile severe. Avea o suită care îi ținea pe spectatori la distanță în timp ce el sărea în sus și în jos pentru a avea cale liberă. Mi-am închipuit că, probabil, se antrenase pentru lupta asta de săptămâni, dacă nu de luni.

Dar nu mi-era frică. Fusesem bătut toată viața de frații mei. Avusesem parte de antrenament din belșug.

M-am întors să văd care era treaba cu America. Ea a ridicat din umeri, iar eu m-am încruntat. Cea mai importantă luptă din viața mea avea să înceapă în câteva minute, iar Abby nu era acolo. Exact când m-am întors să-l văd pe Brock intrând în colivie, i-am auzit glasul lui Shepley.

— Travis! Travis! A venit!

M-am întors, căutând-o disperat pe Abby. Am văzut-o coborând în mare viteză treptele. S-a oprit chiar în fața coliviei, proptindu-se cu mâinile de pereții din plasă.

— Am venit! Am venit! a exclamat ea printre gâfâieli.

Ne-am sărutat prin spațiul dintre bare, iar ea mi-a atins fața cu degetele.

— Te iubesc.

A scuturat din cap.

— Nu trebuie să faci asta, știi doar.

Am zâmbit.

— Da, știu.

— Hai s-o facem, Romeo! N-am toată noaptea la dispoziție! mi-a strigat Brock din partea opusă.

Nu m-am întors, însă Abby a aruncat o privire peste umărul meu. Când l-a zărit pe Brock, s-a îmbujorat la față de furie, iar expresia ei s-a prefăcut în răceală. În mai puțin de o secundă, și-a întors privirea înapoi la mine, din nou caldă. A zâmbit ca un drăcușor.

— Învață-l bunele maniere pe ticălosul ăsta!

I-am făcut cu ochiul și i-am zâmbit.

— Orice pentru tine, puiule.

M-am întâlnit cu Brock în centrul ringului, față în față.

— Fii isteț! mi-a strigat Shepley.

M-am aplecat pentru a-i șopti ceva la ureche lui Brock.

— Vreau doar să știi că sunt un mare admirator al tău, chiar dacă ești un escroc și un ticălos. Așa că n-o lua personal când vei ajunge dracului să fii făcut knockout în seara asta.

Maxilarul lui Brock îi juca violent sub piele și ochii îi luceau — nu de furie, ci de uluială.

— Fii isteț, Travis! a strigat Shepley din nou, vrând să-mi surprindă privirea.

Clopoțelul a sunat și am atacat imediat. Folosindu-mi toată forța, am eliberat aceeași furie pe care o dezlănțuisem asupra gorilelor lui Benny.

Brock s-a clătinat dând înapoi, încercând să adopte o poziție pentru a se apăra sau pentru a mă lovi pe mine cu piciorul, dar nu i-am lăsat timp, folosindu-

mi amândoi pumnii pentru a-l pune la pământ.

Era o ușurare extraordinară să nu mă rețin. Desfătându-mă cu adrenalina pură care mă inundase, am uitat de mine, iar Brock s-a ferit de lovitura mea, revenind cu un croșeu de dreapta. Loviturile lui erau mai aplicate decât ale amatorilor cu care mă luptasem la școală — și era al naibii de grozav. Lupta cu Brock îmi readusese în minte amintiri ale unor certuri mai serioase pe care le avusesem cu frații mei atunci când cuvintele se transformau în încăierări.

Mă simțeam exact ca acasă făcând schimb de pumni cu Brock; în acel moment, furia mea avea un țel și un loc.

De fiecare dată când Brock dădea cu pumnii, nu făcea decât să servească la creșterea nivelului meu de adrenalină și simțeam cum loviturile mele de pumni deveneau și mai puternice.

A încercat să mă pună la pământ printr-o luptă corp la corp, însă eu mi-am plantat tălpile în poziția ghemuit, stabilizându-mă împotriva încercărilor lui disperate de a mă dezechilibra. În timp ce ne zvârcoleam, mâna mea încleștată a luat contact de nenumărate ori cu capul, urechile și tâmplele lui.

Bandajul cândva alb înfășurat în jurul mâinilor mele era acum stacojiu, însă nu simțeam nicio durere, ci numai plăcerea pură de a-mi descătușa toate energiile negative care mă apăsaseră atât de mult timp. Mi-am amintit cât de relaxant a fost să-i bat de să le sune apa în cap pe oamenii lui Benny. Învingător sau învins, abia așteptam să văd ce fel de persoană aveam să fiu după lupta asta.

Arbitrul, Shepley și antrenorul lui Brock m-au înconjurat, trăgându-mă de pe adversarul meu.

— Pauză, Travis! Încetează! mi-a zis Shepley.

Shepley m-a târât în colțul meu, iar Brock a fost târât în colțul lui. M-am întors să mă uit la Abby. Își frângea mâinile, însă zâmbetul ei larg îmi spunea că era bine. I-am făcut cu ochiul, iar ea mi-a suflat o sărutare. Gestul mi-a dat energie și m-am întors în mijlocul coliviei cu o determinare reînnoită.

Odată ce s-a auzit gongul, l-am atacat iar, de data asta având mai multă grijă să mă feresc ori de câte ori el lansa o lovitură. O dată sau de două ori, Brock m-a prins în brațe, gâfâind, încercând să mă muște sau să mă lovească cu genunchii în boașe. Eu l-am împins doar și l-am lovit și mai tare.

În runda a treia, Brock s-a împiedicat, a vrut să dea o lovitură sau un șut și a ratat. Avea să rămână curând fără energie. Gâfâind, am făcut pauze mai mari între lovituri. Efectul adrenalinei care îmi cursese prin vene trecuse și acum începuse să-mi bubuie capul.

Brock a lansat o directă, apoi încă una. Am parat-o pe cea de a treia și atunci, pregătit pentru a pune capăt, am trecut la omor. Cu restul de putere rămasă, m-am ferit de genunchiul lui Brock și m-am răsucit, plantându-mi cotul drept în nasul lui. Capul i-a zburat pe spate, privind drept în sus, a făcut câțiva pași și apoi

a căzut la pământ.

Zgomotul mulțimii era asurzitor, însă eu nu auzeam decât un glas.

— O, Dumnezeule! Da! Ura, puiule! striga Abby.

Arbitrul a numărat, apoi a venit lângă mine, ridicându-mi mâna stângă. Shepley, America și Abby intraseră toți în colivie și se învârteau în jurul meu. Am ridicat-o pe Abby și mi-am lăsat buzele peste ale ei.

— Ai reușit, mi-a zis, luându-mi fața în mâinile ei făcute căuș.

Bucuria ne-a fost întreruptă când Benny și un lot nou de bodyguarzi au intrat în colivie. Am lăsat-o pe Abby jos, pe propriile-i picioare și am luat o poziție de apărare în fața ei.

Benny era tot numai zâmbete.

— Bravo, Travis Maddox! Ai salvat situația. Dacă ai un minut, aș vrea să vorbesc cu tine.

M-am uitat la Abby, care m-a prins de mână.

— E în regulă. Ne vedem la ușă în zece minute, i-am spus, arătând cu un gest din cap cea mai apropiată ușă.

— Zece? m-a întrebat ea, cu o vădită îngrijorare în priviri.

— Zece, i-am răspuns, sărutând-o pe frunte. M-am uitat la Shepley. Stai cu ochii pe fete!

— Mă gândesc că mai bine aș merge cu tine.

M-am aplecat la urechea lui Shepley.

— Shepley, dacă ar vrea să ne omoare, nu prea am avea ce face. Cred că Benny are altceva în minte.

M-am lăsat pe spate și l-am plesnit peste mână.

— Ne vedem în zece minute!

— Nu unsprezece. Nu cincisprezece. Zece, a spus Shepley, trăgând deoparte o Abby fără chef.

L-am urmat pe Benny în aceeași încăpere în care așteptasem să înceapă lupta.

— M-am gândit că așa ar fi cel mai bine. Așadar, vezi că nu sunt mereu așa… omul ăla rău care poate că sunt obligat să fiu.

Limbajul trupului și tonul îi erau relaxate, însă eram numai ochi și urechi la eventualele surprize.

Benny zâmbea.

— Fiule, am o propunere pentru tine.

— Nu sunt fiul tău.

— Adevărat, a spus el împăciuitor. Dar după ce-ți ofer o sută și cincizeci de mii pentru o luptă, cred că ai vrea să fii.

— Ce lupte? l-am întrebat.

Îmi imaginasem că avea să încerce s-o scoată în continuare datoare pe

Abby. Habar n-aveam că îmi oferea un job.

— Este evident că ești un tânăr foarte talentat. Locul tău e în colivia aia. Pot face ca asta să se întâmple… și, de asemenea, te pot face un om foarte bogat.

— Te ascult.

Zâmbetul lui Benny s-a mărit.

— Voi programa o luptă pe lună.

— Încă sunt la colegiu.

A ridicat din umeri.

— Vom programa în afara cursurilor. Vă aduc cu avionul pe tine și pe Abby, la clasa întâi, în weekenduri, dacă asta e ceea ce-ți dorești. Cu toate că, făcând bani în felul ăsta, s-ar putea să vrei să-ți amâni educația universitară.

— O sumă cu șase cifre pentru o luptă?

Am făcut calculul, încercând să nu las să mi se citească surprinderea.

— Să lupt și mai ce?

— Atât, puștiule. Să câștigi bani pentru mine.

— Doar să lupt… și pot să renunț când vreau.

El mi-a zâmbit.

— Ei bine, sigur, dar nu văd ca asta să se întâmple prea curând. Îți place. Te îmbătai cu asta acolo, în colivie.

Am rămas acolo, preț de o clipă, cugetând la oferta lui.

— Am să mă gândesc. Lasă-mă să vorbesc cu Abby.

— Mi se pare corect.

Am așezat valizele pe pat și m-am prăbușit alături de ele. Îi povestisem lui Abby despre oferta de bani, dar ea nu fusese deloc receptivă. Prin urmare, călătoria cu avionul spre casă a fost ușor tensionată. Așa că am hotărât să o las baltă până ce ajungeam acasă.

Abby îl usca pe Toto după ce îi făcuse baie. Stătuse la Brazil, iar ea era revoltată de cum mirosea.

— Așa! Acum miroși mult mai bine!

Chicotea în timp ce el se scutura stropind cu apă în jur. S-a ridicat pe lăbuțe, acoperindu-i fața cu pupici de cățeluș.

— Și mie mi-a fost dor de tine, micuțule!

— Pigeon? am strigat-o, împletindu-mi emoționat degetele.

— Da? mi-a răspuns ea, frecându-l pe Toto cu prosopul galben din mâna ei.

— Vreau să fac asta. Vreau să lupt în Vegas.

— Nu, a zis ea, zâmbind din pricina mutriței fericite a lui Toto.

— Nu mă asculți. O s-o fac. Ai să vezi în câteva luni că a fost o decizie corectă.

Ea m-a privit.

— Adică ai să lucrezi pentru Benny.

Am dat frenetic din cap, apoi i-am zâmbit.

— Pidge, vreau să am grijă de tine.

Ochii îi străluceau, înlăcrimați.

— Travis, nu vreau nimic cumpărat din banii ăia. Nu vreau să am nimic de-a face cu Benny sau cu Vegasul sau cu orice lucru care provine de-acolo.

— N-ai avut nicio problemă să te gândești să-ți cumperi o mașină din banii de la luptele mele de-aici.

— Asta e altceva și tu știi prea bine.

M-am încruntat.

— O să fie bine, Pidge. O să vezi.

Ea m-a privit o clipă, apoi s-a înroșit la față.

— Travis, în cazul ăsta, de ce mai m-ai întrebat? Oricum aveai de gând să lucrezi pentru Benny, indiferent ce aveam eu să spun.

— Vreau sprijinul tău în asta, dar sunt prea mulți bani ca să refuz oferta. Aș fi nebun să zic nu.

Ea a făcut o pauză lungă, cu umerii lăsați, apoi a dat din cap.

— În cazul acesta, bine. Ai luat o decizie.

Am zâmbit cu toată gura.

— O să vezi, Pigeon. O să fie grozav.

M-am ridicat de pe pat, m-am dus spre Abby și i-am sărutat degetele.

— Mor de foame. Ție nu ți-e foame?

Ea a dat din cap că nu, iar eu am sărutat-o pe frunte înainte să mă duc spre bucătărie. Fredonam un refren ușurel dintr-o melodie oarecare în timp ce am luat două felii de pâine și niște salam și brânză. Omule, ea nu vede ce oportunitate e asta, mi-am zis, storcând muștar picant pe feliile de pâine.

Am terminat din trei înghițituri, apoi mi-am clătit gâtul cu o bere, întrebându-mă ce mai era de mâncare. Nu-mi dădusem seama că nu prea mâncasem mare lucru până ce n-am ajuns acasă. În afară de luptă, probabil că era și din pricina nervilor. Acum, că Abby îmi cunoștea planurile și totul era stabilit, nervii dispăruseră suficient cât să-mi revină pofta de mâncare.

Abby a trecut tiptil pe hol, având o valiză în mână. Traversând camera de zi în drum spre ușă, nici măcar nu s-a uitat la mine.

— Pigeon? am strigat-o.

M-am dus spre ușa încă deschisă, văzând-o pe Abby îndreptându-se spre Honda prietenei sale.

Cum nu mi-a răspuns, am fugit pe scări și am traversat spațiul verde spre locul unde stăteau Shepley, America și Abby.

— Ce faci? am întrebat-o, arătând spre valiză.

Abby a zâmbit strâmb. Mi-a fost clar pe loc că ceva nu era în regulă.

— Pidge?

— Îmi duc lucrurile la Morgan. Sunt toate mașinile alea de spălat și o mulțime de uscătoare, iar eu am o droaie de rufe.

M-am încruntat.

— Aveai de gând să pleci fără să-mi spui?

— Trav, dar s-ar fi întors. Ești paranoic, mi-a zis America.

— Aha! am exclamat nesigur. Rămâi aici diseară?

— Nu știu. Depinde de cât durează să-mi spăl hainele.

Deși știam că probabil încă nu-i plăcea hotărârea mea cu privire la Benny, am lăsat-o să plece. I-am zâmbit și am tras-o lângă mine.

— Peste trei săptămâni voi plăti pe cineva să-ți spele rufele. Sau vei putea să le arunci pe cele murdare și să-ți cumperi unele noi.

— Vei lupta iar pentru Benny? m-a întrebat America șocată.

— Mi-a făcut o ofertă pe care n-am putut s-o refuz.

— Travis, a început Shepley.

— Nu începeți și voi. Dacă nu mă răzgândesc pentru Pidge, în niciun caz nu mă răzgândesc pentru voi.

America a făcut schimb de priviri cu Abby.

— Păi, mai bine să mergem. O să dureze o veșnicie până o să se termine teancul tău de rufe.

M-am aplecat s-o sărut pe Abby pe buze. Ea m-a tras mai aproape și m-a sărutat aspăsat, făcându-mă să mă simt mai bine în legătură cu starea ei de disconfort.

— Ne vedem mai târziu, i-am spus, ținându-i deschisă portiera în timp ce ea se așeza pe locul din dreapta. Te iubesc!

Shepley i-a ridicat valiza lui Abby și a pus-o în portbagajul Hondei, iar America s-a strecurat pe locul ei, întinzând mâna după centura de siguranță.

Am închis portiera lui Abby, apoi mi-am încrucișat brațele la piept. Shepley stătea alături de mine.

— Doar n-ai de gând cu adevărat să lupți pentru Benny, nu-i așa?

— Sunt o mulțime de bani, Shepley. O sumă cu șase cifre pentru fiecare partidă.

— Șase cifre?

— Tu ai fi putut refuza?

— Aș fi putut dacă m-aș fi gândit că America avea să se descotorosească de fundul meu pentru asta.

Am râs scurt.

— Abby n-o să se descotorosească de mine pentru asta.

America a dat în marșarier, ieșind din parcare, și am văzut-o pe Abby

plângând.

Am fugit spre geamul de la portiera ei, bătând în sticlă.

— Pidge, ce s-a întâmplat?

— Nu te opri, Mare, a spus ea, ștergându-se la ochi.

Am fugit pe lângă mașină, lovind cu palma în geam. Abby refuza să se uite la mine și am simțit cum mă cuprindea groaza până în măduva oaselor.

— Pigeon? America! Oprește afurisita asta de mașină! Abby, nu face asta!

America a ieșit pe drumul principal și a apăsat pedala de accelerație. Am sprintat după ele, dar când Honda aproape că ieșise din raza mea vizuală, m-am întors și am fugit la Harleyul meu. Am scotocit în buzunar după chei și am sărit în șa.

— Travis, nu! m-a avertizat Shepley.

— La naiba, mă părăsește, Shep! am țipat, de-abia pornind motorul înainte de a mări turația acceleratorului la 180 și de a zbura pe străzi.

America tocmai închisese portiera când eu am reușit să intru în parcarea de la Morgan Hall. Aproape că-mi răsturnasem motorul oprind brusc și nereușind să așez suportul de sprijin din prima încercare. Am fugit spre Honda și am tras de portiera din dreapta, deschizând-o. America avea dinții încleștați, pregătită pentru orice aș fi putut eu să-i arunc.

M-am uitat spre clădire, convins că Abby era undeva înăuntru.

— Mare, trebuie să mă lași să intru, am implorat-o eu.

— Îmi pare rău, mi-a zis.

A pus maneta în poziția de marșarier și a ieșit cu spatele din parcare.

Exact când alergam în sus pe scări, urcând câte două deodată, o fată pe care n-o mai văzusem niciodată ieșea. Am apucat ușa, dar ea mi-a blocat calea.

— Nu poți să intri fără o însoțitoare.

Am scos cheile motocicletei mele din buzunar și i le-am fluturat în față.

— Prietena mea, Abby Abernathy, și-a uitat cheile de la mașină în apartamentul meu. I le-am adus.

Fata a dat din cap, nesigură, apoi s-a tras din drumul meu. Sărind mai multe trepte deodată, am ajuns în cele din urmă la ușa lui Abby. Am inspirat de câteva ori.

— Pidge? am spus, încercând să nu fac gălăgie. Puiule, trebuie să mă lași să intru. Trebuie să vorbim despre asta.

Nu mi-a răspuns.

— Pigeon, te rog! Ai dreptate. Nu te-am ascultat. Putem să stăm jos și să mai discutăm, bine? Eu doar… te rog, răspunde-mi. Mă sperii de moarte.

— Pleacă, Travis, a zis Kara de pe partea cealaltă.

Am bătut în ușă cu latul palmei.

— Pidge? Deschide afurisita asta de ușă, fir-ar să fie! Nu plec până ce nu

vorbești cu mine! Pigeon!

— Ce e? a mârâit Kara, deschizând ușa.

Și-a împins ochelarii pe nas și a pufnit. Pentru o fată atât de mică, avea o expresie foarte severă.

Am oftat, ușurat că cel puțin aveam s-o văd pe Abby. Privind peste umărul Karei, Abby nu se vedea.

— Kara, am spus, încercând să rămân calm. Spune-i lui Abby că trebuie să vorbesc cu ea. Te rog!

— Nu-i aici.

— Ba e aici! am spus, pierzându-mi iute răbdarea.

Kara și-a schimbat greutatea de pe un picior pe celălalt.

— N-am văzut-o în seara asta. De fapt, n-am văzut-o de câteva zile.

— Știu că e aici! am țipat. Pigeon?

— Ea nu e… Hei! a țipat Kara când am împins-o cu umărul, făcându-mi loc să intru.

Ușa s-a dat de perete. Am tras de clanță și m-am uitat după ușă, apoi în dulapuri, ba chiar și sub paturi.

— Pigeon! Unde e?

— N-am văzut-o! a țipat Kara.

Am ieșit pe hol, uitându-mă în ambele direcții, iar Kara a trântit ușa în urma mea, încuind-o.

Simțeam peretele de care mă rezemasem rece și, subit, mi-am dat seama că n-aveam paltonul pe mine. Lăsându-mă să alunec ușor până ce am ajuns cu fundul pe beton, mi-am acoperit fața cu mâinile. Se putea ca pe moment să mă fi urât. Însă avea să vină acasă cândva.

După douăzeci de minute, mi-am scos mobilul și i-am trimis un mesaj.

Pidge, te rog. Știu că ești nervoasă, dar mai putem să vorbim despre asta.

Și apoi încă unul.

Te rog, vino acasă.

Și încă unul.

Te rog. Te iubesc!

Nu mi-a răspuns. Am așteptat încă o jumătate de oră, apoi i-am mai trimis câteva.

Sunt @ Morgan. Vrei măcar să mă suni să-mi spui dacă

vii acasă diseară?

Pigeon, regret al dracului de tare! Te rog, vino acasă! Trebuie să te văd!

Știi că nu sunt singurul încăpățânat aici. Ai putea măcar să-mi răspunzi.

La naiba, nu merit asta, bine? Așa că sunt un idiot crezând că aș putea rezolva toate problemele noastre cu bani, dar cel puțin eu nu fug de fiecare dată când avem una.

Îmi pare rău, n-am vrut să spun asta.

Ce vrei să fac? Am să fac orice vei vrea tu, bine? Te rog doar să vorbești cu mine!

Asta-i o prostie!

Sunt îndrăgostit de tine. Nu știu cum de poți pleca.

Chiar înainte de răsăritul soarelui, când mă făcusem în mod oficial de pomină și când probabil că Abby era convinsă că eram nebun, m-am ridicat de pe podea. Faptul că paznicii nu mă escortaseră afară era o minune, dar dacă eram încă pe hol când fetele au început să plece la ore, norocul ăla n-avea să mai dureze mult.

După ce am coborât cu pași târșâiți, învins, m-am așezat pe motor și, deși un tricou era unicul lucru între pielea mea și aerul înghețat de iarnă, l-am ignorat. Sperând s-o văd pe Abby la cursul de istorie, m-am dus drept acasă și am făcut un duș fierbinte.

Shepley stătea în cadrul ușii dormitorului meu, în timp ce eu mă îmbrăcam.

— Ce vrei, Shep?

— Ai vorbit cu ea?

— Nu.

— Deloc? Mesaje? Ceva?

— Ți-am zis că nu! i-am trântit-o eu.

— Trav! Shepley a oftat. Probabil că n-o să vină azi la cursuri. Nu vreau ca eu și America să fim implicați în asta, dar așa a zis.

— Poate că o să vină, i-am spus, încheindu-mi catarama de la curea.

M-am dat cu colonia preferată de Abby, apoi mi-am tras paltonul pe mine înainte să-mi iau rucsacul.

— Stai așa, te conduc eu.

— Nu, iau motocicleta.

— De ce?

— În caz că ea va fi de acord să se întoarcă în apartament cu mine, așa vom putea sta de vorbă.

— Travis, cred că e timpul să iei în considerare faptul că s-ar putea ca ea să nu…

— Shep, taci naibii din gură! i-am spus, aruncându-i o privire. Măcar de data asta nu fii înțelept. Nu încerca să mă salvezi. Fii numai prietenul meu, bine?

Shepley a dat o dată din cap.

— S-a făcut.

America a ieșit din camera lui Shepley, îmbrăcată încă în pijama.

— Travis, e timpul s-o lași să plece. Ea a terminat-o în secunda în care ai făcut să fie clar că tu vei lucra pentru Benny.

Cum nu i-am răspuns, ea a continuat:

— Travis…

— Te rog, nu! Fără supărare, Mare, dar acum nici măcar nu mă pot uita la tine.

Fără să aștept un răspuns, am trântit ușa în urma mea. Atitudinea asta merita pentru că mai îndepărta câte ceva din anxietatea pe care o resimțeam în legătură cu întâlnirea cu Abby. Mai bine decât să stau în patru labe și să-i cerșesc întoarcerea în mijlocul sălii de curs. Nu că n-aș fi mers până acolo dacă ar fi fost nevoie.

Mergând încet spre sala de curs, ba chiar alergând pe scări, nu m-a împiedicat să ajung acolo cu o jumătate de oră mai devreme. Speram că Abby avea să se arate și să fi avut timp să vorbim înainte, dar când au ieșit studenții de la cursul anterior, ea încă nu ajunsese.

M-am așezat alături de locul ei neocupat și trăgeam de brățara mea din piele în timp ce studenții intrau în sală și își ocupau locurile. Pentru ei era doar o altă zi. Să privesc cum lumea lor continua în timp ce a mea se sfârșise era tulburător.

Cu excepția câtorva întârziați care se furișau în spatele domnului Chaney, toată lumea era prezentă — mai puțin Abby. Domnul Chaney și-a deschis cartea, răsfoind-o, a salutat asistența, apoi și-a început cursul. Cuvintele lui se estompau, se contopeau unele cu altele, în timp ce mie îmi bătea inima să-mi spargă pieptul. Mi-am încleștat maxilarul și mi-au dat lacrimile căci gândul că Abby ar fi putut fi în altă parte, ușurată că era departe de mine, îmi amplifica mânia.

M-am ridicat în picioare și am privit lung la locul gol al lui Abby.

— Ăăă… domnule Maddox? Vă simțiți bine? m-a întrebat domnul Chaney.

Am lovit pupitrul meu cu piciorul, apoi pe al ei, nebăgând în seamă

strigătele studenților care priveau.

— LA NAIBA! am țipat, lovind iar cu piciorul în pupitrul meu.

— Domnule Maddox, a spus domnul Chaney pe un ton ciudat de calm. Cred că e cel mai bine să ieșiți să luați puțin aer curat.

M-am ridicat în picioare deasupra pupitrelor răsturnate, respirând cu greutate.

— Travis, te rog să părăsești sala mea de curs! Acum! mi-a cerut domnul Chaney, de data aceasta pe un ton mult mai ferm.

Mi-am smuls rucsacul de pe podea și am deschis ușa izbind-o de perete, auzind lemnul crăpând la impactul cu zidul din spate.

— Travis!

Singurul detaliu pe care l-am înregistrat în legătură cu vocea a fost că îi aparținea unei femei. M-am răsucit în loc, sperând, preț de o secundă, că era Abby.

Megan, umblând de colo până colo pe hol, s-a oprit lângă mine.

— Credeam că ești la curs, mi-a spus zâmbind. Vrei să bucuri pe cineva weekendul ăsta?

— Ce vrei?

A ridicat dintr-o sprânceană, ochii strălucindu-i fiindcă își dăduse seama.

— Te cunosc. Ești supărat. N-a mers treaba cu călugărița?

Nu i-am răspuns.

— Aș fi putut și eu să-ți spun asta.

A ridicat din umeri, apoi s-a mai apropiat cu un pas, șoptindu-mi la ureche atât de aproape, încât îmi atingea urechea cu buzele ei.

— Noi suntem la fel, Travis: nu suntem buni pentru nimeni.

Mi-am îndreptat privirea spre ochii ei, apoi spre buze și înapoi. Ea s-a lăsat pe spate, având pe buze acel zâmbet mic, sexy, marca ei înregistrată.

— Cară-te, Megan!

Zâmbetul i-a pierit, iar eu am plecat.

XXII

A NU FI BUN PENTRU NIMENI

Săptămâna care a urmat părea că nu se mai termină. America și cu mine am decis că ar fi fost mai bine ca ea să stea o vreme la Morgan. Fără tragere de inimă, Shepley a fost de acord. Abby a lipsit de la toate cursurile de istorie și își găsise un alt loc unde să mănânce, iar acesta nu era la cantină. Am încercat s-o prind de câteva ori după cursuri, dar fie că nu se dusese, fie că plecase mai devreme. Refuza să-mi răspundă la telefon.

Shepley m-a asigurat că ea era bine și că nu i se întâmplase nimic. Oricât de agonizant era să știu că mă aflam la doi pași de Abby, ar fi fost mult mai rău să fiu complet lipsit de vești despre ea și să n-am habar dacă trăia sau murise. Cu toate că se părea că ea nu voia să mai aibă de-a face cu mine, nu mă puteam împiedica să sper că, la un moment dat, avea să mă ierte sau avea să i se facă dor de mine la fel de mult pe cât îmi era și mie și să-și facă apariția la apartament.

Vineri, Shepley a ciocănit la ușa mea.

— Intră, i-am spus din pat, cu ochii în tavan.

— Amice, ieși în seara asta?

— Nu.

— Poate c-ar trebui să-l suni pe Trent. Duceți-vă și beți ceva și nu te mai gândi la asta o vreme.

— Nu.

Shepley a oftat.

— Ascultă, America vine încoace, dar… Îmi displace să-ți fac una ca asta, dar nu poți s-o bați la cap în legătură cu Abby. Abia am reușit s-o conving să vină. Ea vrea doar să stea în camera mea. Bine?

— Mda.

— Sună-l pe Trent. Și trebuie să mănânci ceva și să faci un duș. Arăți ca dracu'.

Zicându-mi acestea, Shepley a tras ușa după el. Nu se închidea bine de când o doborâsem cu o lovitură de picior. De câte ori cineva o închidea, îmi revenea în minte ziua în care distrusesem apartamentul din pricina lui Abby, iar faptul că ea se întorsese la mine la scurt timp după aceea mă ducea cu gândul la prima noastră întâlnire.

Am închis ochii, dar, ca în fiecare noapte din acea săptămână, nu puteam dormi. Era o nebunie cum oamenii ca Shepley treceau prin așa ceva, iar și iar, din pricina unei fete sau alteia. Să cunosc pe cineva după Abby, chiar dacă fata respectivă ar fi fost cumva superioară ei — mi se părea imposibil și nu mă puteam imagina punându-mi iar inima pe tavă. Nu numai fiindcă m-aș fi simțit din nou la fel. Aidoma unei morți lente. Se dovedea că avusesem dreptate până atunci.

Douăzeci de minute mai târziu, am auzit-o pe America în camera de zi. Conversația lor liniștită din camera lui Shepley se auzea în tot apartamentul.

Până și vocea prietenei lui Abby era prea greu de îndurat. Faptul că știam că ea probabil tocmai vorbise cu Abby era ucigător.

M-am forțat să mă ridic în picioare și să mă duc la baie pentru a mă ocupa de obiceiurile de igienă elementară pe care le neglijasem în ultima săptămână. Vocea iubitei lui Shepley a fost înecată de apă, dar în secunda în care am închis dușul, am auzit-o din nou.

M-am îmbrăcat și mi-am luat cheile de la motocicletă, cu gândul să fac o plimbare lungă. Aveam probabil să ajung la tata să-i furnizez veștile.

Exact când treceam pe lângă ușa dormitorului lui Shepley a sunat telefonul. Era tonul de apel pe care America îl alesese pentru Abby. Am simțit cum mi se strângea stomacul.

— Pot să vin să te iau și să te duc undeva să iei cina, a zis ea.

Lui Abby îi era foame. S-ar fi putut duce la cantină.

Am dat fuga la Harley și am ieșit în viteză din parcare, accelerând și trecând pe roșu, neținând cont de indicatoarele de oprire aflate pe tot drumul spre campus.

Când am ajuns la cantină, Abby nu era acolo. Am mai așteptat câteva minute, dar n-a apărut. M-am pleoștit și am pornit cu pași târșâiți, prin întuneric, spre parcare. Era o noapte liniștită. Rece. Opusul celei în care o condusesem pe Abby la Morgan după ce câștigasem pariul nostru, amintindu-mi de cât de pustiit mă simțeam să n-o am alături de mine.

O siluetă mică a apărut la câțiva metri în fața mea, îndreptându-se spre cantină, singură. Era Abby.

Avea părul prins într-un coc și, când s-a apropiat, am observat că nu era machiată. Își ținea brațele încrucișate la piept, nu avea palton, ci un pulover gros, de culoare gri, pentru a-i ține de cald.

— Pigeon? am strigat-o, ieșind din întuneric la lumină.

Abby a tresărit și s-a oprit brusc, apoi s-a relaxat puțin, dându-și seama că eram eu.

— Doamne, Travis! M-ai speriat groaznic!

— Dacă mi-ai fi răspuns la telefon când te-am sunat, nu m-aș fi strecurat prin zonă, în întuneric.

— Arăți ca naiba, mi-a spus ea.

— Am mai trecut pe aici o dată sau de două ori săptămâna asta.

Și-a strâns și mai bine brațele la piept, iar eu a trebuit să mă opresc și să n-o îmbrățișez pentru a-i ține de cald.

Abby a oftat.

— De fapt, mă duc să mănânc ceva. Te sun mai târziu, bine?

— Nu. Trebuie să vorbim.

— Trav…

— L-am refuzat pe Benny. L-am sunat miercuri și i-am spus nu.

Speram că ea avea să zâmbească sau cel puțin să arate cel mai mic semn că aproba.

Chipul ei rămânea lipsit de orice expresie.

— Nu știu ce vrei să-ți spun eu, Travis.

— Să spui că mă ierți. Să spui că mă accepți din nou.

— Nu pot.

Fața mi s-a schimonosit. Abby a încercat să treacă dincolo de mine. Din instinct, am făcut un pas în fața ei. Dacă avea să plece de data asta, urma s-o pierd.

— N-am dormit și nici n-am mâncat… nu mă pot concentra. Știu că mă iubești. Totul va fi așa cum a fost, dacă mă vei accepta din nou.

Ea a închis ochii.

— Suntem disfuncționali, Travis. Consider că ești obsedat de gândul că eu îți aparțin mai mult decât orice altceva.

— Asta nu-i adevărat. Te iubesc mai presus de viața mea, Pigeon.

— Exact asta am vrut și eu să spun. Astea sunt vorbe nebunești.

— Nu sunt nebunești! E adevărul!

— Bine… Așadar, care este ordinea pentru tine? Banii, eu, viața ta… sau e altceva ce vine înaintea banilor?

— Îmi dau seama de ceea ce am făcut, bine? Înțeleg unde bați, dar dacă aș fi știut că aveai să mă părăsești, niciodată n-aș fi… Eu vreau doar să am grijă de tine.

— Mi-ai mai spus.

— Te rog, nu face asta! Nu suport să mă simt așa… e… mă omoară! i-am spus, gata să intru în panică.

Zidul pe care Abby îl ridicase în jurul ei pe când eram doar prieteni se afla din nou în picioare, mai puternic decât înainte. Nu mă asculta. Nu puteam ajunge la ea.

— S-a terminat, Travis.

M-am înfiorat.

— Nu spune asta!

— S-a terminat! Du-te acasă.

Am ridicat din sprâncene.

— Tu ești casa mea.

Abby s-a oprit și, pentru o clipă, am avut impresia că de fapt ajunsesem la ea, însă privirea ei își pierduse concentrarea, iar zidul era din nou în picioare.

— Travis, tu ai ales ce ai vrut. Eu am ales ce am vrut.

— Intenționez să stau naibii departe de Vegas și departe de Benny… Intenționez să-mi termin studiile. Dar am nevoie de tine. Am nevoie de tine. Ești prietena mea cea mai bună.

Deși nu mi se mai întâmplase de când eram copil, lacrimi fierbinți mi-au țâșnit din ochi, curgându-mi pe obraji. Incapabil să mă abțin, am întins mâna spre Abby, i-am cuprins silueta fragilă în brațe și mi-am lipit buzele de ale ei. Gura ei era rece și țeapănă, așa că i-am luat fața în mâini și am sărutat-o și mai apăsat, disperat să primesc o reacție.

— Sărută-mă! am implorat-o.

Abby își ținea gura strânsă, dar trupul îi era lipsit de viață. Dacă îi dădeam drumul, avea să cadă.

— Sărută-mă! am implorat-o. Te rog, Pigeon! I-am spus nu!

Abby m-a împins la o parte.

— Travis, lasă-mă în pace!

Abby m-a împins cu umărul, dând să treacă de mine, însă eu am apucat-o de încheietura mâinii. Își ținea brațul întins la spate, dar nu s-a întors.

— Te implor!

Am căzut în genunchi, continuând s-o țin de mână.

În timp ce vorbeam, îmi ieșeau aburi albi din gură, amintindu-mi de frigul de afară.

— Te implor, Abby! Nu face asta!

Abby a aruncat o privire în spatele ei, apoi s-a uitat la brațul ei și la mine, văzând tatuajul de pe încheietura mâinii. Tatuajul cu numele ei.

Și-a ridicat privirea, privind spre cantină.

— Travis, dă-mi drumul!

Am rămas fără aer și, cu toate speranțele năruite, mi-am relaxat strânsoarea mâinii, dându-i voie să-și tragă mâna.

Plecând de lângă mine, Abby nu s-a uitat înapoi, iar eu m-am sprijinit cu palmele de trotuar. Nu se întorcea. Nu mă mai voia și nu era nimic ce-aș fi putut să fac sau să spun pentru a schimba asta.

Au trecut mai multe minute înainte să-mi pot aduna puterea necesară să mă ridic. Picioarele mele refuzau să se miște, dar, cumva, le-am forțat să coopereze suficient cât să ajung la Harley. M-am așezat în șa și m-am lăsat în voia lacrimilor. Pierderea era ceva ce mai experimentasem doar o singură dată în viața mea, dar de data asta părea mult mai real. S-o pierd pe Abby nu era o poveste pe care mi-o

aminteam din copilărie — era în fața mea, schilodindu-mă asemenea unei boli, jefuindu-mă de sentimente și, din punct de vedere fizic, ucigător de dureroasă.

Cuvintele mamei îmi răsunau în urechi. Abby era fata pentru care trebuia să lupt, iar eu luptasem. Nimic din toate astea nu avea să fie vreodată destul.

Un Dodge Intrepid roșu a tras alături de motorul meu. Nu trebuia să mă uit ca să știu cine era.

Trenton a oprit motorul, scoțând o mână pe geam.

— Bună!

— Bună, i-am răspuns la salut, ștergându-mi ochii cu mâneca jachetei.

— Aspră noapte, nu?

— Da, am dat eu din cap, fixând cu privirea rezervorul de combustibil al Harley-ului.

— Tocmai mi-am terminat treaba la serviciu. Am nevoie ca de dracu’ de ceva de băut. Hai cu mine în mașină la The Dutch.

Am respirat lung, sacadat. Trenton, la fel ca tata și restul fraților mei, se pricepea mereu cum să mă ia. Amândoi știam că n-ar fi trebuit să conduc în starea mea.

— Da.

— Da? a întrebat Trenton, cu un zâmbet mic, surprins.

Mi-am petrecut piciorul peste cadrul motorului, descălecând, apoi m-am dus spre locul din dreapta al mașinii lui Trenton. Căldura făcea să mă usture pielea și, pentru prima dată în acea seară, am simțit cât de tare înțepa aerul rece, dându-mi seama că n-aveam suficiente haine pe mine pentru temperatura de-afară.

— Te-a sunat Shepley?

— Da.

A dat cu spatele și am ieșit șerpuind din parcare, cu viteza unei țestoase. El s-a uitat la mine.

— Un tip pe care-l cheamă French, cred, a sunat-o pe prietena lui. A zis că tu și cu Abby vă certați în fața cantinei.

— Nu ne certam. Eu doar… încercam s-o aduc înapoi.

Trenton a dat o dată din cap, ieșind pe stradă.

— Așa mi-am închipuit și eu.

N-am mai vorbit până ce nu ne-am ocupat locurile de la bar din The Dutch. Era aglomerat, dar Bill, proprietarul și barmanul, îl știa pe tata de când erau copii și cei mai mulți dintre clienții obișnuiți ne văzuseră crescând.

— Băieți, mă bucur să vă revăd. A trecut ceva timp, a spus Bill, ștergând tejgheaua înainte de a pune o bere și un shot pe bar în fața fiecăruia.

— Bună, Bill! l-a salutat Trenton, dând imediat de dușcă shotul.

— Travis, te simți bine?

A răspuns Trenton în locul meu.

— Se va simți mai bine după câteva rânduri.

Eram recunoscător. În acel moment, dacă aș fi vorbit, m-aș fi prăbușit.

Trenton a continuat să-mi ia de băut până ce dinții mi-au amorțit și eram pe punctul de a leșina. Probabil că am și făcut-o undeva pe drumul dintre bar și apartament, deoarece, când m-am trezit a doua zi dimineață pe canapea, îmbrăcat, nu știam precis cum ajunsesem acolo.

Shepley a închis ușa și am auzit sunetul familiar al Hondei pornind și îndepărtându-se.

M-am ridicat în șezut și am închis un ochi.

— Voi ați petrecut o seară frumoasă?

— Da. Dar tu?

— Așa cred. M-ai auzit venind?

— Da, Trent ți-a cărat fundul sus și te-a aruncat pe canapea. Râdeai, așa că am presupus că a fost o seară reușită.

— Trent poate fi un ticălos, dar e un frate bun.

— Așa e! Ți-e foame?

— La naiba, nu, am mârâit.

— În regulă, atunci. Mă duc să-mi pregătesc niște cereale.

M-am așezat pe canapea, reluând în minte seara precedentă. Ultimele ore erau în ceață, dar când am dat înapoi la momentul în care am zărit-o pe Abby în campus, m-am crispat.

— I-am spus lui Mare că avem planuri pentru azi. M-am gândit să mergem la tâmplar să-ți reparăm afurisita de ușă care scârțâie.

— Shep, nu trebuie să mă dădăcești.

— Nu te dădăcesc. Plecăm în jumătate de oră. Mai întâi, dă-ți jos jegul și duhoarea de pe tine, mi-a zis el, stând în fotoliu, cu un castron de Mini Wheats. Apoi venim acasă și studiem. Pentru examenele finale.

— La naiba cu toate, am spus cu un oftat.

— O să comand pizza pentru prânz, iar la cină mâncăm ce găsim.

— Se apropie Ziua Recunoștinței, îți amintești? O să mănânc pizza de trei ori pe zi, două zile la rând. Nu, mulțumesc!

— Bine, atunci, mâncare chinezească.

— Mă supraveghezi cu atenție, i-am zis.

— Știu. Crede-mă, ajută.

Am încuviințat, dând din cap, sperând că avea dreptate.

Zilele treceau cu încetinitorul. Însă faptul că mă culcam târziu după ce studiam cu Shepley și uneori și cu America ajuta la scurtarea nopților fără somn. Trenton mi-a promis să nu le spună tatei și celorlalți frați despre Abby până după Ziua Recunoștinței, însă tot eram îngrozit. Fiindcă deja le spusesem că va veni și

ea. Aveau să mă întrebe de ea și apoi aveau să-și dea seama imediat că mințeam.

După ultimul curs de vineri, l-am sunat pe Shepley.

— Bună, știu că se presupune că e interzis, dar trebuie să aflu unde se duce Abby în această vacanță.

— Păi, e simplu. Vine cu noi. Va petrece vacanța acasă la America.

— Zău?

— Da, de ce?

— Nimic, i-am spus, închizându-i brusc telefonul.

M-am plimbat prin ploaie, așteptând să iasă grupa lui Abby. În fața clădirii Hoover, i-am văzut pe câțiva dintre colegii lui Abby de la cursul de analiză matematică adunați laolaltă. Mi-a apărut în fața ochilor ceafa lui Parker și apoi am văzut-o pe Abby.

Își strângea paltonul în jurul corpului, părând să nu se simtă în largul ei în timp ce Parker flecărea.

Mi-am îndesat șapca roșie pe cap și am rupt-o la fugă în direcția lor. Abby și-a îndreptat privirea spre mine; recunoscându-mă, a ridicat ușor din sprâncene.

În minte mi se repeta aceeași mantră. Indiferent ce comentariu isteț va face Parker, fii calm. Nu o da în bară. Nu. O. Da. În. Bară.

Spre surprinderea mea, Parker a plecat fără să-mi adreseze vreun cuvânt. Mi-am îndesat mâinile în buzunarele hanoracului cu glugă.

— Shepley a spus că pleci mâine cu el și cu Mare în Wichita.

— Da?

— Îți petreci toată vacanța acasă la Mare?

A ridicat din umeri, încercând din răsputeri să nu fie afectată de prezența mea.

— Sunt foarte apropiată de părinții ei.

— Dar cum rămâne cu mama ta?

— Travis, e alcoolică. Nici nu-și va da seama că e Ziua Recunoștinței.

Am simțit un ghem în stomac, știind că răspunsul la următoarea mea întrebare avea să fie ultima mea șansă. A tunat deasupra capetelor noastre și eu am mijit ochii când picături mari de ploaie mi-au căzut pe față.

— Trebuie să te rog să-mi faci o favoare, i-am spus, ferindu-mă de ploaia deasă. Vino-ncoace!

Am tras-o pe Abby sub cel mai apropiat acoperiș, așa încât să nu fie udată până la piele de ploaia neașteptată.

— Ce fel de favoare? m-a întrebat ea, vădit suspicioasă.

Era greu s-o aud din cauza ploii.

— Ai mei… ăăă…

Mi-am schimbat greutatea de pe un picior pe celălalt, nervii mei încercând să scoată tot ce se putea mai bun de la mine.

— Tata și băieții încă te-așteaptă joi.

— Travis! s-a plâns Abby.

Mi-am privit picioarele.

— Ai spus c-ai să vii.

— Știu, dar… acum e puțin cam nepotrivit, nu crezi?

— Ai spus c-ai să vii, am repetat eu, încercând să-mi mențin vocea calmă.

— Când am fost de acord să mergem la tine acasă, încă eram împreună. Tu știai că nu mai merg.

— Nu știam, și oricum e prea târziu. Thomas vine cu avionul, iar Tyler și-a luat liber de la serviciu. Cu toții de-abia așteaptă să te vadă.

Abby s-a crispat, răsucindu-și o șuviță de păr ud pe deget.

— Oricum veneau, nu-i așa?

— Nu toți. N-am mai fost cu toții acasă de Ziua Recunoștinței de ani buni. Au făcut eforturi cu toții, de vreme ce le-am promis o masă adevărată. N-am mai avut o femeie în bucătărie de când a murit mama și…

— Sper că nu mă vezi doar ca pe o femeie în bucătărie sau ceva de genul.

— Nu asta am vrut să spun, Pidge, zău! Cu toții vrem să fii prezentă. Asta e tot.

— Nu le-ai povestit despre noi, nu-i așa?

— Tata ar fi întrebat de ce, iar eu nu sunt pregătit să vorbesc cu el despre asta. N-aș putea să suport la nesfârșit să mi se spună cât sunt de prost. Pidge, te rog, vino!

— Trebuie să pun curcanul la cuptor la șase dimineața. Va trebui să plecăm de-aici pe la cinci…

— Sau am putea rămâne acolo.

A ridicat din sprâncene.

— Nici pomeneală! E destul de rău că va trebui să mint în fața familiei tale și să mă prefac că încă suntem împreună.

Reacția ei, deși anticipată, mi-a înțepat puțin orgoliul.

— Te porți de parcă ți-aș cere să-ți dai foc.

— Ar fi trebuit să le fi spus!

— O să le spun. După Ziua Recunoștinței.

A oftat și apoi s-a uitat în altă parte. Așteptând răspunsul ei era ca și cum mi-aș fi smuls unghiile una câte una.

— O fac dacă îmi promiți că ăsta nu e vreun truc menit să ne readucă împreună.

Am încuviințat din cap, încercând să nu par prea nerăbdător.

— Promit.

M-am aplecat s-o sărut pe obraz. Voiam să-i dau doar un sărut în fugă, dar buzele mele au ratat obrazul și mi-a fost greu să mă retrag.

— Îți mulțumesc, Pigeon.

După ce Shepley și America au plecat spre Wichita, am făcut curat în apartament, am împăturit ultima încărcătură de rufe, am fumat o jumătate de pachet de țigări, mi-am împachetat un schimb de haine și apoi am înjurat ceasul că era prea lent. Când în sfârșit s-a făcut patru și jumătate, am fugit spre Chargerul lui Shepley, încercând să nu gonesc până la Morgan.

Ajungând la ușa lui Abby, expresia ei încurcată m-a luat prin surprindere.

— Travis, a șoptit ea.

— Ești gata?

Abby a ridicat dintr-o sprânceană.

— Gata pentru ce?

— Ai zis să vin să te iau la cinci.

Și-a încrucișat brațele la piept.

— M-am referit la cinci dimineață!

— O! Cred că va trebui să-l sun pe tata și să-i spun că nu rămânem la ei.

— Travis! s-a văitat ea.

— Am venit cu mașina lui Shep, așa că nu vom avea probleme cu bagajele ca pe motocicletă. Există și un dormitor în plus de care te poți folosi. Ne putem uita la un film sau…

— Nu rămân peste noapte acasă la tatăl tău!

Mi-a căzut fața.

— Bine. Eu… ăăă… ne vedem dimineață.

Am făcut un pas înapoi, iar Abby a închis ușa. Urma să vină, dar familia mea cu siguranță avea să știe că se întâmpla ceva dacă ea nu apărea în această seară așa cum spusese că avea s-o facă. Am mers pe hol cât de încet am putut, în timp ce formam numărul tatei. El avea să mă întrebe de ce, iar eu, categoric, nu voiam să-l mint.

— Travis, așteaptă!

M-am răsucit pe călcâie și am văzut-o pe Abby stând în hol.

— Lasă-mă un minut să-mi împachetez câteva lucruri.

Am zâmbit, aproape copleșit de ușurare. Ne-am întors împreună în camera ei și am așteptat-o în cadrul ușii, în timp ce ea își îndesa câteva lucruri într-o geantă. Scena mi-a amintit de seara în care câștigasem pariul și mi-am dat seama că n-aș fi schimbat asta pentru nicio secundă petrecută împreună.

— Pidge, eu încă te iubesc!

Nu s-a uitat la mine.

— Nu începe! Nu fac asta pentru tine.

Am oftat, durerea fizică năpustindu-se în toate direcțiile în pieptul meu.

— Știu.

XXIII

DISCURSUL DE ACCEPTARE

Conversațiile pe care noi doi le purtam cu ușurință păreau pierdute pentru mine. Nimic din ce îmi trecea prin minte nu părea potrivit și eram îngrijorat că aveam s-o scot din sărite înainte să ajungem acasă la tata.

Planul meu era ca ea să-și joace rolul, să înceapă să-i fie dor de mine și atunci poate că aveam să capăt o altă șansă de a o implora să se întoarcă. Era cu bătaie lungă, însă era singurul care ar fi mers.

Am tras pe pavajul umed de la intrare și am dus bagajele pe verandă. Tata a deschis ușa, zâmbind.

— Mă bucur că te văd, fiule.

Zâmbetul i s-a lățit atunci când a văzut-o pe fata cu părul ud, deosebit de frumoasă, care stătea alături de mine.

— Abby Abernathy. De-abia așteptăm cina de mâine. A trecut multă vreme de când… Ei bine. A trecut mult timp.

În casă, tata și-a dus mâna la pântece și a zâmbit.

— Pe voi doi v-am instalat în camera de oaspeți, Trav. Nu mi-am imaginat că o să vreți să vă bateți cu gemenii în camera voastră.

Abby s-a uitat la mine.

— Abby… ăăă… ea o să… ia camera de oaspeți. Eu o să dorm în camera mea.

Trenton a intrat și s-a strâmbat.

— De ce? Doar stă cu tine în apartament, nu-i așa?

— Nu și în ultima vreme, i-am spus, încercând să nu sar la el.

El știa exact de ce. Tata și cu Trenton au făcut schimb de priviri.

— Camera lui Thomas a fost folosită ca debara în ultimii ani, așa că voiam să-l las să ia el camera ta. Cred că o să poată să doarmă pe canapea, a zis tata, aruncând o privire la pernuțele ponosite și decolorate de pe canapea.

— Jim, nu-ți face griji pentru asta. Încercam doar să fim respectuoși, i-a zis Abby, atingându-mă pe braț.

Hohotele de râs ale tatei au răsunat în toată casa. A bătut-o pe mână.

— Abby, i-ai cunoscut pe fiii mei. Ar trebui să știi că e al naibii de greu, aproape imposibil, să mă jignești.

Ochii ei gri s-au făcut mari și a început să examineze camera, oprindu-se asupra unei fotografii a părinților mei care atârna pe perete.

— Îmi pare rău, Pidge. O să dorm pe podea.

— Bineînțeles că acolo o să dormi, mi-a zis ea, prinzându-și părul într-o coadă de cal. Nu pot să cred că m-ai convins să vin.

M-am așezat pe pat, dându-mi seama cât de nefericită era din pricina situației. Cred că o parte din mine sperase că ea avea să fie la fel de ușurată că eram împreună pe cât eram și eu.

— O să fie o afurisită de încurcătură. Nu știu ce-a fost în capul meu.

— Știu exact ce-a fost în capul tău. Travis, nu sunt proastă.

Mi-am ridicat privirea spre ea și i-am oferit un zâmbet obosit.

— Cu toate astea, ai venit.

— Trebuie să am totul pregătit pentru mâine, mi-a zis ea, deschizând ușa.

M-am ridicat.

— Te ajut eu.

În timp ce Abby pregătea cartofii, tartele și curcanul, eu eram ocupat să-i dau o mână de ajutor la îndeplinirea micilor însărcinări referitoare la gătit pe care ea mi le trasa. Prima oră a fost ciudată, dar când au sosit gemenii, toată lumea părea să se întrunească în bucătărie, ajutând-o pe Abby să se relaxeze. Tata îi povestea întâmplări cu noi, băieții, iar noi râdeam de precedentele Zile ale Recunoștinței, când încercaserăm să facem și altceva decât să comandăm pizza.

— Diane a fost o bucătăreasă a naibii de bună, a gândit tata cu voce tare. Trav nu-și mai amintește, dar chiar n-avea nicio noimă să încercăm după ce ea n-a mai fost.

— Abby, să nu te simți presată, i-a spus Trenton.

A chicotit, apoi și-a luat o bere din frigider.

— Hai să scoatem cărțile. Vreau să încerc să câștig înapoi o parte din banii pe care mi i-a luat Abby.

Tata l-a apostrofat, făcându-i semn cu degetul.

— Trent, fără poker weekendul ăsta. Am adus jocul de domino, du-te și aranjează piesele. Fără jocuri de noroc, fir-ar să fie! Vorbesc serios.

Trenton a scuturat din cap.

— În regulă, bătrâne, e-n regulă.

Frații mei au ieșit din bucătărie în șir indian, iar Trenton i-a urmat, oprindu-se să privească peste umăr.

— Vino, Trav!

— O ajut pe Pidge.

— Nu mai sunt multe de făcut, iubitule, mi-a zis Abby. Du-te înainte!

Știam c-o spusese numai așa, pentru spectacol, însă asta nu schimba cu nimic felul în care mă simțeam. Am apucat-o de șold.

— Ești sigură?

Ea a dat aprobator din cap și eu m-am aplecat s-o sărut pe obraz, ciupind-o de șold, înainte de a-l urma pe Trenton în camera cu jocuri.

Ne-am așezat la masă, pregătindu-ne de un joc amical de domino. Trenton a reușit să rupă cutia, blestemând pentru că își îndoise unghia înainte de a împărți piesele.

Taylor a pufnit.

— Ce bebeluș afurisit ești, Trent, împarte mai repede piesele alea!

— Oricum n-o să câștigi tu, ticălosule. De ce ești așa de nerăbdător?

Am râs de replica lui Trenton, atrăgându-i atenția asupra mea.

— Tu și cu Abby vă înțelegeți bine, mi-a zis el. Cum de v-ați împăcat?

Știam la ce se referea și i-am aruncat o privire furioasă pentru că adusese vorba despre așa ceva în fața gemenilor.

— Cu multă persuasiune.

A venit și tata și s-a așezat jos.

— Travis, e o fată bună. Mă bucur pentru tine, fiule.

— Este, i-am spus, încercând să nu las să mi se citească tristețea de pe chip.

Abby era ocupată să strângă în bucătărie și se părea că îmi petrecusem fiecare secundă rezistând impulsului de a mă alătura ei. Poate că era o sărbătoare de familie, dar eu voiam să-mi petrec fiecare clipă liberă împreună cu ea.

O jumătate de oră mai târziu, am auzit că fusese pornită mașina de spălat vase. Abby a trecut repede spre scări, fluturând din mână. Am sărit și am luat-o de braț.

— E devreme, Pidge. Doar nu te duci la culcare.

— A fost o zi lungă. Sunt obosită.

— Ne pregăteam să ne uităm la un film. De ce nu vii jos să stai cu noi?

Ea a privit în sus, spre scări, apoi ne-am așezat împreună, în timp ce rula genericul de început.

— Taylor, stinge lumina aia! a cerut tata.

Am întins mâna pe la spatele lui Abby, sprijinind-o de spătarul canapelei. Mă abțineam cu greu să n-o iau în brațe. Eram prudent în ceea ce privea reacția ei și nu voiam să profit de situație când ea îmi făcea o favoare.

La jumătatea filmului, ușa de la intrare a fost dată de perete, iar Thomas a apărut de după colț, cu sacoșe în mâini.

— O Zi a Recunoștinței fericită! ne-a urat el, lăsându-și bagajele pe podea.

Tata s-a ridicat și l-a luat în brațe, apoi cu toții au făcut la fel, în afară de mine.

— N-ai de gând să-l saluți pe Thomas? m-a întrebat Abby în șoaptă.

I-am privit pe tata și pe frații mei îmbrățișându-se și râzând.

— Am o singură noapte cu tine. N-am de gând să irosesc nicio secundă din ea.

— Bună, Abby! Mă bucur să te revăd, a spus Thomas zâmbind.

I-am mângâiat genunchiul lui Abby. Ea a privit în jos, apoi din nou la mine. Observându-i expresia, mi-am luat mâna de pe piciorul ei și mi-am pus-o în poală.

— Măi să fie! Necazuri în paradis? a întrebat Thomas.

— Tommy, ține-ți gura! am mârâit eu.

Starea de spirit a celor din încăpere s-a schimbat și toate privirile s-au îndreptat asupra lui Abby, așteptând o explicație. Ea a zâmbit agitată, iar apoi m-a luat de mână.

— Suntem doar obosiți, a spus. Am muncit toată seara la bucătărie.

Zicând acestea, și-a lipit obrazul de al meu.

I-am strâns ușor mâna, dorindu-mi să fi existat o modalitate prin care să-i fi putut spune cât de mult apreciam ceea ce făcuse.

— Apropo de oboseală, eu sunt epuizată, a zis Abby, căscând. Iubitule, mă duc să mă culc. I-a privit pe ceilalți. Noapte bună, băieți!

Frații mei i-au spus cu toții noapte bună și au privit-o pe Abby urcând pe scări.

— Mă duc și eu să mă culc, le-am spus.

— Bineînțeles că te duci, m-a necăjit Trenton.

— Ticălos norocos ce ești, a mormăit Tyler.

— Hei! Nu așa se vorbește despre sora voastră, i-a avertizat tata.

Ignorându-mi frații, am urcat scările în viteză, prinzând ușa de la dormitor chiar înainte să se închidă. Dându-mi seama că poate ea voia să se îmbrace și că nu s-ar fi simțit în largul ei s-o mai facă în fața mea, am încremenit.

— Vrei să aștept în hol până ce te schimbi pentru culcare?

— Am de gând să intru la duș. O să mă schimb în baie.

M-am scărpinat la ceafă.

— În regulă. O să-mi improvizez un culcuș.

Încuviințând cu o mișcare a capului, ochii ei mari și gri erau ca de oțel și zidul din jurul ei era, evident, impenetrabil.

Scormonind în dulap după cearșafuri și pături, le-am întins pe jos lângă pat, recunoscător că aveam măcar ceva timp la dispoziție să vorbim. Abby a ieșit din baie, iar eu, punând o pernă la căpătâiul patului improvizat, am pornit, la rându-mi, spre duș.

N-am pierdut timpul, săpunindu-mă rapid peste tot și clătindu-mă imediat. În zece minute, deja șters și îmbrăcat, m-am întors în dormitor.

Când am revenit, Abby era întinsă în pat, acoperită cu cearșaful până sub bărbie. Culcușul meu nu era nici pe departe la fel de îmbietor ca patul, cu Abby

cuibărită în el. Mi-am dat seama că ultima noapte a mea împreună cu Abby aveam s-o petrec treaz, ascultându-i respirația la numai câțiva centimetri depărtare, neputând s-o ating.

Am stins lumina și m-am întins pe jos.

— Asta e ultima noastră noapte împreună, așa-i?

— Travis, nu vreau să ne certăm. Culcă-te, te rog!

M-am întors cu fața spre ea, sprijinindu-mi capul cu mâna. Abby s-a întors și ea, iar privirile ni s-au întâlnit.

— Te iubesc!

Ea m-a privit preț de o clipă.

— Mi-ai promis.

— Am promis că n-o să fie un truc menit să ne împace. N-a fost.

Am întins mâna spre ea pentru a o atinge.

— Dar dacă ar însemna să fiu din nou cu tine, nu pot să spun că n-aș lua asta în considerare.

— Țin la tine. Nu vreau să te rănesc, dar ar fi trebuit să-mi ascult de la bun început instinctele. N-avea cum să meargă.

— Și totuși, m-ai iubit, nu?

Ea a strâns din buze.

— Încă te mai iubesc.

Tot soiul de emoții s-au năpustit în valuri asupra mea, atât de puternice, încât nu le puteam deosebi pe unele de altele.

— Pot să-ți cer o favoare?

— Cumva, mă aflu la jumătatea ultimului lucru pe care m-ai rugat să-l fac, mi-a zis ea, zâmbindu-mi cu superioritate.

— Dacă într-adevăr ăsta e sfârșitul… dacă s-a terminat cu adevărat… mă lași să te țin în brațe?

— Nu cred că e o idee bună, Trav.

Am strâns-o mai tare de mână.

— Te rog! Nu pot să dorm știind că ești la jumătate de metru de mine și că nu voi mai avea niciodată ocazia.

Preț de câteva secunde, Abby m-a privit lung, apoi s-a încruntat.

— Nu fac sex cu tine.

— Nu asta îți cer.

Abby a privit în jos cât timp și-a contemplat răspunsul. În cele din urmă, a închis ochii strâns, s-a tras de la marginea patului și mi-a făcut loc sub pături.

M-am vârât în pat lângă ea, strângând-o în brațe cu mișcări repezite. Aveam o senzație incredibilă care, împreună cu tensiunea ce plutea în atmosferă, mă copleșea — m-am luptat să nu clachez.

— O să-mi lipsească asta, i-am zis.

Am sărutat-o pe păr și am tras-o mai aproape de mine, îngropându-mi fața în curbura gâtului ei, pentru a permite acelui moment să mi se imprime în minte.

— Eu… nu cred că pot să fac asta, Travis, mi-a zis ea, încercând să se elibereze.

Nu intenționasem s-o rețin cu sila, dar dacă s-o țin însemna să evit durerea aceea arzătoare pe care o simțisem zile-n șir, avea sens să nu-i dau drumul.

— Nu pot să fac asta, a repetat ea.

Știam ce voia să spună. Să fim împreună în felul ăla însemna inimi frânte, însă nu voiam să se termine.

— Atunci, n-o face, i-am spus, cu gura lipită de pielea ei. Mai dă-mi o șansă!

După o ultimă încercare de a se elibera, Abby și-a acoperit fața cu palmele și a plâns în brațele mele. M-am uitat la ea și am plâns și eu.

I-am dat blând mâna la o parte și i-am sărutat palma. Abby a suspinat, în timp ce-i priveam buzele, apoi, din nou, ochii.

— Nu voi mai iubi pe nimeni niciodată așa cum te iubesc pe tine, Pigeon.

Ea s-a smiorcăit și mi-a mângâiat fața.

— Nu pot.

— Știu, i-am spus, vocea frângându-mi-se. N-am reușit nici măcar o dată să mă conving că sunt suficient de bun pentru tine.

Abby s-a schimonosit la față și a clătinat din cap.

— Nu e vorba doar de tine, Trav. Amândoi nu suntem destul de buni unul pentru celălalt.

Am scuturat din cap, dorind să-mi exprim dezacordul, dar ea avea dreptate pe jumătate. Ea merita ceva mai bun, ceea ce-și dorise tot timpul. Cine naiba eram eu s-o lipsesc de asta?

Recunoscând ceea ce era de recunoscut, am inspirat adânc și apoi mi-am culcat capul pe pieptul ei.

M-am trezit, auzind zarvă de jos.

— Au! a țipat Abby din bucătărie.

Am rupt-o la fugă pe scări, trăgându-mi un tricou pe mine.

— Pidge, ești bine?

Podeaua rece îmi trimitea unde de șoc prin tot corpul, începând de la tălpi.

— Rahat! Podeaua e cumplit de rece!

Am sărit într-un picior, apoi în celălalt, făcând-o pe Abby să-și înăbușe un chicotit.

Era încă devreme, probabil cinci sau șase, și toți ceilalți dormeau. Abby s-a aplecat să împingă curcanul în cuptor, iar erecția mea matinală, ieșind prin șort, constituia un motiv în plus s-o facă să râdă.

— Te poți duce înapoi în pat. A trebuit să bag curcanul, mi-a zis ea.

— Vii și tu?

— Da.

— Atunci, după tine, i-am spus, făcând un gest cu mâna spre trepte.

Mi-am scos tricoul în timp ce ne vâram amândoi sub pături, acoperindu-ne până la gât. Fiindcă tremuram, am strâns-o și mai tare în brațe, așteptând ca micul spațiu dintre noi și pături să se încălzească de la căldura trupurilor noastre.

M-am uitat afară pe fereastră, văzând fulgii mari de nea care se cerneau din cerul cenușiu. I-am sărutat părul lui Abby, iar ea părea să se topească lipindu-se de mine. În acea îmbrățișare, aveam impresia că nimic nu se schimbase.

— Uite, Pidge, a început să ningă!

Ea s-a întors cu fața la geam.

— Am senzația că e Crăciunul, a zis ea, lipindu-și ușor obrazul de pielea mea.

Un oftat a făcut-o să se întoarcă spre mine.

— Ce e?

— N-ai să fii aici de Crăciun.

— Acum sunt aici.

Am zâmbit pe jumătate, apoi m-am aplecat s-o sărut pe buze. Abby s-a tras înapoi și a clătinat din cap.

— Trav…

Am continuat să o țin în brațe și mi-am coborât bărbia.

— Pidge, mi-au mai rămas mai puțin de douăzeci și patru de ore de stat cu tine. Am de gând să te sărut. Azi am de gând să te sărut mult de tot. Toată ziua. E singura mea șansă. Dacă vrei să mă opresc, nu trebuie decât să pronunți cuvântul, dar, până atunci, o să fac în așa fel încât fiecare secundă care trece să conteze.

— Travis… a început Abby, dar după câteva secunde de gândire, și-a coborât privirea de la ochi la buzele mele.

Nevoind să șovăi, m-am aplecat s-o sărut. M-a sărutat și ea și, în pofida faptului că intenționasem să fie un sărut scurt și dulce, am întredeschis buzele, făcând ca trupul ei să reacționeze. Și-a strecurat limba în gura mea și fiecare parte din mine era un mascul cu sânge fierbinte care urla să merg cu toată viteza înainte. Am tras-o peste mine, iar Abby a lăsat un picior să-i cadă într-o parte, urându-le șoldurilor mele bun venit între coapsele ei.

În câteva clipe, era goală sub mine și mi-au trebuit numai două mișcări iuți pentru a scăpa de haine. Lipindu-mi buzele de ale ei, m-am prins de barele de fier forjat de la căpătâiul patului cu ambele mâini și, într-o mișcare rapidă, m-am împins în ea. Brusc, mi-am simțit trupul fierbinte și nu m-am putut stăpâni să nu mă mișc deasupra ei, incapabil să mă controlez. Am gemut cu buzele lipite de gura lui Abby atunci când ea s-a arcuit pe spate pentru a-și mișca șoldurile odată cu

mine. La un moment dat, și-a întins picioarele pe pat în așa fel încât să se poată ridica ca să-mi permită s-o penetrez pe deplin.

Cu o mână pe bara de fier și cu cealaltă pe ceafa lui Abby, m-am împins în ea iar și iar, iar tot ce s-a întâmplat între noi, toată durerea pe care o simțisem, a fost dat uitării. Lumina se filtra pe fereastră în timp ce broboane de sudoare ne acopereau, făcând să fie mai ușor să alunec înainte și înapoi.

Eram pe punctul de a termina când picioarele lui Abby au început să-i tremure și ea și-a înfipt unghiile în spatele meu. M-am ținut și m-am împins pentru ultima dată în ea, mormăind odată cu spasmele intense care îmi scuturau trupul.

Abby s-a relaxat pe saltea, cu părul transpirat și cu membrele moi. Gâfâiam de parcă tocmai terminasem de alergat la maraton, transpirația curgându-mi pe la tâmple, pe lângă urechi, pe față.

Ochii lui Abby s-au luminat când s-au auzit voci murmurând la parter. M-am întors pe o parte, examinându-i chipul cu o adorație pură.

— Spuneai că voiai doar să mă săruți.

S-a uitat la mine așa cum obișnuia s-o facă — așa îmi era ușor să mă prefac.

— Ce-ar fi să stai azi toată ziua în pat?

— Am venit aici să gătesc, ai uitat?

— Ba nu, ai venit să mă ajuți pe mine să gătesc, iar eu nu mă prezint la datorie în următoarele opt ore.

M-a mângâiat pe față, expresia de pe chipul ei pregătindu-mă pentru ceea ce ar fi putut să-mi spună.

— Travis, cred că noi…

— N-o spune, bine? Nu vreau să mă gândesc la asta până ce nu voi fi nevoit s-o fac.

M-am ridicat și mi-am tras pe mine boxerii, ducându-mă spre geanta lui Abby. I-am aruncat hainele pe pat, apoi mi-am tras tricoul peste cap.

— Vreau să-mi amintesc ziua asta ca fiind o zi bună.

Părea că nu mult după ce ne-am trezit era vremea prânzului. Timpul se grăbea, ziua trecea mult prea repede. Mă îngrozea fiecare minut și blestemam ceasul care făcea ca seara să se apropie.

Firește, era peste puterile lui Abby. Nu conta nici măcar faptul că pusese în scenă un spectacol, refuzam până și să mă gândesc la adevăr în timp ce ea era alături de mine.

Când ne-am așezat la masa de cină, tata a insistat să tai eu curcanul, iar Abby a zâmbit mândră în timp ce mă ridicam să fac onorurile.

Clanul Maddox a lichidat munca grea a lui Abby și a acoperit-o cu complimente.

— Am pregătit destul? a râs ea.

Tata zâmbea, trecându-și furculița printre buze pentru a o curăța pentru desert.

— Abby, ai gătit din belșug. Am vrut doar să ne ghiftuim ca să ne ajungă până la anul… Asta dacă nu cumva vrei să repeți figura la Crăciun. Acum ești și tu o Maddox. Te aștept la fiecare sărbătoare, și nu ca să gătești.

Odată cu vorbele tatei, adevărul s-a strecurat în mine și zâmbetul mi-a pălit.

— Mulțumesc, Jim!

— Tată, nu-i spune asta, a zis Trenton. Trebuie să gătească. N-am mai mâncat o masă ca asta de când aveam cinci ani!

Și-a îndesat o jumătate de felie de plăcintă cu nuci de pecan în gură, cu o exclamație nedeslușită de satisfacție.

După ce frații mei au strâns masa și au spălat vasele, m-am așezat cu Abby pe canapea, încercând să n-o țin prea strâns. Tata se retrăsese deja, cu burta plină, motiv care-l făcea să fie prea obosit pentru a sta treaz.

I-am luat picioarele lui Abby în poala mea și i-am scos pantofii, masându-i tălpile cu degetele mari de la mâini. Îi plăcea asta și știam. Aș fi putut să încerc, în mod subtil, să-i amintesc cât de buni eram împreună, cu toate că în sinea mea știam că era timpul s-o las să meargă mai departe.

Abby mă iubea, dar și ținea prea mult la mine să mă trimită să-mi fac bagajele atunci când ar fi trebuit. Deși îi spusesem înainte că n-aș fi putut s-o părăsesc, mi-am dat seama, în cele din urmă, că o iubeam prea mult pentru a-i da viața peste cap rămânând sau s-o fi pierdut complet forțându-ne să ieșim împreună până ce ne-am fi urât reciproc.

— Asta a fost cea mai tare Zi a Recunoștinței pe care am avut-o de când a murit mama, i-am spus.

— Mie îmi pare bine c-am fost de față.

Am inspirat adânc.

— M-am schimbat, i-am spus, ducând o luptă cu mine însumi referitoare la ce aveam să-i spun în continuare. Nu știu ce s-a întâmplat cu mine în Vegas. Nu eram eu. Mă tot gândeam la ce am putea cumpăra cu toți banii ăia și mintea numai la asta îmi era. N-am înțeles cât de mult te durea că voiam să te târăsc înapoi acolo, dar, undeva în adâncul sufletului, cred că știam. Am meritat să mă părăsești. Am meritat toate nopțile nedormite și durerea pe care am simțit-o. Am avut nevoie de toate astea pentru a-mi da seama cât de multă nevoie aveam de tine și că sunt dispus să fac orice pentru ca tu să rămâi în viața mea. Ai spus că ai terminat-o cu mine și am acceptat asta. De când ne-am cunoscut, sunt o altă persoană. M-am schimbat… în bine. Dar, indiferent cât de mult aș încerca, se pare că mereu o dau în bară cu tine. La început am fost prieteni și, Pigeon, nu pot să te pierd. Te voi iubi mereu, dar, dacă nu te pot face fericită, nu prea are noimă să încerc să te

împac. Nu mă pot imagina să fiu cu altcineva, dar, atâta timp cât vom fi prieteni, voi fi fericit.

— Vrei ca noi să fim prieteni?

— Vreau ca tu să fii fericită. Indiferent de ce e nevoie pentru asta.

Ea a zâmbit, frângându-mi partea de inimă care voia să retracteze ceea ce tocmai îi spusesem. O parte din mine spera că ea avea să-mi spună să tac dracului din gură deoarece ne aparțineam unul celuilalt.

— Pe cincizeci de dolari că o să-mi mulțumești pentru asta atunci când o vei întâlni pe viitoarea ta soție.

— Ăsta e un pariu ușor de câștigat, i-am spus.

Nu-mi puteam imagina o viață fără ea, iar ea se gândea deja la viitorul nostru separați. Unica femeie cu care aș fi vrut să mă căsătoresc vreodată tocmai îmi frânsese inima.

Abby și-a șters ochii, apoi s-a ridicat în picioare.

— Cred că e timpul să mă conduci acasă.

— Haide, Pidge! Iartă-mă, asta n-a fost ceva amuzant.

— Nu-i vorba de asta, Trav. Sunt obosită și sunt gata să merg acasă.

Am inspirat și am dat aprobator din cap, ridicându-mă. Abby i-a îmbrățișat de rămas-bun pe frații mei și l-a rugat pe Trenton să-i transmită salutări tatei. Am așteptat în picioare la ușă, cu bagajele noastre, privindu-i pe toți cum se puneau de acord să vină acasă de Crăciun.

Când am încetinit pentru a opri la Morgan Hall, am avut o senzație de sfârșit, dar asta nu m-a împiedicat să-mi simt inima fărâmițându-mi-se.

M-am aplecat s-o sărut pe obraz, apoi i-am ținut ușa deschisă, privind-o cum intra în clădire.

— Îți mulțumesc pentru ziua de azi. Nici nu știi cât de fericiți i-ai făcut pe-ai mei.

Abby s-a oprit la baza scărilor și s-a întors.

— Mâine ai de gând să le spui, nu-i așa?

Am aruncat o privire spre Charger, încercând să-mi împiedic lacrimile să curgă.

— Sunt aproape convins că deja știu. Nu ești singura cu un chip de pe care nu se poate citi nimic, Pidge.

Am lăsat-o singură pe trepte, refuzând să mă uit înapoi. De acum înainte, iubirea vieții mele era doar o cunoștință. Nu eram sigur ce expresie aveam pe chip, însă nu voiam ca ea s-o vadă.

Chargerul a protestat când am accelerat dincolo de limita de viteză înapoi spre casa tatei. M-am dus împleticindu-mă în camera de zi, iar Thomas mi-a înmânat o sticlă de whisky. Aveau fiecare câte un pahar.

— Le-ai spus? l-am întrebat pe Trenton, cu o voce spartă.

Trenton a dat afirmativ din cap. Am căzut în genunchi și frații mei m-au înconjurat, punându-și mâinile pe capul și pe umerii mei în semn de sprijin.

XXIV

UITARE

— Te sună iarăși Trent! Răspunde la telefon! a țipat Shepley din camera de zi.

Îmi țineam telefonul pe televizor. Cel mai îndepărtat punct din apartament față de dormitor.

În primele zile chinuitoare fără Abby, l-am încuiat în torpedoul Chargerului. Shepley mi l-a adus înapoi, argumentând că ar fi trebuit să fie în apartament în caz că suna tata. Incapabil să combat acea logică, am fost de acord, dar numai dacă rămânea pe televizor.

Nevoia imperioasă de a-l lua și de a o suna pe Abby era, de altfel, înnebunitoare.

— Travis! Telefonul tău!

Priveam în gol la tavanul alb, recunoscător că ceilalți frați ai mei pricepuseră aluzia și eram iritat de faptul că Trenton n-o pricepuse. Mă ținuse ocupat sau mă îmbătase nopțile, însă mă și suna în fiecare pauză cât timp era la serviciu. Aveam senzația că eram cumva sub supravegherea clanului Maddox pentru prevenirea sinuciderii.

După două săptămâni și jumătate din vacanța de iarnă, imboldul de a o suna pe Abby se transformase în nevoie. Accesul la mobilul meu părea o idee proastă.

Shepley a împins ușa, deschizând-o, și mi-a aruncat telefonul. Acesta a aterizat pe pieptul meu.

— Doamne, Shep! Ți-am spus să…

— Știu ce mi-ai spus. Ai optsprezece apeluri ratate.

— Toate de la Trent?

— Unul e de la Asociația Purtătorilor Anonimi de Chiloți.

Am ridicat telefonul de pe mine, mi-am îndreptat brațul și apoi am deschis palma, lăsând plasticul dur să cadă pe podea.

— Trebuie să beau ceva.

— Trebuie să faci un duș. Miroși ca naiba. De asemenea, trebuie să te speli și pe afurisiții tăi de dinți, să te bărbierești și să te dai cu deodorant.

M-am ridicat în șezut.

— Vorbești prea mult, Shep, dar dă-mi voie să-ți reamintesc că ți-am spălat

rufele și ți-am făcut supă trei luni de zile după episodul cu Anya.

A rânjit.

— Cel puțin, eu m-am spălat pe dinți.

— Trebuie să-mi programezi o altă luptă, i-am spus, căzând la loc pe pat.

— Tocmai ai avut una acum două nopți și încă una săptămâna trecută. Sumele au fost reduse din pricina vacanței. Adam n-o să vrea să programeze nicio luptă până la reînceperea semestrului.

— Atunci, adu localnicii.

— Prea riscant.

— Shepley, sună-l pe Adam!

Shepley a venit spre patul meu, a ridicat mobilul de jos, a tastat câteva cifre, apoi mi-a aruncat din nou telefonul pe piept.

— Sună-l tu!

— Ticălosule! Ce-ai mai făcut? De ce nu răspunzi la telefon? Vreau să ieșim diseară! mi-a zis Trenton.

Am mijit ochii privind ceafa vărului meu, însă el a părăsit încăperea fără să se uite înapoi.

— N-am chef, Trent. Sun-o pe Cami.

— E barmaniță. E ajunul Anului Nou. Totuși, putem merge s-o vedem! Dacă nu ai alte planuri…

— Nu. N-am alte planuri.

— Vrei să zaci și să mori?

— Cam așa ceva, am oftat eu.

— Travis, te iubesc, frățioare, dar te porți ca un fătălău. Ea a fost iubirea vieții tale. Am priceput. E nașpa. Știu. Dar, fie că-ți place, fie că nu, viața trebuie să meargă înainte.

— Mulțumesc, domnule Rogers.

— Nu ești suficient de în vârstă ca să știi măcar cine-i ăsta.

— Thomas ne-a obligat să-l vedem în reluare, îți amintești?

— Nu. Ascultă! Ies la nouă. La zece vin să te iau. Dacă nu ești îmbrăcat și pregătit, iar prin pregătit înțeleg spălat și bărbierit, am să sun o droaie de oameni și o să le spun că dai o petrecere la tine acasă cu șase butoaie de bere gratis și cu prostituate.

— Fir-ar să fie, Trenton, să nu faci asta!

— Știi bine că o voi face. Ultimul avertisment. Ora zece, sau de nu, pe la unsprezece vei avea musafiri. Unii nașpa.

Am mârâit.

— Te urăsc, fir-ai tu să fii!

Înainte să închidă, sunetul telefonului mi-a zgâriat auzul. Cunoscându-l pe Trent, probabil că suna din biroul șefului său, lăsat pe spătarul scaunului și cu

picioarele pe birou.

M-am ridicat în șezut, uitându-mă în jurul meu. Pereții erau goi, lipsiți de fotografiile lui Abby care umpleau odinioară albul lor. Din nou, sombreroul atârna deasupra patului meu, etalat cu mândrie după rușinea de a fi fost înlocuit cu fotografia alb-negru în care eram împreună cu Abby.

Trenton chiar vorbea serios când spunea că intenționa să-mi facă una ca asta. M-am închipuit stând la bar, cu oamenii sărbătorind în jurul meu, ignorând faptul că eram nefericit și — conform lui Shepley și lui Trenton — că mă comportam ca un fătălău.

Anul trecut dansasem cu Megan și sfârșisem prin a o duce acasă pe Kassie Beck, care ar fi fost una bună, demnă de a fi inclusă pe listă, dacă n-ar fi vomat în debaraua de pe hol.

Mă întrebam ce planuri avea Abby pentru acea seară, însă am încercat să nu-mi las mintea să hoinărească prea departe pe tărâmul celor cu care s-ar fi putut ea întâlni. Shepley nu-mi menționase că America ar fi avut planuri. Neștiind sigur dacă nu cumva astea îmi erau ținute ascunse dinadins, să fi insistat ar fi însemnat, chiar și pentru mine, că eram prea masochist.

Când am deschis sertarul noptierei, acesta a scârțâit. Degetele mele au pipăit spre fundul acestuia și s-au oprit pe colțurile unei cutiuțe. Am scos-o cu grijă, ținând-o la pieptul meu. Pieptul mi se ridica și cobora, acompaniat de un oftat, apoi am deschis cutiuța, tresărind la vederea diamantului care scânteia în interior. Exista un singur deget pe care să se fi potrivit cercul de aur și, cu fiecare zi care trecea, visul părea din ce în ce mai posibil.

Am știut atunci când am cumpărat inelul că aveau să treacă ani până să i-l dau lui Abby, însă avea noimă să-l țin în caz că s-ar fi întâmplat ca momentul perfect să se ivească. Faptul că știam că era acolo îmi dădea ceva ce să aștept cu nerăbdare, chiar și acum. Înăuntrul acelei cutii se găsea dramul de speranță care îmi mai rămăsese.

După ce am pus diamantul la loc și mi-am transmis mie însumi un lung îndemn mental, m-am târât, într-un final, spre baie, ferindu-mă în mod intenționat să-mi privesc imaginea din oglindă. Dușul și bărbieritul nu mi-au îmbunătățit starea de spirit și nici spălatul pe dinți n-a făcut-o (mai târziu aveam să-i scot ochii lui Shepley cu asta). M-am îmbrăcat cu o cămașă neagră și cu o pereche de blugi albaștri, apoi m-am încălțat cu cizmele negre.

Shepley a ciocănit la ușă și a intrat, îmbrăcat și gata și el de plecare. Nu prea știu de ce eram surprins. Fără America acolo, el n-ar fi avut planuri cu nimeni altcineva în afară de noi.

— E totul în regulă?

— Da. Da, doar că… bănuiesc că tu și cu Trenton ați aranjat asta dinainte.

— Păi, da, a zis el, sceptic și poate ușor amuzat la gândul că mă prinsesem.

De afară s-a auzit claxonul mașinii, iar Shepley a făcut semn spre hol cu degetul lui mare.

— Hai s-o ștergem.

Am dat aprobator din cap și am ieșit după el. Mașina lui Trenton mirosea a colonie și a țigări. Mi-am vârât un Marlboro în gură și mi-am săltat fundul în așa fel încât să-mi scot bricheta din buzunar.

— Așadar, la The Red e aglomerat, dar Cami i-a zis tipului de la intrare să ne lase să intrăm. Au o formație care cântă live, cred. Ar trebui să fie o chestie bună.

— Să-mi pierd vremea cu bețivanii noștri, ratații de colegi ai mei, într-un centru universitar mort. O grozăvie, am mormăit eu.

Trenton mi-a zâmbit.

— Vine o prietenă. O să vezi.

Am ridicat din sprâncene a mirare.

— Să nu-mi spui că ai făcut așa ceva.

La ușă erau grămadă câțiva oameni, așteptând ca alții să plece și ei să poată intra. Am trecut de ei, neluând în seamă protestele lor, și am plătit, apoi am mers drept înainte.

La intrare era așezată o masă, care fusese plină cu pălării de revelion, pahare, baghete luminoase și kazoo-uri. Chestiile gratuite se cam terminaseră, dar asta nu l-a împiedicat pe Trenton să găsească o pereche de ochelari caraghioși în forma cifrelor noului an. Pe podea era împrăștiat sclipici și formația cânta „Hungry Like the Wolf".

M-am uitat urât la Trenton, care s-a prefăcut că nu observă. Shepley și cu mine l-am urmat pe fratele meu mai mare la bar, unde Cami desfăcea capacele de la sticle și amesteca băuturile cu toată viteza, oprindu-se numai din când în când pentru a bate sumele de bani în casa de marcat sau pentru a face nota cuiva. Borcanele ei pentru bacșiș dădeau pe dinafară și de aceea ea era nevoită să îndese verzișorii mai bine înăuntru atunci când cineva mai adăuga o bancnotă.

Când l-a văzut pe Trenton, ochii i s-au luminat.

— Ai reușit!

Cami a luat trei sticle de bere, le-a deschis și le-a pus pe bar în fața lui.

— Am spus că voi veni.

I-a zâmbit, aplecându-se peste bar pentru a o săruta ușor pe buze.

Ăsta a fost sfârșitul conversației lor, căci ea s-a întors iute pentru a trimite o sticlă de bere spre capătul tejghelei și încordându-și auzul pentru a lua o altă comandă.

— E bună, a spus Shepley, urmărind-o cu privirea.

Trenton i-a zâmbit.

— Cu siguranță e.

— Tu cumva…? am început eu.

— Nu, a zis Trent, clătinând din cap. Nu încă. Lucrez la asta. Are un ticălos de prieten din timpul colegiului, din Cali. Nu mai trebuie decât ca el s-o mai scoată o dată din răbdări ca ea să-și dea seama ce pisălog e.

— Succes! i-a urat Shepley, luând o gură din berea lui.

Trenton și cu mine am reușit să-i intimidăm suficient de mult pe unii de la o masă încât să plece, ca atare ne-am făcut cu nonșalanță stăpâni asupra ei pentru a ne începe noaptea de băut și de urmărit cu privirea oamenii. Eram bucuros că eram la al patrulea shot de Cuervo, când a început cea de-a doua baladă a serii, de prin anii 1980.

— Formația asta e nașpa, Trent, am țipat eu pentru a mă face auzit peste zgomotul din local.

— Tu pur și simplu nu apreciezi hair metalul! a țipat și el drept răspuns. Hei! Uită-te acolo! mi-a zis, arătând spre ringul de dans.

O roșcată umbla agale prin mijlocul mulțimii, un zâmbet luminându-i chipul palid.

Trenton s-a ridicat s-o îmbrățișeze, iar ei i s-a lățit zâmbetul.

— Bună, T! Ce-ai mai făcut în ultima vreme?

— Bine! Bine! Am muncit. Tu?

— Grozav! Acum locuiesc în Dallas. Lucrez la o firmă de PR.

Ochii ei au cercetat masa noastră, trecând de la Shepley la mine și înapoi.

— O, Doamne-Dumnezeule! Ăsta e fratele tău cel mai mic? Ți-am fost cândva dădacă.

M-am mirat. Ea avea bucle și rotunjimi ca ale unui model din pozele de prins pe perete din anii 1940. Eram convins că dacă aș fi petrecut ceva timp cu ea în anii mei de formare, mi-aș fi amintit.

Trent a zâmbit.

— Travis, ți-o amintești pe Carissa, nu-i așa? A absolvit odată cu Tyler și Taylor.

Carissa mi-a întins mâna și eu i-am strâns-o o dată. Mi-am vârât între dinți filtrul unei țigări și am scăpărat bricheta.

— Nu cred că-mi amintesc, i-am spus, vârându-mi pachetul aproape gol în buzunarul din față al cămășii.

— Nu erai prea mare, a spus ea, surâzând.

Trenton a gesticulat spre Carissa.

— Tocmai a trecut printr-un divorț urât de Seth Jacobs. Ți-l amintești pe Seth?

Am clătinat din cap în semn că nu, deja sătul de jocul pe care îl juca Trenton. Carissa a luat paharul de shot care era în fața mea, l-a dat peste cap, apoi s-a apropiat de mine.

— Am auzit că și tu ai trecut printr-o perioadă urâtă în ultima vreme. Poate că am putea să ne ținem companie reciproc în noaptea asta?

După privire, mi-am dat seama că ea era beată… și singură.

— Nu sunt în căutarea unei dădace, i-am spus, trăgând un fum.

— Ei bine, poate doar o prietenă? A fost o noapte lungă. Am venit aici de una singură deoarece prietenele mele sunt toate măritate, știi? a chicotit ea.

— Nu prea.

Carissa s-a uitat în jos și eu m-am simțit puțin vinovat. Mă purtam ca o cizmă, iar ea nu făcuse nimic să merite asta.

— Hei, îmi pare rău, i-am zis. Nu prea vreau să mă aflu aici.

Carissa a ridicat din umeri.

— Nici eu. Însă n-am vrut să fiu singură.

Formația s-a oprit, iar solistul începuse numărătoarea inversă. Carissa a privit în jur, apoi din nou spre mine, cu ochii ei strălucitori. I-a căzut privirea asupra buzelor mele, apoi, la unison, mulțimea a urlat: LA MULȚI ANI!

Formația cânta o versiune neșlefuită a melodiei „Auld Lang Syne”[9], iar în acel moment, Carissa și-a lipit buzele de ale mele. O clipă, gura mea s-a plimbat peste a ei, însă buzele îmi erau atât de străine, atât de diferite de cele cu care eram obișnuit, încât n-au făcut decât să facă amintirea lui Abby și mai vie, iar faptul că-mi dădeam seama că ea nu mai era, și mai dureros.

M-am desprins și m-am șters la gură cu mâneca.

— Îmi pare tare rău, mi-a zis Carissa, privindu-mă cum părăseam masa.

Mi-am făcut loc prin mulțime spre toaleta bărbaților și m-am încuiat în singura cabină. Mi-am scos mobilul și l-am ținut în mâini, vederea încețoșându-mi-se și pe limbă simțind gustul neplăcut al tequilei.

Probabil că Abby e și ea beată, am gândit eu. Nu i-ar păsa dacă aș suna-o. E Anul Nou. S-ar putea chiar să aștepte s-o sun eu.

Am derulat agenda, oprindu-mă la Pigeon. Mi-am răsucit încheietura mâinii, văzând același nume tatuat pe pielea mea. Dacă Abby ar fi vrut să vorbească cu mine, m-ar fi sunat. Șansa mea venise și plecase și i-am spus, acasă la tatăl meu, că aveam s-o las să-și vadă de viața ei. Băut sau nu, s-o sun ar fi însemnat o dovadă de egoism.

A bătut cineva la ușa cabinei.

— Trav? m-a strigat Shepley. Ești bine?

Am descuiat ușa și am ieșit, ținând telefonul în mână.

— Ai sunat-o?

Am dat din cap în semn că nu, apoi m-am uitat la peretele cu faianță aflat în fața mea. Mi-am luat elan, apoi am aruncat telefonul, privindu-l cum se sparge într-un milion de bucăți și se împrăștie pe podea. Un biet ticălos care stătea în picioare în fața pisoarului s-a speriat și, cu capul între umeri, a rupt-o la fugă pe

scări.

— Nu, i-am zis. Și nici n-am de gând s-o fac.

Shepley m-a urmat înapoi la masă, fără să scoată vreun cuvânt. Carissa plecase și pe masă ne așteptau trei shoturi proaspete.

— M-am gândit că ea ți-ar mai abate atenția, Trav. Îmi pare rău. Pe mine mereu mă face să mă simt bine să i-o trag unei tipe cu adevărat sexy de fiecare dată când mă aflu în starea în care ești tu, mi-a zis Trenton.

— În cazul ăsta, n-ai fost în starea asta, i-am spus, terminându-mi shotul meu.

M-am ridicat în picioare, prinzându-mă cu mâna de muchia mesei pentru echilibru.

— E timpul să mă duc acasă și să-mi pierd cunoștința, băieți.

— Ești sigur? m-a întrebat Trenton, arătând cam dezamăgit.

După ce Trenton i-a captat atenția lui Cami destul timp cât să-i spună la revedere, ne-am croit drum spre Intrepid. Înainte să pornească mașina, s-a uitat la mine.

— Crezi că o să te vrea înapoi?

— Nu.

— Atunci, poate că a sosit vremea să accepți asta. Numai dacă nu cumva n-o s-o mai vrei deloc în viața ta.

— Încerc.

— Vreau să spun, când reîncepe semestrul. Să pretinzi că era așa cum fusese înainte s-o fi văzut goală.

— Trent, taci din gură!

Trenton a pornit motorul și a dat cu spatele.

— Pur și simplu, mă gândeam, a zis el, răsucind volanul și apoi punând maneta schimbătorului în viteză, că erai fericit când voi doi erați și prieteni. Ar fi posibil să revii la asta. Poate fiindcă nu te crezi în stare e motivul pentru care ești atât de nefericit.

— Poate, i-am spus, privind în gol pe geam.

Prima zi a semestrului de primăvară sosise în sfârșit. N-am dormit toată noaptea, perpelindu-mă, răsucindu-mă de pe-o parte pe alta și anticipând cu nerăbdare revederea cu Abby. În pofida nopții mele nedormite, eram hotărât să fiu tot numai zâmbet, să nu las pe nimeni să-și dea seama cât de mult sufeream, nici pe Abby și nici pe altcineva.

La prânz, inima aproape că mi-a sărit din piept când am văzut-o. Arăta diferit, dar în același timp la fel. Diferența era că părea oarecum o străină. Nu puteam, pur și simplu, să mă duc la ea și s-o sărut sau s-o mângâi ca altădată. Văzându-mă, Abby a clipit o dată din ochii ei mari, iar eu i-am zâmbit și i-am

făcut cu ochiul, așezat la capătul mesei noastre obișnuite. Jucătorii de fotbal erau ocupați cu criticile legate de meciul pierdut în fața colegiului State, astfel încât am încercat să-i calmez spunându-le câteva dintre experiențele mele colorate de peste vacanță, ca de exemplu faptul că-l văzusem pe Trenton salivând după Cami sau momentul când Intrepid-ul i s-a stricat, iar noi aproape că am fost arestați pentru că ne îmbătaserăm în locuri publice și cum am ajuns să ne ducem acasă pe jos.

L-am văzut cu coada ochiului pe Finch îmbrățișând-o pe Abby, iar pentru o clipă m-am întrebat dacă își dorea să plec sau dacă era supărată.

Orice ar fi fost, îmi displăcea că nu știam.

Aruncându-mi în gură ultima bucățică de ceva foarte prăjit și dezgustător, m-am ridicat, mi-am dus tava și m-am îndreptat spre Abby, punându-mi mâinile pe umerii ei.

— Ce părere ai despre cursurile tale, Shep? am întrebat, dorindu-mi ca vocea mea să sune obișnuit.

Shepley a făcut o grimasă.

— Prima zi e nasoală. Ore de expus programe și regulamente. Nici măcar nu știu de ce mă duc în prima săptămână. Dar tu?

— Ăăă… totul face parte din joc. Dar tu ce părere ai, Pidge?

Am încercat să nu las tensiunea din umeri să-mi afecteze mâinile.

— La fel.

Vocea îi era mică, distantă.

— Ai avut o vacanță plăcută? am întrebat-o, legănând-o jucăuș dintr-o parte în cealaltă.

— Destul de bună.

Da. Asta era ciudat ca naiba.

— Drăguț. Mai am un curs. Pe mai târziu.

Am ieșit din cantină repede, vârând mâna în buzunar după pachetul de Marlboro chiar înainte să ies pe ușa dublă din metal, împingând-o cu umărul.

Următoarele două ore au fost o adevărată tortură. Unicul loc pe care îl percepeam ca pe un paradis sigur era propriul meu dormitor, departe de campus, departe de orice îmi amintea că eram singur și departe de restul lumii, care își continua existența, fără să dea doi bani pe faptul că durerea mea era palpabilă. Shepley îmi tot spunea că după un timp n-avea să mai fie atât de rău, dar se părea că nu se schimba câtuși de puțin.

M-am întâlnit cu vărul meu în parcarea din fața clădirii Morgan Hall, încercând din răsputeri să nu mă zgâiesc la intrarea în clădire. Shepley părea nervos, așa că n-am prea vorbit pe drumul spre apartament.

Când am ajuns în parcare, el a oftat. În mine se dădea o luptă — să-l întreb sau nu dacă avea probleme cu America, însă nu eram sigur că voi putea face față necazului lui și necazului meu.

Mi-am înșfăcat rucsacul de pe bancheta din spate și am deschis portiera, oprindu-mă în fața ușii doar cât s-o descui.

— Hei! a strigat Shepley, închizând ușa în urma lui. Ești bine?

— Mda, i-am răspuns de pe hol, fără să mă întorc.

— La cantină a fost cam ciudat.

— Așa cred și eu, i-am spus, făcând încă un pas.

— Așadar, ăăă… ar trebui probabil să-ți spun ceva ce am auzit fără să vreau. Adică…. la naiba, Trav, nu știu dacă să-ți spun sau nu. Nu știu dacă îți va fi mai bine sau mai rău.

M-am întors pe călcâie.

— Ai auzit? De la cine?

— Mare vorbea cu Abby. S-a… au zis ceva de genul că Abby a fost nefericită toată vacanța.

Am rămas tăcut, încercând să respir firesc.

— Ai auzit ce-am spus? m-a întrebat Shepley, ridicând din sprâncene.

— Ce înseamnă asta? am vrut eu să știu, fluturând din mâini. A fost nefericită fără mine? Fiindcă nu mai suntem prieteni? Sau ce?

Shepley a dat din cap.

— Cu certitudine o idee proastă.

— Spune-mi! am țipat eu, simțind că tremur. Nu pot… nu pot să mai continui să mă simt așa.

Am aruncat cheile în hol, izbindu-le de perete.

— Azi de-abia m-a băgat în seamă și tu-mi spui că mă vrea înapoi? Ca prieten? Așa cum a fost înainte de Vegas? Sau ea e nefericită, așa, în general?

— Nu știu.

Mi-am lăsat geanta să cadă pe podea și i-am tras un șut în direcția lui Shepley.

— De… de ce-mi faci una ca asta, omule? Crezi că nu sufăr destul? Crede-mă, e prea mult.

— Îmi pare rău, Trav. M-am gândit doar că eu aș vrea să știu… dacă aș fi în locul tău.

— Nu ești în locul meu! Las-o baltă, Shep! Las-o baltă, la naiba!

Am trântit ușa de la camera mea și m-am așezat pe pat, lăsându-mi capul pe brațe. Shepley a întredeschis ușa.

— Eu nu încerc să fac să fie mai rău, dacă asta crezi. Dar știu că dacă ai fi aflat mai târziu, mi-ai fi tăbăcit fundul fiindcă nu ți-am zis. Asta e tot ce vreau să-ți spun.

Am dat o dată din cap.

— Bine.

— Crezi… crezi că dacă te-ai concentra asupra a tot ceea ce a trebuit să

înduri cu ea, ar face să-ți fie mai ușor?

Am oftat.

— Am încercat. Mereu ajung la același gând.

— Care-i ăla?

— Acum, că s-a terminat, mi-aș dori să iau tot răul înapoi… astfel încât să rămână partea bună.

Shepley s-a uitat de jur împrejur, încercând să se gândească la ceva mângâietor să-mi spună, dar era în mod evident în pană de idei. I-a sunat telefonul.

— E Trent, a zis Shepley, citind numele de pe ecran.

I s-a luminat privirea.

— Vrei să bei ceva cu el la The Red? Azi iese la cinci. I s-a stricat mașina și vrea să-l duci s-o vadă pe Cami. Ar trebui să te duci, omule. Ia mașina mea.

— În regulă. Dă-i de știre că vin.

Mi-am șters nasul înainte să mă ridic.

Undeva între momentul în care am părăsit apartamentul și cel în care am tras pe pietrișul din parcarea salonului de tatuaje unde lucra Trenton, Shepley îl pusese la curent cu ziua de rahat pe care o avusesem. Trenton a renunțat să-mi ceară să mergem direct la The Red Doors de îndată ce s-a urcat pe locul din dreapta, insistând, în schimb, să mergem acasă să se schimbe.

Când am ajuns la bar, eram singuri, cu excepția lui Cami, a proprietarului și a câtorva tipi nelipsiți de la barul lui Cami, dar era în mijlocul săptămânii — ora de audiență maximă a celor de la colegiu la bar și noaptea berilor ieftine. N-a durat mult până ce încăperea s-a umplut de lume.

Eram deja amețit bine când Lexi și câteva dintre prietenele ei și-au făcut apariția, dar n-am catadicsit să-mi ridic privirea până ce n-a apărut Megan.

— Maddox, arăți cam luat.

— Nț, i-am spus, încercând să-mi fac membrele amorțite să susțină cele spuse.

— Hai să dansăm, a bâzâit ea, trăgându-mă de braț.

— Nu cred că pot, am intervenit, clătinându-mă.

— Nu cred c-ar trebui, a spus Trenton, amuzat.

Megan mi-a făcut cinste cu o bere și s-a așezat pe scaunul de lângă mine. În zece minute, își făcea de lucru cu tricoul meu și mă mângâia pe brațe, nu prea subtil, apoi pe mâini. Chiar înainte de închiderea barului, s-a ridicat de pe scaun și stătea în picioare alături de mine — sau, mai degrabă, îmi încălecase un picior.

— N-am văzut motorul afară. Te-a adus Trenton cu mașina?

— Nu. Am venit cu mașina lui Shepley.

— Iubesc mașina aia, a gângurit ea. Ar trebui să mă lași pe mine să te conduc acasă.

— Vrei să conduci Chargerul? am întrebat-o, bolborosind cuvintele.

I-am aruncat o privire lui Trenton, care își înăbușea un hohot de râs.

— Probabil că nu e o idee proastă, frățioare. Fii precaut… pe toate planurile.

Megan m-a tras de pe scaun, apoi m-a scos din bar, cărându-mă în parcare. Era îmbrăcată cu un top cu paiete și o fustă de blugi și în picioare avea o pereche de botine, dar nu părea să bage de seamă frigul — dacă era frig. Nu-mi dădeam seama.

A chicotit când mi-am petrecut brațul pe după umerii ei pentru a-mi ține echilibrul. Când am ajuns pe partea dreaptă a mașinii lui Shepley, Megan s-a oprit din chicotit.

— Unele lucruri nu se schimbă niciodată, nu, Travis?

— Bănuiesc că nu, i-am răspuns, holbându-mă la buzele ei.

Megan m-a prins cu brațele pe după gât și m-a tras în mașină, neezitând să-și îndese limba în gura mea. Era umedă și moale și vag familiară.

După câteva minute de jucat de-a prinsul de fund și de-a schimbatul salivei, ea și-a săltat picioarele, punându-și-le pe după talia mea. Am apucat-o de coapsă și m-am izbit cu pelvisul într-al ei. Ea s-a lovit cu fundul de portiera mașinii și mi-a gemut în gură.

Lui Megan mereu îi plăcuse duritatea. Limba ei și-a făcut cărare pe gâtul meu, în jos și atunci mi-am dat seama că era frig, simțind cum căldura lăsată de gura ei se evapora cu viteză în aerul rece de iarnă.

Megan m-a apucat cu mâinile de sex, zâmbind, căci era exact acolo unde voia ea să fie.

— Mmmmm, Travis, a murmurat, mușcându-mă de buză.

— Pigeon!

Cuvântul a ieșit înăbușit, întrucât îmi lipisem gura de a ei. La acea oră din noapte era ușor să mă prefac.

Megan a chicotit.

— Poftim?

În stilul ei caracteristic, Megan n-a cerut nicio explicație atunci când eu nu i-am răspuns.

— Hai să mergem în apartamentul tău, mi-a zis, luându-mi cheile din mână. Colegei mele de cameră îi este rău.

— Da? am întrebat-o, trăgând de mânerul portierei. Chiar vrei să conduci Chargerul?

— Mai bine eu decât tu, mi-a zis, sărutându-mă pentru o ultimă dată înainte de a se muta pe scaunul șoferului.

În timp ce conducea, râdea și vorbea despre vacanța ei, iar cu o mână mă descheia la jeanși și își strecura mâna înăuntru. Era un lucru bun că eram beat, căci nu mi-o mai pusesem de la Ziua Recunoștinței. Altminteri, când am fi ajuns la

apartament, Megan ar fi trebuit să-și cheme un taxi și să-mi spună noapte bună.

La jumătatea drumului spre casă, mi-am amintit de bolul gol.

— Stai o secundă, i-am spus, arătând undeva pe stradă. Oprește la Swift Mart. Trebuie să luăm niște…

Megan și-a vârât mâna în poșetă și a scos câteva prezervative.

— Problemă rezolvată.

M-am lăsat pe spate și am zâmbit. Cu certitudine, ea era genul meu de fată. Megan a parcat în locul obișnuit al lui Shepley, deoarece mai fusese acolo de suficiente ori încât să știe. A fugit pe treptele înguste, încercând să se grăbească cu tocurile înalte.

M-am sprijinit de ea pentru a urca pe scări, iar ea a râs, cu gura lipită de a mea, când în cele din urmă mi-am dat seama că ușa era deja descuiată și m-am împins în ea.

La jumătatea sărutului, am încremenit. Abby stătea în picioare în camera din față, cu Toto în brațe.

— Pigeon! am exclamat uluit.

— Am găsit-o! a strigat America, ieșind în fugă din camera lui Shepley.

— Ce cauți aici? am întrebat-o.

Expresia de pe chipul lui Abby s-a metamorfozat din surpriză în mânie.

— Mă bucur să văd că te simți din nou ca Trav cel vechi.

— Tocmai plecam, a mârâit America.

A apucat-o pe Abby de mână și s-a strecurat pe lângă mine și Megan. A durat o clipă să reacționez, dar mi-am croit drum pe scări, pentru prima dată observând Honda iubitei lui Shepley. Prin minte mi-a trecut un șir de înjurături.

Fără să mă gândesc, am apucat-o pe Abby de palton.

— Unde te duci?

— Acasă, mi-a trântit-o ea, netezindu-și paltonul într-un acces de mânie.

America mergea în spatele lui Abby, cu zăpada înghețată scârțâindu-i sub tălpi și, brusc, Shepley a apărut lângă mine, cu privirea plină de îngrijorare ațintită asupra iubitei lui.

Abby și-a ridicat bărbia.

— Îmi pare rău. Dacă știam că vei fi aici, n-aș fi venit.

Mi-am vârât mâinile în buzunarele de la palton.

— Pidge, poți să vii aici oricând dorești. Niciodată n-am vrut să stai în altă parte.

— Nu vreau să te întrerup.

S-a uitat spre capul scărilor, unde Megan stătea și privea.

— O seară plăcută! mi-a zis, răsucindu-se pe călcâie.

Am prins-o de braț.

— Așteaptă! Ești supărată?

Și-a smuls paltonul din strânsoarea mea.

— Vezi tu — a râs ea scurt —, nici măcar nu știu de ce sunt surprinsă.

Se prea poate să fi râs, însă în ochi i se citea ura. Indiferent de ceea ce făceam — să merg mai departe fără ea sau să zac în pat agonizând din pricina pierderii ei —, Abby oricum m-ar fi urât.

— Cu tine nu pot să câștig! Nu pot să câștig cu tine! Spui că s-a terminat, iar eu sunt al dracului de nefericit aici! A trebuit să-mi fac telefonul bucăți ca să nu te pot suna în fiecare minut al fiecărei afurisite de zile — a trebuit să joc teatru la școală, cum că totul e în regulă, așa încât tu să poți să fii fericită… Și, în mama mă-sii, tot tu ești supărată pe mine? Mi-ai frânt afurisita de inimă! am țipat eu.

— Travis, ești beat. Las-o pe Abby să se ducă acasă! mi-a zis Shepley.

Am apucat-o pe Abby de umeri și am tras-o mai aproape, uitându-mă în ochii ei.

— Mă vrei sau nu? Nu poți să continui să-mi faci asta, Pidge!

— N-am venit aici să te văd pe tine.

— N-o vreau pe ea, am spus, holbându-mă la buzele ei. Pigeon, sunt al naibii de nefericit!

M-am aplecat s-o sărut, dar ea m-a apucat de bărbie și m-a ținut la distanță.

— Travis, ai pe buze rujul ei, mi-a zis dezgustată.

Am făcut un pas înapoi și mi-am ridicat tricoul, ștergându-mă la gură. Dârele roșii erau imposibil de negat.

— Pur și simplu, am vrut să uit. Măcar pentru o afurisită de noapte.

Lui Abby i-a curs o lacrimă pe obraz, dar și-a șters-o pe loc.

— Atunci, nu mă lăsa să te opresc.

S-a întors să plece, dar am prins-o din nou de braț. Ceva blond, încețoșat, mi-a apărut brusc în față, năpustindu-se asupra mea și lovindu-mă cu pumni mici, dar răi.

— Las-o în pace, ticălos ce ești!

Shepley a prins-o pe America, însă ea l-a împins, răsucindu-se să mă plesnească peste față. Sunetul palmei ei lipite de obrazul meu a fost puternic și eu am tresărit. Preț de o clipă, toată lumea a încremenit, șocată de neașteptata izbucnire de mânie.

Shepley și-a tras din nou iubita, ținând-o de încheieturile mâinilor și târând-o spre Honda în timp ce se zbătea. I se împotrivea violent, părul blond fluturându-i în toate părțile în timp ce încerca să scape.

— Cum ai putut? Ea nu merita asta din partea ta, Travis!

— America, ÎNCETEAZĂ! a țipat Shepley, mai tare decât îl auzisem vreodată.

America și-a lăsat brațele să-i cadă în lateral, în timp ce-l privea dezgustată

pe Shepley.

— Îl aperi?

Cu toate că era foarte speriat, el s-a ținut tare.

— Abby a rupt-o cu el. Încearcă doar să-și vadă mai departe de viață.

America a mijit ochii, apoi și-a tras brațul din strânsoarea lui.

— Păi, atunci de ce nu te duci să găsești și tu o CURVĂ oarecare — s-a uitat la Megan — la Red și s-o aduci acasă să i-o tragi, apoi să-mi spui dacă te-a ajutat să treci peste despărțirea de mine?

— Mare!

Shepley a dat s-o prindă, dar ea s-a eschivat, trântind portiera în timp ce se așeza la volan. Abby a deschis portiera din dreapta și s-a așezat alături de ea.

— Iubito, nu pleca! a implorat-o Shepley, aplecându-se pe geam.

America a pornit mașina.

— Shep, aici sunt o parte bună și o parte greșită. Iar tu ești de partea greșită.

— Ba sunt de partea ta, a zis el, disperarea citindu-i-se în priviri.

— Nu, nu mai ești, i-a spus ea, dând cu spatele.

— America? America! a strigat-o Shepley.

Când Honda a ieșit din raza noastră vizuală, Shepley s-a întors gâfâind.

— Shepley, eu am…

Înainte să apuc să mai scot un cuvânt, Shepley s-a încordat și și-a lansat pumnul în falca mea.

Am încasat lovitura, mi-am pipăit fața, apoi am dat din cap. O meritam.

— Travis? m-a strigat Megan de pe scări.

— O duc eu acasă, mi-a propus Shepley.

Simțind un nod în gât, am privit luminile stopurilor Hondei făcându-se tot mai mici pe măsură ce o ducea tot mai departe pe Abby.

— Mulțumesc.

9 Cântec tradițional din noaptea de Anul Nou în spațiul anglo-saxon.

XXV

POSESIUNE

EA VA FI ACOLO.

Să apar ar fi o greșeală.

Ar fi ciudat.

Ea va fi acolo.

Ce-ar fi s-o invite cineva la dans?

Ce-ar fi ca ea să-l întâlnească pe viitorul ei soț și eu, prezent acolo, să fiu martor?

Ea nu vrea să mă vadă.

M-aș putea îmbăta și să fac ceva care s-o scoată din răbdări.

Ea s-ar putea îmbăta și ar putea face ceva care să mă scoată din răbdări.

N-ar trebui să mă duc.

Trebuie să mă duc. Ea va fi acolo.

Am trecut în revistă toate argumentele pro și contra pentru a mă duce la petrecerea de Ziua Îndrăgostiților, dar mereu ajungeam la aceeași concluzie: trebuia s-o văd pe Abby și ea avea să fie acolo.

Shepley se pregătea în camera lui, de-abia schimbând o vorbă cu mine de când el și America se împăcaseră într-un final. În parte, deoarece ei stăteau ascunși în camera lui, recuperând timpul pierdut, iar el încă mă învinovățea pe mine pentru cele cinci săptămâni pe care le petrecuseră despărțiți.

America nu pierdea nicio clipă pentru a-mi spune că mă ura din adâncul sufletului, mai ales după ultima dată în care îi frânsesem inima lui Abby. O convinsesem pe Abby să renunțe la întâlnirea ei cu Parker pentru a merge cu mine la o partidă de lupte. Desigur că o voiam acolo, dar am făcut greșeala să recunosc faptul că, inițial, o invitasem pentru a câștiga un concurs de scos din răbdări. Voiam ca Parker să știe că el n-avea niciun fel de influență asupra ei. Abby avusese senzația că profitam de sentimentele ei și avea dreptate.

Toate lucrurile acelea erau suficiente pentru ca eu să mă simt vinovat, însă faptul că Abby fusese atacată într-un loc în care o dusesem eu făcea să fie aproape imposibil să mă pot uita în ochii cuiva. Se mai adăuga și faptul că fusese cât pe ce să fim arestați, ceea ce mă făcea să fiu un dobitoc uriaș.

Indiferentă la scuzele pe care i le prezentam constant, America și-a

petrecut zilele în apartament, aruncându-mi căutături ucigătoare și trântind remarci usturătoare. Chiar și după toate astea, eram bucuros că Shepley și America se împăcaseră. Dacă ea nu l-ar fi acceptat înapoi, s-ar fi putut ca el să nu mă ierte niciodată.

— Plec, mi-a zis Shepley.

A intrat în camera mea, unde stăteam îmbrăcat în boxeri, încă întrebându-mă ce să fac.

— O iau pe Mare de la cămin.

Am dat aprobator din cap.

— Abby mai merge?

— Mda. Cu Finch.

Am reușit să schițez un zâmbet.

— Ar trebui ca asta să mă facă să mă simt mai bine?

Shepley a ridicat din umeri.

— Pe mine m-ar face.

S-a uitat la pereții din jur și a dat din cap.

— Ai pus pozele înapoi.

M-am uitat și eu și am încuviințat.

— Nu știu. Nu mi s-a părut corect să stea pe fundul unui sertar.

— Bănuiesc că ne vedem mai târziu.

— Hei, Shep?

— Da, a răspuns el, fără să se întoarcă.

— Vere, zău că-mi pare tare rău.

Shepley a oftat.

— Știu.

Imediat ce a plecat, m-am dus în bucătărie ca să beau ce mai rămăsese din whisky. Lichidul chihlimbariu stătea liniștit în pahar, așteptând să-mi ofere mângâiere.

L-am dat pe gât și am închis ochii, luând în calcul un drum până la magazinul de băuturi alcoolice. Dar nu exista suficient whisky în univers ca să mă ajute să iau o hotărâre.

— Fir-ar a naibii de situație! am spus, înșfăcând cheile de la motocicletă.

După o escală la Ugly Fixer Liquor’s, am urcat cu Harley-ul pe trotuar și am parcat în curtea casei frăției, deschizând sticla de un sfert de litru pe care tocmai o cumpărasem.

Găsindu-mi curajul pe fundul sticlei, am intrat în casa Sig Tau. Întreaga casă era îmbrăcată în roz și roșu; din tavan atârnau decorațiuni ieftine, iar covorul era acoperit de sclipici. Basul din difuzoarele de la parter reverbera de sus până jos, făcând ca hohotele de râs și zumzăitul constant al conversației să fie înăbușite.

Fiindcă nu era loc decât pentru stat în picioare, am fost nevoit să mă

răsucesc și să fac manevre pentru a-mi croi drum prin mulțimea de cupluri, fiind cu ochii în patru pentru a-i zări pe Shepley, America, Finch sau Abby. În special pe Abby. Ea nu era de găsit nici în bucătărie, nici în celelalte încăperi. Nici pe balcon nu era, așa că am coborât la parter. Am rămas fără aer când am zărit-o.

Ritmul muzicii a devenit mai lent, iar zâmbetul ei angelic putea fi remarcat chiar și din subsolul aflat în penumbră. Îl ținea pe Finch cu brațele pe după gât, iar acesta se mișca ciudat, odată cu ea, în ritmul muzicii.

Picioarele m-au împins înainte și, până să-mi dau seama ce fac sau să mă opresc să mă gândesc la consecințe, m-am trezit stând la câțiva centimetri de ei.

— Finch, te deranjează dacă intervin?

Abby a înlemnit, cu ochii scăpărându-i atunci când m-a recunoscut. Privirea lui Finch a pendulat între mine și Abby.

— Nu.

— Finch! a șuierat ea printre dinți, în timp ce el deja pornise.

Am tras-o la pieptul meu și am făcut un pas. Abby a continuat să danseze, dar păstrând cât mai mult spațiu cu putință între noi.

— Am crezut că n-ai să vii.

— N-aveam de gând, dar am știut că tu o să vii. Așa că trebuia să vin și eu.

Cu fiecare minut care trecea, mă așteptam ca ea să plece, iar fiecare minut în care ea rămânea în brațele mele îl percepeam ca pe un miracol.

— Ești frumoasă, Pidge!

— Nu.

— Ce nu? Să nu-ți spun că ești frumoasă?

— Doar… nu.

— N-am vrut.

— Mulțumesc, mi-a trântit-o ea.

— Ba nu… ești frumoasă. Asta am vrut s-o spun. Mă refeream la ceea ce ți-am zis în camera mea. N-am de gând să mint. Mi-a făcut plăcere să te scot de la întâlnirea cu Parker…

— Travis, nu era o întâlnire. Pur și simplu, luam masa. Acum el nu mai vorbește cu mine din cauza ta.

— Am auzit. Îmi pare rău.

— Ba nu-ți pare rău.

— A… ai dreptate, am spus, neliniștindu-mă când am văzut că începea să se enerveze. Însă… ăla n-a fost singurul motiv pentru care te-am luat la partida de luptă. Voiam ca tu să fii acolo cu mine, Pidge. Tu ești talismanul meu.

— Nu sunt nimic pentru tine.

Mi-a aruncat o căutătură aspră. Am ridicat din sprâncene și m-am oprit la jumătatea frazei.

— Tu ești totul pentru mine.

Buzele lui Abby formau o linie dură, însă privirea i se îmblânzise.

— Tu nu mă urăști cu adevărat, nu-i așa? am întrebat-o.

Abby s-a întors cu capul într-o parte, punând și mai multă distanță între noi.

— Uneori mi-aș dori să te urăsc. La naiba, ar face ca totul să fie mult mai ușor.

Pe buze mi s-a ivit un zâmbet circumspect.

— Așadar, ce te scoate din sărite cel mai mult? Ce am făcut să vrei să mă urăști? Sau faptul că știi că nu poți?

Într-o clipită, Abby s-a înfuriat din nou. M-a împins cu umărul, luând-o la fugă în sus, pe scări. Am rămas singur în mijlocul ringului, atât năucit, cât și dezgustat de faptul că reușisem cumva să-i stârnesc iar ura fața de mine. Simpla încercare de a-i vorbi părea inutilă acum. Orice interacțiune sporea vârtejul tot mai mare de dezastre care constituiau relația noastră.

Am urcat scările și m-am dus glonț la butoiul de bere, blestemându-mi lăcomia și sticla goală de whisky care zăcea undeva pe peluza din fața casei Sig Tau.

După o oră de bere și de conversație monotonă de bețivi pe care o purtasem cu frații mei și partenerele lor, i-am aruncat o privire lui Abby, sperând s-o fac să se uite spre mine. Deja se uita, dar și-a schimbat direcția. America părea să fie în mijlocul unei tentative de a o înveseli, apoi Finch a atins-o pe braț. Evident, el voia să plece.

Ea și-a băut și restul de bere cu o sorbitură rapidă, apoi l-a luat pe Finch de mână. A urcat două trepte, apoi a încremenit când același cântec pe care noi dansaserăm la petrecerea de ziua ei plutea în sus pe scări. A dus mâna spre sticla lui Finch și a luat o dușcă.

Nu știu precis dacă whisky-ul era de vină, dar ceva în privirea ei îmi spunea că amintirile pe care melodia i le declanșase erau la fel de dureroase pentru ea cum erau și pentru mine. Încă ținea la mine. N-avea cum să nu țină.

Unul dintre colegii mei din frăție s-a rezemat de tejghea alături de Abby și i-a zâmbit.

— Vrei să dansezi?

Era Brad și, deși bănuiam că și el probabil remarcase tristețea de pe chipul lui Abby și încerca să-i ridice moralul, mi s-a zbârlit părul de la ceafă. Exact când ea dădea din cap în semn că nu, am ajuns lângă ea și gura mea tâmpită s-a deschis înainte să apuce să-i comande creierul să se oprească.

— Dansează cu mine!

America, Shepley și Finch se uitau fix la Abby, așteptându-i, cu aceeași anxietate ca și a mea, răspunsul.

— Travis, lasă-mă-n pace! a zis, încrucișându-și brațele la piept.

— Pidge, e cântecul nostru.

— Noi n-avem niciun cântec.

— Pigeon…

— Nu!

Ea s-a uitat spre Brad și i-a zâmbit forțat.

— Brad, mi-ar face plăcere să dansez.

Pistruii lui Brad s-au lățit pe fața lui, căci zâmbea în timp ce o invita pe Abby să urce prima.

M-am dat înapoi împleticindu-mă, având senzația că fusesem lovit cu pumnul în pântece. O combinație de mânie, gelozie și tristețe clocotea în venele mele.

— Un toast! am strigat, urcându-mă pe un scaun.

Am șterpelit berea cuiva și am întins mâna în care o țineam.

— Pentru nesuferiți! am spus, arătând spre Brad. Și pentru fetele care îți frâng inima!

M-am înclinat în direcția lui Abby, simțind un nod în gât.

— Și pentru afurisita de oroare absolută de a-ți pierde cea mai bună prietenă fiindcă ai fost destul de prost încât să te îndrăgostești de ea!

Am dat berea peste cap, terminând ce mai rămăsese, apoi am aruncat doza pe jos. În încăpere se lăsase tăcerea, cu excepția muzicii care cânta la subsol, iar toată lumea se zgâia la mine într-o stare de confuzie.

Mișcarea grăbită a lui Abby mi-a atras atenția în momentul în care l-a luat pe Brad de mână, conducându-l spre ringul de dans.

Am sărit de pe scaun și am pornit spre subsol, însă Shepley și-a pus latul palmei pe pieptul meu, aplecându-se spre mine:

— Trebuie să te oprești, mi-a zis în șoaptă. Asta nu se poate termina decât prost.

— Dacă se termină, ce mai contează?

M-am împins în Shepley cu umărul pentru a-mi face loc și am coborât scările spre locul unde dansau Abby cu Brad. Bulgărele era prea mare pentru a se opri, așa că m-am decis să mă rostogolesc odată cu el. Nu era nicio rușine să rostogolești bulgări. Nu se mai putea să fim prieteni, așadar, a-l face pe unul dintre noi să urască părea o idee bună.

M-am împins în cuplurile care dansau pe ring pentru a-mi face loc și m-am oprit lângă Abby și Brad.

— Intervin.

— Nu, nu cred că faci asta. Dumnezeule! a spus Abby, plecându-și capul stânjenită.

Privirea mea îl sfredelea pe Brad.

— Dacă nu te îndepărtezi de iubita mea, al dracu’ să fiu de nu-ți rup gâtul.

Chiar aici, pe ringul de dans.

Brad părea încurcat, privirea lui neliniștită mutându-se de la mine la partenera lui de dans.

— Îmi pare rău, Abby, a zis, luându-și mâinile de pe ea și retrăgându-se spre scări.

— Ceea ce simt acum, Travis… seamănă foarte bine cu ura.

— Dansează cu mine, am implorat-o eu, mutându-mă de pe un picior pe celălalt pentru a-mi păstra echilibrul.

Cântecul s-a terminat și Abby a oftat.

— Trav, du-te să mai bei o sticlă de whisky.

S-a întors să danseze cu singurul tip fără parteneră de pe ringul de dans. Tempoul era rapid și, cu fiecare măsură, Abby se apropia tot mai mult de noul ei partener de dans. David, cel pe care îl plăceau cel mai puțin dintre frații Sig Tau, dansa în spatele ei, apucând-o de șolduri. Zâmbeau în timp ce dansau împreună, punându-și mâinile peste tot. David a apucat-o de șolduri și și-a lipit pelvisul de fundul ei. Toată lumea se holba. În loc să mă simt gelos, m-am simțit copleșit de vinovăție. Eu o pusesem să facă asta.

Din doi pași, m-am aplecat și mi-am înfășurat mâinile în jurul picioarelor lui Abby, aruncând-o pe umăr, împingându-l pe David la pământ pentru că era un ticălos oportunist.

— Lasă-mă jos! mi-a cerut Abby, lovindu-mă cu pumnii în spate.

— N-am de gând să te las să te faci de râs cât sunt eu aici, am bombănit, urcând câte două trepte deodată.

Toți cei pe lângă care treceam o urmăreau din priviri pe Abby cum dădea din picioare și țipa în timp ce traversam încăperea, ducând-o în spate.

— Nu crezi, mi-a zis ea în timp ce se zbătea, că asta e jenant? Travis!

— Shepley! Donnie e afară? am țipat, ferindu-mă de loviturile ei.

— Ă… da. mi-a zis el.

— Las-o jos! mi-a cerut America, făcând un pas spre noi.

— America, a spus Abby zvârcolindu-se, nu sta acolo! Ajută-mă!

America a râs.

— Voi doi arătați caraghios!

— Mulțumesc mult, dragă prietenă! a zis ea, nevenindu-i să creadă.

Odată ajunși afară, Abby s-a zbătut și mai tare.

— Lasă-mă jos, fir-ar să fie!

M-am dus spre mașina lui Donnie, am deschis portiera și am aruncat-o pe Abby înăuntru.

— Donnie, tu ești șoferul de serviciu în seara asta?

Donnie s-a întors, privindu-ne agitat.

— Mda.

— Am nevoie să ne duci la apartamentul meu, i-am spus, urcându-mă lângă ea în spate.

— Travis… eu nu cred…

— Donnie, fă ce ți-am spus sau jur că-mi vâr pumnul prin ceafa ta!

Donnie a pus imediat schimbătorul în marșarier și a pornit de lângă trotuar. Abby a făcut o mișcare rapidă spre mânerul portierei.

— Nu merg la apartamentul tău!

Am apucat-o de încheieturile mâinilor ei. Ea s-a aplecat și și-a înfipt dinții în brațul meu. Durea ca naiba, dar n-am făcut decât să închid ochii. Când am fost sigur că îmi perforase pielea și am simțit că brațul îmi ia foc, am mârâit pentru a-mi ușura durerea.

— Fă ce știi tu mai rău, Pidge. M-am săturat de rahaturile tale.

Mi-a dat drumul și apoi s-a zvârcolit încercând să mă lovească, mai mult pentru că fusese insultată decât pentru a încerca să scape.

— Rahaturile mele? Lasă-mă să cobor din mașina asta afurisită!

I-am ridicat mâinile în dreptul feței mele.

— Fir-ar să fie, te iubesc! Nu pleci nicăieri până ce nu te trezești din beție și până ce nu vedem ce e de făcut!

— Tu ești singurul care nu știe ce e de făcut, Travis!

I-am dat drumul la mâini, iar ea și-a încrucișat brațele la piept, bosumflându-se pentru tot restul drumului.

Când mașina a încetinit pentru a se opri, Abby s-a aplecat în față.

— Donnie, poți, te rog, să mă duci acasă?

Am deschis portiera și am tras-o pe Abby de mână, săltând-o din nou pe umărul meu.

— Noapte bună, Donnie! i-am spus, ducând-o sus pe scări.

— Îl sun pe tatăl tău! a strigat Abby.

Nu m-am putut abține să nu râd.

— Iar el probabil că o să mă bată pe umăr și o să-mi spună că era și timpul!

În timp ce scoteam cheile din buzunar, trupul lui Abby s-a zvârcolit.

— Termină, Pidge, altminteri cădem pe scări!

Într-un sfârșit, ușa s-a deschis și m-am dus cu pași apăsați drept în camera lui Shepley.

— Lasă-mă jos! a țipat Abby.

— Bine, i-am zis, lăsând-o să cadă pe patul lui Shepley. Somn ușor! Vorbim mâine-dimineață.

Mi-am imaginat cât de nervoasă trebuie să fi fost, dar în pofida faptului că îmi zvâcnea spinarea de la cât fusese lovită de pumnii lui Abby în ultimele douăzeci de minute, era o adevărată ușurare s-o am din nou în apartament.

— Travis, nu se poate ca tu să-mi spui în continuare ce să fac! Nu-ți aparțin!

Cuvintele ei au dat foc mâniei profunde dinlăuntrul meu. M-am dus cu pași apăsați spre pat, mi-am înfipt mâinile în saltea de o parte și de alta a coapselor ei și m-am aplecat spre fața ei.

— EI BINE, EU ÎȚI APARȚIN! am țipat.

Am pus atât de multă forță în vorbele mele, încât simțeam cum îmi năvălea sângele în față. Abby mi-a susținut căutătura mânioasă, refuzând să se clintească. M-am uitat gâfâind la buzele ei.

— Îți aparțin, i-am șoptit, mânia pălindu-mi în timp ce dorința mă cuprindea.

Abby a ridicat mâinile, dar, în loc să mă pălmuiască, m-a prins de obraji și și-a lipit buzele de ale mele. Fără să ezit, am ridicat-o în brațe și am dus-o în dormitorul meu, lăsându-ne să cădem amândoi pe pat.

Abby a tras de hainele mele, disperată să se descotorosească de ele cât mai repede. I-am deschis fermoarul rochiei și am privit-o cum și-o scotea peste cap, aruncând-o apoi pe podea. Privirile ni s-au întâlnit, apoi am sărutat-o, gemând în gura ei când și ea m-a sărutat.

Înainte să apuc măcar să gândesc, eram amândoi goi. Abby m-a apucat de fund, nerăbdătoare să mă tragă în ea, dar m-am opus, fiindcă adrenalina îmi curgea prin vene amestecată cu whisky și cu bere. Simțurile și gândurile la consecințele permanente au început să-mi licărească în minte. Fusesem un ticălos, o enervasem la culme, dar niciodată nu-mi dorisem ca Abby să se întrebe dacă profitasem de acest moment.

— Suntem amândoi beți, i-am spus, respirând greoi.

— Te rog!

Coapsele ei îmi strângeau șoldurile și îi simțeam mușchii de sub pielea-i moale tremurând de nerăbdare.

— Asta nu-i corect.

M-am luptat cu aburii alcoolului care îmi spuneau că următoarele câteva ore cu ea meritau orice ar fi fost de partea cealaltă a momentului respectiv.

Mi-am lipit fruntea de a ei. Pe cât de mult o doream, gândul dureros că a doua zi dimineață Abby avea să se simtă copleșită de rușine era mai puternic decât hormonii care îmi spuneau s-o fac. Dacă ea voia cu adevărat să meargă până la capăt cu asta, aveam nevoie de dovezi solide.

— Te vreau, mi-a șoptit ea pe buze.

— Am nevoie să mi-o spui.

— Spun orice vrei tu.

— Atunci spune-mi că-mi aparții. Spune-mi că mă primești înapoi. Nu fac asta decât dacă suntem împreună.

— N-am fost niciodată despărțiți cu adevărat, nu-i așa?

Am clătinat din cap, trecându-mi buzele peste ale ei. Nu era destul de bine.

— Am nevoie să te aud spunând-o. Am nevoie să știu că ești a mea.

— Am fost a ta din prima secundă de când ne-am cunoscut, mi-a spus, implorându-mă.

Am privit-o lung în ochi timp de câteva clipe, apoi am simțit cum îmi înflorea o părere de zâmbet pe buze, sperând că vorbele ei erau adevărate și nu doar rostite în acel moment. M-am aplecat și am sărutat-o tandru, apoi, încet, ea m-a tras înăuntrul ei. Aveam senzația că tot corpul mi se topea în ea.

— Spune-o din nou!

O parte din mine nu putea să creadă că se întâmpla cu adevărat.

— Sunt a ta! mi-a spus dintr-o suflare. Nu mai vreau să fiu nicicând despărțită de tine.

— Promite-mi! i-am cerut, gemând odată cu o nouă penetrare.

— Te iubesc! Te voi iubi mereu!

S-a uitat drept în ochii mei atunci când a rostit cuvintele și, în cele din urmă, mi-am dat seama că vorbele ei nu erau doar o promisiune deșartă.

Mi-am lipit gura de a ei, ritmul mișcărilor noastre luând avânt. Nu mai era nevoie să spunem nimic altceva și, pentru prima dată în ultimele luni, lumea mea nu mai era întoarsă cu susul în jos. Abby și-a arcuit spinarea și și-a petrecut picioarele peste mijlocul meu, unindu-și-le în dreptul gleznelor. I-am gustat fiecare părticică de piele la care puteam ajunge de parcă aș fi flămânzit. O parte din mine flămânzise. A trecut o oră, apoi alta. Chiar și atunci când eram epuizat am continuat, temându-mă că dacă m-aș fi oprit, m-aș fi trezit și mi-aș fi dat seama că nu fusese decât un vis.

Am închis strâns ochii din pricina luminii care se infiltra în cameră. Nu putusem să dorm toată noaptea, știind că atunci când avea să răsară soarele, totul se va fi terminat. Abby s-a mișcat, iar eu am strâns din dinți. Cele câteva ore petrecute împreună nu erau de ajuns. Nu eram pregătit.

Abby și-a lipit obrazul de pieptul meu. Am sărutat-o pe păr, apoi pe frunte, apoi pe obraji, gât, umeri și i-am dus mâna la buze, sărutându-i tandru încheietura, palma și degetele. Voiam s-o strâng în brațe, dar m-am abținut. Ochii îmi erau plini de lacrimi fierbinți pentru a treia oară de când o adusesem în apartamentul meu. Când avea să se trezească, avea să fie supărată și apoi avea să mă părăsească pentru totdeauna.

Niciodată nu-mi fusese mai frică să văd diferitele nuanțe de gri din irisurile ei.

Cu ochii încă închiși, Abby mi-a zâmbit, iar eu mi-am lipit buzele de ale ei, îngrozit de momentul când avea să se trezească la realitate.

— Bună dimineața, mi-a zis, șoptindu-mi pe buze.

M-am ridicat pe jumătate deasupra ei și am continuat să-i sărut diferite părți ale trupului. Mi-am vârât brațele sub ea, între spatele ei și saltea, și mi-am lipit fața de curbura gâtului ei, inspirându-i parfumul înainte ca ea s-o ia la goană spre ușă.

— Ești tăcut în dimineața asta, mi-a zis, trecându-și mâinile peste pielea spatelui meu, în jos pe fese.

Apoi și-a petrecut piciorul peste șoldul meu. Am clătinat din cap.

— Așa vreau să fie.

— Mi-a scăpat ceva?

— N-am vrut să te trezesc. De ce nu te culci la loc?

Abby s-a lăsat pe spate pe perne, trăgându-mă de bărbie în așa fel încât să fim față în față.

— Ce naiba e cu tine? m-a întrebat, corpul încordându-i-se subit.

— Culcă-te la loc, Pigeon. Te rog!

— S-a întâmplat ceva? E vorba de America?

Odată cu ultima întrebare, s-a ridicat în șezut. M-am ridicat și eu, ștergându-mă la ochi.

— Nu… America e bine. Au ajuns acasă la patru dimineața. Încă sunt în pat. E devreme, hai să ne culcăm la loc!

Privirea i s-a îndreptat în diferite direcții din camera mea, căci își amintea de seara precedentă. Știind că în orice moment avea să-și aducă aminte că o târâsem de la petrecere și mă dădusem în spectacol, am cuprins-o cu ambele mâini de obraji și am sărutat-o pentru ultima dată.

— Ai dormit? m-a întrebat, cuprinzându-mă cu mâinile pe după talie.

— Eu… n-am putut. N-am vrut…

M-a sărutat pe frunte.

— Indiferent ce e, vom trece împreună prin asta, bine? De ce nu încerci să dormi puțin? Facem noi un plan când ne trezim.

La asta nu mă așteptasem. Mi-am ridicat capul și i-am cercetat fața.

— Ce vrei să spui? Că vom trece împreună prin asta?

A ridicat din sprâncene a mirare.

— Nu știu ce se petrece, dar eu sunt aici.

— Ești aici? Adică rămâi? Cu mine?

Expresia chipului ei a rămas neschimbată.

— Da. Am crezut că am stabilit noaptea trecută.

— Așa am făcut.

Probabil că arătam ca un idiot sadea, dar am dat din cap pentru a întări cele spuse. Abby și-a mijit ochii.

— Ai crezut c-am să mă trezesc supărată pe tine, nu-i așa? Ai crezut c-o să

plec?

— Pentru asta ești tu renumită.

— De asta ești așa de supărat? Ai stat treaz toată noaptea făcându-ți griji pentru ceea ce s-ar fi putut întâmpla când m-aș fi trezit?

Mi-am schimbat poziția.

— N-am intenționat ca aseară să se întâmple așa. Eram puțin beat și te-am urmărit la petrecere de parcă aș fi fost un afurisit de hărțuitor, apoi te-am târât afară de-acolo, împotriva voinței tale… iar apoi noi…

Am clătinat din cap, dezgustat de mine însumi.

— Am avut parte de cea mai bună partidă de sex din viața mea? a spus Abby, zâmbind și strângându-mi mâna.

Am râs scurt, uluit de cât de bine se derula discuția noastră.

— Așadar, ne-am împăcat?

Abby mi-a ținut fața și m-a sărutat cu tandrețe.

— Da, prostuțule. Ți-am promis, nu-i așa? Ți-am spus tot ce-ai vrut să auzi, suntem din nou împreună, și tot nu ești fericit?

Am rămas fără suflare și mi-am șters lacrimile. Tot nu părea să fie real.

— Travis, încetează! Te iubesc, mi-a zis ea. Despărțirea asta absurdă ar fi putut să se termine de Ziua Recunoștinței, dar…

— Stai… poftim? am întrerupt-o, lăsându-mă pe spate.

— Eram complet pregătită să cedez de Ziua Recunoștinței, dar tu ai spus că ai încetat să mai încerci să mă faci fericită și că eu eram prea mândră să-ți spun că te voiam înapoi.

— Tu glumești? Eu încercam doar să fac să fie mai ușor pentru tine! Ai idee cât de nefericit am fost?

Abby s-a încruntat.

— După vacanță păreai să fii bine.

— Asta era numai pentru tine! Mă temeam să nu te pierd dacă nu m-aș fi prefăcut că sunt bine alături de prietenii mei. Aș fi putut în tot acest timp să fiu cu tine? Ce naiba, Pigeon?

— Eu… îmi pare rău!

— Îți pare rău? La naiba, mi-am băut mințile, de-abia puteam să mă ridic din pat, mi-am spart telefonul într-un milion de bucăți în seara de Anul Nou ca să nu te sun… și ție îți pare rău?

Abby și-a mușcat buza inferioară și, rușinată, a încuviințat din cap.

— Îmi pare rău… atât de rău!

— Ești iertată, i-am spus fără nicio ezitare. Dar să nu mai faci asta niciodată!

— N-o s-o mai fac. Promit!

Am scuturat din cap, rânjind ca un idiot.

— La naiba, cât te iubesc!

XXVI

PANICĂ

Viața revenise la normal — poate mai mult pentru Abby decât pentru mine. La suprafață eram fericiți, însă simțeam un zid de precauție care se ridica în jurul meu. Nicio secundă cu Abby nu putea fi luată drept sigură. Dacă mă uitam spre ea și voiam s-o ating, așa făceam. Dacă nu era în apartament și îmi era dor de ea, mă duceam la Morgan. Dacă eram în apartament, ea era în brațele mele.

Întoarcerea la școală drept cuplu avusese efectul așteptat. Când mergeam împreună, ținându-ne de mâini, râzând și sărutându-ne din când în când — bine, nu doar din când în când —, bârfa era o activitate de rang înalt, care le ocupa tot timpul. Ca întotdeauna la această școală, șoaptele și poveștile demne de tabloide continuau până ce un alt scandal zguduia campusul.

Pe deasupra neliniștii pe care o resimțeam în legătură cu relația mea cu Abby, Shepley devenea tot mai iritat cu privire la ultima luptă a anului. Nu eram nici eu cu mult mai departe. Amândoi depindeam de câștigurile de la acea luptă pentru a ne plăti cheltuielile pe timpul verii, ca să nu mai vorbim despre o parte a toamnei. De vreme ce decisesem că ultima luptă a anului avea să fie, de asemenea, și ultima mea luptă pentru totdeauna, aveam nevoie de ea.

Se apropia vacanța de primăvară, dar tot n-aveam nicio veste de la Adam. Shepley reușise să afle, în cele din urmă, că Adam se dăduse la fund după arestările care avuseseră loc în urma ultimei partide.

În vinerea de dinaintea vacanței, starea de spirit din campus era mai ușoară, chiar și cu zăpada proaspătă care acoperise totul peste noapte. În drum spre cantină pentru a lua prânzul, Abby și cu mine de-abia scăpaserăm dintr-o bătaie publică cu bulgări de zăpadă; America, în schimb, nu prea reușise să scape.

Pălăvrăgeam și râdeam cu toții, stând la coadă să ne luăm tăvile cu Dumnezeu știe ce și să ne așezăm apoi la locurile noastre obișnuite. Shepley o alina pe America în timp ce eu îl distram pe Brazil, povestindu-i cum îi lăsase Abby lefteri pe frații mei la partida de poker. Mi-a bâzâit telefonul, dar nu l-am auzit până ce nu mi l-a arătat Abby.

— Trav? m-a strigat ea.

M-am întors, ignorând tot ce era în jur în secunda în care ea mi-a pronunțat numele.

— S-ar putea să vrei să răspunzi la ăsta.

M-am uitat în jos la mobil și am oftat.

— Sau nu.

O parte din mine avea nevoie de ultima luptă, dar o altă parte din mine știa că avea să însemne timp petrecut departe de Abby. După ce fusese atacată ultima dată, nu exista chip să mă concentrez dacă ea avea să vină fără să fie protejată și nu-mi puteam permite să-mi stea mintea la altceva.

— S-ar putea să fie important, a zis Abby.

Am dus telefonul la ureche.

— Care-i treaba, Adam?

— Mad Dog! Asta o să-ți placă la nebunie! S-a făcut. Îl am pe afurisitul de John Savage! Intenționează ca anul viitor să treacă la profesioniști! Șansa unei vieți, prietene! Cinci cifre. Ai să fii aranjat o vreme.

— Adam, asta e ultima mea luptă.

La celălalt capăt al firului s-a lăsat tăcerea. Îmi imaginam cum îi juca maxilarul sub piele. Nu numai o dată o acuzase pe Abby că îi amenința câștigurile și eram convins că avea să o învinovățească pe ea pentru decizia mea.

— O aduci și pe ea?

— Încă nu sunt sigur.

— Probabil că ar trebui s-o lași acasă, Travis. Dacă asta va fi cu adevărat ultima ta luptă, am nevoie să fii cu totul prezent.

— Nu merg fără ea, iar Shep e plecat din oraș.

— De data asta, fără prostii. Vorbesc serios.

— Te-am auzit.

Adam a oftat.

— Dacă te gândești pe bune să n-o lași acasă, poate că ar trebui să-l suni pe Trent. Probabil că așa o să poți să te concentrezi.

— Hmmm… de fapt, asta nu-i o idee rea, i-am zis.

— Mai gândește-te. Dă-mi de știre, a zis Adam, închizând telefonul.

Abby m-a privit lung, așteptând.

— E suficient cât să plătim chiria pentru următoarele opt luni. Adam îl are pe John Savage.

— Eu nu l-am văzut luptând, tu l-ai văzut? m-a întrebat Shepley, aplecându-se înainte.

— O singură dată, în Springfield. E bun.

— Nu destul de bun, a zis Abby.

M-am aplecat și am sărutat-o pe frunte.

— Trav, pot să stau acasă.

— Ba nu, i-am spus, clătinând din cap.

— Nu vreau să te alegi cu lovituri așa cum s-a întâmplat ultima dată.

— Nu, Pidge.

— Te voi aștepta.

Mi-a surâs, însă era evident că se forța, făcându-mă să fiu și mai hotărât.

— Am de gând să-l rog pe Trent să vină. El e singurul în care am încredere în așa fel încât să mă pot concentra asupra luptei.

— Mulțumesc mult, ticălosule, a mormăit Shepley.

— Hei, tu ai avut șansa ta, i-am spus, necăjindu-l pe jumătate.

Shepley a făcut o grimasă. N-avea decât să stea bosumflat toată ziua, dar o sfeclise la Hellerton, lăsând-o pe Abby să se îndepărteze de el în felul ăla. Dacă ar fi fost atent, nu s-ar fi întâmplat niciodată și o știam cu toții.

America și Abby au jurat că fusese un incident neprevăzut, dar lui n-am ezitat să-i spun altfel. El urmărea lupta în loc să stea cu ochii pe Abby, iar dacă Ethan ar fi terminat ceea ce începuse, aș fi fost în închisoare pentru crimă. Shepley îi ceruse scuze lui Abby săptămâni în șir, dar după aceea l-am luat deoparte și i-am spus s-o lase baltă. Niciunuia dintre noi nu-i plăcea să retrăiască momentul de fiecare dată când îl apucau accesele de vinovăție.

— Shepley, n-a fost vina ta. Tu l-ai luat de pe mine, îți amintești? i-a spus Abby, întinzându-se pe după America pentru a-l bate pe braț.

S-a întors spre mine.

— Când e lupta?

— Cândva săptămâna viitoare. Te vreau acolo. Am nevoie de tine acolo.

Dacă aș fi fost mai puțin ticălos, aș fi insistat ca ea să rămână acasă, dar se dovedise anterior în numeroase ocazii că nu eram. Nevoia mea de a fi în preajma lui Abby Abernathy reducea la tăcere orice gând rațional. Așa fusese dintotdeauna și îmi imaginam că așa avea să fie.

Abby a zâmbit, sprijinindu-și bărbia pe umăr.

— În cazul ăsta, voi fi acolo.

Am condus-o pe Abby la ultimul ei curs, sărutând-o înainte de a mă întâlni cu Shepley și cu America. Campusul se golea repejor și, în cele din urmă, am recurs la a-mi fuma țigările după colț, pentru a nu fi nevoit să mă feresc de o pipiță cărându-și bagajul sau lenjeria la fiecare trei minute.

Mi-am scos mobilul din buzunar și am format numărul lui Trenton, ascultând fiecare sunet cu o nerăbdare crescândă. Într-un sfârșit, a intrat căsuța vocală.

— Trent, eu sunt. Am nevoie să-mi faci o favoare imensă. E urgent, așa că te rog sună-mă cât mai curând posibil. Pe mai târziu!

Am închis, văzându-i pe Shepley și pe America ieșind pe ușile de sticlă ale căminului, fiecare ținând câte două bagaje.

— Se pare că sunteți pregătiți pe deplin.

Shepley a zâmbit, America nu.

— Nu-s chiar atât de răi, i-am spus, înghiontind-o.

Nu i-a dispărut expresia mânioasă.

— Se va simți mai bine odată ce vom fi ajuns acolo, a zis Shepley, mai mult pentru a-și încuraja iubita decât pentru a mă convinge pe mine.

I-am ajutat să umple portbagajul Chargerului, apoi am așteptat-o pe Abby să-și termine examenul parțial și să vină în parcare.

Mi-am tras șapca peste urechi și mi-am aprins o țigară, așteptând. Trenton încă nu mă sunase și începeam să mă agit că nu va putea să vină. Gemenii erau la jumătatea drumului spre Colorado, unde se duceau la niște colegi de-ai lor din Sig Tau, iar eu n-aveam încredere în nimeni în privința lui Abby.

Am tras mai multe fumuri, derulând în minte diferite scenarii pentru cazul în care Trenton n-ar fi sunat și pentru cât de egoist eram că-i solicitam ei prezența într-un loc în care știam că ar fi putut fi în pericol. Era nevoie de concentrare deplină pentru a câștiga lupta, iar lucrul ăsta depindea de doi factori: prezența lui Abby și siguranța lui Abby. Dacă Trenton avea de lucru sau nu mă suna înapoi, eram nevoit să anulez lupta. Asta era unica opțiune.

Am tras un ultim fum din ultima țigară din pachet. Eram atât de îngrijorat, încât nu-mi dădusem seama cât de mult fumasem. M-am uitat la ceas. Abby ar fi trebuit să fi ieșit de la curs până atunci.

Exact în clipa aceea i-am auzit vocea.

— Bună, Pigeon.

— E totul în regulă?

— Acum este, i-am răspuns, trăgând-o lângă mine.

— Bine. Care-i treaba?

— Nimic. Doar că am multe pe cap, am oftat eu.

Când mi-a dat de înțeles că răspunsul meu nu era destul de bun, am continuat:

— Săptămâna asta, lupta, tu care ești aici…

— Ți-am spus că am să stau acasă.

— Pidge, am nevoie de tine acolo, i-am zis, aruncându-mi țigara pe jos.

Am privit-o cum dispărea într-o urmă de picior din zăpadă, apoi am luat-o pe Abby de mână.

— Ai vorbit cu Trent? m-a întrebat ea.

— Aștept să mă sune înapoi.

America a coborât geamul și ne-a strigat:

— Grăbiți-vă! E al naibii de frig!

Am zâmbit și i-am deschis lui Abby portiera. Cât timp m-am zgâit pe geam, America și Shepley au reluat aceeași conversație pe care o purtaseră de când ea aflase că avea să-i cunoască pe părinții lui. Taman când intram în parcare, mi-a sunat mobilul.

— Ce mă-sa, Trent? l-am întrebat, văzându-i numele afișat pe ecran. Te-am sunat acum patru ore și nu cred că ai fost ocupat cu munca.

— Nu au fost patru ore și îmi pare rău. Am fost acasă la Cami.

— Mă rog. Ascultă, am nevoie să-mi faci un serviciu. Săptămâna asta am o luptă. Am nevoie să vii și tu. Nu știu când e, dar când te sun, trebuie să ajungi într-o oră. Poți să faci asta pentru mine?

— Nu știu. Ce-mi iese la afacerea asta? m-a tachinat el.

— Poți sau nu, enervantule? Fiindcă am nevoie să stai cu ochii pe Pigeon. Ultima dată un ticălos și-a pus labele pe ea și…

— Ce dracu', Chuck? Vorbești serios?

— Da.

— Cine a făcut-o? a întrebat Trenton pe un ton devenit brusc grav.

— Am avut eu grijă de el. Deci, dacă te sun…?

— Da. Adică, desigur, frățioare, voi fi acolo.

— Mulțam, Trent.

Mi-am închis mobilul și mi-am rezemat capul de tetieră.

— Ușurat? m-a întrebat Shepley, privind în oglinda retrovizoare cum îmi dispărea anxietatea.

— Da. Nu știam cum o să mă descurc fără el acolo.

— Ți-am spus… a început Abby, însă am oprit-o.

Ea a scuturat din cap din pricina tonului meu nerăbdător.

— Cu toate astea, nu înțeleg. Înainte nu aveai nevoie de mine.

M-am întors spre ea, atingându-i obrazul cu un deget. Clar, habar n-avea cât de profunde erau sentimentele mele.

— Înainte nu te cunoșteam. Când nu ești acolo, nu mă pot concentra. Mă întreb unde ești, ce faci… Dacă ești acolo și te pot vedea, mă pot concentra. Știu că e o nebunie, dar așa stau lucrurile.

— Și nebuniile sunt exact ceea ce-mi place mie, mi-a zis ea, aplecându-se să mă sărute.

— Evident, a murmurat America în șoaptă.

Înainte ca soarele să se deplaseze departe spre orizont, America și Shepley au plecat cu Chargerul spre sud.

Abby a scuturat cheile Hondei și a zâmbit.

— Cel puțin nu trebuie să înghețăm pe Harley.

I-am surâs. Abby a ridicat din umeri.

— Poate că ar trebui să luăm în considerare o mașină a noastră?

— După luptă, vom merge să ne cumpărăm una. Ce părere ai?

Ea a sărit în sus de bucurie, m-a cuprins cu brațele și cu picioarele și mi-a acoperit obrajii, gura și gâtul cu sărutări.

Am urcat scările spre apartament, ducându-mă direct în dormitor.

Abby și cu mine ne-am petrecut următoarele patru zile cuibăriți fie în pat, fie pe canapea cu Toto, urmărind filme vechi. Asta făcea ca așteptarea telefonului lui Adam să fie suportabilă.

În cele din urmă, joi seară, între reluări ale episoadelor din *Boy Meets World*, pe ecranul luminat a apărut numele lui Adam. Mi-am încrucișat privirile cu Abby.

— Da?

— Mad Dog! Ești aici într-o oră. Adu-ți mutra de joc, iubițel, el e Hulk Hogan cu steroizi.

— Ne vedem imediat.

M-am ridicat, luând-o pe Abby cu mine.

— Schimbă-te în ceva călduros, scumpo. Keaton e o clădire veche și probabil că li s-a întrerupt căldura pe timpul vacanței.

Abby a executat un dans de fericire pe hol înainte să o rupă la fugă spre dormitor. A zâmbit. Ce altă femeie ar fi atât de bucuroasă să-și vadă iubitul făcând schimb de pumni? Nu e de mirare că mă îndrăgostisem de ea.

M-am îmbrăcat cu un hanorac cu glugă și m-am încălțat cu ghetele și am așteptat-o pe Abby la ușă.

— Vin! a strigat ea, apărând țanțoșă.

S-a prins cu mâinile de ambele laturi ale tocului ușii și a ridicat un șold într-o parte.

— Ce părere ai? m-a întrebat, țuguindu-și buzele pentru a imita un model… sau o rață. Nu știam precis ce anume.

Privirea mea a călătorit de la jerseul ei lung, gri, la tricoul alb și blugii albaștri vârâți în cizmele înalte. Intenționase să fie o glumă, crezând că arăta modest, dar eu am rămas fără grai la vederea ei.

I s-a relaxat trupul și și-a pus mâinile pe șolduri.

— Așa de rău?

— Nu, i-am răspuns, încercând să-mi găsesc cuvintele. Nu-i rău deloc.

Cu o mână am deschis ușa, cu cealaltă am ținut-o. Mergând legănat, Abby a traversat camera de zi și și-a împletit degetele cu ale mele.

Honda era leneșă la pornire, dar am reușit să ajungem la Keaton, rămânându-ne destul timp. L-am sunat pe Trenton, sperând că avea să vină negreșit, după cum îmi promisese.

Abby stătea cu mine, așteptându-l pe Trenton lângă zidul înalt al clădirii Keaton. Zidurile dinspre est și vest erau protejate cu schele din oțel. Universitatea se pregătea să-i ofere celei mai vechi clădiri o operație de întinerire.

Mi-am aprins o țigară și am tras din ea, suflând fumul pe nas. Abby mi-a strâns mâna.

— O să apară.

Deja oamenii începeau să vină din toate direcțiile, parcând la câteva străzi depărtare în locuri diferite. Cu cât se apropia mai mult începutul luptei, cu atât mai mulți oameni puteau fi văzuți urcând pe scara de incendiu din partea sudică.

M-am încruntat. Alegerea clădirii n-a fost una inspirată până la capăt. Ultima luptă a anului întotdeauna aducea mai mulți jucători profesioniști și aceștia veneau mereu mai devreme, astfel încât să-și poată plasa pariurile și să ocupe locuri din care să vadă bine. Mărimea potului, de asemenea, aducea spectatori mai puțin experimentați, care apăreau târziu și sfârșeau lipiți de pereți. Publicul de anul acesta era excepțional de mare. Keaton era la periferia campusului, ceea ce era de preferat, dar subsolul era una dintre cele mai mici încăperi.

— Asta e printre cele mai proaste idei pe care le-a avut Adam până acum, am mormăit eu.

— Acum e prea târziu să se mai schimbe ceva, a spus Abby, îndreptându-și privirea spre blocurile din beton.

Mi-am deschis mobilul și i-am transmis un al șaselea mesaj lui Trenton, apoi l-am închis.

— Pari agitat în seara asta, mi-a șoptit Abby.

— O să mă simt mai bine când fundul de punkist al lui Trent se va ivi aici.

— Aici sunt, fetiță plângăcioasă ce ești, a zis Trenton șoptit.

Am oftat ușurat.

— Ce mai faci, surioară? a întrebat-o Trenton pe Abby, îmbrățișând-o cu un braț și împingându-mă jucăuș pe mine cu celălalt.

— Sunt bine, Trent, i-a răspuns ea amuzată.

Luând-o de mână, am condus-o în spatele clădirii, aruncând câte o privire înapoi spre Trenton în timp ce mergeam.

— Dacă apar polițaii și suntem despărțiți, ne întâlnim la Morgan Hall, bine?

Trenton a dat aprobator din cap exact atunci când ne-am oprit lângă o fereastră scundă aproape de sol.

— În mama mă-sii, faci poante cu mine, a zis Trenton, holbându-se la fereastră. De-abia o să încapă Abby pe-aici.

— O să încapă, l-am asigurat eu, târându-mă în întunericul din interior.

Acum, fiind obișnuită cu intrarea prin efracție, Abby n-a ezitat să se târască pe pământul înghețat și să intre cu spatele prin fereastră, căzând în brațele mele.

Am așteptat câteva momente, apoi Trenton a gemut când s-a împins peste pervaz și a aterizat pe podea, aproape dezechilibrându-se când a atins betonul.

— Ai noroc că o iubesc pe Abby. N-aș face rahatul ăsta pentru absolut nimeni, a mormăit, curățându-și cămașa cu mâna.

Am sărit în sus, închizând geamul cu o mișcare rapidă.

— Pe-aici, am spus, conducând-i pe Abby și pe fratele meu prin întuneric.

Ne-am croit drum mai departe în clădire până ce am zărit un licăr slab de lumină în fața noastră. Din același punct se auzea un zumzet de voci pe un ton scăzut atunci când picioarele noastre au făcut zgomot pe podeaua de beton.

După a treia cotitură, Trenton a oftat.

— N-o să reușim niciodată să ieșim de-aici.

— Ține-te după mine. O să fie bine, i-am zis.

Era ușor de stabilit cât de aproape eram după volumul în creștere al mulțimii care aștepta în încăperea principală. Vocea lui Adam s-a auzit peste sunetul de megafon, strigând nume și sume.

M-am oprit în încăperea alăturată, aruncând o privire la pupitrele și la scaunele acoperite cu cearșafuri albe. M-a cuprins o senzație de greață. Locul de întâlnire era o greșeală. La fel de mare aproape ca aducerea lui Abby într-un loc atât de periculos. Dacă izbucnea o bătaie, Abby avea să fie protejată de Trenton, dar obișnuitul paradis sigur, departe de mulțime, era plin de mobilă și de echipamente.

— Așadar, cum ai de gând să joci asta? m-a întrebat Trenton.

— Dezbină și cucerește.

— Ce să dezbini?

— Capul lui de restul trupului.

Trenton a dat iute din cap.

— Bun plan!

— Pigeon, vreau să stai lângă ușa asta, bine?

Abby s-a uitat în încăperea principală, făcând ochii mari la vederea haosului.

— Pigeon, m-ai auzit? am întrebat-o, atingând-o pe mână.

— Poftim? a zis ea, clipind.

— Vreau ca tu să stai lângă ușa asta, bine? Și să te ții tot timpul de brațul lui Trent.

— N-am să mă mișc, a spus ea. Îți promit.

Am zâmbit la vederea expresiei ei dulci, copleșite.

— Acum tu pari agitată.

A aruncat o privire spre ușă, apoi s-a uitat din nou la mine.

— Am o presimțire în legătură cu asta, Trav. Nu legat de luptă, dar… ceva. Locul ăsta îmi dă fiori.

N-aveam cum să nu fiu de acord.

Am auzit vocea lui Adam, care-și începea anunțurile.

— Te iubesc.

O părere de zâmbet i s-a ivit pe buze și am tras-o, lipind-o de mine și ținând-o strâns la pieptul meu.

— …așa că nu vă folosiți de curve pentru a păcăli sistemul, băieți, s-a auzit vocea lui Adam, amplificată de megafon.

Și-a petrecut brațul pe sub al lui Trenton.

— Să nu-ți iei ochii de la ea! Nici măcar o secundă. Aici o să fie nebunie curată după ce o să-nceapă lupta.

— O voi păzi cu prețul vieții mele, frățioare, a spus Trenton, trăgând-o ușor pe Abby de braț pentru a-și întări spusele. Hai, du-te și tăbăcește-i fundul individului și pe urmă ne cărăm de-aici!

— Băieți, scuturați-vă ghetele! Doamnelor, scoateți-vă chiloții! Vi-l prezint pe TRAVIS MAD DOG MADDOX!

La introducerea făcută de Adam, am intrat în încăperea principală. Brațele fluturau și vocile multora bubuiau la unison. Marea de oameni s-a despărțit în fața mea și, încet, mi-am croit drumul spre Cerc.

Încăperea era luminată numai de felinare care atârnau din tavan. Adam, încercând în continuare să se țină la adăpost după ce data trecută aproape că fusese arestat, nu voia ca luminile strălucitoare să dea de știre nimănui.

Chiar și în lumina slabă, vedeam severitatea expresiei lui John Savage. Se profila ca un turn deasupra mea, cu ochii lui sălbatici și nerăbdători. S-a mutat de pe un picior pe celălalt de câteva ori, apoi a rămas nemișcat, aruncându-mi priviri ucigătoare.

Savage nu era amator, dar existau doar trei modalități prin care să poată câștiga: knockout, supunere sau decizia arbitrului. Motivul pentru care avantajul fusese mereu de partea mea era că eu aveam patru frați care luptau fiecare în moduri diferite.

Dacă John Savage lupta ca Trenton, avea să se bazeze pe ofensivă, viteză și atacuri surpriză — și mă antrenasem toată viața mea pentru așa ceva.

Dacă lupta ca gemenii, cu combinații de pumni și lovituri cu piciorul sau cu schimbarea tacticii cu lovituri directe — și pentru asta mă antrenasem toată viața.

Thomas era cel mai periculos. Dacă Savage lupta isteț și probabil că așa lupta, judecând după felul în care mă depășea ca mărime, avea să lupte cu un echilibru perfect de putere, viteză și strategie. Făcusem schimb de pumni cu fratele meu numai de câteva ori în viața mea, însă când am împlinit șaisprezece ani, el nu mă mai putea înfrânge fără ajutorul celorlalți frați.

Nu conta cât de tare se antrenase John Savage sau ce avantaj credea el că are, eu mai luptasem cu el și înainte. Luptasem cu el de fiecare dată când mă confruntasem cu cineva care putea susține o luptă ca lumea… și câștigasem.

Adam a suflat în megafon, iar Savage a făcut un pas mic în spate înainte de a-mi trage o directă cu putere.

M-am eschivat. În mod cert, lupta ca Thomas.

Savage s-a apropiat prea mult, așa că mi-am ridicat piciorul și i-am tras una, trimițându-l înapoi în mulțime. Ei l-au împins înapoi în cerc și s-a apropiat de mine cu un scop reînnoit.

A tras doi pumni unul după altul, apoi l-am apucat, îndesându-i fața în genunchiul meu. John s-a clătinat dând înapoi, a gândit, apoi s-a lansat iar.

Am încercat și eu să-i trag una și am ratat, apoi el a încercat să mă prindă cu brațele pe după mijloc. Deja transpirat, i-am scăpat din strânsoare, alunecând. Când m-am întors, cotul lui a luat contact cu maxilarul meu și lumea s-a oprit pentru mai puțin de o secundă, înainte să mă scutur și să-i răspund cu un croșeu de stânga și apoi unul de dreapta, trăgându-i cu dreapta lovitură după lovitură.

Buza inferioară a lui Savage a crăpat și sângera. Primele picături de sânge au întețit zgomotul din încăpere până la un nivel de decibeli asurzitori.

Mi-am dus cotul spre spate, apoi pumnul meu și-a urmat traiectoria până la capăt, făcând o scurtă oprire în nasul lui Savage. Nu m-am retras, dinadins uluindu-l așa încât să am timp să mă uit înapoi și s-o verific pe Abby. Stătea acolo unde o rugasem eu să stea, cu brațul vârât în continuare pe sub al lui Trenton.

Mulțumit că ea era bine, m-am concentrat din nou asupra luptei, eschivându-mă iute ori de câte ori Savage trăgea o lovitură șovăielnică de pumn. Și-a petrecut brațele în jurul meu, trântindu-ne pe amândoi la pământ.

John a aterizat sub mine și, fără măcar să încerc, l-am izbit cu cotul în figură. M-a prins cu picioarele ca într-o menghină, lipindu-și-le în zona gleznelor.

— Am de gând să te termin, gunoi afurisit! a mormăit John.

I-am zâmbit și apoi m-am împins, ridicându-mă de la pământ odată cu el. Savage se chinuia să mă dezechilibreze, dar era timpul s-o duc pe Abby acasă.

Vocea lui Trenton a erupt peste restul mulțimii:

— Fă-l praf, Travis!

Am căzut în față și ușor într-o parte, izbindu-l pe John cu spatele și capul de podeaua din beton, într-o lovitură devastatoare. Cu adversarul amețit, mi-am tras cotul în spate, apoi l-am lovit cu pumnii în față și în cap iar și iar, până ce o pereche de brațe mi le-a prins pe ale mele și m-a tras deoparte.

Adam a aruncat pătratul roșu peste pieptul lui Savage și încăperea a explodat atunci când Adam m-a apucat de încheietura mâinii, ridicându-mi-o în aer.

M-am uitat la Abby, care dădea din cap în sus și în jos, fiind puțin deasupra mulțimii, ținută în sus de fratele meu.

Trenton striga ceva, cu un zâmbet uriaș pe chip.

Exact când mulțimea începuse să se risipească, am surprins o expresie îngrozită pe chipul lui Abby și, câteva secunde mai târziu, un țipăt colectiv din mulțime a stârnit panica. Un felinar care atârna în colțul încăperii principale căzuse, aprinzând un cearșaf. Focul se întinsese rapid la cearșaful de alături,

stârnind o reacție în lanț.

Mulțimea care urla se grăbea spre scări în timp ce fumul umplea iute încăperea. Chipuri înspăimântate de femei și de bărbați erau luminate de flăcări.

— Abby! am strigat dându-mi seama cât de departe era și cât de mulți oameni erau între noi.

Dacă nu puteam ajunge la Abby, ea și Trenton aveau să-și găsească drumul înapoi spre fereastră prin labirintul de holuri întunecate. Teroarea m-a pătruns până în măduva oaselor, îndemnându-mă să împing cu sălbăticie pe oricine îmi stătea în cale.

În încăpere s-a întunecat și s-a auzit un zgomot puternic din cealaltă parte. Felinarele se aprindeau și se alăturau incendiului în mici explozii. L-am zărit pe Trenton, care o ținea pe Abby de braț, trăgând-o în spatele lui de parcă încerca să-și forțeze drumul prin mulțime.

Abby a scuturat din cap, trăgându-se înapoi.

Trenton s-a uitat în jur, concepând un plan de evadare în timp ce stăteau în mijlocul zăpăcelii. Dacă încercau să se salveze ieșind pe scara de incendiu, aveau să fie ultimii. Focul creștea cu viteză. Nu aveau să reușească să străbată mulțimea pentru a ajunge la timp la ieșire.

Orice încercare pe care am făcut-o să ajung la Abby a fost contracarată de mulțimea care se năpustea și mă împingea mai departe. Ovațiile de bucurie care umpluseră încăperea mai înainte fuseseră înlocuite de țipete îngrozite de frică și disperare, pentru că toată lumea se zbătea să ajungă la ieșiri.

Trenton a tras-o pe Abby spre ușă, dar ea s-a zbătut pentru a se uita înapoi.

— Travis! a strigat, întinzând mâna spre mine.

Am tras aer în piept pentru a striga, dar fumul mi-a umplut plămânii. Am tușit, dând din mâini pentru a îndepărta fumul.

— Pe-aici, Trav! a țipat Trenton.

— Trent, tu scoate-o pe ea de-aici! Scoate-o pe Pigeon!

Abby a făcut ochii mari și a scuturat din cap.

— Travis!

— Du-te! i-am spus. Te ajung din urmă!

Abby s-a oprit o clipă înainte ca buzele ei să formeze o linie dură. M-am simțit ușurat. Abby Abernathy avea un instinct de supraviețuire puternic și acesta tocmai îi dăduse un imbold. L-a apucat pe Trenton de mânecă și l-a tras în întuneric, departe de foc.

M-am întors, căutând o ieșire și pentru mine. Zeci de spectatori se apucau cu mâinile pentru a-și croi drumul spre calea îngustă de acces care ducea la scări, țipând și luptându-se unii cu alții pentru a ajunge la ieșire.

Întunericul din încăpere era aproape de nepătruns din pricina fumului, iar eu îmi simțeam plămânii zbătându-se pentru aer. Am îngenuncheat pe pământ,

încercând să-mi amintesc diferitele uși care se aliniau pe peretele încăperii principale. M-am întors spre scări. Aceea era calea pe care voiam să merg, departe de foc, dar am refuzat să cedez panicii. Mai exista o a doua ieșire care ducea la scara de incendiu, una pe care numai puțini oameni s-ar fi gândit s-o folosească. M-am ghemuit și am fugit spre locul unde îmi aminteam că era, dar m-am oprit.

Gândul la Abby și la Trenton rătăcindu-se mi-a apărut în minte, trăgându-mă departe de ieșire.

Mi-am auzit numele și am mijit ochii spre sursa sunetului.

— Travis! Travis! Pe-aici!

Adam stătea în cadrul ușii, făcându-mi semn să merg spre el. Am scuturat din cap.

— Mă duc s-o iau pe Pigeon!

Cărarea sprea încăperea mai mică prin care fugiseră Abby și Trenton era aproape pustie, așa că am rupt-o la fugă, ciocnindu-mă cap în cap cu cineva. Era o fată, o boboacă după înfățișare, cu fața acoperită de dâre negre. Era îngrozită și se clătina pe picioare.

— A… ajută-mă! Nu pot… nu știu pe unde e ieșirea! mi-a zis tușind.

— Adam! am strigat, împingând-o în direcția ieșirii. Ajut-o să iasă de-aici!

Fata a fugit spre Adam, iar el a apucat-o de mână înainte să dispară amândoi spre ieșire, fumul ascunzându-i apoi.

M-am împins de la podea și am alergat spre Abby. Alții fugeau și ei prin labirintul întunecat, plângând și gâfâind în timp ce încercau să găsească ieșirea.

— Abby! am strigat-o în întuneric.

Gândul că poate cotiseră greșit mă înspăimânta rău de tot.

Câteva fete stăteau la capătul unui hol, plângând.

— Ați văzut o fată și un băiat trecând pe-aici? Trenton e cam așa de înalt, seamănă cu mine? am întrebat, ținând o mână la frunte.

Ele au clătinat din cap. Mi s-a strâns stomacul. Abby și Trenton o luaseră în direcția greșită.

Am arătat dincolo de grupul înspăimântat.

— Urmați holul ăsta până ce ajungeți la capăt. Acolo există o scară cu o ușă la capătul ei. Urcați, apoi faceți stânga. Acolo găsiți o fereastră pe care puteți ieși.

Una dintre fete a dat din cap a încuviințare, s-a șters la ochi și apoi s-a răstit la prietenele ei s-o urmeze.

În loc să merg înapoi pe coridoarele pe care veniserăm, am cotit la stânga, alergând prin întuneric, sperând că aveam să fiu norocos și să dau cumva peste ei.

Auzeam țipetele din încăperea principală în timp ce mergeam, hotărât să mă asigur că Abby și Trenton găsiseră calea de ieșire.

După ce am parcurs în fugă mai multe culoare, am simțit cum panica îmi

apăsa pieptul. Mirosul fumului mă ajunsese din urmă și știam că din pricina lucrărilor de reparație a clădirii vechi, a mobilei și a cearșafurilor care le acopereau și care erau o sursă bună de combustibil, întregul subsol avea să fie mistuit de flăcări în câteva minute.

— Abby! am strigat din nou. Trent!

Nimic.

XXVII

FOC ȘI GHEAȚĂ

Fumul devenise imposibil de evitat. Indiferent în ce încăpere mă aflam, fiecare respirație era superficială și fierbinte, arzându-mi plămânii.

M-am aplecat și mi-am cuprins genunchii, gâfâind. Simțul orientării îmi fusese afectat de întuneric și de posibilitatea reală de a nu putea să-mi găsesc iubita și fratele înainte de a fi prea târziu. Nu eram sigur nici măcar că eu voi reuși să găsesc calea de ieșire.

Între accesele de tuse, am auzit un ciocănit venind din încăperea alăturată.

— AJUTOR! SĂ MĂ AJUTE CINEVA!

Era Abby. Am fost cuprins de o hotărâre reînnoită și m-am repezit spre locul de unde venea vocea ei, pipăind prin întuneric. Mâinile mele au nimerit un perete, apoi m-am oprit când am dat peste o ușă. Era încuiată.

— Pidge? am țipat, trăgând de ușă.

Vocea lui Abby a devenit și mai disperată, impulsionându-mă să fac un pas înapoi și să lovesc cu piciorul în ușă până ce aceasta a zburat în lături.

Abby stătea în picioare pe un pupitru aflat sub o fereastră, lovind cu mâinile în sticlă, atât de disperată, încât nici măcar nu-și dăduse seama că eu intrasem în încăpere.

— Pigeon? am strigat-o, tușind.

— TRAVIS! a țipat ea, plângând.

S-a dat jos de pe pupitru direct în brațele mele. I-am ținut obrajii în mâinile mele făcute căuș.

— Unde-i Trent?

M-am uitat pe hol. Focul se apropia de noi, cuprinzând mobila aliniată de-a lungul pereților.

Abby a icnit la vederea focului care se întindea, apoi a tușit. Am ridicat din sprâncene, întrebându-mă unde naiba era el. Dacă era în capătul acelui hol, n-ar fi avut cum să reușească. Un suspin îmi urca în gâtlej, dar expresia plină de groază din ochii lui Abby a făcut ca acesta să dispară forțat.

— Pidge, o să te scot de-aici!

Mi-am lipit buzele de ale ei cu o mișcare fermă, scurtă, apoi m-am cățărat pe scara improvizată.

Am împins fereastra, mușchii brațelor tremurându-mi, căci îmi foloseam toată forța rămasă la împinsul geamului.

— Abby, dă-te înapoi! Am să sparg sticla!

Abby a făcut un pas îndărăt, tremurând din tot corpul. Mi-am îndoit cotul și mi-am luat avânt, ducându-mi pumnul spre spate, gemând, izbindu-l apoi cu toată puterea în geam. Sticla s-a făcut țăndări. Am întins mâna spre Abby.

— Vino! am strigat eu.

Căldura focului a învăluit întreaga încăpere. Motivat de frică pură, am ridicat-o pe Abby de la podea cu un singur braț și am împins-o afară.

Ea a așteptat în genunchi cât m-am cățărat eu, apoi m-a ajutat să mă ridic în picioare. De pe partea opusă a clădirii se auzeau sirenele, iar luminile roșii și albastre ale mașinilor de pompieri și ale echipajelor de poliție dansau pe zidurile din cărămidă ale clădirilor de alături.

Am tras-o pe Abby după mine, sprintând spre locul unde se aflau o mulțime de oameni în fața unei clădiri. Am scrutat chipurile mânjite de cenușă în căutarea lui Trenton, strigându-l. Cu fiecare strigăt, vocea îmi devenea tot mai speriată. Nu era acolo. Mi-am verificat telefonul, sperând că sunase. Văzând că n-o făcuse, l-am închis, trântindu-l.

Pierzându-mi aproape orice speranță, mi-am acoperit gura cu mâna, neștiind ce să mai fac. Fratele meu se pierduse în clădirea în flăcări. Nu era afară, ceea ce ducea la o singură concluzie.

— TRENT! am urlat, întinzându-mi gâtul pentru a cerceta mai bine mulțimea.

Cei care scăpaseră se îmbrățișau și plângeau în dosul vehiculelor de salvare, privind îngroziți cum mașinile pompierilor împroșcau cu apă prin ferestre. Pompierii au năvălit înăuntru, trăgând după ei furtunurile.

— N-a ieșit, am șoptit. Pidge, n-a ieșit!

Lacrimile îmi curgeau pe obraji și îmi cădeau pe genunchi. Abby s-a așezat și ea pe pământ, ținându-mă în brațele ei.

— Trav, Trent e isteț. A ieșit. Trebuie să fi găsit o altă cale.

M-am prăbușit în poala lui Abby, apucând-o de picioare cu ambele mâini.

Trecuse o oră. Plânsetele și vaietele supraviețuitorilor și ale spectatorilor din afara clădirii cedaseră, înlocuite fiind de o tăcere anormală. Pompierii mai scoseseră numai doi supraviețuitori, apoi au continuat să iasă, dar cu mâinile goale. De fiecare dată când cineva ieșea din clădire, îmi țineam răsuflarea, o parte din mine sperând că era Trenton, cealaltă temându-se că s-ar fi putut să fie el.

Jumătate de oră mai târziu, trupurile cu care ei se întorceau erau lipsite de viață. În loc de a-i resuscita, pur și simplu îi culcau alături de celelalte victime și îi acopereau. Pământul era plin de victime, întrecându-i ca număr pe cei care scăpaseră.

— Travis?

Adam stătea lângă noi. M-am ridicat, trăgând-o și pe Abby după mine.

— Mă bucur să văd că voi ați reușit să scăpați, a zis Adam, arătând uluit și derutat. Unde-i Trent?

Nu i-am răspuns.

Privirile noastre s-au întors spre rămășițele carbonizate ale clădirii Keaton Hall, pe ale cărei ferestre încă mai ieșeau trâmbe negre de fum. Abby și-a culcat fața la pieptul meu și m-a apucat strâns de tricou cu pumnii ei mici.

Era o scenă de coșmar, iar eu nu puteam să fac nimic altceva decât să privesc lung.

— Trebuie să… ăăă… trebuie să-l sun pe tata, am spus încruntându-mă.

— Poate că ar trebui să mai aștepți, Travis. Încă nu știm nimic, mi-a spus Abby.

Mă usturau plămânii, la fel și ochii. Vedeam cifrele de pe taste încețoșându-se din pricina lacrimilor care îmi curgeau necontenit pe obraji.

— Asta nu-i drept! El n-ar fi trebuit să se afle aici.

— Travis, a fost un accident. Nu aveai de unde să știi că se va întâmpla așa ceva, mi-a spus Abby, mângâindu-mă pe obraz.

Fața mi s-a crispat și am închis ochii strâns. Urma să-l sun pe tata și să-i spun că Trenton era în continuare într-o clădire care ardea și că era vina mea. Nu știam dacă familia mea putea să facă față încă unei pierderi. Trenton locuise cu tata în timp ce acesta încerca să se pună din nou pe picioare și ei erau ceva mai apropiați decât noi, ceilalți.

Mi-am ținut răsuflarea în timp ce tastam numărul, imaginându-mi reacția tatălui meu. Simțeam telefonul rece în mână, așa că am tras-o pe Abby lângă mine. Chiar dacă ea nu-și dădea încă seama, probabil că era înghețată.

Cifrele s-au transformat într-un nume, apoi am făcut ochii mari. Aveam un apel.

— Trent?

— Ești bine? a urlat Trent în urechea mea, cu vocea gâtuită de panică.

De pe buze mi-a scăpat un hohot de râs în timp ce o priveam pe Abby.

— E Trent!

Abby a gemut și m-a strâns de braț.

— Unde ești? l-am întrebat, disperat să-l găsesc.

— La Morgan Hall, nătărăule! Unde mi-ai spus că ne întâlnim! De ce nu ești aici?

— Cum adică, ești la Morgan Hall? Ajung într-o secundă, să nu te miști, la naiba!

Am decolat în viteză, târând-o pe Abby după mine. Când am ajuns la Morgan, amândoi tușeam și icneam. Trenton a coborât în fugă treptele, izbindu-se

în amândoi.

— Doamne, băi, frate! Am crezut că te-ai prăjit! a zis Trenton, strângându-ne cu putere.

— Ticălos ce ești! am țipat, împingându-l la o parte. Am crezut că ești mort, la naiba! Am așteptat ca pompierii să-ți care trupul carbonizat de la Keaton!

M-am încruntat spre Trenton pentru o clipă, apoi l-am tras din nou într-o îmbrățișare. Am întins brațul, orbecăind, până ce am dat de puloverul lui Abby și am tras-o și pe ea în îmbrățișare. După câteva clipe lungi, i-am dat drumul lui Trenton.

Trenton a privit-o pe Abby cu vinovăție.

— Abby, îmi pare rău. Am intrat în panică.

Ea a scuturat din cap.

— Mă bucur că ești bine.

— Eu? Mai bine aș fi fost mort dacă Travis m-ar fi văzut ieșind din acea clădire fără tine. Am încercat să te găsesc după ce ai fugit, dar atunci m-am rătăcit și am fost nevoit să găsesc o altă ieșire. Am mers de-a lungul clădirii, căutând fereastra aia, dar am dat peste niște polițiști, iar ei m-au obligat să plec. Fir-ar să fie, mi-am pierdut capul pe-aici! a zis el, trecându-și mâna prin păr.

I-am șters obrajii lui Abby, apoi mi-am tras tricoul ca să-mi curăț funinginea de pe față.

— Hai să plecăm de-aici. În curând o să fie plin de polițai.

După ce l-am îmbrățișat pe Trenton, s-a îndreptat spre mașina lui, iar noi ne-am dus spre Honda. Am privit-o pe Abby legându-și centura de siguranță, apoi, când ea a tușit, m-am încruntat.

— Poate că ar trebui să te duc la spital. Să te vadă un medic.

— Sunt bine, mi-a zis ea, împletindu-și degetele cu ale mele.

S-a uitat în jos, văzând o tăietură serioasă pe degetele mele.

— Asta e de la luptă sau de la geam?

— De la geam, i-am răspuns, încruntându-mă la vederea unghiilor ei însângerate.

Ochii ei aveau o blândețe nemaipomenită.

— Știi, tu mi-ai salvat viața.

M-am mirat, ridicând din sprâncene.

— Nu aveam de gând să plec fără tine.

— Știam că ai să vii.

Am continuat să-i țin mâna lui Abby într-a mea până ce am ajuns la apartament. Abby a făcut un duș mai lung, iar eu, cu mâini tremurânde, am turnat pentru amândoi câte un pahar de bourbon.

Ea a venit lipăind pe hol și apoi s-a prăbușit pe pat, amețită.

— Poftim, i-am spus, întinzându-i paharul cu lichid chihlimbariu. Te va

ajuta să te relaxezi.

— Nu sunt obosită.

I-am întins iar paharul. Se prea poate ca ea să fi fost crescută de mafioți în Vegas, însă tocmai văzuse moartea cu ochii și de-abia reușiserăm și noi să scăpăm.

— Încearcă să te odihnești puțin, Pidge.

— Aproape că mi-e frică să închid ochii, mi-a zis ea, luând paharul și dând lichidul pe gât.

Am luat paharul gol și l-am pus pe noptieră, apoi m-am așezat alături de ea pe pat. Am stat în tăcere, reflectând la ultimele câteva ore. Părea ireal.

— Au murit o mulțime de oameni în seara asta, i-am spus.

— Știu.

— Până mâine nu vom putea ști cu exactitate numărul lor.

— Împreună cu Trent am depășit un grup de puștani care căutau ieșirea. Mă întreb dacă au reușit. Păreau atât de speriați…

Lui Abby au început să-i tremure mâinile, așa că am alinat-o în singurul fel pe care îl cunoșteam. Am ținut-o în brațe. s-a relaxat la pieptul meu și a oftat. Respirația i-a devenit regulată și s-a strâns și mai bine, lipindu-și obrazul de pielea mea. Pentru prima dată de când eram din nou împreună, mă simțeam complet în largul meu, de parcă am fi revenit la modul în care stăteau lucrurile înainte de Vegas.

— Travis?

Mi-am aplecat bărbia în jos și i-am șoptit în păr:

— Ce e, iubito?

Ambele telefoane au sunat la unison și ea a răspuns la al ei, în timp ce mi-l întindea pe al meu.

— Alo?

— Travis! Ești bine, omule?

— Da, amice. Suntem bine.

— Mare, sunt bine. Suntem bine cu toții, a spus Abby, liniștind-o pe America aflată la celălalt capăt al liniei.

— Mama și tata sunt îngroziți. Ne uităm chiar acum la știri. Nu le-am spus că erai acolo. Poftim?

Shepley și-a îndepărtat telefonul de ureche pentru a le răspunde părinților săi.

— Nu, mamă. Da, vorbesc chiar acum cu el. E bine! Sunt în apartament! Așadar, a continuat el, ce naiba s-a întâmplat?

— Afurisitele de felinare. Adam n-a vrut nicio lumină puternică care să atragă atenția și să fim arestați. Unul a căzut și a iscat focul… E de rău Shep. Au murit mulți oameni.

Shepley a inspirat adânc.

— Cineva cunoscut?

— Încă nu știu.

— Frate, mă bucur că ești bine. Eu sunt… Doamne, mă bucur că voi sunteți bine.

Abby a descris momentele groaznice când se împiedicase în întuneric, încercând să găsească ieșirea.

M-am crispat când a povestit cum și-a înfipt unghiile în rama ferestrei atunci când a încercat s-o deschidă.

— Mare, nu plecați dis-de-dimineață. Suntem bine, a spus Abby. Suntem bine, a repetat, de data asta accentuând cuvintele. Mă poți îmbrățișa vineri. Și eu te iubesc. Distracție plăcută!

Mi-am lipit mai bine telefonul de ureche.

— Mai bine îmbrățișeaz-o pe iubita ta, Shep. Pare supărată.

Shepley a oftat.

— Eu doar…

A oftat din nou.

— Știu, omule.

— Te iubesc. Ești ca și fratele meu.

— Și eu. Ne vedem curând.

După ce Abby și cu mine am închis telefoanele, am stat în tăcere, încă procesând ceea ce se întâmplase. M-am lăsat pe pernă și apoi am tras-o pe Abby la pieptul meu.

— America e bine?

— E tulburată. O să fie bine.

— Mă bucur că n-au fost acolo.

Îi simțeam maxilarul lui Abby mișcându-se pe pielea mea și, în sinea mea, mă blestemam fiindcă îi provocasem și mai multe gânduri groaznice.

— Și eu la fel, mi-a spus, înfiorându-se.

— Îmi pare rău. Ai trecut prin multe în seara asta. Nu e nevoie să mai torn și eu gaz pe foc.

— Și tu ai fost acolo, Trav.

M-am gândit cum fusese s-o caut pe Abby în întuneric, neștiind dacă aveam s-o găsesc și apoi, în cele din urmă, dărâmând ușa aia și văzându-i chipul.

— Eu nu mă sperii prea des, i-am spus. M-am speriat în prima dimineață când m-am trezit și tu nu mai erai aici. M-am speriat când m-ai părăsit după Vegas. M-am speriat când m-am gândit că trebuia să-i spun tatei că Trent murise în clădirea aia. Dar când te-am văzut dincolo de perdeaua de flăcări în subsolul ăla… m-am îngrozit. Am reușit să ajung la ușă, eram la câțiva metri de ieșire, dar nu puteam să plec.

— Ce vrei să spui? Ești nebun? m-a întrebat ea, ridicând brusc capul

pentru a mă privi în ochi.

— Niciodată în viața mea n-am văzut lucrurile mai limpede. M-am întors, mi-am croit drum spre încăperea în care erai tu și te-am găsit acolo. Nimic altceva nu mai conta. Nici măcar nu știam dacă vom reuși sau nu, eu voiam doar să fiu acolo cu tine, orice ar fi însemnat asta. Singurul lucru de care mă tem, Pigeon, este o viață fără tine.

Abby s-a aplecat și m-a sărutat delicat pe buze. Când gurile noastre s-au separat, a surâs.

— Atunci, n-ai de ce să te temi. Vom fi mereu împreună.

Am oftat.

— Știi, oricând aș lua-o de la capăt. N-aș schimba nici măcar un moment dacă ar însemna să fim exact aici în această clipă.

Ea a inspirat adânc, iar eu am sărutat-o blând pe frunte.

— Asta este, am șoptit.

— Ce anume?

— Momentul. Când te privesc dormind… Pacea de pe chipul tău? Asta este. N-am mai avut parte de ea încă de dinainte ca mama mea să moară, dar acum pot s-o simt iar.

Am inspirat din nou și am tras-o mai aproape de mine.

— Am știut din prima clipă în care ne-am întâlnit că era ceva în tine, ceva de care aveam nevoie. Se dovedește că nu era nimic în tine. Erai tu.

Abby mi-a oferit un zâmbet obosit în timp ce-și lăsa capul pe pieptul meu.

— Suntem noi, Travis. Nimic n-are sens dacă nu suntem împreună. N-ai observat chestia asta?

— Dacă am observat? Tot anul ți-am spus asta! am tachinat-o eu. E oficial. Pipițe, lupte, plecare, Parker, Vegas… Ba chiar și incendiile… Relația noastră poate rezista la orice.

Ea și-a ridicat capul, privindu-mă drept în ochi. Se vedea că făcea un plan. Pentru prima dată, nu eram îngrijorat în legătură cu pasul ei următor, fiindcă știam în adâncul sufletului meu că orice cale ar fi ales, avea să fie o cale pe care să mergem împreună.

— Vegas? m-a întrebat ea.

M-am încruntat, făcând o cută între sprâncene.

— Da?

— Te-ai gândit să mai mergi acolo?

Nevenindu-mi să cred, am ridicat din sprâncene a mirare.

— Nu cred că e o idee bună pentru mine.

— Ce-ar fi să mergem numai pentru o noapte?

Am aruncat o privire în camera întunecată.

— O noapte?

— Căsătorește-te cu mine, i-a ieșit ei porumbelul din gură.

Am auzit cuvintele, însă mi-a trebuit o secundă să le înregistrez. Gura mea s-a schimonosit într-un rânjet caraghios. Ea vorbea prostii, însă dacă asta o ajuta să treacă peste ceea ce tocmai se petrecuse, eram fericit să intru în joc.

— Când?

Ea a ridicat din umeri.

— Putem să luăm bilete pentru mâine. E vacanța de primăvară. Eu n-am nimic de făcut mâine, tu ai?

— Te prind eu la înghesuială, i-am spus, întinzând mâna să-mi iau mobilul.

Abby și-a ridicat bărbia, făcând un adevărat spectacol cu latura ei încăpățânată.

— American Airlines, am spus, privind-o atent pentru a-i urmări reacțiile.

Ea nici n-a tresărit.

— American Airlines, cu ce vă pot ajuta?

— Am nevoie de două bilete spre Vegas. Mâine.

Femeia s-a uitat probabil într-un orar, apoi m-a întrebat cât timp doream să rămânem.

— Hmm…

Am așteptat ca Abby să cedeze, dar n-a făcut-o.

— Două zile, dus-întors. Orice aveți.

Și-a lăsat bărbia pe pieptul meu, zâmbind, așteptând să închei conversația.

Femeia mi-a cerut informații legate de plată, așa că am rugat-o pe Abby să-mi dea portofelul. Acela a fost momentul în care am crezut că ea va izbucni în râs și-mi va spune să închid, dar ea a scos fericită cardul din portofel și mi l-a dat.

I-am dat agentei numărul cardului meu, aruncându-i o privire lui Abby după fiecare set de cifre. Ea se mulțumea doar să asculte, amuzată. Am dat data expirării și mi-a trecut prin minte că eram pe punctul de a plăti două bilete de avion pe care, cel mai probabil, aveam să nu le folosesc. Chipul lui Abby era imobil.

—Ăăă, da, doamnă. Le vom lua de la ghișeu. Mulțumesc.

I-am dat lui Abby telefonul, iar ea l-a pus pe noptieră.

— Tocmai mi-ai cerut să mă căsătoresc cu tine, i-am spus, așteptând ca ea să recunoască faptul că nu fusese pe bune.

— Știu.

— Să știi că tranzacția a fost pe bune. Tocmai am cumpărat două bilete spre Vegas pentru mâine la prânz. Asta înseamnă că mâine-seară ne căsătorim.

— Mulțumesc.

Am închis ochii pe jumătate.

— Luni, când începi cursurile, vei fi doamna Maddox.

— A! a zis ea, uitându-se în jurul ei.
Am ridicat dintr-o sprânceană.
— Te-ai răzgândit?
— Săptămâna viitoare voi avea o grămadă de acte de schimbat.
Am încuviințat din cap, sperând, dar având o oarecare rezervă.
— Chiar ai de gând să te măriți cu mine mâine-seară?
Ea a rânjit.
— Îhî.
— Vorbești serios?
— Da.
— La naiba, te iubesc!
Am apucat-o de față, sărutând-o apăsat.
— Pigeon, te iubesc atât de mult! i-am spus, sărutând-o iar și iar.
Buzele ei aveau probleme să țină ritmul.
— Să-ți amintești asta peste cincizeci de ani, când în continuare am să-ți tăbăcesc fundul la poker, a chicotit ea.
— Dacă asta înseamnă șaizeci sau șaptezeci de ani cu tine, iubito… ai permisiunea mea să faci tot ce poți tu mai rău.
Ea a ridicat dintr-o sprânceană.
— Ai să regreți asta.
— Pariez că n-o vei face.
Zâmbetul dulce i s-a metamorfozat în expresia lui Abby Abernathy cea plină de încredere în sine pe care am văzut-o lăsându-i lefteri la masa de poker pe profesioniștii din Vegas.
— Ești suficient de încrezător încât să pariezi pe motocicleta aia strălucitoare de-afară?
— Voi paria pe tot ce am. Nu regret nici măcar o secundă cu tine, Pidge, și nici nu voi regreta vreodată!
Mi-a întins mâna și eu i-am strâns-o fără să ezit, apoi am dus-o la gură, lipindu-mi buzele cu delicatețe de încheieturile degetelor ei.
— Abby Maddox…, i-am zis, incapabil să nu mai zâmbesc.
Ea m-a îmbrățișat, încordându-și umerii în timp ce mă strângea.
— Travis și Abby Maddox. Sună[10] drăguț.
— Inel? am întrebat, încruntându-mă.
— O să ne facem griji pentru inele mai târziu. Las asta în seama ta.
— Ăăă…
M-am oprit, amintindu-mi de cutia din sertar. Mă întrebam dacă ar fi fost o idee bună să i-l dau. Cu câteva săptămâni în urmă, ba chiar și cu câteva zile, s-ar fi putut ca Abby s-o ia razna, dar acum trecuserăm de asta. Așa speram.
— Poftim?

— Să n-o iei razna, i-am spus. Cumva… m-am ocupat deja de partea asta.

— Care parte?

M-am uitat în tavan și am oftat, dându-mi seama de greșeală, însă prea târziu.

— Ai s-o iei razna.

— Travis….

Am deschis sertarul și am pipăit puțin prin el. Abby s-a încruntat și și-a suflat părul ud din ochi.

— Poftim? Ai cumpărat prezervative?

Am râs scurt.

— Nu, Pidge, i-am răspuns, vârând și mai adânc mâna în sertar.

În cele din urmă, mâna mea a atins muchiile familiare și m-am uitat spre Abby pentru a-i vedea expresia în timp ce scoteam cutiuța din ascunzătoarea ei.

Abby a privit în jos atunci când am pus cutiuța de catifea pe pieptul meu, ducându-mi mâna sub cap, pentru a mă sprijini.

— Ce-i asta? m-a întrebat.

— A ce seamănă?

— Bine. Lasă-mă să reformulez întrebarea: când l-ai luat?

Am tras aer în piept.

— Cu ceva timp în urmă.

— Trav…

— S-a întâmplat să-l văd într-o zi și am știut că nu exista decât un singur loc unde se potrivea: pe degețelul tău.

— Într-o zi când?

— Contează?

— Pot să-l văd? a zâmbit ea, ochii strălucindu-i de încântare.

Reacția ei neașteptată a făcut ca pe chipul meu să se lățească un alt zâmbet.

— Deschide-o!

Abby a atins ușor cutia cu un deget, apoi a apucat cu ambele mâini sigiliul auriu, trăgând ușor pentru a deschide capacul. A făcut ochii mari și apoi a trântit capacul, închizând-o.

— Travis! s-a plâns ea.

— Știam eu că ai s-o iei razna! i-am spus, ridicându-mă în șezut, punându-mi mâinile peste ale ei.

— Ești nebun?

— Știu. Știu ce gândești, dar a trebuit s-o fac. Era Inelul. Și am avut dreptate! N-am mai văzut niciunul atât de perfect!

Mă crispasem, în sinea mea, sperând că ea nu-și va da seama că recunoscusem cât de des mă uitasem, de fapt, după inele.

A deschis ochii mari, apoi și-a luat mâinile de pe casetă. Încercând din nou, a ridicat capacul, apoi a scos inelul din fanta în care era fixat.

— Este… Dumnezeule! Este uimitor! a șoptit în timp ce eu îi luam mâna într-a mea.

— Pot să ți-l pun pe deget? am întrebat-o, uitându-mă la ea.

Când a aprobat din cap, mi-am lipit buzele una de alta, apoi i-am introdus veriga argintie pe deget, ținând-o o clipă pe loc înainte de a-i da drumul.

— Acum este uimitor!

Preț de o clipă, ne-am uitat amândoi lung la mâna ei. În cele din urmă, era acolo unde îi era locul.

— Cu banii ăștia ai fi putut să plătești un avans pentru o mașină, mi-a zis liniștită, de parcă ar fi trebuit să vorbească în șoaptă în prezența inelului.

I-am sărutat degetul cu inelul, deasupra încheieturii.

— Mi-am imaginat de un milion de ori cum va arăta pe mâna ta. Acum că e acolo…

— Ce e?

Mi-a zâmbit, sperând că voi încheia propoziția.

— Am crezut că va trebui să transpir cinci ani înainte să mă simt așa.

— Și eu voiam la fel de mult ca tine. Doar că am o față de pe care nu se citește nimic, mi-a zis, sărutându-mă pe buze.

Oricât de mult îmi doream s-o dezbrac până n-ar mai fi rămas decât cu inelul meu pe mână, m-am limitat doar la a-mi odihni capul pe pernă și a o lăsa să se culce alături de mine. Dacă exista o modalitate să ne concentrăm asupra altui lucru decât clipele de groază ale acelei seri, noi reușiserăm s-o facem.

10 Joc de cuvinte: *ring* înseamnă și „inel”, dar și „a suna”.

XXVIII

DOMNUL ȘI DOAMNA

Abby stătea pe trotuar, mâna ei ținându-se de singurele mele două degete pe care nu le aveam ocupate. Restul țineau bagaje sau încercau să facă semne spre America.

Cu două zile înainte merseserăm la aeroport cu Honda, așa că Shepley trebuise s-o conducă pe iubita lui să-și ia mașina. America insistase să fie cea care să ne ia de la aeroport și toată lumea știa de ce. Când a tras la marginea trotuarului, a privit drept înainte. Nici măcar n-a coborât să ne ajute la bagaje.

Abby a mers șonticăind spre partea din dreapta și s-a urcat pe locul pasagerului, ferindu-și partea pe care tocmai își tatuase numele meu de familie.

Am aruncat bagajele în portbagaj, apoi am tras de mânerul portierei din spate.

— Ăăă, am dat să spun, trăgând iar de mâner. Deschide portiera, Mare!

— Nu cred că am s-o fac, mi-a răspuns ea, întorcându-și brusc capul pentru a mă fulgera cu privirea.

A tras puțin mai în față, iar Abby s-a încordat.

— Mare, încetează!

America a călcat brusc pe frână, ridicând dintr-o sprânceană.

— Prietena mea cea mai bună aproape că era să moară la una dintre luptele tale stupide, apoi ai dus-o la Vegas și te-ai căsătorit cu ea când eram plecată din oraș, așa că nu numai că n-am putut să-i fiu domnișoară de onoare, dar nici măcar martor să nu-i fiu?

Am tras din nou de mâner.

— Haide, Mare! Aș vrea să-ți spun că îmi pare rău, însă m-am căsătorit cu iubirea vieții mele.

— Iubirea vieții tale e Harleyul! a rostit America printre dinți.

A tras din nou mai în față.

— Nu mai face asta! am implorat-o.

— America Mason… a început Abby.

A încercat să sune intimidant, dar America i-a aruncat o căutătură atât de urâtă, încât Abby s-a făcut mică, lipindu-se de portieră.

Cei din mașinile din spatele nostru claxonau, dar America era prea

furioasă să le dea atenție.

— Bine! i-am spus, ridicând o mână. Bine. Ce-ar fi… ce-ar fi dacă am avea o altă nuntă vara asta? Cu rochie, invitați, flori, cu de toate. Tu o poți ajuta s-o pună la cale. Poți să stai alături de ea, să-i organizezi petrecerea de burlăcițe, tot ce vrei.

— Nu e același lucru! a mârâit America, dar apoi tensiunea de pe chipul ei s-a relaxat puțin. Însă e un început.

A dus mâna la spate și a deblocat portiera. Am tras de mâner și m-am strecurat pe banchetă, având grijă să nu mai spun nimic până ce nu vom fi ajuns în apartament.

Când am intrat în parcarea din fața blocului, Shepley își ștergea Chargerul.

— Salutare!

A zâmbit și m-a îmbrățișat mai întâi pe mine, apoi pe Abby.

— Felicitări!

— Mulțumesc, a zis Abby, stânjenită.

— Bănuiesc că e un lucru bun că America și cu mine am discutat despre faptul că ar trebui să avem casa noastră.

— A, așa ai făcut, a zis Abby, ridicându-și capul spre prietena ei. Se pare că noi n-am fost singurii care am luat decizii pe cont propriu.

— Aveam de gând să vorbim cu voi despre asta, a spus America pe un ton defensiv.

— Nicio grabă, i-am zis. Dar aș avea nevoie de o mână de ajutor azi să aduc aici restul lucrurilor lui Abby.

— Da, desigur. Brazil tocmai a ajuns acasă. Îi spun că avem nevoie de camioneta lui.

Abby a trecut cu privirea de la unul la altul.

— Îi spunem?

America nu-și putea reține zâmbetul ei de superioritate.

— Va fi greu să negi cu piatra aia mare cât o stâncă de pe degetul tău.

M-am încruntat.

— Nu vrei să mai știe nimeni?

— Păi, nu. Nu e vorba despre asta. Dar noi am fugit, iubitule. Oamenii or să înnebunească.

— La naiba, acum ești doamna Travis Maddox. Ducă-se toți la dracu’! am spus, fără să ezit.

Abby mi-a zâmbit, apoi și-a privit inelul.

— Asta sunt. Bănuiesc că mai bine aș reprezenta familia cum se cade.

— O, la naiba! Trebuie să-i spunem tatei.

Abby s-a făcut albă la față.

— Trebuie?

America a izbucnit în râs.

— Cu certitudine că tu te aștepți la prea multe din partea ei. Pași foarte mici, Trav. Doamne-Dumnezeule!

M-am strâmbat zeflemitor la ea, încă iritat de faptul că la aeroport nu voia să mă lase să mă urc în mașină.

Abby aștepta un răspuns. Am ridicat din umeri.

— Nu suntem obligați s-o facem azi, dar o să trebuiască s-o facem cât mai curând, bine? Nu vreau ca el să audă de la altcineva.

A dat aprobator din cap.

— Înțeleg. Hai să ne bucurăm de weekend și de primele noastre zile de cuplu proaspăt căsătorit, fără să-i invităm pe toți în mariajul nostru.

Am zâmbit, scoțând bagajele noastre din portbagajul Hondei.

— S-a făcut. Cu excepția unui singur lucru.

— Care?

— Putem să ne petrecem primele zile căutând o mașină? Sunt destul de sigur că ți-am promis o mașină.

— Zău? mi-a zâmbit ea.

— Alege o culoare, scumpo.

Abby a sărit iar pe mine, înlănțuindu-mă cu brațele și cu picioarele și acoperindu-mi fața cu sărutări.

— O, încetați! a spus America.

Abby s-a lăsat pe picioarele ei, iar America a tras-o de încheietura mâinii.

— Hai să intrăm! Vreau să-ți văd tatuajul.

Fetele au luat-o la fugă pe scări, lăsându-ne pe mine și pe Shepley cu bagajele.

Am urcat cu greutate pe scări și am fost recunoscători că ușa fusese lăsată deschisă.

Abby se culcase pe canapea, cu jeanșii descheiați și suflecați la brâu, privind-o pe America inspectându-i curbele delicate și negre de pe pielea ei.

America și-a ridicat privirile spre Shepley, care era roșu la față și transpirat.

— Iubitule, sunt așa de bucuroasă că noi nu suntem nebuni!

— Și eu la fel, i-a zis Shepley. Sper că le vrei pe astea aici, căci eu n-am de gând să le duc înapoi în mașină.

— Da, le vreau, mulțumesc.

I-a zâmbit dulce, reîntorcându-se la tatuajul lui Abby. Shepley a pufnit, dispărând în dormitorul lui, aducând apoi câte o sticlă de vin în fiecare mână.

— Ce-i asta? a întrebat America.

— Petrecerea voastră, i-a răspuns Shepley, cu un zâmbet întins de la o ureche la alta.

Abby a parcat încet în locul liber, verificând cu atenție spațiul de pe fiecare laterală. Cu o zi înainte alesese o Toyota Camry argintie nou-nouță și, în cele câteva ocazii în care reușisem s-o conving să urce la volan, conducea de parcă împrumutase pe ascuns Lamborghiniul cuiva.

După două opriri, a tras frâna de mână și a oprit motorul.

— Va trebui să luăm un permis de parcare, mi-a zis ea, verificând din nou spațiul de pe partea ei.

— Da, Pidge. Mă ocup eu, i-am zis pentru a patra oară.

Mă întrebam dacă ar fi trebuit să mai aștept o săptămână sau cam așa ceva înainte să mai adaug la starea de lucruri și stresul pricinuit de o mașină nouă. Amândoi am știut la sfârșitul zilei că moara de zvonuri a școlii avea să împrăștie știrea despre căsătoria noastră împreună cu vreo două scandaluri născocite. Abby se îmbrăca intenționat în jeanși și pulovere mulate pentru a se feri de inevitabilele întrebări despre o posibilă sarcină. Am fi putut să ne căsătorim din zbor, însă copiii erau o cu totul altă poveste și amândoi ne mulțumeam să mai așteptăm.

Când am pornit spre cursuri, traversând campusul, din cerul cenușiu de primăvară cădeau câțiva stropi de ploaie. Mi-am tras mai jos pe frunte șapca roșie, iar Abby și-a deschis umbrela. Amândoi am privit lung la Keaton Hall, remarcând banda galbenă și frontoanele de cărămidă înnegrită de deasupra tuturor ferestrelor. Abby mă ținea de haină și eu la fel, încercând să nu mă gândesc la ceea ce se întâmplase.

Shepley auzise că Adam fusese arestat. Nu-i spusesem nimic lui Abby, temându-mă de ce avea să urmeze, iar asta ar fi făcut-o să se îngrijoreze inutil.

O parte din mine credea că știrile despre incendiu aveau să țină la distanță atenția nedorită acordată inelului lui Abby, însă știam că veștile despre căsătoria noastră aveau să fie o bine-venită abatere a atenției de la realitatea sumbră a pierderii câtorva colegi în condiții atât de cumplite.

Așa după cum mă așteptam, când am ajuns la cantină, colegii mei din frăție și echipa de fotbal ne-au felicitat pentru căsătoria noastră și nașterea iminentă a fiului nostru.

— Nu sunt însărcinată, le-a zis Abby, scuturând din cap.

— Dar… voi v-ați căsătorit, nu? a întrebat Lexi, nesigură.

— Da, i-a răspuns Abby simplu.

Lexi a ridicat din sprânceană.

— Bănuiesc că vom afla adevărul cât de curând.

Am făcut un gest brusc cu capul într-o parte.

— Lexi, șterge-o!

Ea m-a ignorat.

— Bănuiesc că ați auzit despre incendiu?

— Câte ceva, i-a spus Abby, clar stânjenită.

— Am auzit că studenții dădeau o petrecere în subsol. Tot anul s-a furișat în subsoluri.

— Chiar așa? am întrebat-o.

Cu coada ochiului am văzut-o pe Abby privindu-mă, dar am încercat să nu par prea ușurat. Dacă era adevărat, poate că aveam să scap.

Mi-am petrecut restul zilei fiind privit cu insistență sau primind felicitări. Pentru prima dată, n-am fost oprit între cursuri de diferite fete care voiau să știe ce planuri aveam pentru weekend. Pur și simplu, mă priveau trecând pe lângă ele, șovăind să se apropie de soțul alteia. De fapt, era destul de drăguț.

Ziua mea decurgea destul de bine și mă întrebam dacă Abby ar fi putut să spună același lucru. Până și profesorul meu de psihologie mi-a oferit un zâmbet mic și o mișcare din cap atunci când a auzit fără să vrea răspunsurile pe care le dădeam celor care mă întrebau dacă zvonul era adevărat.

După ultima oră de curs, m-am întâlnit cu Abby lângă Camry și ne-am aruncat bagajele pe bancheta din spate.

— A fost atât de rău pe cât ai crezut că va fi?

— Da, a spus, inspirând adânc.

— În cazul ăsta, bănuiesc că azi n-ar fi o zi bună să-i dăm vestea tatei, nu?

— Nu, dar ar fi mai bine s-o facem. Ai dreptate. Nu vreau să audă veștile de la altcineva.

Răspunsul ei m-a luat prin surprindere, dar n-am pus întrebări. Abby a încercat să mă convingă să conduc eu, dar am refuzat, insistând că ea se va simți confortabil la volan.

Drumul din campus până la tata acasă n-a durat mult — dar oricum mai mult decât dacă aș fi condus eu. Abby respecta toate regulile de circulație, temându-se că ar fi putut fi trasă pe dreapta și i-ar fi înmânat polițistului buletinul ei fals.

Străbătându-l, orășelul nostru părea diferit sau poate că eu nu mai eram același. Nu eram sigur că fiind un bărbat însurat mă făcea să mă simt ceva mai relaxat — nepăsător chiar — sau dacă, în cele din urmă, mă simțeam bine în pielea mea. Acum eram într-o situație în care nu trebuia să fac dovada a ceea ce eram, căci singura persoană care mă acceptase întru totul, cea mai bună prietenă a mea, era acum o prezență permanentă în viața mea.

Se părea că îmi îndeplinisem însărcinarea, depășind un obstacol. M-am gândit la mama și la cuvintele pe care mi le spusese cu aproape o viață în urmă. Atunci mi-a sunat clopoțelul: ea îmi ceruse să nu mă dau bătut, să lupt pentru persoana iubită și, pentru prima dată, am făcut ceea ce se așteptase ea să fac. În sfârșit, trăisem să ajung persoana care dorise ea să fiu.

Am inspirat adânc pentru a-mi limpezi gândurile, și am pus mâna pe genunchii lui Abby.

— Ce-i? m-a întrebat ea.

— Ce anume?

— Expresia de pe chipul tău.

Trecea cu privirea de la mine la drum, extrem de curioasă. Mi-am imaginat că era o expresie nouă, dar nu puteam să spun a ce semăna.

— Sunt doar fericit, scumpo.

Abby pe jumătate a mormăit, pe jumătate a râs.

— Și eu la fel.

Ce e drept, eram puțin emoționat la gândul că aveam să-i spun tatei despre escapada noastră plină de evenimente la Vegas, dar nu fiindcă avea să se supere. Nu puteam să indic cu precizie, dar fluturii din stomacul meu zburau mai repede și mai tare cu fiecare stradă care ne aducea mai aproape de casa tatei.

Abby a intrat pe aleea cu pietriș, udă de la ploaie, și a oprit lângă casă.

— Ce crezi că o să spună? m-a întrebat ea.

— Nu știu. Va fi fericit, de asta sunt sigur.

— Așa crezi? m-a întrebat Abby, luându-mă de mână.

I-am strâns degetele.

— Știu sigur.

Înainte să apucăm să ajungem la ușa din față, tata a ieșit pe verandă.

— Măi să fie, bună, copii, ne-a salutat tata zâmbind.

Ochii i se mișcau atunci când își umfla obrajii.

— Nu eram sigur cine era afară. Abby, ți-ai luat o mașină nouă?

— Bună, Jim! Abby surâdea. Travis a luat-o.

— E a noastră, i-am spus, scoțându-mi șapca. Ne-am gândit să-ți facem o vizită.

— Mă bucur, mă bucur! Cam plouă, aș zice.

— Da, cam plouă, am zis eu, emoțiile înăbușindu-mi orice abilități aveam pentru a face conversație.

Ceea ce luasem drept emoții era, de fapt, bucuria de a-i împărtăși tatei veștile.

Tata simțea că ceva nu era în ordine.

— Ați avut o vacanță de primăvară plăcută?

— A fost… interesantă, a zis Abby, sprijinindu-se de mine.

— A, da?

— Tată, am făcut o excursie. Am fugit la Vegas două zile. Am hotărât să… ăăă… am hotărât să ne căsătorim!

Preț de câteva secunde, tata s-a oprit, apoi ochii lui au privit iute spre mâna dreaptă a lui Abby. Când a găsit confirmarea a ceea ce căuta, a privit-o pe Abby, apoi pe mine.

— Tată? am spus, surprins de chipul lui lipsit de orice expresie.

Ochii i-au strălucit puțin, apoi a schițat un zâmbet. A deschis larg brațele și ne-a cuprins pe mine și pe Abby în același timp.

Zâmbind, Abby s-a uitat pe furiș la mine. Drept răspuns, i-am făcut cu ochiul.

— Mă întreb ce ar spune mama dacă ar fi aici, am zis eu.

Tata s-a tras înapoi, cu ochii plini de lacrimi de fericire.

— Ar zice că ai procedat bine, fiule.

S-a uitat la Abby.

— Ți-ar spune „mulțumesc” pentru că i-ai dat înapoi copilului ei ceva ce el a pierdut atunci când ea a murit.

— Nu sunt sigură în legătură cu asta, a spus Abby, ștergându-și ochii.

Era clar copleșită de sentimentele tatei.

Ne-a îmbrățișat iar, râzând și strângându-ne în brațe în același timp.

— Vrei să pariem?

EPILOG

De pe străzile de deasupra, ploaia se infiltra în pereți. Picăturile cădeau în băltoacele care se adânceau, care parcă l-ar fi plâns pe ticălosul care zăcea lat în centrul subsolului într-o baltă de sânge.

Am respirat profund, privind în jos spre el, dar nu pentru mult timp. Îndreptasem cele două pistoale Glock în direcții opuse și îi țineam pe loc pe oamenii lui Benny, până ce avea să ajungă și restul echipei mele.

Casca din ureche a bâzâit.

— Timpul estimat pentru a ajunge: zece secunde, Maddox. Bine lucrat!

Șeful echipei mele, Henry Givens, a rostit cuvintele calm, știind la fel de bine ca mine că dacă Benny murise, totul se terminase.

Doisprezece oameni cu arme automate și îmbrăcați în negru din cap până în picioare au năvălit înăuntru, iar eu am lăsat pistoalele în jos.

— Nu sunt decât niște intermediari. Luați-i naibii de-aici!

După ce mi-am vârât pistoalele în tocurile lor, mi-am scos și restul de bandă de pe încheieturile mâinilor și am urcat, pășind apăsat pe treptele de la subsol. Thomas mă aștepta în capul scărilor, cu părul și haina kaki ude de la furtună.

— Ai făcut ce trebuia să faci, mi-a spus, urmându-mă spre mașină. Ești bine? m-a întrebat, întinzând mâna spre tăietura de pe fruntea mea.

Stătusem așezat pe acel scaun de lemn timp de două ore, bătut fiind, în timp ce Benny mă interoga. Înțeleseseră cum stătea treaba cu mine în acea dimineață — totul făcând parte din plan, desigur —, însă sfârșitul interogatoriului său trebuia să aibă ca rezultat arestarea, nu moartea lui.

Maxilarul îmi zvâcnea violent. Depășisem de mult timp momentul când îmi pierdeam cumpătul și băteam măr pe oricine mă provoca. Însă în numai câteva secunde tot antrenamentul meu ajunsese inutil, Benny neavând nimic altceva de făcut decât să-i pronunțe numele ei pentru ca așa ceva să se întâmple.

— Tommy, trebuie să ajung acasă. Am fost plecat două săptămâni și e aniversarea noastră… sau ce a mai rămas din ea.

Am deschis portiera smucind-o, însă Thomas m-a prins de încheietura mâinii.

— Mai întâi ar trebui să-ți prezinți raportul. Ai lucrat cinci ani la cazul ăsta.

— Am irosit. Am irosit ani.

Thomas a oftat.

— Nu vrei să iei asta acasă cu tine, nu?

Am oftat la rându-mi.

— Nu, dar trebuie să mă duc. I-am promis.

— O sun eu. Îi explic.

— O s-o minți.

— Asta e ceea ce facem.

Adevărul era mereu urât. Thomas avea dreptate. Practic, el mă crescuse, dar n-am știut adevărul până ce n-am fost recrutat de FBI. Când Thomas a plecat la colegiu, m-am gândit că el studia publicitate, și mai târziu ne-a spus că era director executiv în publicitate în California. Era atât de departe, încât îi era ușor să-și păstreze acoperirea.

Privind înapoi, acum avea sens de ce se hotărâse Thomas să vină acasă fără să fie o ocazie anume — seara în care a cunoscut-o pe Abby. Pe atunci, când el începuse investigațiile legate de Benny și de numeroasele lui activități ilegale, faptul că frățiorul lui se îndrăgostise de fiica unuia dintre debitorii lui Benny a fost un noroc chior. Mai mult decât atât, am sfârșit prin a ajunge să fim implicați în treburile lui.

În secunda în care am absolvit, având o diplomă în drept penal, mi s-a părut că avea noimă că FBI-ul mă contactase. M-am simțit onorat. Nu ne-a trecut prin cap nici mie și nici lui Abby că ei primeau mii de cereri anual și că nu exista o practică a recrutărilor. Dar am fost încorporat în brigada operativă care lucra sub acoperire, având deja legături cu Benny.

Anii de antrenamente și timpul petrecut departe de casă au culminat cu Benny zăcând pe podea, cu ochii holbați la tavanul din subteran. Întreaga încărcătură a pistolului meu Glock era îngropată adânc în pieptul lui.

Mi-am aprins o țigară.

— Sun-o pe Sarah la birou. Spune-i să-mi facă o rezervare la următorul zbor. Vreau să fiu acasă înainte de miezul nopții.

— Îți amenința familia, Travis. Cu toții știm de ce era capabil Benny. Nimeni nu te învinovățește.

— Știa că era încolțit, Tommy. Știa că n-avea unde să se mai ducă. Mi-a întins o momeală. Mi-a întins o momeală și eu am mușcat.

— Poate. Dar detalierea torturii și morții soției celei mai periculoase cunoștințe ale lui n-a fost exact genul de afacere bună. Trebuia să știe că nu te putea intimida.

— Da, am spus, printre dinții încleștați, amintindu-mi imaginea pe care

mi-o descria Benny în culori vii despre răpirea lui Abby și jupuirea ei de vie. Pariez că acum și-ar fi dorit să nu fi fost un povestitor atât de bun.

— Și mai există Mick. El e următorul pe listă.

— Ți-am spus, Tommy. Pot să fiu consultat în această privință. Nu e o idee bună să iau parte.

Thomas s-a mulțumit doar să zâmbească, dispus să aștepte o altă ocazie pentru a purta această conversație.

M-am strecurat pe bancheta din spate a mașinii care aștepta să mă ducă la aeroport. Odată ce portiera s-a închis în urma mea și șoferul a pornit, plecând de lângă trotuar, am format numărul lui Abby.

— Bună, iubitule, m-a salutat Abby cu o voce melodioasă.

Imediat, am inspirat adânc pentru a-mi limpezi gândurile. Vocea ei era tot raportul de care aveam nevoie.

— Aniversare fericită, Pigeon! Sunt în drum spre casă.

— Ești în drum spre casă? m-a întrebat, vocea ei urcând cu o octavă. E cel mai grozav cadou!

— Cum merge treaba?

— Suntem acasă la tata. James a mai câștigat o mână la poker. Încep să mă îngrijorez.

— Pidge, e fiul tău. Te surprinde că e atât de bun la cărți?

— Mă bate, Trav. E bun.

Am făcut o pauză.

— Te bate?

— Da.

— Credeam că ai o regulă în privința asta.

— Știu, a spus oftând. Știu. Nu mai joc, dar el are o zi proastă și a fost o bună modalitate de a-l face să vorbească despre asta.

— Cum așa?

— La școală e un puștan. Azi a făcut un comentariu despre mine.

— Nu e pentru prima dată când un elev îi face avansuri sexoasei profe de mate.

— Nu, dar bănuiesc că a fost deosebit de grosolan. Jay i-a zis să tacă. A urmat o încăierare.

— Jay i-a tăbăcit fundul?

— Travis!

Am izbucnit în râs.

— Doar întrebam!

— L-am văzut din sala mea de clasă. Jessica a ajuns acolo înaintea mea. Se prea poate să-și fi… umilit fratele. Puțin. Nu în mod intenționat.

Am închis ochii. Jessica, cu ochii ei de culoarea mierii întunecate, cu părul

ei lung și negru și cu patruzeci și cinci de kilograme de răutate, era copia mea în miniatură. Avea un temperament la fel de iute și niciodată nu pierdea vremea cu vorbe. Prima ei luptă a avut loc la grădiniță, apărându-l pe fratele ei geamăn, James, împotriva bietei fete care nu bănuia nimic și care îl necăjea. Am încercat să-i explicăm că fetița probabil făcuse o pasiune, dar Jessica nici n-a vrut să audă. N-a contat de câte ori James a implorat-o să-l lase să se ocupe singur de bătăliile lui, ea era înfiorător de protectoare, chiar dacă el era cu opt minute mai mare.

Am pufnit.

— Lasă-mă să vorbesc eu cu ea!

— Jess! Tata la telefon!

O voce dulce, mică, s-a auzit la capătul celălalt al liniei. Eram uimit că ea putea fi la fel de sălbatică așa cum eram eu și în continuare să arate și să aibă voce de înger.

— Bună, tati!

— Puiule… ai dat de belea azi?

— N-a fost vina mea, tati!

— Niciodată nu este.

— Jay sângera. Era țintuit la pământ.

Am simțit că-mi clocotește sângele în vene, dar să-mi îndrept copiii în direcția corectă era pe primul plan.

— Ce a zis bunicul?

— A zis: „Era timpul să-l pună cineva la punct pe Steven Maltese”.

Eram bucuros că ea nu mă putea vedea zâmbind pentru perfecta imitare a lui Jim Maddox.

— Nu te învinuiesc că vrei să-ți aperi fratele, Jess, dar trebuie să-l lași să-și poarte singur bătăliile.

— Așa voi face. Dar nu atunci când e la pământ.

Mi-am înăbușit alt hohot de râs.

— Dă-mi-o pe mama. Ajung acasă în câteva ore. Te iubesc, puișor!

— Și eu te iubesc, tati!

Vocea blândă a soției mele s-a auzit din nou.

— N-ai fost de niciun ajutor, nu-i așa? m-a întrebat, cunoscând deja răspunsul.

— Probabil că nu. A avut un argument bun.

— Întotdeauna are.

— Adevărat. Ascultă, ajungem la aeroport. Ne vedem în curând. Te iubesc!

Când șoferul a tras la marginea trotuarului în terminal, m-am grăbit să-mi scot geanta din portbagaj. Sarah, secretara lui Thomas, tocmai îmi trimisese printr-un e-mail itinerarul, iar avionul meu decola în jumătate de oră. Am trecut repejor

pe la ghișeul de îmbarcări și prin controlul de securitate și am reușit să ajung la poarta de îmbarcare exact când anunțau primul grup.

Zborul spre casă a părut să dureze o eternitate, ca întotdeauna. În pofida faptului că folosisem un sfert din timp pentru a mă primeni și a-mi schimba hainele la baie — ceea ce mereu reprezentase o provocare —, timpul rămas părea să meargă cu încetinitorul.

Îmi era greu să știu că familia mă aștepta, dar faptul că era cea de-a unsprezecea aniversare a mea și a lui Abby făcea să fie și mai rău. Voiam doar să-mi țin nevasta în brațe. Era tot ceea ce-mi dorisem vreodată. Eram la fel de îndrăgostit de ea în cel de-al unsprezecelea an precum fusesem și în primul.

Fiecare aniversare era o victorie, degetul mijlociu ridicat spre toți care nu crezuseră că va dura. Abby mă îmblânzise, căsătoria mă liniștise, iar când am devenit tată, întreaga perspectivă mi s-a schimbat.

Am privit lung la încheietura mâinii, ridicându-mi și manșeta. Porecla lui Abby nu dispăruse și continua să mă facă să mă simt mai bine știind că era acolo.

Avionul a aterizat și a trebuit să-mi înfrânez dorința de a o lua la goană prin terminal. Odată ajuns la mașina mea, mi-am pierdut răbdarea. Pentru prima dată în câțiva ani, am trecut pe roșu la semafoare și m-am strecurat prin trafic. Era, de fapt, destul de distractiv, amintindu-mi de anii de colegiu.

Am tras pe alee și am stins farurile. Lumina de pe veranda din față a clipit atunci când m-am apropiat.

Abby a deschis ușa, ochii ei mari gri, deși puțin obosiți, trădând cât de ușurată era că mă vedea. Am prins-o în brațe, încercând să n-o strâng prea tare.

— O, Dumnezeule! am oftat eu, îngropându-mi fața în părul ei. Mi-a fost atât de dor de tine!

Abby s-a depărtat puțin, atingându-mi tăietura de pe frunte.

— Ai luat o trântă?

— Am avut o zi grea la serviciu. Se prea poate să fi intrat cu capul în portieră când plecam spre aeroport.

Abby m-a tras la pieptul ei, vârându-și degetele în spatele meu.

— Sunt așa de bucuroasă că ești acasă! Copiii sunt în pat, dar refuză să adoarmă până ce nu-i învelești tu.

M-am desprins din îmbrățișare, apoi m-am aplecat, cuprinzându-i cu mâinile pântecul.

— Tu ce ai de zis? l-am întrebat pe cel de-al treilea copil al meu.

Am sărutat-o pe Abby pe pântecul ei rotund, apoi m-am îndreptat.

Abby și-a frecat talia cu mișcări circulare.

— Crește.

— Bine.

Am scos o cutioară din valiză și i-am întins-o.

— Acum unsprezece ani eram în Vegas. E în continuare cea mai bună zi din viața mea.

Abby a luat cutia, apoi m-a tras de mână până ce am ajuns în holul de la intrare. Mirosea a curățenie, a lumânări și a copii. Mirosea ca acasă.

— Și eu am ceva pentru tine.

— A, da?

— Da.

Mi-a zâmbit și m-a lăsat singur pentru o clipă, dispărând în birou, apoi ieșind cu un plic Manila. Deschide-l.

— Mi-ai adus poșta? Ești cea mai bună nevastă din toate timpurile.

Abby zâmbea.

L-am deschis și am scos teancul de foi din interior. Întâlniri, ore, tranzacții, ba chiar și e-mailuri. De la Benny către tatăl lui Abby, Mick, și de la acesta către Benny. Mick lucrase ani la rând pentru Benny. Împrumutase mai mulți bani de la el, apoi a fost nevoit să lucreze pentru a-și plăti datoriile, astfel încât să nu fie omorât atunci când Abby a refuzat să-i mai plătească datoriile.

Exista o singură problemă: Abby știa că lucram cu Thomas, dar, din câte știam, ea credea că lucram în publicitate.

— Ce-i asta? am întrebat, mimând confuzia.

Abby încă avea acel chip pe care nu se citea nimic.

— E dovada de care ai nevoie pentru a-l lega pe Mick de Benny. Iar ăsta de-aici, mi-a zis ea, trăgând cea de a doua hârtie din teanc, e cuiul de la sicriu.

— Bine, dar ce ar trebui să fac eu cu astea?

Expresia lui Abby s-a metamorfozat într-un zâmbet ambiguu.

— Orice faci tu cu aceste lucruri, scumpule. M-am gândit doar că dacă aș face niște săpături, tu ai putea să stai mai mult acasă de data asta.

Mintea mea gonea, încercând să găsească o ieșire din asta. Cumva, fusesem descoperit.

— De când știi?

— Contează?

— Ești nebună?

Abby a ridicat din umeri.

— La început, m-a durut puțin. Aveai vreo două minciuni convenționale la curea.

Am îmbrățișat-o, ținând în continuare plicul și hârtiile în mână.

— Îmi pare rău, Pidge. Îmi pare tare, tare rău!

M-am desprins din îmbrățișare.

— Sper că n-ai mai spus nimănui, da?

A scuturat din cap în semn că nu.

— N-ai vorbit nici măcar cu America sau cu Shepley? Nici cu tata sau cu

copiii?

A scuturat din nou din cap.

— Sunt destul de isteață să-mi dau seama, Trav. Crezi că n-am destulă minte să țin pentru mine? E în joc siguranța ta!

I-am luat fața în mâini.

— Ce vrea să însemne asta?

Mi-a zâmbit.

— Vrea să însemne că poți să încetezi să-mi mai spui că ai o altă întâlnire la care trebuie să te duci. Unele dintre poveștile tale de acoperire îmi insultă inteligența.

Am sărutat-o iar, lipindu-mi tandru buzele de ale ei.

— Acum ce urmează?

— Sărută-i pe copii, apoi tu și cu mine putem sărbători unsprezece ani de „am reușit în ciuda voastră”. Ce părere ai de chestia asta?

Am zâmbit cu toată fața, apoi m-am uitat la hârtii.

— Vei fi în regulă cu asta? Ajutând la înfundarea tatălui tău?

Abby s-a încruntat.

— A spus-o de un milion de ori. Eu am fost sfârșitul pentru el. Cel puțin pot să-l fac să fie mândru că a avut dreptate. Iar copiii sunt în siguranță în felul acesta.

Am lăsat hârtiile pe capătul mesei din hol.

— O să vorbim mai târziu despre asta.

Am pornit pe hol, trăgând-o pe Abby de mână după mine. Camera Jessicăi era cea mai apropiată, așa că m-am aplecat și am sărutat-o pe obraz cu grijă să n-o trezesc, apoi am traversat holul spre camera lui James. El era încă treaz, stând culcat în liniște.

— Bună, amice! am șoptit.

— Bună, tată!

— Am auzit că ai avut o zi grea. Ești bine?

A dat din cap.

— Ești sigur?

— Steve Matese e un porc ticălos.

Am încuviințat cu o mișcare a capului.

— Ai dreptate, dar probabil că ai putea găsi o cale mai potrivită pentru a-l descrie.

James a făcut o grimasă.

— Așa deci, azi ai bătut-o pe mama la poker?

James a surâs.

— De două ori.

— Partea asta nu mi-a zis-o, i-am spus, întorcându-mă către Abby.

Silueta ei întunecată împodobea cadrul luminat al ușii.

— Mâine vei putea să-mi relatezi cu lux de amănunte.

— Da, domnule!

— Te iubesc!

— Și eu te iubesc, tată!

L-am sărutat pe fiul meu pe nas și apoi am ieșit după mama lui, ducându-ne spre camera noastră. Pereții erau plini de portretele familiei și tablouri de artă înrămate.

Abby stătea în mijlocul camerei, cu pântecele în care se afla copilul nostru, amețitor de frumoasă și fericită să mă vadă, chiar și după ce a aflat ce-i ascunsesem în cea mai mare parte a căsniciei noastre.

Nu mai fusesem niciodată îndrăgostit înainte de Abby și de atunci încoace nimeni nu-mi mai stârnise interesul. Viața mea era femeia care stătea în fața mea și familia pe care ne-o întemeiaserăm.

Abby a deschis cutia și s-a uitat la mine cu lacrimi în ochi.

— Mereu știi exact ce să-mi iei. E perfect, mi-a spus, degetele ei grațioase mângâind cele trei pietre ale zodiilor copiilor noștri.

Și l-a petrecut pe inelarul drept, întinzând mâna pentru ca eu să-l admir.

— Nu la fel de bun precum ce-ai făcut tu pentru mine. Știi, vor afla, iar treaba o să devină complicată.

— Se pare că mereu ni se întâmplă asta, mi-a zis pe un ton simplu.

Am inspirat adânc, apoi am închis ușa dormitorului în urma mea. Cu toate că ne făcuserăm să trecem reciproc prin chinurile iadului, găsiserăm paradisul. Poate că era mai mult decât merita o pereche de păcătoși, însă n-aveam de gând să mă plâng.

MULȚUMIRI

Trebuie să încep prin a-i mulțumi incredibilului meu soț, Jeff. El m-a sprijinit și m-a încurajat negreșit și i-a făcut pe copii să fie fericiți și ocupați, astfel încât mami să poată lucra. N-aș fi reușit să o fac fără el și spun asta din adâncul inimii. Are atâta grijă de mine, încât eu nu trebuie decât să stau în birou și să scriu. Soțul meu se pare că posedă o răbdare nemărginită și o înțelegere din care mi-aș dori să am măcar o fărâmă. Mă iubește și în cele mai rele zile și refuză să mă lase să cred că ar exista ceva ce eu n-aș putea face. Îți mulțumesc pentru că mă iubești atât de mult, încât să pot să dirijez această dragoste în scrierile mele, pentru a le permite și altora să experimenteze câte ceva din ceea ce mi-ai dat tu. Sunt tare norocoasă că te am!

Celor două fete scumpe, care au lăsat-o pe mami să lucreze până noaptea târziu fără să se plângă, astfel încât să-mi pot respecta primul meu termen limită adevărat, și celui mai chipeș bărbat din lume, fiului meu, căci a așteptat să scriu SFÂRȘIT pentru a-și face apariția în lume.

Lui Beth Petrie, cea mai dragă prietenă a mea, care e mai mult un fel de soră pentru mine. Acum trei ani a spus că aș putea să termin un roman în timpul școlii de radiologie, cu doi copii și o slujbă. A spus că aș putea realiza orice aș vrea și continuă să o spună. Am spus acest lucru de un milion de ori, dar am să-l spun din nou: dacă n-ai fi fost tu, n-aș fi scris niciun cuvânt din *Fericirea începe azi* sau din *Providence* sau din oricare celelalte romane ale mele. Nu-mi trecuse prin minte să scriu un roman până ce nu mi-a spus ea: „Fă-o! Du-te și te așază la calculator chiar acum și începe să scrii”. Ea e singurul motiv pentru care am călătorit pe această cărare magică ce m-a eliberat în atât de multe feluri.

Agentului meu literar și de film, Rebecca Winston, pentru dedicarea și munca ei asiduă și pentru că m-a luat alături de ea când încă eram un autor aspirant, și lui E L James, fiindcă ne-a făcut cunoștință.

Lui Abbi Glines, scumpa mea prietenă și scriitoare, care a aruncat o privire pe manuscrisul în lucru de la *Fericirea mea ești tu* și m-a asigurat că scriu bine din perspectiva personajului masculin.

Lui Colleen Hoover, Tammara Webber și Elizabeth Reinhardt, întrucât mi-au mai ușurat puțin munca de editor. În fiecare zi învăț ceva nou de la voi,

indiferent că e vorba de scris, carieră sau viață.

Doamnelor de la FP, grupul meu de scriitori și în unele zile stâncile de care mă ancorez. Nu pot exprima în cuvinte cât de mult înseamnă prietenia voastră pentru mine. Mi-ați fost alături în toate momentele bune și rele din acest an. Sfaturile și încurajările voastre sunt neprețuite și m-au ajutat să trec prin atâtea zile grele.

Lui Nicole Williams, prietena mea, care, de asemenea, este și scriitoare. Îți mulțumesc că ești atât de amabilă și bună. Felul în care îți manevrezi fiecare aspect al carierei este o inspirație pentru mine, și de-abia aștept să văd ce ți-a mai pregătit viața.

Tinei Bridges, asistentă și fost înger de azil. Când am avut nevoie de răspunsuri la niște întrebări dificile, ea n-a șovăit să mă lase să fac cercetările necesare pentru a ajunge la neplăcutul adevăr legat de moarte și de oameni pe moarte. Ești minunată că ajuți atât de mulți copii să treacă peste pierderi de neimaginat. Mă plec în fața ta pentru curajul și compasiunea de care dai dovadă.

Agenților literari străini și echipei de la Intercontinental Literary Agency. Tot ceea ce ați realizat depășește cu mult ceea ce aș fi putut să fac eu. Vă mulțumesc că mi-ați dus cărțile în peste douăzeci de țări și că mi le-ați tradus în tot atâtea limbi!

Lui Maryse Black, blogger de carte, geniu, fotomodel și prietenă. L-ai prezentat pe Travis unui număr mare de oameni, care au ajuns să-l iubească la fel de mult ca tine. Nu-i de mirare că și el te iubește enorm. Am văzut cum blogul tău s-a transformat din ceva amuzant într-o forță a naturii și mă bucur că ne-am început călătoriile cam în aceeași perioadă. E uimitor când mă uit în urmă și văd unde am fost, unde am ajuns și încotro ne îndreptăm!

De asemenea, aș dori să-i mulțumesc și redactorului meu, Amy Tannenbaum, nu doar pentru că iubește și crede în această poveste de dragoste la fel mult ca mine, dar și pentru că e o imensă bucurie să lucrez cu ea, mai ales că a făcut ca tranziția către publicarea tradițională să fie una pozitivă.

Publicistului meu, Ariele Fredman, care m-a însoțit printr-o junglă necunoscută (mie) de mass-media și interviuri și pentru că a avut atât de multă grijă de mine.

Lui Judith Curr, editorul meu, pentru cuvintele ei de încurajare și care mi-a confirmat, nu doar prin vorbe, ci și prin acțiuni, că fac parte din familia Atria.

Juliei Scribner și celorlalți membri ai echipei Atria, pentru că muncesc din greu la producție, marketing, vânzări și toate celelalte departamente care fac ca romanul din calculatorul meu să ajungă în mâinile cititorilor. Nu sunt sigură ce așteptări aveam de la publicarea tradițională, dar mă bucur enorm că drumul meu m-a condus către Atria Books!